

Dạ Thuật

Contents

Dạ Thuật	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	42
21. Chương 21	44
22. Chương 22	46
23. Chương 23	48
24. Chương 24	50
25. Chương 25	52
26. Chương 26	55
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	69
32. Chương 32	85
33. Chương 33	88
34. Chương 34	90
35. Chương 35	93
36. Chương 36	97
37. Chương 37	101
38. Chương 38	103
39. Chương 39	104
40. Chương 40	108
41. Chương 41	111

42. Chương 42	114
43. Chương 43	116
44. Chương 44	118
45. Chương 45	122
46. Chương 46	125
47. Chương 47	130
48. Chương 48	132
49. Chương 49	137
50. Chương 50	141
51. Chương 51	146
52. Chương 52	150
53. Chương 53	154
54. Chương 54	157
55. Chương 55	159
56. Chương 56	164
57. Chương 57	168
58. Chương 58	172
59. Chương 59	176
60. Chương 60	182
61. Chương 61	185
62. Chương 62	188
63. Chương 63	192
64. Chương 64	195
65. Chương 65	199
66. Chương 66	204

Dạ Thuật

Giới thiệu

Người chung quanh bị giật dây một cái, lập tức liền thi triển võ công, vọt về phía nam tử trên vách núi. “Dừng tay! Mau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-thuat>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

“Tiết Lăng Phong! Người còn muốn chạy đi đâu?! Mau trả lại Nam Hải minh châu!!!”

Bạch y nam tử đứng ở bên vách núi ngoảnh mặt làm ngơ với những lời kêu gào phía sau, cầm trong tay bảo châu sáng long lanh, hướng về phía ánh dương quang tỉ mỉ quan sát, khóe miệng vạch ra một đường cong lạnh như băng.

Gió lạnh dốc núi, sắc bén tới mức như lưỡi đao gạt qua vách đá, thổi tung mái tóc dài của bạch y nam tử, lại cấp tốc nhào về hướng đám hòa thượng Thiếu Lâm phía sau y.

“Tiết công tử, ai chẳng biết Bàn Long sơn trang các người phú khả địch quốc, kỳ trân dị bảo cái gì cần cũng có, vì sao còn muốn đoạt viên Nam Hải minh châu này a?”

Hòa thượng dẫn đầu bạch phát tu mi, trên mặt lộ vẻ lo lắng, thứ đã bị Tiết Lăng Phong lấy đi, hầu như không có khả năng quay về với chủ cũ.

Mà Nam Hải minh châu kia, thật ra chính là bảo vật trấn tự của Thiếu Lâm.

Trên giang hồ có tin thất thiệt rằng vật ấy có sức mạnh cải tử hoàn sinh, thế nhưng sinh tử là do mệnh định, phàm là tục vật thế gian sao có thể có năng lực nghịch thiên cải mệnh.

Minh Châu kia cũng chỉ là xá lợi tử sau khi chết đi của các đời cao tăng dung hợp mà thành, cũng không có dị năng gì, chỉ là đối với Thiếu Lâm bọn họ mà nói, có ý nghĩa phi phàm mà thôi.

Bạch mi (mi là lông mày) hòa thượng nhìn bóng lưng Tiết Lăng Phong liên tục thở dài, Thiếu Lâm bọn họ thực sự là bị lời đồn giang hồ hại thảm rồi.

“Hòa thượng, Bàn Long sơn trang có tiền hay không, có quan hệ gì với bảo châu này đâu? Không lẽ ta lấy tiền ra mua, thì các người sẽ không liều mạng đuổi theo nữa?”

Tiết Lăng Phong chậm rãi xoay người lại, hé ra gương mặt vừa đẹp lại vừa lạnh lẽo như đao khắc, còn mang theo một nụ cười mạn bất kinh tâm.

“Chủ trì, đừng nhiều lời với hần, chúng ta nhiều người như vậy, còn không đánh lại một mình hần sao?!” Một hòa thượng trẻ tuổi thấy dáng vẻ bốn cột của Tiết Lăng Phong liền nổi giận, lại nhìn tới bảo châu trong tay y, càng thêm nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Đúng vậy, chủ trì, thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm, dù võ công của Tiết Lăng Phong hần có lợi hại, cũng là công phu tà môn ma đạo, sao có thể địch nổi võ học chính phái chúng ta!” Một hòa thượng giờ giờ trường côn trong tay, hét to theo.

“Nói rất đúng!”

Người chung quanh bị giật dây một cái, lập tức liền thi triển võ công, vọt về phía nam tử trên vách núi.

“Dừng tay! Mau dừng tay! Cẩn thận!!”

Lão chủ trì lập tức ở phía sau hô to, muốn ngăn cản chúng đệ tử, nhưng đã không còn kịp nữa.

Không gió, nhưng bóng cây loang lổ bắt đầu lay động, nơi vốn không một bóng người, bỗng nhiên có mấy hắc y nhân từ trong bóng râm nhảy ra.

Ngay lúc các hòa thượng còn chưa kịp phản ứng, đã nhanh như gió tập kích vào giữa bọn họ, trong nháy mắt liền có mấy người chết dưới ánh đao lóe lên.

Mọi người kinh hãi, nhất thời nghĩ ra, đây là ảnh vệ trong truyền thuyết của Bàn Long sơn trang.

Có người nói, những người này luôn mặc hắc y, mang mặt nạ thanh đồng, không ai biết hình dáng của họ. Bọn họ có thể mượn bất cứ bóng râm nào để ẩn đi thân hình của mình, vô thanh vô tức thủ vệ bên người chủ nhân, một khi chủ nhân gặp nguy hiểm, sẽ chém giết bất cứ địch nhân nào không chút lưu tình.

Ảnh vệ Bàn Long sơn trang bởi vì thần bí cùng đáng sợ mà nổi tiếng giang hồ, kỳ thuật có thể mượn bất cứ cái bóng nào để ẩn hình của họ đã tới phạm vi năng lực siêu việt, chiêu thức võ công tà dị âm ngoan, ít ai địch nổi, mà lại bởi vì tuyệt đối trung thành mà rất được quý tộc hào môn ưu ái.

Bàn Long sơn trang thông thường không dùng ảnh vệ như thương phẩm để giao dịch ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng cũng làm vài món sinh ý, rao giá đương nhiên là không thể tưởng nổi.

Ngay khi đệ tử Thiếu Lâm luống cuống tay chân bắt đầu ứng phó với những ảnh vệ di chuyển vô hình, xuất thủ lại tuyệt ngoan này, thì Tiết Lăng Phong lại hướng về thái dương bắt đầu quan sát Nam Hải minh châu trong tay y.

Bạch mi lão chủ trì không ngăn cản nổi, nhưng thấy những đệ tử tâm địa thiện lương, một lòng hướng phật trong nháy mắt bị giết quá nửa, vô cùng đau đớn, rốt cuộc khua kim trượng trong tay, phá sát giới mà ông tuân thủ nghiêm ngặt nhiều năm.

“Mọi người đi mau!”

Lão chủ trì đẩy ra lưỡi đao nhọn của ảnh vệ bỏ về phía một đệ tử, hướng về phía đệ tử còn sống hô to.

“Chủ trì cẩn thận!”

Một gã đệ tử thấy phía sau chủ trì có một hắc ảnh vô thanh vô tức tập kích tới, vội vã đá một cơn qua, nhưng hắc ảnh đó bỗng chốc biến mất trong bóng râm, sau một khắc, lại hiện ra như quỷ mị từ trong chính cái bóng của đệ tử nọ, một đao đâm xuyên qua trái tim.

“Đi mau! Tất cả đi mau!”

Chủ trì bị thống nhìn lướt qua đệ tử vừa chết, càng lo lắng giục giã những người khác.

Đáng tiếc không ai có thể sống sót giữa đám hắc y mặt nạ thanh đồng này, chủ trì võ công tu vi mặc dù vượt trên những đệ tử khác, nhưng kiên trì tới cuối cùng tình cảnh vẫn là ông bị bốn người vây công.

Nhưng trước khi chết ông phát hiện ra nhược điểm của những ảnh vệ này, có lẽ vì để bảo hộ người khác, võ công của bọn họ trên cơ bản đều là sát chiêu sắc bén, cố gắng trong vòng mấy chiêu dồn đối phương vào chỗ chết, nhưng hầu như không có chiêu thức phòng thủ gì, nếu có thể né được sát chiêu của họ, muốn đẩy họ vào tử địa cũng không phải việc khó.

Chỉ tiếc, bốn người hợp lại tiến công, thuật sát nhân vốn đã rắc rối phức tạp kia cũng đã là một thứ phòng thủ hoàn mỹ làm cho đỡ không xuể.

Bạch mi chủ trì vào lúc giết chết một ảnh vệ, rốt cuộc cũng chết dưới đao một hắc ảnh toát ra từ chính cái bóng của mình.

Nhiệm vụ hoàn thành, những ảnh vệ còn lại trong nháy mắt lặng yên không tiếng động ẩn vào trong bóng tối, không hề lộ ra một tia vết tích. Bên cạnh vách núi, chỉ còn lại Tiết Lăng Phong bạch y tung bay và thi thể đầy mặt đất.

“Vậy mà lại là giả.”

Cuối cùng Tiết Lăng Phong giám định xong bảo châu, lạnh lùng cười cười, sau đó tiện tay ném viên bảo châu đáng giá hơn mười mạng người xuống vách núi.

Gió lạnh lại càng dữ dội hơn, thái dương bị che khuất, một hồi bạo tuyết lại sắp phủ xuống.

Tiết Lăng Phong cũng chẳng liếc mắt, lướt qua thi thể những ảnh vệ chết trận, mũi chân điểm nhẹ, liền phi thân lên, cấp tốc lao xuống núi.

Hắc ảnh chậm chạp, phát sinh tiếng sần sật rất nhỏ, không biết đám ảnh vệ ẩn ở nơi nào cũng chạy như bay theo chủ nhân.

Trên đỉnh núi ngổn ngang thi thể, nhưng những ảnh vệ chết đi chỉ còn lại một bộ hắc y và một cái mặt nạ đồng đen, còn thi thể đã hóa thành thi thủy, ngấm vào trong tuyết.

Ảnh vệ chỉ là vũ khí, đối với chủ nhân mà nói, chẳng có gì khác đao kiếm hộ thân. Trừ phi để chiến đấu, bằng không suốt đời đều sống trong bóng tối, cho dù sau khi chết cũng không lưu lại bất cứ dấu vết gì có thể cung cấp cho người khác tìm tòi nghiên cứu, sẽ chỉ hóa thành một vũng nước trong.

Người trên giang hồ cũng không biết Bàn Long sơn trang làm thế nào huấn luyện ra những ảnh vệ hoàn mỹ như vậy. Những ảnh vệ ngẫu nhiên bị bắt, cũng sẽ tự kết thúc trong thời gian ngắn, vậy nên không ai có thể dòm ngó vào bí mật kinh thiên này.

Khắp bầu trời đại tuyết vô thanh rơi xuống, bao trùm cả tòa sơn lâm và một hồi giết chóc.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Nguyên Tiêu, đêm trăng tròn đầu tiên trong năm, cũng là yến hội chúc mừng quan trọng nhất của Bàn Long sơn trang.

Hơn trăm nghìn người trong Bàn Long sơn trang vào đêm này đều tụ lại một chỗ, ăn uống linh đình, hát tửu thường vũ, tầm hoan tác nhạc.

Đèn ***g đỏ thắm, ngọn nến đỏ thắm, cổ nhạc tỏa nốt, rất náo nhiệt.

Tiết Lăng Phong là trang chủ, đương nhiên bị thuộc hạ kính không ít rượu. Y có chút chệnh choáng hơi men.

Tiết Lăng Phong xuyên qua cửa sổ đại đường, nhìn trăng sáng nhô lên cao, tròn xoe khiết bạch vô hạ, lần đầu tiên lại nổi lên ý muốn ngắm trăng.

Rời khỏi đoàn người âm ỉ, Tiết Lăng Phong cầm chén rượu đi ra ngoài, cảm giác mát lạnh đêm đông khiến y thanh tỉnh một ít.

Y quay đầu lại liếc nhìn đại đường ồn ào rầm rĩ phía sau ngọn đèn dầu, liền một mình đi về phía bóng tối.

Mọi người ở Bàn Long sơn trang tụ tập tới chủ điện, vậy nên đêm Nguyên Tiêu, Bàn Long sơn trang có vẻ u tĩnh lạ thường.

Lúc này Tiết Lăng Phong thực sự chỉ có một mình, đến những ảnh vệ thường ngày như hình với bóng cũng không theo bên người y. Cái bóng hắc ám xuất hiện ở tiệc mừng là diêm xấu, vậy nên đám ảnh vệ không được phép tiếp cận chủ điện.

Một mình Tiết Lăng Phong đi dạo bên trong sơn trang, ánh trăng rất sáng, chiếu xuống mặt đất phi thường rõ ràng, y theo một đường nhỏ chậm rãi đi về phía trước, bãi cỏ ven đường lúc dày lúc thưa, mông mông lung lung, ánh trăng chiếu xuống trên mặt đất lập lờ một tầng sương mỏng.

Đi về phía trước một đoạn, Tiết Lăng Phong nghe được tiếng nước, y tiến tới giương mắt nhìn, nghĩ trong ôn tuyền cách đó không xa hình như có người, nhưng sương mù dày đặc làm cho nhìn không rõ.

Vì vậy, y giấu đi khí tức của bản thân, chậm rãi tiếp cận.

Đi vào rồi, y mới phát hiện trong ôn tuyền thực sự có người đang tắm.

Tiết Lăng Phong đứng sau một thân cây, lặng lẽ nhìn, người trong trì tử không phát giác ra sự tồn tại của y, vẫn đưa lưng về phía y tiếp tục tắm.

Tóc dài như mực, thân thể cao gầy, ánh trăng phủ lên người hắt một tầng ngân huy, nhìn xuyên qua hơi nước tỏa ra từ mặt hồ, Tiết Lăng Phong lần đầu tiên đánh giá thứ gì hoàn mỹ.

Tiết Lăng Phong đang định tiến lên, người trong trì tử lấy tay vén mái tóc dài ẩm ướt ở phía sau, Tiết Lăng Phong thấy trên lưng hắc có in một chữ ‘Lăng’.

Trong một khắc đó Tiết Lăng Phong có cảm giác nản lòng, hóa ra là ảnh vệ của mình a.

Công dụng của ảnh vệ chính là vũ khí, dùng để chống lại địch nhân, vậy nên Tiết Lăng Phong chưa từng tận mắt nhìn qua ảnh vệ của mình, hơn nữa thường ngày họ ẩn giấu tung tích, hoặc mang mặt nạ gặp người khác, vậy nên Tiết Lăng Phong cũng không nhận ra ảnh vệ của chính mình.

Xoay người một cái về không thú vị, Tiết Lăng Phong vừa định ly khai, thế nhưng từ rừng cây bên kia xuất hiện một người, chậm rãi đi về phía người trong trì tử.

Người tới một thân hắc y, trên mặt mang thanh đồng diện cụ, cũng là một ảnh vệ.

Sau khi tới bên cạnh trì tử, hắc y nhân khom người xuống, lấy ngón tay nhúng nhúng nước ao, như thể đang kiểm nén điều gì đó, thanh âm khàn khàn hỏi “Song Phi, có thể chứ?”

Song Phi có lẽ chính là tên ảnh vệ của y, Tiết Lăng Phong không biết hai ảnh vệ làm gì mà lại dính lấy nhau, lòng sinh hiếu kỳ, bước chân rời đi lại quàn trở lại.

Người trong trì tử trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói “Có thể.”

Người bên cạnh ao lập tức hưng phấn như bị kích thích, Tiết Lăng Phong kinh ngạc phát hiện hắc đang cởi y phục của mình, gỡ mặt nạ xuống, vội vàng vàng nhảy vào trong nước.

“Song Phi.”

Một tiếng hô hoán cấp thiết, người được gọi là Song Phi xoay người lại, Tiết Lăng Phong còn chưa kịp thấy dáng vẻ hắc, đã bị người bước vào trong trì tử nhào tới ôm lấy, mãnh liệt hôn nhau.

Trong rừng cây u ám, Tiết Lăng Phong đứng sau bóng cây nở nụ cười, thật không ngờ đám ảnh vệ ở Bàn Long sơn trang lại có hoạt động giải trí như vậy.

Sau nụ hôn quần quít cùng một chỗ, người nọ cúi người, bắt đầu vội vã hung mãnh hôn xuống dưới, cái cổ, trước ngực, bên eo, người bị hôn ngẩng đầu lên dưới ánh trắng, hai mắt nhắm nghiền, ngực phập phồng, tựa như có một tiếng thở dốc rí ra từ khe miệng khe nhếch của hắn.

Khoảnh khắc đó, con mắt Tiết Lăng Phong trợn lớn, nụ cười mang theo trào phúng biến thành sững sốt không thể ngậm miệng, thật là một ảnh vệ xinh đẹp!

Ngay thời khắc Tiết Lăng Phong còn đang chấn động, hai người trong trì tử đã dây dưa xô đẩy tới bên bờ, ảnh vệ của y hai tay chống lên bờ ao, thân thể mở ra về phía sau. Người phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, hai tay luồn vào khóe gian, mà bụng dưới cũng đã gắt gao áp vào mông hắn.

Không biết là bị chạm tới nơi nào, ảnh vệ của y khẽ kêu lên một tiếng, hai tay vốn đang chống đỡ như là không còn khí lực mà úp sấp xuống, nhưng bởi vậy thắt lưng lại càng vững cao.

“Song Phi, Song Phi. Để ta hảo hảo thân thân người!”

Người phía sau tựa như được cổ vũ, xoa nắn càng thêm ra sức, mà người đang nằm úp sấp cũng rên rỉ đáp lại, bắp thịt trên lưng căng ra thành một đường cong mềm dẻo mà tràn đầy sức mạnh, chữ ‘Lăng’ ở trên người hắn cũng nhấp nhô theo từng động tác.

Tiết Lăng Phong bỗng nhiên nghĩ trong người có một luồng khô nóng, đôi mắt y hung hăng theo dõi ảnh vệ của mình, nhìn cái tên thuộc về mình trên người hắn, có một loại cảm giác không hài lòng vì đồ vật của mình bị người khác chiếm dụng.

“Song Phi, ta tiến vào đây!”

Tiết Lăng Phong chỉ thấy người nọ đỡ thắt lưng ảnh vệ của y, nhiệt vật ở khóe gian hiển lộ ra dưới ánh trắng, mà đỉnh của nó đang nhắm chuẩn vào cái khe đối diện.

Không cho phép đi vào!!!

Tiết Lăng Phong còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận xem tiếng rống giận trong lòng đó là có chuyện gì, thì sát khí trên người y đã mất không chế mà tràn ra.

Tuy rằng chỉ là một chút mỏng manh, nhưng hai người bên ao đã đồng thời kinh hãi phát giác ra.

“Chủ nhân!”

Không đợi Tiết Lăng Phong trong rừng cây đi ra, hai người đang làm tình đã cấp tốc phục hồi lại tinh thần, phủ thêm y phục quỳ trên mặt đất.

Tiết Lăng Phong chỉnh lại tâm tình, cố gắng để mình thoát nhìn không giống vừa nãy, lúc này mới bụng chẹn rượu một ngụm cũng chưa đựng tới đi ra khỏi rừng.

Hai người trước mặt đều cúi đầu quỳ, vẫn không nhúc nhích chờ xử lý.

Đi tới gần, Tiết Lăng Phong thấy ảnh vệ của mình càng thêm đẹp, mang theo một loại lãnh tuấn đặc biệt. Y rất cuộc mình bạch vì sao ảnh vệ phải mang mặt nạ, dung mạo tuyệt mỹ như vậy đối với ảnh vệ mà nói là cực kỳ bất tiện.

Nếu như không phải tối nay y ngẫu nhiên tới đây, y sẽ vĩnh viễn không biết mình lại sở hữu một nam nhân đẹp tới kinh người như vậy.

“Người là thủ hạ của ai?”

Tiết Lăng Phong quay đầu nhìn sang người đang quỳ bên cạnh, người nọ cúi đầu đáp: “Thuộc hạ là ảnh vệ của Nhị hộ pháp.”

“Cút.”

Tiết Lăng Phong lạnh lùng phun ra một chữ, người nọ trong nháy mắt tiêu thất trong âm ảnh dưới ánh trắng.

“Nhìn ta.” Tiết Lăng Phong hiện tại có thể toàn tâm toàn ý nghiên cứu ảnh vệ của mình rồi.

Y thấy người đang quỳ ngẩng đầu lên nhìn y, trong ánh mắt trong suốt dư vị hoan ái đã tán đi, chỉ có sự phục tùng và trung thành tuyệt đối với y.

Tiết Lăng Phong rất thỏa mãn, cười cười không lộ thanh sắc. Y cầm lấy bội kiếm tùy thân, đẩy y phục của ảnh vệ ra, chọc chọc vào nhũ đầu đỏ tươi vẫn còn đang đứng thẳng của hắn “Các người bình thường rất hay làm chuyện này sao?”

“Rất ít, chủ nhân.” Người quỳ không chút né tránh để Tiết Lăng Phong tùy ý dùng võ kiếm đâm lên thân thể đông cứng, trong ánh mắt nhưng chỉ có phục tùng.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Vì sao? Vừa nãy ta thấy người cũng khá là hưởng thụ kia mà.”

Tiết Lăng Phong thu hồi kiếm, cầm chén rượu trong tay hất vào mặt ảnh vệ của y, sau đó ném chén, ôm ngực cười nhạt.

“Chủ nhân...” Tiết Lăng Phong nhìn thấy trên gương mặt lãnh tuấn của hắn còn vương vài giọt rượu, nhưng không vì vậy mà động dung, trải qua nhiều năm sự phục tùng đã ăn sâu vào não, hắn khom người, cúi đầu nói “Xin hãy trừng phạt ta.”

“Hừ, thân là ảnh vệ, không thủ hộ bên người chủ nhân, một mình chạy tới chỗ này tầm hoan tác nhạc, người cũng biết phải bị phạt sao?!” Trong lòng Tiết Lăng Phong vốn không vui vẻ gì, hiện tại đối phương chủ động yêu cầu bị phạt, y lại càng không vui — đã tự giác được thân là thứ thuộc về Tiết Lăng Phong, nhưng lại tăng tị với người khác, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây!

Tiết Lăng Phong còn chưa ý thức được mình phần nộ như vậy, nhiều ít có chút dị thường, y tự dối lòng, coi như là cầu mình nuôi, tùy tiện chạy ra ngoài quán lấy đã cầu khác, mình hắn cũng sẽ khó chịu.

“Tự mình tới hình đường lĩnh ba mươi trượng đi.”

Tiết Lăng Phong vừa nói xong, mới nhớ ra hôm nay là Nguyên Tiêu, lúc này ảnh vệ vốn không ở bên người chủ nhân, nhưng mà y muốn nghiêm phạt ảnh vệ của mình cũng cần lý do chắc! Không cho thị vệ này chịu đòn, thì sẽ khó tiêu tan nổi hậm hực trong lòng y.

Người nọ lĩnh hình rồi đi, một làn gió lạnh thổi qua liền biến mất trước mắt Tiết Lăng Phong. Tiết Lăng Phong một mình ở bên cạnh ao nhìn quanh một chút, dưới ánh trăng, bóng cây loang lổ. Ở trong những cái bóng này không biết ẩn tàng bao nhiêu ảnh vệ của Bàn Long sơn trang, ngay cả y cũng không biết, nhưng đêm nay cũng từ trong những cái bóng đen méo mó này khai thác ra được một bảo vật.

Nghĩ xong, Tiết Lăng Phong lại cười, mãi đến khi nghe có người gọi ‘Trang chủ’, y mới đi ra ngoài.

Người tìm đến Tiết Lăng Phong, là đại hộ pháp Bàn Long sơn trang — Bạch Mạc, bởi vì Tiết Lăng Phong ra ngoài khá lâu, hắn liền tới tìm kiếm, không ngờ lại thấy chủ nhân của hắn đứng chấp tay một mình bên trì tử, lại còn mang theo nụ cười bí hiểm hiếm thấy.

“Bạch Mạc, Bàn Long sơn trang rốt cuộc có bao nhiêu ảnh vệ?”

Trên đường quay về chủ điện, Tiết Lăng Phong bắt chuyện với hộ pháp của y.

Bạch Mạc bị hỏi tới sững sốt, không rõ vì sao chủ nhân của hắn lại quan tâm tới những ảnh vệ thấp hèn này, nhưng hắn vẫn cung kính hồi đáp “Việc huấn luyện và bồi dưỡng ảnh vệ đều là do Tam hộ pháp phụ trách, cụ thể thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm. Thế nhưng ảnh vệ an bài cho ngài tuyệt đối đều là ngàn dặm mới tìm được một. Số ảnh vệ nửa tháng trước bị tổn thất ở Thiếu Lâm kia, Tam hộ pháp đã chọn được người mới bổ sung cho ngài rồi.”

“Ta có mấy ảnh vệ?”

Tiết Lăng Phong tiếp tục hỏi, y chưa từng quan tâm tới loại chuyện này, cũng như y không biết Bàn Long sơn trang có bao nhiêu hạ nhân, bao nhiêu hoa tượng, bao nhiêu đầu bếp.

“Năm người.” Bạch Mạc hồi đáp theo sự thật, sau đó vội hỏi thêm một câu “Trang chủ muốn tăng thêm nhân thủ sao?”

“Không cần.” Tiết Lăng Phong xua tay, lại nói có vẻ tùy ý “Người bảo Tam hộ pháp quản chặt một chút, cho dù là hạ nhân cũng không thể phá hủy quy củ.”

“Dạ.” Bạch Mạc vội vã gật đầu, nhưng trong lòng lại chẳng hiểu vì sao Tiết Lăng Phong nói chuyện không đầu, nhưng không dám truy vấn nữa.

Trở lại chủ điện, cuộc ăn nhậu chơi bời vẫn còn đang tiếp tục, Nhị hộ pháp và Tam hộ pháp tại đường thượng đã uống tới say bí tỉ, thấy Tiết Lăng Phong đến, liền nghiêng nghiêng ngả ngả đứng dậy cúi chào, Tiết Lăng Phong khẽ gật đầu ra hiệu, đi tới vị trí của mình ngồi xuống, nhìn đám thủ hạ trong sảnh đường.

Đêm nay những người uống rượu mua vui ở đây, không biết sang năm còn có thể ngồi tại chỗ này hay không. Đây là giang hồ, sinh tử đều chỉ là chuyện trong nháy mắt, gương mặt của rất nhiều người, Tiết Lăng Phong y còn chưa kịp nhớ kỹ, đã vĩnh viễn ra đi.

Người trong giang hồ, ít nhiều đều có chút bắc đẩu dĩ sáng nay có rượu sáng nay say cùng với sự hào hiệp, Tiết Lăng Phong không hiểu vì sao, nhìn những khuôn mặt say khướt trước mắt, lại nhớ tới gương mặt lãnh tĩnh mà hoàn mỹ vừa rồi ở ôn tuyền.

Đối lập với những tiếng hi hi ha ha trên chủ điện, là những âm thanh đáng buồn khi kim trượng đập vào thân thể tại hình đường.

“Song Phi, người làm chủ nhân không vui sao? Hay là nhiệm vụ thất thủ?”

Hành hình xong, hình quan chấp chưởng hình phạt gỡ tay Song Phi từ trên cùm sắt xuống, đưa áo cho hắn. Từ sau khi huấn luyện xong rời khỏi Thiên Ảnh môn, nam nhân xinh đẹp phi phàm này chưa tới hình đường bao giờ.

Nhưng hình quan cũng không thấy kỳ quái, hắn là một ảnh vệ hoàn mỹ như vậy, mạnh mẽ lại phục tùng, không có bất cứ chủ nhân nào lại không hài lòng về hắn, chỉ tiếc bản thân không được thưởng thức gương mặt đẹp như vậy nữa.

Song Phi tiếp nhận y phục, không nói lời nào mặc vào, từ trước tới giờ hắn luôn cực kỳ ít nói, lạnh lùng xa cách như thể một khối băng, nhưng lúc này trên gương mặt không hề lộ xúc cảm của hắn phủ một lớp mồ hôi mịn.

Thương tích do kim trượng, tuy rằng không như tiên hình làm cho da tróc thịt bong, sẽ chỉ lưu lại vết bầm ở mặt ngoài cơ thể, nhưng tổn thương chân chính lại chạm tới nội phủ, so với roi còn gây nhiều đau thương hơn.

Hình phạt như vậy thiết lập là nhắm riêng vào ảnh vệ, bọn họ thông thường cần ẩn nấu thân hình mình, mà chảy máu sẽ làm họ bại lộ.

“Mấy ngày tới nếu không có việc gì thì đừng vận công, thân thể là của mình, vẫn nên hảo hảo yêu quý...”

Hình quan còn chưa lái nhải xong, nam nhân đã mặc y phục vào, trong nháy mắt liền tiêu thất ở ngoài cửa, giống như lúc hắn tới, chỉ có một trận gió lạnh quất vào mặt.

“Aii.”

Lão hình quan thở dài, không biết là vì mỹ sắc đã rời đi, không được thưởng thức nữa, hay là bởi vì lão thật sự cảm thấy vài phần lo lắng cho cái người xinh đẹp kia.

Thu thập hình cụ xong, ngọn đèn trong hình đường cũng tắt. Ngọn gió u lạnh từ nơi này xuyên qua, mang theo máu tanh phảng phất.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Chính Tiết Lăng Phong cũng không nhớ rõ tối hôm qua uống bao nhiêu rượu, y bị bốn hộ pháp chuốc cho tới bất tỉnh nhân sự, lúc tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Y vốn không muốn mở mắt ra, thế nhưng tỳ nữ ngoài cửa liên tục gọi, mỗi tiếng đều gấp gáp giục giã, khiến y rất phiền chán.

Tuy có hàng ngàn phiến muện, hàng vạn bất mãn, Tiết Lăng Phong vẫn vác gương mặt tuần tú như được điêu khắc rời khỏi giường — biết làm sao khác được? Hôm nay là cuộc liên hoan đón xuân, tất cả sủng phi ái thiếp đều bái tâm bái can ngóng trông hôm nay để tặng quà cho y.

“Trang chủ, các tiểu thư đều sốt ruột lắm rồi!”

Thị nữ ở ngoài thấy rốt cuộc Tiết Lăng Phong cũng mở cửa phòng, vội vã phân phó hạ nhân đem thủy cụ để rửa mặt vào trong. Tiết Lăng Phong lạnh mặt, y bởi vì một đêm say rượu mà đầu còn đau, bị đánh thức tâm tình tự nhiên là không được tốt.

Xa xa, tiếng chiêng trống ở du thuyền trên hồ huyền não truyền tới trong phòng.

“Xán Xán, nàng hôm nay thật là xinh đẹp a, lát nữa nhất định trang chủ sẽ nhận quà của nàng đầu tiên.” Một người thân mặc thanh y, chống vào lan can, thoải mái cười to hướng một nữ tử nâng chén.

“Nhị hộ pháp, ngài lại đùa người ta rồi.” Nữ tử nghe thấy thế gương mặt một mảnh ửng đỏ, ánh mắt càng đầy chờ mong hướng đầu về phía nơi ở của Tiết Lăng Phong ở trên bờ. Hôm nay để có thể diễm áp quần phương (đẹp hơn hết thảy), trời chưa sáng nàng đã dậy quần áo phấn son rồi.

Trên thuyền lớn xa hoa có thể dung nạp mấy trăm người, Nhị hộ pháp — Dư Phàm và Tam hộ pháp — Lý Ngọc Bạch từ sớm đã lưu luyến vong phẫn trong chúng mỹ nữ, đang cười đến mi phi sắc vũ, hòa mình cùng đám sủng phi của Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong và bốn hộ pháp của y vừa có quan hệ chủ tớ, lại vừa có tình huynh đệ, bọn họ đều là từ nhỏ cùng Tiết Lăng Phong lớn lên. Ở trong mắt Tiết Lăng Phong, nữ nhân như y phục, còn tình huynh đệ mới là cao cả nhất.

Bỗng nhiên, nữ nhân trên thuyền phát sinh kinh hô, đều vội vàng vàng chen tới bên lan can, hướng về phía bờ hồ phát khăn tay, tung dây lụa, liên tục hô to gọi nhỏ. Bên bờ một người mặc một thân bạch y, trong tay cầm bạch phiến (quạt) mà đứng, không phải Tiết Lăng Phong thì ai.

“Trang chủ! Trang chủ!!!”

Trong tiếng gọi duyên dáng, chỉ thấy Tiết Lăng Phong phát tay áo, mũi chân điểm nhẹ một cái, trong vài bước đã phi qua mặt hồ lên thuyền. Vừa bước lên, y còn chưa đứng vững, liền bị ái thiếp đã chờ đợi lâu ngày bao vây lấy.

Tiết Lăng Phong thật sự ngẫm, đêm Nguyên Tiêu hàng năm và cuộc liên hoan ngày thứ hai là thời gian một người nhất, so với y ở trên giang hồ chém giết huyết vũ tinh phong còn thấy uể oải hơn nhiều lần.

Năm nay, Tiết Lăng Phong theo thường lệ thu không ít tâm ý, có chúc tú, có hoa kết, có hài... Đã thế lại còn có một chuỗi chuông bạc.

Ba chiếc chuông chế tác cực kỳ tinh xảo được cẩn thận tỉ mỉ xuyên tại một sợi dây gấm tử sắc, nhẹ nhàng lắc một cái, tiếng vang ưu mỹ như nhạc luật.

“Đồ tốt.”

Tiết Lăng Phong quay sang hất mày cười với nữ tử tặng y chuông bạc, đối phương dĩ nhiên lại kích động tới độ hết âm lên.

Ngoạn ngoạn nháo nháo vừa hết một ngày.

Tiết Lăng Phong thu được không ít lễ vật đều ném xuống hồ, chỉ có xuyên chuông bạc kia, y thái độ khác thường, cẩn thận nhặt lên.

Lúc vào đêm, Bàn Long sơn trang dần dần an tĩnh lại.

Đêm nay Tiết Lăng Phong không đi sủng hạnh phi tử của y, trái lại ngồi một mình trong phòng ngủ, đọc sách vẽ tranh.

Mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn, đêm nay ánh trăng đẹp hơn. Tiết Lăng Phong nhìn thoáng qua vầng trăng tròn vành vạnh treo đầu ngọn cây bên ngoài, cất bút mực đi, đi tới trước cửa sổ.

Bên ngoài tuyết đọng trên mặt đất còn chưa tan, bị ánh trăng chiếu vào, lại càng hiện vẻ thanh lãnh.

Tiết Lăng Phong nhìn kỹ bóng cây chập chờn dưới ánh trăng, bỗng nhiên khẽ hô một tiếng: “Song Phi.”

Còn chưa kịp thấy rõ cái bóng đó thay đổi như thế nào, y đã thấy một trận gió mát phất qua bên tai, đợi y xoay người lại, ảnh vệ của y đã quỳ gối phía sau.

Vẫn một thân hắc y, mang theo mặt nạ thanh đồng dữ tợn.

Tiết Lăng Phong nhíu mày, đi tới trước mặt ảnh vệ của y, đưa tay tháo cái mặt nạ sát phong cảnh đó ra.

Gương mặt mỹ lệ tuyệt luân dưới ánh trăng tối qua hiện ra, mà nay dưới ánh nến nhìn kỹ lần nữa, lại càng thêm tinh tế hoàn mỹ.

“Người ở ngoài bao lâu rồi?”

Tiết Lăng Phong đặt mặt nạ lên bàn, dựa vào cạnh bàn ngồi xuống.

“Vẫn luôn.”

Người quỳ trước mặt cúi đầu, không được chủ nhân cho phép, ảnh vệ không thể tùy tiện ngẩng đầu, cảnh này khiến Tiết Lăng Phong không có biện pháp nhìn thấy ánh mắt trong trẻo thanh liệt của hắn.

“Bên ngoài lạnh như thế, người vẫn ở trong những cái bóng đó sao?”

Tiết Lăng Phong cầm lấy quạt lông trên bàn, cúi người về phía trước, đem cây quạt để dưới cằm đối phương, khiến hắn ngẩng đầu lên, cứ vậy tự nhiên gặp phải ánh mắt của hắn.

Bất luận là kiểm nghiệm thế nào, đều là ánh mắt tuyệt đối trung thành, hiển nhiên, ảnh vệ của y đã quen một khi đứng ở trước cửa người khác là đứng cả đêm, có lẽ chuẩn bị sẵn sàng giao ra tính mệnh bản thân vì ai đó bất cứ lúc nào,

Song Phi chưa từng đối mặt nói chuyện với chủ nhân của hắn, vậy nên hắn nghe không hiểu ý tứ trong lời của Tiết Lăng Phong, có lẽ khi hắn không thể hiểu được mệnh lệnh, thì hắn sẽ chọn cách trầm mặc, đồng thời tiếp tục chờ mệnh lệnh sau đó.

“Hôm qua ta bảo người đi lĩnh hình, người đã đi chưa?” Tiết Lăng Phong rút quạt lông về, thân thể lại ngã vào lưng ghế.

“Đã đi rồi.” Ảnh vệ của y lại cúi đầu, buông mi mắt, khôi phục về tư thế tiêu chuẩn nhất.

“Người còn dám làm cái loại chuyện đó nữa không?” Tiết Lăng Phong bất động thanh sắc theo dõi ảnh vệ của y, đến chính y cũng không phát hiện trong lời y có vị chua kỳ quái. (ghen :”>)

“Không dám nữa.”

“Hừ.” Tiết Lăng Phong đắc ý nở nụ cười băng lãnh một chút, tiếp đó đưa tay vào trong vạt áo, lấy chuỗi chuông bạc ra.

Gió đêm thổi qua, chuông bạc vang lên tiếng đing đing đang đang. Nghe âm hưởng này, Song Phi kinh ngạc ngẩng đầu, tiếp đó lại khiếp sợ nhìn Tiết Lăng Phong đem xuyên linh (chuỗi chuông) đó đeo vào cổ mình. (coi em là mèo sao : |)

“Từ nay về sau, người không được phép mang mặt nạ nữa, cũng không được phép gỡ xuyên linh này xuống.”

Thân là ảnh vệ, mất đi mặt nạ thì không có cách nào ẩn giấu dung mạo của chính mình, lại đeo một xuyên linh đến gió qua thổi cũng kêu, căn bản là không khác gì khiến bản thân bại lộ triệt để dưới tầm mắt của địch nhân.

Nhưng mệnh lệnh của chủ nhân chỉ có thể nghe theo bất cứ giá nào.

“Dạ, chủ nhân.” Song Phi khấu đầu, chuông trên cổ lập tức vang lên theo động tác của hắn.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Đình đang – đình đang –

Chuông bạc trên cổ Song Phi rung động theo mạch đập tinh tế của hắn, phát sinh tiếng vang khê mà mảnh. Tiết Lăng Phong không lên tiếng, chỉ hài lòng ngồi trên ghế, đắc ý cười nhìn ảnh vệ vẫn quỳ trước mặt y không hề nhúc nhích.

Tiếng chuông đó y nghe vào tai mười vạn phần thỏa mãn, lúc này đang tự hào thưởng thức kiệt tác của chính mình.

Không có lệnh của chủ nhân, Song Phi vẫn cúi đầu quỳ, gương mặt vô cảm khiến hắn thoát nhìn lạnh lùng nghiêm nghị mà xa cách.

“Người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tiết Lăng Phong bỗng nhiên bất mãn đối với việc từ đầu tới cuối ảnh vệ của y không hề nhìn y, hoàn toàn quên mất quy củ của ảnh vệ chính là không thể tùy ý ngẩng đầu.

“Trong suy nghĩ của thuộc hạ chỉ có sự an toàn của chủ nhân.”

Đến thanh âm cũng là loại mình thích, có chút lạnh, lại có chút chất cảm kiên nhẫn như huyền thiết, trong lòng Tiết Lăng Phong âm thầm vui vẻ, càng sản sinh thêm thật nhiều hiếu kỳ về ảnh vệ này.

“Người chưa bao giờ nghĩ tới cái gì khác sao? Nhìn ta để nói chuyện.”

Lúc này Song Phi mới ngẩng đầu lên “Những thứ khác đều không liên quan tới ta.”

“Nói nhảm.” Tiết Lăng Phong nhíu mày, lại cầm quạt ngọc khêu cầm ảnh vệ của y lên “Người không nghĩ tới thứ gì khác, vậy đêm qua người ở bên bờ ôn trì làm là chuyện gì?!”

“Đó là... Thuộc hạ...” Hiển nhiên, ảnh vệ của y không biết nên giải thích chuyện này thế nào, cầm bị quạt của Tiết Lăng Phong nâng lên, không có cách nào cúi đầu, vậy nên không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu nói “Nếu như chủ nhân không vui, xin hãy nghiêm phạt ta đi.”

“Chuyện này ta đã nghiêm phạt người rồi, sẽ không thêm hình phạt nào khác nữa.” Tiết Lăng Phong thu hồi quạt, đổi sang ngón tay đi kiểm nghiệm chất da hắn, y cảm thấy ảnh vệ của y đang run, điều này làm cho ngón tay y sản sinh ra ngọn lửa dục vọng.

“Tuy người là ảnh vệ của ta, thế nhưng người cũng là một nam nhân, ta biết người vì sao làm vậy, bởi vì người cũng có ham muốn, như vậy cũng tốt, như vậy mới là bình thường, ta thích những thứ bình thường, đồ chơi không bình thường thì không có gì thú vị cả.” Tiết Lăng Phong vừa sờ vừa bắt đầu chuyển trọng tâm câu chuyện sang việc mình có hứng thú nhất, nhãn thần y xuất hiện ngọn lửa sắc dục.

“Có ai từng nói người rất đẹp hay không? Hử?”

Thật sự muốn nhìn một chút thân thể phía dưới lớp y phục có bộ dáng gì, Tiết Lăng Phong vừa nghĩ, vừa vươn tay kéo vạt áo của hắn ra, người tập võ dù mùa đông cũng ăn mặc mỏng manh, đối với ảnh vệ để hoạt động tiện lợi hơn thì mặc lại càng ít.

Tiết Lăng Phong thấy dưới ngoại y hắc sắc của hắn, bên trong chính là thân thể trơn láng, y nương theo ánh sáng nền, đã có thể thấy cái điểm nổi lên đỏ sẫm mê người kia, Tiết Lăng Phong nhất thời nghĩ có một luồng nhiệt nhắm về phía hạ phúc.

“Không có, thưa chủ nhân.” Không biết vì sao, lần này ảnh vệ của y trả lời hơi chậm, thế nhưng y cũng chẳng muốn quan tâm.

“Không có sao? Cũng đúng a.” Tay Tiết Lăng Phong bắt đầu thò vào trong, y muốn đi nhéo hai khóa tiểu quả thực kia, y muốn chúng nó đứng thẳng lên “Người luôn mang theo mặt nạ xấu xí như vậy, người từng thấy dung mạo của người chỉ có đám ảnh vệ vô vị kia. Bọn chúng chỉ là một đám cẩu không có suy nghĩ của riêng mình mà thôi, chúng căn bản chẳng biết cái gì là đẹp, cái gì là xấu xí, nhưng ta biết chúng đều thích làm loại chuyện này với người.”

Vạt áo lại càng bị mở rộng ra, y đã nhìn thấy, cơ bụng săn chắc, cơ thể nhiều đàn hồi, vòng eo nhỏ mà mềm dẻo, mặc dù không mềm mại vô lực như nữ nhân, nhưng xem ra có thể uốn nắn tùy ý – tốt, rất đẹp, đây chính là ảnh vệ chỉ thuộc về y.

Tiết Lăng Phong dừng một chút, kiểm chế dục vọng, lại hỏi “Người thích bọn họ tiến vào thân thể của người sao? Người có từng đối đãi bọn họ giống như vậy hay không?”

“Ta...”

Ảnh vệ của y trả lời một chữ, nhưng không tiếp tục nói tới cuối, Tiết Lăng Phong ngẩng đầu lên có chút uẩn nộ, nhưng phát hiện con mắt Song Phi căn bản là đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, hoàn toàn không có vẻ gì để tâm vào việc y đang làm.

“Người cái gì mà người? Vì sao không trả lời ta?!”

Tiết Lăng Phong lập tức nổi giận vì việc hấn lớn mặt không nhìn mình, tay lần mò như đầu trước ngực hấn, đang chuẩn bị dùng sức nhéo nó.

Nhưng ảnh vệ của y bỗng nhiên giống như một làn khói trôi qua trước mặt y, mềm mại mà nhanh như chớp nhảy lên, điểm lên bệ cửa sổ, rồi bay lên không tiêu thất trong trời đêm.

“Song Phi!!!”

Tiết Lăng Phong đuổi tới bên cửa sổ, ảnh vệ của y đã vô tung vô ảnh, nhưng trong bóng đêm cách đó không xa nhanh chóng truyền đến tiếng chuông bạc thanh thúy, ngay sau đó là thanh âm đao kiếm va chạm.

Lẽ nào có thích khác?

Tiết Lăng Phong trong lòng cả kinh, mới vừa rồi y chỉ lo ve vãn, đã sơ ý tới như vậy, ngay cả việc địch nhân xâm lấn cũng không cảm thấy?

Có điều rốt cuộc là ai, lại to gan lớn mật đột nhập vào Bàn Long sơn trang của y! Tiết Lăng Phong hừ lạnh một tiếng, đập lên bệ cửa sổ nhảy ra, lao về hướng tiếng chuông.

Đuổi tới chỗ tranh đấu, Tiết Lăng Phong thất kinh, ngay vào lúc y tới nơi, năm ảnh vệ của y đã bị giết mất ba.

Là ai?!

Tiết Lăng Phong cũng không tùy tiện nhúng tay vào, đối phương che mặt, không biết là người phương nào, y chỉ có thể phán đoán lai lịch từ võ công của đối phương.

Công thủ gồm kiếm thuật nhiều mặt, sắc bén mà nghiêm cẩn, chiêu thức vững vàng, cho dù đang quần chiến cũng không loạn một giây. Xem ra đối phương không chỉ có võ công cao cường, hơn nữa là một cao thủ rất có kinh nghiệm, có thể cấp tốc mà chuẩn xác tìm được kẻ hở trong những chiêu số chỉ công không thủ của ảnh vệ, một kích mà thắng.

Ngoại trừ quan sát đối thủ, ánh mắt Tiết Lăng Phong tự nhiên rơi vào trên người Song Phi, dưới ánh trăng, y thấy khóe miệng ảnh vệ của y đột ngột lộ ra một sợi huyết tích.

Vì sao lại như vậy?!!

Tiết Lăng Phong cả kinh, võ công của Song Phi trong số ảnh vệ là cực mạnh, kẻ hở cũng không nhiều, trong lúc song phương chiến đấu, Tiết Lăng Phong cũng không phát hiện hấn bị rơi vào tình huống tồi tệ một cách rõ ràng, cho nên vẫn ẩn thân ở một bên quan chiến.

Thế nhưng ảnh vệ của y thì rõ ràng là không trụ nổi nữa, sau một cú hạ xuống đất, hấn vẩy mà lại không đứng dậy nổi, mặt đất phủ tuyết trắng noãn bị máu không ngừng chảy ra từ miệng hấn nhiễm hồng, còn đối phương lẳng không một kiếm, mang theo tất cả sát khí chém tới.

Đối với một kiếm mạnh mẽ đó, Song Phi lại không trốn, hấn chỉ vận công xuất chiêu, cố gắng dồn lực đánh trả lúc đối phương tới trước mặt.

Tiết Lăng Phong mắt thấy mũi kiếm kia sẽ đâm vào ngực ảnh vệ của y, mà một chiêu của Song Phi cũng rất nhanh sẽ đánh tới trước ngực đối phương, trong mắt hai người, đều chỉ có sự dứt khoát hòa cùng lãnh khốc vào lúc liều mình.

Rốt cuộc lúc này Tiết Lăng Phong không ẩn nấp được nữa, y phi thân nhảy lên, thoáng cái đã tới trước mặt Song Phi, nhanh chóng kéo hấn ra tránh thoát một kiếm đó.

“Người là ai?!”

Tiết Lăng Phong nhảy ra ngoài một trượng đứng ổn định, một tay nâng ảnh vệ của y, một tay tiếp nhận kiếm của hấn. Y muốn Song Phi tự đứng, nhưng y vừa buông lỏng tay ra, ảnh vệ của y đã hoàn toàn không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

“Người nói xem ta là ai!”

Đối phương không những không tự giới thiệu, trái lại chỉ một chốc lát liền tấn công về phía Tiết Lăng Phong.

Võ công của Tiết Lăng Phong trên giang hồ không phải ai cũng có thể địch nổi, nhưng người trước mắt này có thể chống lại mấy chiêu của y. Giữa lúc kiếm quang như điện xẹt, hai cao thủ trong nháy mắt đã trải qua hơn mười chiêu.

“Được rồi, ta đã biết, người là ‘Thanh Thiên kiếm’ trong ‘Phi Thiên song kiếm’. Tiết Lăng Phong cùng song kiếm các người không thù không oán, nước giếng không phạm nước sông, người đêm khuya tới đánh lén ta là muốn làm gì?!”

Tự thân xuất trận mấy hiệp, Tiết Lăng Phong nhận ra xuất xứ của đối phương. Hai người đều tự thối lui một trượng, cảnh giác vận khí điều tức.

“Ta tới lấy thứ người đã cướp – Nam Hải minh châu!”

“Nam Hải minh châu? Người muốn thứ kia làm gì?”

Tiết Lăng Phong hồi tưởng một chút, nếu y nhớ không lầm, cái thứ đồ chơi kia đã bị y ném đi.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Ta muốn làm gì không cần nói cho người, người mau mau giao Nam Hải minh châu ra đây!”

Khẩu khí thật lớn a!

Tiết Lăng Phong phi thường khó chịu, không ai dám nói chuyện với y kiểu đó!

“Muốn Nam Hải minh châu? Người cho người là ai? Người cho là người vào Bàn Long sơn trang này còn muốn sống đi ra ngoài sao?!”

Đối phương hừ lạnh một tiếng, cười khẩy nói: “Ta là ai? ‘Thanh Thiên kiếm’ ta chí ít cũng là danh môn chính phái, không làm chuyện ập cướp, người không ra người, trộm cắp cướp giết, không ác không làm. Lần này ta tới Thiếu Lâm tự mượn Nam Hải minh châu dùng, mới biết được bảo vật đã bị người dùng sức mạnh đoạt đi!”

“Người tới Thiếu Lâm tự mượn Nam Hải minh châu?” Tiết Lăng Phong đứng trên nền tuyết, mũi kiếm chỉ thẳng mặt đất, chỉ thoáng suy nghĩ trong chốc lát, liền có chút hả hê mà cười ha hả “Tối nay chỉ thấy

‘Thanh Thiên kiếm’, cũng không thấy ‘Lạc Nguyệt kiếm’, chẳng lẽ... ha ha ha ha... là cộng sự của người tính mạng khó giữ, người muốn dùng Nam Hải minh châu để cứu nàng ta đúng không?”

Đối phương lập tức dừng lại, nửa ngày mới nghiêng rằng nghiêng lợi nói một câu “Bớt tự cho là đúng đi.”

“Không phải ta tự cho là đúng.” Tiết Lăng Phong thu lại nụ cười, lần nữa chấp kiếm hướng lên “Ta là thật tâm thật lòng khuyên cáo người, không nên nghĩ tới Nam Hải minh châu nữa, người và cộng sự của người không dùng được nó đâu, bởi vì rất nhanh các người sẽ gặp lại ở dưới Hoàng Tuyền.”

“Người nói xạo!”

Đối phương cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế gầm lên giận dữ, lập tức vung kiếm tới.

Tiếng giao chiến giữa đôi bên nhanh chóng làm cho thị vệ của Bàn Long sơn trang giật mình tỉnh giấc, ba hộ pháp đều tự suất lĩnh một đôi vệ đội, vài chục người trùng trùng điệp điệp chạy về phía rừng cây.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, mấy chục ngọn đuốc hừng hực đã xuất hiện trong rừng cây.

“Người tự nói thì sẽ chết chắc?”

Tiết Lăng Phong miễn tiện né qua kiếm phong của đối phương, ngược lại cười lên tà mị.

Tiết Lăng Phong cũng tuyệt đối là tuấn mỹ nhất nhì, nụ cười đó trong mắt những người xung quanh thì đoạt nhân tâm phách, nhưng trong mắt Thanh Thiên kiếm chỉ có buồn nôn.

Nhưng hiện tại hắn bị vây trong thế hạ phong, còn đánh tiếp thực sự cũng chỉ có thể đối mặt với việc bị bắt sống, hắn không thể không lui, đành phải ném lại một câu:

“Tiết Lăng Phong! Ta sẽ trở lại!!!”

Ngay trong nháy mắt đám thị vệ kéo tới, một viên đạn khói nổ bùng, trong rừng lập tức mù mịt khói, còn Thanh Thiên kiếm đã tiêu thất không thấy bóng dáng tăm hơi.

“Trang chủ!”

“Trang chủ!!! Xảy ra chuyện gì?!”

Tiết Lăng Phong nhìn ba hộ pháp vừa tới, chỉ thần nhiên gật đầu, “Là ‘Phi Thiên song kiếm’, muốn tới lấy Nam Hải minh châu.”

“Cái gì?!” Bạch Mạc vừa nghe, lập tức phân phó với thủ hạ “Mau đuổi theo!”

“Không cần đuổi theo.” Tiết Lăng Phong nhìn thoáng qua hướng Thanh Thiên kiếm ly khai, khoe miệng lại xuất hiện nụ cười nhạt mọi khi “Có thể hắn còn trở lại, lần sau ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi.”

Nói xong ánh mắt Tiết Lăng Phong lại rơi xuống trên người ba ảnh vệ đã chết, thân thể họ không biết từ lúc nào đã tan thành nước, thấm vào trong bùn đất, hiện tại còn lại, chỉ có ba bộ hắc y và ba mặt nạ thanh đồng, nằm lộn xộn trên mặt đất.

Đây là tử vong thật sự, mất đi tất cả, không lưu lại bất cứ thứ gì.

Tâm Tiết Lăng Phong không khỏi căng thẳng, y vội vã quay đầu lại nhìn Song Phi, thân ảnh hắc sắc kia nằm sấp trên nền tuyết, vẫn không nhúc nhích.

“Song Phi!”

Song Phi?

Cái tên xa lạ khiến tất cả mọi người ở đó đưa mắt nhìn nhau, không biết chủ nhân bọn họ gọi ai, đợi tới khi họ thấy Tiết Lăng Phong vội vàng vàng chạy về phía một ảnh vệ, thì ánh mắt họ lại biến thành khiếp sợ!

Tiết Lăng Phong luôn không hề để ý tới ảnh vệ của mình, sống hay chết cũng sẽ không liếc nhìn thêm một lần, vậy mà lúc này lại lo lắng đi cứu một ảnh vệ, bảo sao họ lại không chấn động.

Dưới ánh mắt khiếp sợ không ngớt của mọi người, Tiết Lăng Phong đi tới nâng Song Phi lên, xoay người thì thấy ánh mắt mê muội sững sốt của thủ hạ, y bất mãn quát lớn “Nhìn cái gì? Mau cút hết!”

Bọn thị vệ lập tức tiêu thất không còn một mống, chỉ còn lại Tam hộ pháp Lý Ngọc Bạch vẫn đứng tại chỗ.

“Trang chủ.” Lý Ngọc Bạch nhìn ảnh vệ trong tay Tiết Lăng Phong, rồi nhìn chủ nhân của hắn, muốn nói lại thôi.

“Người còn đứng ở đây làm gì? Mau lui ra.” Tiết Lăng Phong không nhìn được nhú mào, thế nhưng Tam hộ pháp của y chặn trước đường quay về, không chịu rời đi như một tảng đá.

“Trang chủ, hắn chỉ là ảnh vệ của ngài mà thôi.” Lý Ngọc Bạch vẻ mặt lo lắng.

“Hắn đương nhiên là ảnh vệ của ta.” Tiết Lăng Phong vẻ mặt thản nhiên.

“Nếu như chuyện ngài muốn làm bị Tứ hộ pháp biết, ảnh vệ của ngài sẽ vô cùng thâm hiểm.” Lý Ngọc Bạch từ nhỏ đã cùng một chỗ với Tiết Lăng Phong, hắn đương nhiên biết Tiết Lăng Phong trước nay hồ hởi đối với ảnh vệ, không thương không tiếc, lúc này ôm ảnh vệ kia trở lại là muốn làm gì.

“Người cho rằng ta muốn làm gì?” Tiết Lăng Phong trừng mắt, rồi lại chuyển sang nhìn ảnh vệ xinh đẹp mà tái nhợt của mình, mỉm cười nói “Ta chữa thương cho ảnh vệ của mình thì có gì sai?”

Nếu như thực sự chỉ là chữa thương thì đã tốt, Lý Ngọc Bạch ở trong lòng đổ mồ hôi.

“Trang chủ, chuyện chữa thương không cần ngài tự mình nhọc công...”

Lý Ngọc Bạch còn muốn khuyên can, lại bị Tiết Lăng Phong vung tay đẩy sang bên đường, mắt mở trừng trừng nhìn chủ nhân của hắn ôm ảnh vệ kia lướt đi.

Trở lại phòng, Tiết Lăng Phong nhẹ nhàng đặt người trong lòng lên giường, đến chính y cũng không nhận ra đây là lần đầu y để người khác nằm lên giường mình, cho dù là phi tử y yêu thương sủng ái nhất, y cũng sẽ chỉ tới chỗ các nàng hoan hảo, tuyệt đối không dẫn người đến phòng mình ngủ lại.

Vừa mới nằm xuống, bên khoe miệng ảnh vệ đang hôn mê của y lại lập tức tràn ra máu tươi, ngay sau đó phát sinh một tiếng rên rỉ rất nhỏ.

“Song Phi, người sao rồi?”

Tiết Lăng Phong buồn bực cởi y phục của hắn ra kiểm tra, khi y lật người hắn lại, kinh hãi phát hiện trên lưng hắn có hai mươi đạo vết thương do kim trượng.

Mỗi một đạo đều có bề rộng chừng một tấc, sắc tố đỏ sẫm, vừa nhìn đã biết là thương thế cực kỳ nghiêm trọng, tuy rằng không chảy máu, nhưng nhìn máu bầm bên dưới chỗ bị thương thì biết đã ảnh hưởng tới nội phủ. Hơn nữa vừa rồi tranh đấu một phen, thương thế càng nặng thêm.

Tiết Lăng Phong bình sinh lần đầu thấy có chút hối hận, bảo ảnh vệ của y đi lĩnh hai mươi trượng hoàn toàn chỉ là y thuận miệng nói, y căn bản không biết hai mươi trượng hình có ý nghĩa gì, nếu như lúc đó y tăng thêm vài cái, có lẽ ảnh vệ của y đã bị đánh chết tươi.

Nghĩ tới đây, Tiết Lăng Phong trước khi thỏa mãn nhu cầu của mình, vội vàng độ chút chân khí vào cho ảnh vệ của y.

Tiết Lăng Phong công lực thâm hậu, Song Phi tiếp nhận chân khí của y xong, một hồi liền tỉnh lại.

“Chủ nhân, không cần như vậy.”

Song Phi thấy chủ nhân tiêu hao chân khí của bản thân chữa thương cho mình, vội vã giãy dụa đứng dậy ngăn cản, Tiết Lăng Phong bất động thanh sắc đè hắn xuống, thấp giọng ra lệnh “Đừng nhúc nhích.”

Nhìn thấy sắc mặt Song Phi chậm rãi khá lên, Tiết Lăng Phong mới thu hồi khí tức, tránh cứ “Mới vừa rồi vì sao người không né kiếm kia? Người không nhúc nhích liều mạng đối đầu với hắn, không nghĩ mình sẽ chết sao?”

“Ta chết rồi, chỉ có thể nói là ta không còn chỗ nào hữu dụng đối với chủ nhân nữa.” Ảnh vệ của y đáp một cách đương nhiên, như thể chết hay sống chẳng có gì khác nhau.

“Ai dạy người như vậy? Là Tứ hộ pháp sao? Hắn còn dạy người cái gì nữa?”

Tiết Lăng Phong nghĩ đã chuẩn bị gần được rồi, theo như y quan sát, ảnh vệ của y đã có thể thừa thụ sủng ái của y mà không đến mức giữa chừng mất hứng ngắt xiũ.

“Hắn ta quanh năm ở trong Thiên Ảnh môn không ra ngoài, ta một năm cũng chỉ gặp hắn một lần vào tối Nguyên Tiêu, hình như mỗi năm hắn cũng chẳng thay đổi gì cả, luôn luôn là cái dáng vẻ đó.”

Mặc dù lúc một người đang bị trọng thương còn bị ép phải hầu hạ là một chuyện rất tàn khốc, thế nhưng lúc này Tiết Lăng Phong chỉ nghĩ tới bản thân có thể thống khoái tiết dục.

Tiết Lăng Phong một bên cởi quần áo, một bên trò chuyện sang chủ đề khác, tựa hồ là muốn thả lỏng bầu không khí một chút. Ảnh vệ của y rất an tĩnh, thân thể suy yếu khiến hắn thoát nhìn không còn kiên cường lãnh ngạnh như trước.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Song Phi, người ở Thiên Ảnh môn huấn luyện bao lâu?”

Tiết Lăng Phong cởi xong y phục của chính mình, chỉ để lại tiết khố chuẩn bị vào chăn rồi cởi nốt, có lẽ là chờ y hoàn toàn cương lên rồi mới cởi.

Y cực kỳ thích nhìn đám phi tử lúc thấy y bỏ đi tiết khố, khoảnh khắc phân thân hùng ngạo lộ ra, biểu tình vừa sợ hãi vừa khao khát.

Không biết ảnh vệ của y sẽ có phản ứng thế nào, Tiết Lăng Phong thấy có chút khó kiềm chế mà cười đắc ý.

“Bảy năm, thưa chủ nhân.”

Song Phi thoát nhìn vẫn khá là trấn tĩnh, nhưng Tiết Lăng Phong nhìn ra chút thay đổi trong ánh mắt hắn, có lẽ là sự sợ hãi mà ảnh vệ cực kỳ hiếm khi biểu hiện ra ngoài.

“Bảy năm trước người làm gì? Lúc đó người tên là gì?”

Tiết Lăng Phong đi tới bên giường, cởi quần của hắn. Lúc tay Tiết Lăng Phong xoa lên tiểu phúc của người kia, y có thể cảm nhận được cơ thể ảnh vệ lập tức căng thẳng, bắt đầu run lên nhẹ nhẹ.

“Ta... Thuộc hạ... Không nhớ rõ nữa...”

“Người có nghĩ tới việc nhớ lại không?”

Tiết Lăng Phong chậm rãi kéo khố đầu xuống, để bộ vị bí ẩn nhất kia hiện ra một cách từ từ, đầu tiên là thấy từng lâm hắc sắc, tiếp đó vật thể mềm mại nằm sắp trong rừng rậm hiển lộ ra.

Hình dạng và nhan sắc đều rất hoàn mỹ, tuy rằng bản thân Tiết Lăng Phong cũng có thứ đó, nhưng khi y thấy vật trước mắt, vẫn thấy kinh hỉ mà mới lạ.

“Người có nghĩ tới việc nhớ lại hay không?”

Tiết Lăng Phong không nghe thấy Song Phi trả lời, lại hỏi thêm lần nữa, kỳ thực y căn bản không quan tâm hắn có đáp hay không, y chỉ muốn đùa giỡn ảnh vệ này của y một chút. Quần bị lột tới chân, Tiết Lăng Phong dùng hai ngón tay nhắc vật mềm mại kia lên, tựa như dĩ vãng giám định bảo bối, lật qua lật lại xem xét.

“Ta... ta chỉ vì... chủ nhân mà sống, những thứ khác...”

Tiết Lăng Phong giương mắt nhìn ảnh vệ của y, đối phương đã không nói được nữa, thần sắc hắn tái nhợt, như thể thương thể mới bị áp chế lại bỗng nhiên trở dậy.

Nhưng điều này cũng không làm dao động dự vọng kéo tới tiếp theo của Tiết Lăng Phong, tuy rằng ảnh vệ của y hiện tại run rẩy hơi bị dữ dội, nhưng y tin tưởng vững chắc rằng dưới sự ra lệnh của y, nam nhân trung thành này nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp để nghiêng hợp y.

“Người đừng sợ như thế.”

Tiết Lăng Phong nhanh nhẹn xoay người bò lên, đặt trên thân thể hình dáng xinh đẹp của ảnh vệ. Tay y xoa khắp thân thể hắn, đây là thân thể tuyệt nhiên không giống nữ nhân, cũng không giống với những mỹ thiếu niên mảnh mai mà trước đây y tình cờ đùa bỡn.

Bởi vì quanh năm tập võ, thân thể này rắn rỏi như của y, nhưng da thịt có sự co giãn không ngờ, cơ thể săn chắc mà sung mãn như có thể hút bàn tay y vào. Mà có những chỗ mềm dẻo tới độ nữ nhân cũng không bằng, có thể uốn cong thành những động tác có độ khó lớn.

“Ta biết người đang sợ điều gì.”

Tiết Lăng Phong ghé vào trên thân thể đó bắt đầu hôn, da thịt rắn chắc, hôn lên có cảm giác gây nghiện “Yên tâm, ta sẽ không để Tứ hộ pháp biết đến việc này.”

Tiết Lăng Phong giơ tay lên, vân vê tiểu quả thực hồng sắc y đã nhắm tới từ lâu, thỏa mãn nhìn chúng nó cứng lên trong tay: “Người sợ bị hấn nghiêm phạt. Nhưng ta sẽ không để hấn biết, cho dù biết, ta cũng sẽ không để hấn dẫn vật người, người là ảnh vệ của ta, đã không thuộc sự cai quản của hấn nữa.”

Lúc này Tiết Lăng Phong giống như một tình nhân săn sóc, tận lực trấn an tâm tình đối phương, kỳ thực nếu Tứ hộ pháp biết chuyện này, ngay đến Tiết Lăng Phong cũng không có biện pháp bảo hộ ảnh vệ của y.

Tứ hộ pháp – Hoắc Quân.

Chương môn nhân Thiên Ảnh môn, quanh năm sinh sống phía sau cánh cửa sắt nặng nề, huấn luyện ra ảnh vệ cường đại mà trung thành. Một mặt hấn theo đuổi việc huấn luyện ra những ảnh vệ càng lúc càng mạnh mẽ càng phục tùng, một mặt lại cực độ khinh thường những ảnh vệ hấn huấn luyện ra, hoàn toàn không đối đãi họ như sinh vật.

Tuyệt đối cấm ảnh vệ và chủ nhân cấu kết chính là điều đứng đầu tiên trong một ngàn lễ một ảnh quy của hấn.

Từng có một ảnh vệ bị bán đi xảy ra quan hệ không trong sạch với chủ nhân, sau khi hấn biết, bị bắt sống trở về dẫn vật ba ngày cho tới chết.

Hai ngày hành hình đó vừa khéo lại là ngày Tiết Lăng Phong ra ngoài tìm bảo vật, không thấy được Tứ hộ pháp ở trước mặt tất cả ảnh vệ đã làm gì kẻ không tuân thủ quy củ kia. Vậy cho nên ảnh vệ của y mới sợ hãi tới mức này.

Rất nhiều thời điểm, cho dù là Tiết Lăng Phong, cũng phải bị hạn chế trong những quy củ truyền từ đời này sang đời khác của Bàn Long sơn trang.

Tiền hí cũng không làm đầy đủ, dự vọng của Tiết Lăng Phong đã dâng rất cao, mấy hành động ôn nhu âu yếm là để dành cho đám sủng phi ái thiếp làm tăng tình thú, đối với ảnh vệ, đối với một nam nhân, y không có nhiều kiên trì như vậy. Mới vừa rồi vuốt ve và môi hôn nếu nói là để giúp ảnh vệ của y thả lỏng, chẳng bằng nói là y tự trợ hứng cho bản thân.

“Song Phi, đứng lên, giúp ta cởi khó.”

Tiết Lăng Phong đứng dậy từ trên người Song Phi, một chân tiến vào giữa hai chân Song Phi, mấy lời đồ dành ngon ngọt ôn nhu vừa rồi bây giờ đã thu liễm hết, chỉ còn lại sự cao ngạo lộ vẻ vênh váo sai khiến.

Ảnh vệ của y quả nhiên rất phục tùng mệnh lệnh, nhanh chóng giãy dựa thân thể nhôm dậy, cẩn thận cởi ra tiết khó của y. Phần thân thật lớn của Tiết Lăng Phong nảy ra, bật vào mặt đối phương, Song Phi không tránh, chỉ hơi nghiêng đầu.

“Sợ đau thì tự liếm ướt nó, không thì nằm úp sấp xuống dưới cho ta, thất lưng phải nâng lên, nhưng không được kêu.”

Ảnh vệ có rất ít ý thức của bản thân, bọn họ từ khi sinh ra đến lúc chết đi đều là phục tùng mệnh lệnh hoặc bảo vệ chủ nhân, Tiết Lăng Phong lập tức nhận ra những sự lựa chọn này khiến ảnh vệ của y bắt đầu mờ mịt.

Quả nhiên là một đám cẩu không có suy nghĩ cá nhân, Tiết Lăng Phong khẽ cười nhạt, y bắt đầu có điểm minh bạch vì sao Tứ hộ pháp Hoắc Quân lại khinh bỉ những sinh vật này như vậy.

Cho dù mỹ lệ tới đâu, tự đồ chơi không có tư tưởng thì cũng sẽ nhàm chán rất nhanh. Tiết Lăng Phong nâng cảm Song Phi lên, để phân thân của mình ma sát lên gương mặt xinh đẹp của hắn, y thấy có từng luồng nhiệt lưu nối tiếp nhau trùng kích tới ngạo vật (ngạo trong kiêu ngạo), khiến y vô pháp khắc chế:

“Để chủ nhân chọn giúp người vậy, bây giờ xoay người, hảo hảo nằm sấp cho ta.”

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Lúc Tiết Lăng Phong nắm khí quan của mình tiến vào, y phát hiện ảnh vệ của y vừa kinh hoàng lại vừa không biết phải làm sao. Dưới mệnh lệnh của Tiết Lăng Phong, hắn cũng không kêu thành tiếng. Thống khổ do xoắn xuyên qua bị đè nén trong cổ họng hắn, kỳ thực đau đớn như vậy đối với ảnh vệ mà nói cũng chẳng đáng kể, điều hắn sợ, trước sau vẫn là cực hình của Tứ hộ pháp.

Trong cả quá trình, mỗi khi Tiết Lăng Phong phát hiện thất lưng Song Phi mềm nhũn xuống, sẽ truyền vào một ít chân khí, để duy trì sự thanh tỉnh của hắn. Đường cong của bắp thịt trên lưng Song Phi rất đẹp rất duyên dáng, vừa đầy sự co dãn, lại không lộ vẻ thô tráng.

Tiết Lăng Phong đem mái tóc dài của hắn túm trong tay, để toàn bộ lưng hắn có thể hiển lộ ra, y thích nhìn thấy tên mình trên thân thể này, dấu vết kia bởi vì có vết thương thêm vào mà càng hồng càng đậm.

Người tập võ thân thể tương đối nóng, như vậy mới có thể chống lại khí lạnh xâm lấn vào mùa rét, cơ thể Song Phi lại càng nóng, mà hắn lại đang bị Tiết Lăng Phong tiến nhập trong hang động chật chội nhất.

Tiết Lăng Phong trườn động vừa mạnh mẽ vừa dứt khoát, một phen dục hỏa phát tiết tràn trề sáng khoái, sau khi xong việc ngã thẳng ra giường thở dốc. Đi theo bên người chủ nhân nhiều năm, Song Phi tự nhiên biết tính khiết phích của Tiết Lăng Phong, để dịch thể bên trong hậu huyệt của mình không chảy ra giường, sau khi chủ nhân nằm xuống, Song Phi lập tức xuống giường, mặc y phục.

Tiết Lăng Phong nhìn thoáng qua ảnh vệ của mình, lười đi quản hắn, tuy rằng động tác của ảnh vệ chậm chạp hơn trước không ít, tuy rằng trong người có trọng thương, Tiết Lăng Phong cũng chỉ trằm chằm lên, ngã đầu xuống ngủ.

Sau khi mặc quần áo xong, Song Phi nhảy qua cửa sổ xuống phía dưới.

Đêm tối dày đặc, nơi nơi đều là bóng cây loang lổ dưới ánh trăng. Nhưng hắn biết trong những cái bóng này có người, bởi vì lúc này ảnh vệ đều đang canh giữ bên ngoài gian phòng của chủ nhân.

Ánh trăng rất sáng, cũng rất lóa, Song Phi hầu như đem hết sức lực ra chạy về phía ôn trì. Chủ nhân của hắn sau một phen tràn đầy hưởng thụ, đã bình yên đi vào giấc ngủ, thế nhưng hắn hiện tại chỉ nghĩ làm sao thanh lý sạch sẽ, bất cứ giá nào cũng không để Tứ hộ pháp biết.

Từng đốm từng đốm đỏ tươi rơi vào trong ôn trì, sau một hồi theo sóng nước lãng đãng trôi đi, Song Phi một tay che miệng, nhưng khe hở ở giữa vẫn có huyết tích nhỏ xuống.

Tay còn lại của hắn phải luồn vào trong bộ vị xấu hổ kia, ở bên trong chậm rãi mở rộng khuấy đảo, phân thân của Tiết Lăng Phong thô to khác thường, bắn cũng sâu đặc biệt. Lúc hắn làm với ảnh vệ khác, cho tới giờ cũng không bắn ở bên trong.

“Song Phi, người làm sao vậy?”

Phía sau bỗng truyền tới thanh âm, Song Phi lại càng hoảng sợ, thân thể mang trọng thương khiến năng lực cảm giác về khí tức ngoại giới của hắn bị giảm bớt, hắn cuống quýt quay lại nhìn người vừa tới.

“Quy Khư, người tới đây làm gì? Sao người có thể tự ý rời khỏi chủ nhân?”

Người tới, chính là ảnh vệ của Nhị hộ pháp lần trước hoan hảo cùng hắn —— Quy Khư.

“Thế người vì sao lại tự ý ly khai chủ nhân?”

Quy Khư chậm rãi đi đến gần ao, mặt nạ đồng đen dử tợn dưới ánh trăng phát ra thanh quang u lãnh, còn hắc y của hắn hòa vào làm một với bóng đêm.

“Người đừng tới đây.”

Song Phi cảnh giác lui về phía sau, dù cùng là ảnh vệ cũng không dễ dàng cho phép người khác tiếp xúc gần gũi, sát khí của Song Phi bất giác ngưng tụ, khoe miệng bởi vậy mà có một tơ máu tươi tràn ra.

“Tối nay có người đột kích, ta nhìn thấy người bị thương, người bị thương có nặng không?” Đối phương hiển nhiên không hề để ý tiếp thu cảnh cáo, đến y phục cũng không cởi, trực tiếp đi vào trong trì tử, từng vòng tròn rung động tản ra, hắn cũng từng bước đến gần “Người như chúng ta, căn bản không ai quan tâm chúng ta sống hay chết, có thể giúp đỡ chúng ta chỉ có chính chúng ta mà thôi. Ta chưa thương cho người có được không, Song Phi?”

“Không cần!”

Một tiếng cự tuyệt kiên định mà băng lãnh, đồng thời mang theo sát khí sắc bén bắn về phía người đang đi tới, nước trong ao tự động nổi lên một vòng sóng.

“Người làm sao vậy? Trước đây người không như thế.”

Quy Khư vẫn bước những bước kiên quyết về phía trước, Song Phi cũng lùi về phía sau theo động tác của người kia. Song Phi không định thực sự động thủ, ảnh vệ chém giết lẫn nhau cũng là chuyện tuyệt đối không được cho phép.

Song Phi một mực thối lui tới bên cạnh trì tử, bị trì ngân (bờ) chặn đường, không còn chỗ nào để lùi nữa. Mà đối phương vẫn đang tiến từng bước tới gần.

“Song Phi, chúng ta là bằng hữu, người không cần đề phòng ta như thế ——” Quy Khư bỗng nhiên dừng lại, nương theo ánh trăng, hắn thấy trên thân thể phía trước có những dấu hôn chỗ đậm chỗ nhạt, hắn biết đó là cái gì, lực độ mạnh như vậy, chỉ nam nhân mới có thể lưu lại “Những cái này là gì?! Song Phi, người đã làm gì?”

Giữa ảnh vệ cũng sẽ không lưu vết tích trên người đối phương, đó hiển nhiên không phải do ảnh vệ khác để lại, vậy còn ai khác có thể tạo ra vết tích ám muội như thế trên thân thể một ảnh vệ? Ngoại trừ...

“Song Phi, người!”

“Người từ Tu La tràng đi ra không có bằng hữu.”

Song Phi cảm y phục bên bờ, nhảy lên, nhanh chóng ly khai, chỉ để lại người trong ao vẫn còn đứng ngây ra đó.

Yêu Song Phi, là bí mật chỉ có mình hắn biết, bọn họ là đồng loại, người kia đẹp như vậy, mà mình thì tầm thường. Nhưng cũng chẳng sao, tình yêu thâm lắng này sẽ kéo dài cho tới thời khắc sinh mệnh ngắn ngủi của hắn kết thúc.

Thế nhưng thật không ngờ, người hắn yêu lại làm ra chuyện cấm kỵ như vậy, hắn biết tuyệt đối không phải là Song Phi chủ động, nhất định là bị Tiết Lăng Phong ép buộc. Đêm Nguyên Tiêu, Song Phi ở lại một mình bên trì tử với Tiết Lăng Phong, hắn đã cảm thấy không ổn rồi.

“Ghé tởm!”

Quy Khư cố sức dấn vào nước trong trì tử, bọt nước bắn tung toé hơn một trượng hòa cùng nổi tức giận của hắn. Hắn nhất định phải bảo hộ chuyện này không để cho người khác biết, mặc kệ là ai phát giác ra, hắn sẽ giết ngay không chút do dự.

Hết tuyệt đối không thể để Song Phi của hắn bị cực hình dẫn dắt tới chết.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Vui sướng phát tiết một phen khiến Tiết Lăng Phong ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới dậy.

Bầu trời đã trong, cảnh xuân soi sáng hoa hoa thảo thảo tại Bàn Long sơn trang. Rất nhanh, nơi đây sẽ rực rỡ sắc màu, dạt dào xuân ý.

Thế nhưng ảnh vệ vĩnh viễn ẩn trong góc phòng hắc ám, tựa như phù du, triều sinh mộ tử (sáng sinh, tối chết, đại khái là đoản mệnh), ở trong bóng tối vượt qua một cuộc đời ngắn ngủi.

Tiết Lăng Phong đi tới bên cửa sổ, hướng về phía bóng râm dưới tàng cây xem xét, tiếng chuông vang lên rất khê, tuy không qua nổi thính giác nhạy cảm của Tiết Lăng Phong, nhưng không kết luận được vị trí cụ thể.

“Song Phi!”

Tiết Lăng Phong hô một tiếng, chỉ thấy một thân ảnh hắc sắc từ trên ngọn cây rơi xuống, đi tới quỳ trước cửa sổ phòng Tiết Lăng Phong.

“Chủ nhân.”

“Đây là Cửu đan ngọc lộ hoàn, người ăn vào rồi điều tức vận công, nội thương tự nhiên sẽ khôi phục rất nhanh.”

Tiết Lăng Phong móc ra một dược hoàn màu đen, ném tới mặt đất ngoài cửa sổ, Song Phi đưa tay nhặt lên nuốt vào, cúi đầu nói “Cảm tạ chủ nhân.”

Tiết Lăng Phong gật đầu, chỉnh lý vạt áo của mình một chút, thị nữ đã ở ngoài gọi “Trang chủ, Âu Dương đại nhân ở đại đường chờ ngài đã lâu.”

“Đã biết.” Tiết Lăng Phong lên tiếng, khi y quay đầu nhìn ra ngoài, nam nhân bên cửa sổ đã tiêu thất vô tung vô ảnh.

Dưới cảnh xuân, không biết hắc lại đem bản thân ẩn nấu ở chỗ nào.

Tiết Lăng Phong đi tới đại đường, nhìn thấy một người đầu buộc kim quan, thân mặc đại bào lam bạch viền vàng, khuôn mặt thanh tú, đang ngồi trên ghế uống trà.

“Âu Dương huynh, ngọn gió nào đưa người tới Bàn Long sơn trang của ta vậy?”

Tiết Lăng Phong sai bước tới nghênh đón, trên mặt tươi cười hơn hở, như nghênh khách quý.

“Ai nha, Tiết trang chủ, người để ta đợi thật là lâu!”

Đối phương buông chén trà, cũng cười hì hì đứng dậy, không chút cố kỵ đem tay đặt lên vai trái của Tiết Lăng Phong, hạ giọng ở bên tai y khẽ cười “Có phải đêm qua lại ở trong lòng mỹ thiếu nữ xinh đẹp nào lưu luyến quên về không?”

“Âu Dương huynh đừng chê cười ta.”

Tiết Lăng Phong cũng rất tùy ý đặt tay lên người đối phương, hai người sóng vai đi tới ngồi lên ghế, tình như huynh đệ. Rất nhanh, có thị nữ tới đem trà mới hâm vào nước cho họ.

“Đó không phải là chê cười mà, trên giang hồ ai chẳng biết Tiết trang chủ giấu rất nhiều mỹ nhân, ai ai tưởng mạo cũng như thiên tiên!”

Tiết Lăng Phong nghe vậy cười ha hả vẻ hoàn toàn không để ý “Nếu Âu Dương huynh thích, có thể tùy ý chọn!”

“Ta cũng không dám đoạt thứ Tiết trang chủ yêu thích.”

Âu Dương Ngọc nhấc chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, sau đó cười có chút áy náy “Có điều lần này ta tới xác thực là có thứ cần. Tên ảnh vệ lần trước Tiết trang chủ tặng cho ta vài ngày trước bị người ta giết chết, thiếu phụ tá đắc lực này ta thấy có nhiều bất tiện, vậy nên không thể làm gì khác hơn là mặt dày tới đây cầu Tiết trang chủ lần thứ hai tương trợ.”

“Việc nhỏ này có gì đáng kể!” Tiết Lăng Phong nghe xong lập tức hào sảng phát tay “Không phải chỉ là một ảnh vệ thôi sao, lần này ta cho người hai người nữa, thế nào?”

“Như vậy, tiểu đệ thực sự là vô cùng cảm kích!” Đối phương vội vã đứng lên chấp tay tạ ơn.

“Đâu có gì, ha ha ha ha!” Tiết Lăng Phong vẫn cười không thêm quan tâm.

Nhưng người hiểu quy củ của Tiết Lăng Phong biết thừa ý tuyệt đối không làm việc buôn bán gì mà bị lỗ cả, biểu hiện bên ngoài tuy giao tình cùng người tốt, nhưng trao đổi đồng giá là không thể miễn.

Chỉ có điều, thứ dùng để đổi không nhất thiết phải là vạn quán kim ngân.

“Tiểu đệ lần này tới đây, cũng có một vật tặng trang chủ.”

Âu Dương Ngọc đương nhiên là biết quy củ của Tiết Lăng Phong, chỉ thấy hần lấy từ trong bao quần áo tùy thân ra hai cây nến hương, đặt trước mặt Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong thấy xong nhìn thoáng qua Âu Dương Ngọc, hai người trao đổi một ánh mắt, song phương lập tức minh bạch món giao dịch này đã đạt thành.

“Âu Dương huynh quá khách khí rồi, người ta có giao tình, hà tất phải câu nệ như thế.” Tiết Lăng Phong cười lắc lắc ngọc phiến trong tay.

“Vẫn nên, vẫn nên mà. Sau này còn mong được Tiết trang chủ chiếu cố. Trang chủ nếu có chỗ nào dùng được tiểu đệ, chỉ cần châm ngọn nến hương đó, trong vòng ba ngày, ta tất sẽ tới tương trợ.”

Hai người vẫn nói mấy lời khách sáo, Tiết Lăng Phong sai hạ nhân cất nến hương đi. Hai cây hương nến đó cũng không phải vật phổ thông, hương nến có màu lam, đốt lên khói sẽ không tiêu tan, có thể hình thành một luồng khói hướng thẳng tận trời.

Mà Âu Dương Ngọc cũng không phải người tầm thường, hần vừa chính lại vừa tà, không có tiêu chuẩn đạo đức phân minh, cũng không đứng về bất cứ phe nào. Hần ý thuật khôn khéo, có người nói không bệnh gì không chữa được, không thương nào không trị nổi.

Nhưng hần yêu thích vân du tứ hải, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, trên giang hồ có nhiều danh môn chính phái, ma giáo tà đạo muốn mời hần tới chữa bệnh, nhưng bắt đắ dĩ căn bản không tìm được hần.

Nhưng chỉ cần có được lam mặc hương nến hần bí chế, bất luận là ai, một khi châm nến, hần tất sẽ cứu giúp.

Hai ảnh vệ đổi lấy hai cây hương nến, Tiết Lăng Phong thấy không thiệt. Ý thích bảo vật, cũng thích kết giao với kỳ năng dị sĩ trong chốn giang hồ.

Buôn bán đạt thành xong, Tiết Lăng Phong mang theo Âu Dương Ngọc tới Thiên Ảnh môn lấy ảnh vệ.

Thiên Ảnh môn ở bắc diện của Bàn Long sơn trang, quanh năm âm lãnh mà ẩm ướt, không gặp ánh dương quang. Toàn bộ Bàn Long sơn trang đều là cảnh xuân tươi đẹp, chỉ có nơi đây tuyết đọng không tan, lạnh thấu xương tủy.

Võ công của Âu Dương Ngọc cũng không cao, hàn khí như vậy làm hần đông lạnh tới run rẩy.

“Âu Dương huynh, hãy nhẫn nại trong chốc lát.”

Tiết Lăng Phong móc lệnh bài ra, hướng gác cửa phân phó “Lấy hai người.”

Đại môn huyền thiết cao chín trượng của Thiên Ảnh môn hé ra một cái khe, gió lạnh từ trong thổi ra lại càng sương giá, cuốn tung tuyết đọng trên mặt đất nhảy múa trong không trung, Âu Dương Ngọc lạnh tới độ hắt xì liên tục, co co kéo kéo đại bào của hần. Hần không biết có phải là mình sinh ra ảo giác hay không,

hắn thấy từ trong đại môn u ám đó không ngừng truyền ra tiếng gào khóc và tiếng kêu thét thảm thiết như đang thụ hình, loáng thoáng cả tiếng đao kiếm va chạm.

Tuy Âu Dương Ngọc chẳng tà cũng chẳng chính, nhưng tốt xấu gì cũng là người hành nghề y, nghe loại thanh âm này, khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Cũng may hai người không phải chờ bao lâu, Tứ hộ pháp Hoắc Quân đã mang theo hai ảnh vệ luôn qua khe cửa chỉ lọt một người mà đi tới.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

“Hoắc hộ pháp, làm phiền rồi”

Thấy Tứ hộ pháp đi ra, Tiết Lăng Phong gật đầu trước ra hiệu.

“Trang chủ.”

Hoắc Quân hướng Tiết Lăng Phong chấp tay.

Âu Dương Ngọc pháp hiện vị Tứ hộ pháp này niên kỷ có thể xưng là tiền bối, thân mang áo giáp nặng nề, trong tay cầm một huyền thiết đao trầm trọng, như thể mới từ chiến trường trở về, còn mang theo một thân huyết khí, khuôn mặt lạnh khốc vô tình, bởi vì trên trán có một vết thương cũ, càng tăng thêm cảm giác dữ tợn.

Ngay cả Tiết Lăng Phong cũng phải đối với hắn rất tôn kính, hành lễ trước.

“Trang chủ, mời ngài kiểm nghiệm hai ảnh vệ này một chút.”

Hoắc Quân dung mạo vô tình cho dù lúc hắn nói chuyện với Tiết Lăng Phong cũng không có chút cải biến nào, làm cho lầm tưởng rằng hắn không có bất cứ tình cảm gì. Còn thanh âm hỗn hậu trầm trọng mang theo nội lực thâm sâu, tựa như đại môn huyền thiết kia, chấn động nhân tâm sinh sợ hãi.

Tiết Lăng Phong gật đầu “Bắt đầu đi.”

Hai ảnh vệ nhận được lệnh xong, lập tức bắt đầu so đấu, chiêu thức sắc bén, thân hình cũng hoàn toàn phù hợp, vừa nhìn liền biết là do trải qua huấn luyện nghiêm ngặt mà thành.

“Hai phế vật này! Động tác mau nữa lên! Ta dạy các ngươi như thế đấy hả?! Hay là các ngươi muốn quay lại huấn luyện lần nữa?!”

Tiếng tức giận mắng chửi của Hoắc Quân từ khi kiểm nghiệm bắt đầu thì chưa ngừng lúc nào, thanh âm thô hậu đó dọa Âu Dương Ngọc nhảy dựng lên.

“Âu Dương huynh, người thấy được chứ?”

Hai người tranh đấu một hồi, Tiết Lăng Phong quay đầu sang hỏi Âu Dương Ngọc. Âu Dương Ngọc đã lạnh tới không chịu nổi, hơn nữa chuyện đánh đánh giết giết hắn xem cũng không hiểu mấy, chỉ mong có thể mau mau rời khỏi chỗ này, liền vội vã gật đầu nói “Tốt, tốt, như vậy là được rồi.”

Tiết Lăng Phong thấy dáng vẻ của hắn thì cười ý nhị, gật đầu ra hiệu với Hoắc Quân.

Hoắc Quân giơ tay lên vỗ một cái, hai người đang tranh đấu lập tức dừng lại, quỳ trên mặt đất.

“Đem đi đóng ấn.” Hoắc Quân phân phó với thủ hạ vừa đi ra cùng mình, sau đó lại quay đầu nhìn Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong hơi hột nói: “Chữ ‘Ngọc.’”

Hai ảnh vệ lập tức bị dẫn đi, rất nhanh trên lưng họ sẽ bị in tên chủ nhân lên, từ đó về sau sẽ sống vì người này, chết cũng vì người này.

Thừa dịp ảnh vệ bị đưa đi đóng dấu, Hoắc Quân đi lên, nói với Tiết Lăng Phong: “Trang chủ, ba tên ảnh vệ hôm trước ngài bị tổn thất, qua hai ngày tự ta sẽ tuyển chọn rồi đưa tới.”

Tiết Lăng Phong gật đầu cười nói: “Không vội, mấy ngày tới ta cũng không ra khỏi trang. Hoắc hộ pháp không nên quá lao lực.”

“Hừ! Điều do đám phế vật này quá kém cỏi!” Hoắc Quân bỗng nhiên hướng về phía Thiên Ảnh môn hung hăng nhổ một ngụm, ánh mắt hung ác đó khiến Âu Dương Ngọc sợ hãi “Cũng tại ta đối tốt với chúng quá! Xin trang chủ cứ yên tâm, sau này ta chắc chắn sẽ tăng mạnh huấn luyện, đảm bảo sự an toàn của trang chủ!”

Nhưng Tiết Lăng Phong chỉ gật đầu, không nói gì nữa.

Qua không bao lâu, hai ảnh vệ đã đóng ấn xong bị dẫn ra. Vết phỏng trên lưng cũng không ảnh hưởng tới hành động của họ, mặc dù theo mỗi một bước đi, y vật sẽ ma sát lên vết thương của họ, nhưng sức chịu đựng đau đớn của ảnh vệ là rất kinh người.

Cũng có thể sự thống khổ của họ thể hiện trên nét mặt, nhưng bởi vì đeo mặt nạ, vậy nên không ai biết.

“Chủ nhân.”

Hai ảnh vệ đi tới trước mặt Âu Dương Ngọc, song tất quỳ xuống.

“Tiết trang... chủ, cảm... cảm tạ.”

Âu Dương Ngọc lạnh tới độ nói chuyện chuyện cũng run run, nhìn một chút ảnh vệ của mình, quay đầu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cứng nhắc với Tiết Lăng Phong, Tiết Lăng Phong cười quàng tay qua vai hắn “Đi thôi.”

Hai người theo sơn đạo rời đi, hai ảnh vệ nhanh chóng ẩn vào bóng cây trong núi, theo chủ nhân ly khai.

Vào đêm, trời bắt đầu tí tách hạ mưa, không bao lâu thì cơn mưa lớn dần.

Tiến Âu Dương Ngọc xong, Tiết Lăng Phong trở về phòng đã là vào khuya.

Ngoài cửa sổ, hạt mưa đập vào lá cây, vang lên tiếng lộp bộp.

Tiết Lăng Phong đi tới trước cửa sổ, đêm mưa không có ánh trăng, không có bóng, tất cả đều là một màu đen thuần túy. Đêm tối tĩnh lặng, trong tiếng mưa rơi, thi thoảng lẫn vào một vài tiếng chuông như có như không.

“Song Phi.”

Tiết Lăng Phong lại tìm lòng không dặng gọi ảnh vệ của y.

“Chủ nhân.”

Một bóng người từ trong hắc ám đi tới trước cửa sổ quỳ xuống, Tiết Lăng Phong thấy toàn thân hắn đã ướt đầm.

“Quỳ ở ngoài làm gì, vào đây.”

Tiết Lăng Phong mở nốt bên cửa sổ còn lại, ảnh vệ của y nhẹ nhàng nhảy vào.

“Đóng cửa sổ lại, tới bên này.”

Tiết Lăng Phong đi tới bên giường ngồi xuống, ảnh vệ của y khép cửa sổ xong, nhanh chóng đi tới, quỳ gối bên chân y.

“Y phục của ngươi ướt hết rồi, không lạnh sao?”

Tiết Lăng Phong vươn tay ra nhắc mái tóc dài ẩm ướt của hắn lên, giọt nước mưa rơi xuống theo ngọn tóc, phối với mái tóc hơi rối, lại khiến ảnh vệ của y sinh ra một loại mê hoặc chết người.

“Không lạnh, thưa chủ nhân.”

Một dòng nước theo cổ hần trườn xuống, trượt vào trong ngực, lưu một vệt sáng xinh đẹp trên da khiến người ta mơ màng. Tiết Lăng Phong thấy cả người nóng lên, y tưởng tượng tay mình cũng theo vệt nước đó, lướt xuống.

Theo dòng tưởng tượng, ánh mắt Tiết Lăng Phong cũng không khỏi trượt xuống, từ ngực, tới eo, tới bụng, tiếp đó là khe đùi, rồi thì...

Tuy rằng dục hỏa bắt đầu thăng cao, nhưng Tiết Lăng Phong vẫn ôn hòa nói: “Nếu y phục đã ướt rồi, thì cởi ra đi.”

Rồi lại bổ sung: “Đứng lên cởi, đứng ở trước mặt ta.”

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Tiết Lăng Phong hạ lệnh xong, liền thấy ảnh vệ của mình nghe lời đứng dậy, bắt đầu cởi từng thứ từng thứ một.

Hắn vẫn là lãnh tĩnh như vậy, diện vô biểu tình, trong ánh mắt đang buông xuống như không có bất cứ tình tự gì khác, chỉ có triệt để phục tùng.

Lúc này Tiết Lăng Phong thật muốn tiến vào trong đầu ảnh vệ của y, xem rốt cuộc hắn nghĩ gì, một người lẽ nào thực sự có thể bị huấn luyện tới độ hào vô tự ngã (không còn bản thân), hoàn toàn không có bất cứ tình cảm dư thừa gì sao?

Vài kiện áo đơn nhanh chóng thoát xong, thân thể hoàn mỹ hiện ra trước mắt Tiết Lăng Phong không che giấu điều gì, khối thịt giữa rưng rậm vẫn mềm rũ, ẩn nấp nơi đó không sức chống cự, chờ đợi bị xxx (no idea (' '))

Chỉ là nhìn thân thể đó thôi, Tiết Lăng Phong liền thấy cả người một trận khô nóng.

Tiết Lăng Phong thích nhất chính là cảm giác chinh phục, y thích khiêu chiến với tất cả những con người hoặc sự vật không bị y nắm trong tay. Ảnh vệ này rõ ràng là đã nhất nhất nghe theo y, nhưng y vẫn cảm thấy mình không chinh phục được hắn, cũng không chiếm hữu được hắn.

Bất tri bất giác, Tiết Lăng Phong cứ nhìn ảnh vệ của y đứng không nhúc nhích một lúc lâu. Mãi đến khi ánh sáng nền trong phòng đột nhiên lóe lên, y mới hồi phục lại tinh thần.

“Song Phi, người đang suy nghĩ gì?”

Tiết Lăng Phong có chút giật mình trước sự thất thần của mình.

“Chờ mệnh lệnh của chủ nhân.”

Cho dù ***, gương mặt không chút biểu cảm của hắn vẫn chẳng bị lay động nửa phần.

Tiết Lăng Phong bỗng nhiên đứng lên, đi tới trước mặt ảnh vệ của y, đưa tay tóm hắn tới, ôm vào lòng. Trước mắt y xuất hiện một hình ảnh, đó là lúc y mới gặp gỡ ảnh vệ của y, cảnh tượng hắn ở trong ao cùng người khác nồng nhiệt ôm hôn. Nghĩ tới đó, Tiết Lăng Phong đột nhiên sản sinh ra một loại xung động, y hướng về đôi môi mông phía trước hung hăng hôn xuống.

Đầu lưỡi của y cũng không bị ngăn cản, thuận lợi luồn vào trong miệng ảnh vệ của y, tập kích đầu lưỡi đối phương. Ảnh vệ của y phản ứng rất tức tặc, tuyệt không chống cự, nhưng cũng không biết thế nào là đón ý hòa theo, có lẽ đúng như lời hắn nói, hắn rất ít làm việc này với người khác.

Cảm giác được điểm đó, Tiết Lăng Phong lại thấy thật vui vẻ, hai tay của y xoa khắp lưng Song Phi, da hắn cũng không trơn nhẵn như lúc nhìn sơ qua, huấn luyện quanh năm suốt tháng cũng chiến đấu lưu lại rất nhiều vết thương, cho dù bề ngoài mờ nhạt tới độ không nhìn ra màu sắc, nhưng sờ lên vẫn có thể tưởng tượng ra sự thâm liệt lúc đó.

Nhưng Tiết Lăng Phong không hề cảm giác sờ thấy khó chịu, điều đó trái lại còn gia tăng ham muốn thị ngược của y, tay y trượt theo lưng Song Phi sờ xuống, sau đó bỗng nhiên đâm vào giữa đùi, hung hăng đẩy vào trong lỗ nhỏ nọ.

Ảnh vệ của y lập tức có phản ứng chấn kinh, cả người run mạnh lên.

“Người hiện tại đã biết rõ mệnh lệnh của ta rồi chứ, Song Phi?”

Tiết Lăng Phong buông đôi môi đã bị y mút tới đỏ tươi ra, nhìn ảnh vệ cười châm chọc, xem ảnh vệ cúi đầu càng thấp, tận lực thả lỏng thân thể.

Cả một đêm, Tiết Lăng Phong đều tiến nhập ảnh vệ của y từ phía sau.

Y thích dùng cách sáp nhập để khiến đối phương cảm thấy bất an này.

Y ra lệnh cho Song Phi hai tay nắm hai bên cột giường, như vậy lưng hắn có thể hoàn toàn mở ra trước mắt y. Y thích nhìn tấm lưng hắn chậm rãi chảy ra lớp mỡ hôi mỏng manh, bị công kích tới thập phần khó chịu, lúc bất giác ngẩng đầu lên, đường cong trên lưng Song Phi sẽ căng ra trước mắt y, đôi mắt toát ra thần sắc yếu đuối bất lực.

Đau đớn hòa cùng yếu đuối lộ ra trong ánh mắt ẩn nhẫn mà kiên cường kia lại hóa thành một luồng nhiệt lưu trùng kích tới hạ bộ của Tiết Lăng Phong, phân thân của y không ngừng trưởng đại trong nhục huyết vừa chặt vừa nóng của Song Phi, đến khi lông mày đối phương nhíu chặt thành một đường mới thôi.

Mỗi lần trêu động, đối một người mà nói là khoái cảm cực lớn, đối một người khác lại chính là thống khổ tột cùng. Tiết Lăng Phong vẫn không cho phép ảnh vệ của y kêu lên, vì vậy tiếng thở dốc nhẫn nại hòa cùng tiếng vang thanh thúy của chuông bạc chính là những thanh âm duy nhất trong phòng.

Tiết Lăng Phong tiết khoảng ba bốn lần, ảnh vệ của y vẫn duy trì tư thế phi thường tiêu chuẩn, thắt lưng nhếch cao, để cho y tiến nhập được thuận lợi, đồng thời một giọt mật dịch của y cũng không lãng phí rơi ra ngoài, vậy nên khăn trải giường vẫn sạch sẽ.

Tiết Lăng Phong phát hiện ảnh vệ của y không bắn một lần nào, bởi vì hắn không dám làm dơ giường của chủ nhân, mà cũng bởi vì chẳng có chút khoái cảm nào. Có điều Tiết Lăng Phong cũng không có biện pháp, chẳng lẽ còn muốn y dùng tay làm hộ ảnh vệ của mình sao?

Sau khi tiết xong, Tiết Lăng Phong lại thấy buồn ngủ, y khép chăn lại nằm xuống, híp mắt nhìn ảnh vệ của y chống thắt lưng bước chân bất ổn trở mình xuống giường, sau đó lại mặc bộ y phục ướt sũng kia lên, tiếng chuông bạc lẳng lơ vô chương (không có tiết tấu), tựa như khí tức của chủ nhân chúng nó lúc này.

Nếu hắn cười lên, không biết có phải sẽ rất đẹp hay không? Con người phiêu lượng mà kiên định kia lúc cong lên hình dạng nhất định là rất mê người nhỉ? Trước khi ngủ, trong đầu Tiết Lăng Phong bỗng nảy ra một suy nghĩ như thế.

Nhưng y nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra Song Phi nở nụ cười trông sẽ thế nào, chẳng bao lâu liền ngủ.

Song Phi nhảy ra từ cửa sổ, bước chân chệch choạng, lúc hắn hầu như cho rằng mình nhất định sẽ ngã sấp xuống đất, thì ngoài ý muốn lọt vào trong vòng tay một người.

Hắn ngẩng đầu, trước mắt là một cái mặt nạ quen thuộc, ánh mắt phía sau mặt nạ đang nhìn hắn, tràn ngập thống khổ lẫn thân thiết. Song Phi cắn răng đẩy đối phương ra, một mình bước đi về phía trước, mà người kia chỉ lẳng lặng không nói đi theo phía sau.

Sau khi đi được một đoạn, xác định Tiết Lăng Phong sẽ không phát hiện, Song Phi xoay người lại, lạnh lùng hỏi “Rốt cuộc ngươi có biết người đang làm gì hay không?”

Quy Khư ngồi xổm dưới song cửa phòng Tiết Lăng Phong gần như cả một đêm. Không ai có thể hiểu được, khi hắn nghe tiếng thở dốc thống khổ và tiếng vang không ngừng của chuông bạc, đáy lòng tràn đầy đau đớn và bị thương tê tâm liệt phế.

Từ đầu tới cuối hắn trốn ở phía sau mặt nạ rơi lệ trong im lặng, hận bản thân bất lực, hận cái số phận này.

“Vậy ngươi biết mình đang làm gì sao?”

Giọng Quy Khư khàn khàn hỏi ngược lại, nếu như hắn còn miễn cưỡng có thể chịu đựng người mình thích vì người khác mà mở rộng thân thể, thỏa mãn dục vọng của người khác, vậy chuyện Song Phi có thể bị Tứ hộ pháp dẫn vật làm hắn triệt để tan vỡ.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

“Vậy người biết mình đang làm gì sao?”

Đối mặt với việc bị Quy Khư hỏi ngược lại, Song Phi chỉ lạnh lùng nói “Ta làm gì? Ta đang phục tùng mệnh lệnh.”

Thái độ không hề gì của Song Phi trái lại khiến Quy Khư càng thêm đau lòng, hắn tiến lên vài bước nắm lấy cánh tay đối phương, khàn giọng hỏi “Người không cảm thấy khuất nhục sao? Người rõ ràng không thích làm loại chuyện này.”

“Khuất nhục? Ở mức này thì có tính là gì.” Song Phi liềm mạng muốn rút tay ra, nhưng Quy Khư nắm quá chặt, hắn rút nửa ngày cũng không rút ra được.

“Được, vậy ta hỏi người, người không sợ chuyện này bị Tứ hộ pháp biết sao?”

Vấn đề này hiển nhiên là hỏi trúng điểm nhạy cảm của đối phương, Song Phi đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại nhanh chóng tùy ý nói “Chung quy bắt quá là chết mà thôi.”

Chết, với ảnh vệ là một chuyện bình thường tới không thể bình thường hơn, bọn họ mỗi ngày đều đối mặt với tử vong, nhìn thân thể của đồng bạn không ai hỏi thăm rồi hoá thành một vũng nước. Nhưng Quy Khư nghe câu đó xong, hầu như là muốn rống lên, cầm tay hắn nói “Ta không muốn người chết.”

Một tiếng gầm quát cường độ khiến cả hai đều lấy làm kinh hãi, cũng làm cho không khí giữa hai người bỗng nổi lên một tia tình cảm khác lạ.

Thế nhưng, những lời như ‘Ta không muốn người chết’, nói ra từ miệng của một người không có cách nào nắm giữ số phận của chính mình trong tay, chỉ có thể gia tăng thể lương và bất đắc dĩ.

Cuối cùng, Song Phi quay đầu đi, lãnh đạm nói “Ta không hiểu người đang nói gì.”

Có lẽ cũng ý thức được mình quá đường đột, Quy Khư buông lỏng cánh tay Song Phi ra, lui về sau một bước, tiếp đó lại lui hai bước, thì thào nói “Ta điên rồi, Song Phi, ta điên rồi.”

Một khắc đó, không ai thấy phía sau diện cụ vẻ mặt hắn như muốn tan vỡ. Hắn chỉ không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, lảo đảo một chút đi vào trong bóng tối, tiêu thất trước mắt Song Phi. Giữa ảnh vệ không thể nói yêu, cũng không được phép nói yêu, hắn chỉ có thể dùng ‘Ta điên rồi’ để thay thế cho ‘Ta yêu người’, bất lực mà tuyệt vọng phát tiết dòng lũ sục sôi vĩnh viễn không có lối thoát trong lòng.

Song Phi nhìn Quy Khư ẩn vào bóng tối, cũng xoay người đi tới ôn tri, hắn vẫn lãnh mạc mà bình tĩnh như vậy, rung động trong nháy mắt vừa rồi, bị hắn áp xuống đáy lòng không để lại vết tích.

Quy Khư một mình yên lặng trở lại ngoài phòng Nhị hộ pháp, nhảy lên đại thụ ngoài cửa sổ, trầm mặc lặng im canh giữ trong đêm trường lạnh lẽo dài đằng đẵng.

Mặc dù người như bọn họ, cũng sẽ thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Quy Khư nhớ lại bảy năm mình và Song Phi cùng nhau vượt qua ở Thiên Ảnh môn, như thể một đoạn ác mộng, nhưng hiện tại nhớ lại, lại chỉ như một cái chớp mắt.

Hai ba năm đầu, hai người bọn họ luôn dựa vào nhau như hình với bóng, lúc Song Phi đói, lúc Song Phi bị thương, lúc Song Phi sinh bệnh, hắn luôn ôm người kia vào ngực, cùng Song Phi yên lặng sống qua quãng thời gian thống khổ nhất.

Những lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi giữa cuộc huấn luyện, bọn họ luôn lén lút tới bên góc tường của sân luyện tập, viết nhiều lần trên mặt cát hai chữ, hai người nhìn nhau cười, sau đó lại dùng tốc độ nhanh nhất đem chúng xóa đi.

Hắn còn nhớ rõ thứ họ viết, đó là từ ngữ cấm kỵ nhất — “Tự do” .

Rồi sau đó, huấn luyện tàn khốc và hình phạt thủ đoạn nghiêm khắc gạt bỏ hết tất cả những gì thuộc về nhân tính, hắn từng bị dằn vặt, Song Phi cũng vậy, rất nhiều thứ bị thay đổi từng chút một trong sợ hãi và đau đớn, thế nhưng tình yêu của hắn cho dù trong hoàn cảnh cực đoan đó, vẫn ngoan cường cầm rế đâm chồi.

Quy Khư tựa lên thân cây, nhớ lại rất nhiều năm trước, trên sân huấn luyện mù mịt cát bụi, Song Phi quay sang nhìn mình cười rộ lên, không khỏi thấy trường trường nơi mắt. Bản thân cũng rất nhiều năm không thấy lại nụ cười của người kia, dáng vẻ hắn cười đẹp phi thường, sáng ngời tới chói mắt. Nhìn qua một lần, thì cả đời cũng sẽ không quên.

Thế nhưng Quy Khư còn nhớ rõ lần huấn luyện cuối cùng, vì sống sót, vì có thể ly khai Thiên Ảnh môn, trong năm trăm người liều mạng chém giết, cuối cùng còn lại chính là hai người họ.

Lúc đó người bên cạnh Song Phi đã bị hắn giết hết, toàn thân hắn đầy máu đứng ở nơi đó, đao nhọn giầy xéo lên trái tim người cuối cùng, biểu tình lạnh lùng mà chết lặng.

Còn bản thân thì đang đối kháng với một người, dần dần thể lực không chống đỡ nổi, đã bị dồn tới góc tường, trường đao của đối phương sắp đâm vào ngực, mà hắn thậm chí đã không còn sức giơ kiếm lên đỡ một chiêu đó. Hắn nhớ kỹ lúc đó hắn chẳng có bất cứ cảm giác gì, không có sự sợ hãi trước cái chết, không có sự lưu luyến với thế giới, hắn chỉ nhìn về phía Song Phi, muốn thấy Song Phi cười lần nữa.

Nhưng hắn nhìn thấy, chỉ là Song Phi diện vô biểu tình giơ đao trong tay lên, ném về phía hai người bọn họ, không có do dự, không có chần chờ, ánh mắt lạnh lùng vô tình đó, khiến Quy Khư không biết rốt cuộc người Song Phi muốn giết là ai, có lẽ là đồng thời cả hai người bọn hắn.

Chỉ có điều, hắn thấy đao của Song Phi, mà tên kia thì không, hắn tránh được, người còn lại thì chết.

Thế nhưng, vô luận ra sao, hắn sống sót. Một khắc đó, hắn dựa vào tường, nhìn cách đó không xa người bảy năm qua sớm chiều đều cùng một chỗ, lúc này mới tỉnh linh nhận ra đối phương đã trưởng thành, một nam tử phiêu lượng mà lãnh tuấn, không bao giờ còn là thiếu niên rúc vào lòng hắn sống qua quãng thời gian dài đằng đẳng kia nữa.

Nhưng từ đầu tới cuối hắn vẫn không thể tin tưởng, Song Phi lúc đó là muốn giết mình sao? Thế nhưng có cái gì không thể tin đây, ảnh vệ là sinh vật ngoại trừ bảo hộ chủ nhân ra thì không có bất cứ cảm tình gì. Một ảnh vệ còn ôm ấp tình cảm ái mộ như hắn, chỉ bất quá là một con cá lọt lưới không đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Chính như Song Phi nói, người từ Tu La tràng đi ra không có bằng hữu.

Trong tình cảm, thống khổ nhất chính là một người thì đã buông xuôi, mà một người thì không. Quy Khư dựa vào thân cây thở dài một tiếng, bên khóe môi cong lên thành nụ cười khổ sở.

Đây là kiếp số đời này của hắn, ái tình mà cả đời cũng không thể buông tay.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Sau cơn mưa ôn tri không có hơi nước bốc lên như mọi khi, có thể bởi vì nước mưa băng lãnh đã mang đi hết nhiệt độ trong tri.

Một thân ảnh cao lớn mà cô tịch đứng đơn độc trong ao, không ai biết dưới bề ngoài lạnh lùng đó hắn đang suy nghĩ điều gì, trong trái tim đã bị huấn luyện tới chết lặng của hắn, có phải cũng giống như đồng bạn, có hoài niệm khắc cốt ghi tâm về những chuyện cũ trong quá khứ?

Song Phi lẳng lặng đứng trong tri một hồi, làn nước lạnh lạnh khiến sự mệt mỏi rã rời do hầu hạ lúc này rút đi một chút. Nhưng thân là ảnh vệ không thể ly khai chủ nhân quá lâu, vậy nên rất nhanh hắn lại lên bờ, mặc quần áo vào.

Y phục vẫn ướt, Song Phi vừa đi vài bước, trong hắc ám lả tả mấy tiếng, có vài thân ảnh bỗng nhiên vây lại, chắn ở trước mặt hắn. Người dẫn đầu trầm giọng nói “Song Phi, Tứ hộ pháp cho gọi ngươi tới Thiên Ảnh môn gấp ngay, hiện tại ngươi theo chúng ta đi.”

Người tới có bảy, cùng mặc hắc y như nhau, mang mặt nạ, có điều mặt nạ của họ màu ngân bạch, những người này là ảnh vệ thuộc về riêng Tứ hộ pháp, thường ngày thâm cư trong Thiên Ảnh môn cùng với chủ nhân của họ, rất ít khi ra ngoài, cũng rất ít hành tẩu trên giang hồ, hiếm có người biết được tuyệt kỹ võ công của bọn họ.

Lẽ nào nhanh như vậy Tứ hộ pháp đã biết chuyện hắn và chủ nhân làm rồi sao?

Có lẽ là xuất phát từ việc e ngại số phận sắp tới, sau khi nhận mệnh lệnh, Song Phi không lập tức trả lời, vẫn an tĩnh đứng tại chỗ một hồi rồi mới bình tĩnh bước tới nói rằng “Được.”

Đoàn người ly khai ôn tri, đi về hướng bắc diện của Bàn Long sơn trang, không ai nói thêm câu nào. Nơi đó ban đêm rất lạnh, càng tới gần, xung quanh càng an tĩnh, đến tiếng côn trùng cũng dần không nghe thấy.

Bảy người không đi sát nhau, mà hai người phía trước, hai bên trái phải hai người, phía sau còn có ba người đi theo, vậy Song Phi ở chính giữa, trước sau đi tới, rất sợ hắc nửa đường chạy trốn.

Ban đêm không có ánh trăng, cây cối ở Bàn Long sơn trang đều biến thành những sự tồn tại tối tăm như quái ảnh, gương nanh múa vuốt kéo dài hai bên sơn đạo đi về phía bắc, tứ phía tĩnh lặng tới độ chỉ nghe thấy tiếng bước chân.

Song Phi đi ở chính giữa, sắc mặt vẫn lãnh tĩnh, nhưng càng tới gần cánh cửa huyền thiết kia của Thiên Ảnh môn, tay hắn cũng bất giác nắm chặt lại.

“Ai?!”

Bỗng nhiên, người dẫn đầu gào to một tiếng, giơ tay ý bảo người bên cạnh dừng lại. Chỉ thấy giữa sơn đạo tối tăm, một người cầm kiếm mà đứng, như bàn thạch chắn ngang đường đi tới.

Đối phương trầm giọng nói: “Ta sẽ không để các ngươi mang Song Phi trở về Thiên Ảnh môn.”

“Ngươi là ai?!”

Người dẫn đầu rút ra bội kiếm, những tên còn lại cũng lập tức giương vũ khí.

Chỉ là một câu nói, Song Phi liền nghe ra người đến là ai, hắn xông lên phía trước vài bước, quát nam nhân không muốn sống kia “Ngươi điên rồi sao?! Cút ngay!”

“Đúng ta điên rồi, Song Phi, không phải ta đã nói với ngươi? Ta điên rồi.”

Ánh trăng bỗng nhiên ló ra khỏi rặng mây, quang huy trong trẻo nhưng lạnh lùng trong nháy mắt trải khắp sơn đạo, cũng rơi trên người hắc y nhân, mặt nạ bằng đồng của hắn thỉnh thoảng lộ ra ánh sáng băng lãnh.

“Ngươi cũng là ảnh vệ?” Mọi người cả kinh, hóa ra kẻ này cũng là ảnh vệ của Bàn Long sơn trang “Lẽ nào ngươi không hiểu quy củ? Hay là ngươi cũng muốn trở lại Thiên Ảnh môn hảo hảo tự kiểm điểm? Song Phi là do Tứ hộ pháp ra lệnh áp giải về, ngươi dám ngăn trở thì là cãi lệnh! Chính là tử tội!”

“Lưu người lại đây.”

Hắc y nhân cũng chẳng suy nghĩ nhiều, hắn biết, trừ phi là chết, bằng không không có gì có thể ngăn cản ảnh vệ hoàn thành mệnh lệnh của chủ nhân.

“Ngươi này công nhiên phản kháng lệnh của chủ nhân, giết!”

Sau một tiếng gầm, bảy người cấp tốc hướng về phía Quy Khư dốc sức đâm tới.

“Quy Khư!”

Song Phi vốn định ngăn cản, nhưng đã không kịp, tám người đâm chém lẫn nhau trên sơn đạo hẹp dài.

Quy Khư tuy rằng từng là người cuối cùng sống sót sau huyết chiến năm trăm người ở Tu La tràng, nhưng đối phương cũng là cao thủ trải qua tầng tầng tử đấu tuyển lựa, hiện tại lấy một địch bảy, khai chiến còn chưa được bao lâu đã có chút khó chống đỡ nổi, mấy lần suýt nữa bị đâm trúng chỗ yếu hại.

Song Phi đứng một bên, lẳng lặng nhìn nam nhân vì hắn mà tử chiến với bảy người, hắn nghĩ người kia thực sự là ngốc cực kỳ, đúng là đầu óc phát điên rồi, sự việc ngày trước, tình nghĩa ngày trước, vì sao đến bây giờ người kia vẫn không buông tay được?

Dưới tình hình dần dần bị thua, Quy Khư lại nhớ tới ba năm trước, khi đó hắn cũng sắp chết, nhưng vẫn muốn nhìn thấy nụ cười của Song Phi, tình cảnh lúc đó bất giác chồng chéo lên cuộc đấu lúc này, hắn lại si ngốc nhìn về phía Song Phi. Hắn biết tới nay hắn sẽ chết, nhưng vì người mình yêu mà chết, là đáng giá.

Lúc Quy Khư nhìn thấy mình sắp bị một kiếm đâm chết, thì Song Phi bỗng nhiên nhảy tới bên người hắn ngăn lại kiếm đó, rồi xoay người nhìn hắn, hỏi “Người đang gây ra làm gì đó?”

Song Phi cứu hắn sao? Quy Khư không thể tin được, Song Phi lại cứu hắn một lần nữa, tựa như trận đánh cuối cùng ba năm trước.

“Vì sao?”

Quy khư thì thào mở miệng, hắn nhìn thân ảnh của Song Phi thoăn thoắt uyển chuyển nhảy lên giữa vòng vây bảy người, động tác nhanh như một đạo ánh sáng, hắn quả thực khó mà tin nổi thời gian ba năm có thể làm võ công của Song Phi nâng cao nhanh như vậy. Hắn thấy có điểm kỳ quái, nghĩ đó cũng không phải là võ công của Thiên Ảnh môn.

So sánh với việc hắn tận lực chống đỡ, người trong lòng của hắn hầu như tại trong thời gian ngắn kết thúc cuộc đấu, bảy thi thể ngã lung tung, bọn họ sẽ hóa thành nước rất nhanh.

“Người muốn biết vì sao?”

Song Phi ném cây kiếm đầy máu trong tay, đi tới trước mặt Quy Khư, tháo xuống mặt nạ của hắn, nhìn chăm chăm vào cặp mắt kinh ngạc kia mà nói rằng “Bởi vì ta không muốn để người xen vào chuyện của ta nữa.”

Tiếp đó, Song Phi lại xé áo Quy Khư đang mặc ném xuống đất “Lát nữa bọn họ sẽ phát hiện ở đây có tám thi thể, họ sẽ nghĩ ta cũng đã giết luôn cả người, chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn sẽ không điều tra tung tích của người nữa, còn người dùng thời gian đó rút càng xa càng tốt, không nên trở về nữa.”

“Người nói cái gì?”

Quy Khư vẫn đờ ra, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, Song Phi đi ra phía trước đẩy hắn một cái, lạnh lùng nói “Cởi quần.”

“Cái... cái gì?”

“Cởi cả quần của người ra.” Thi thể xung quanh đang dần dần tan ra, mà cách trên đường đó không xa đã truyền tới tiếng người ồn ào, cuộc đấu vừa rồi hiển nhiên đã kinh động tới Thiên Ảnh môn.

“Người nhìn ta làm gì? Lẽ nào người muốn ta cởi giúp người sao?” Quay đầu nhìn lướt qua về phía người nọ, Song Phi bắt đầu giục giã.

Quy Khư hoang mang cởi quần ngoài, bỗng nhiên lại cảm cánh tay của Song Phi, hỏi “Người đi cùng ta chứ?”

“Không.” Song Phi né hắn, lui về sau một bước “Người đi một mình.”

“Vậy người phải làm sao bây giờ! Ta sẽ không để người lại một mình, nếu người quay về Thiên Ảnh môn người sẽ chết!”

Quy Khư lại muốn nhào tới, Song Phi đưa tay ra cản hắn, bỗng nhiên hời hợt cười “Người quên rồi sao? Mộng tưởng của người là gì?”

Nụ cười nhàn nhạt đó tựa như một vệt sao băng, rọi sáng trong mắt Quy Khư, mộng tưởng của hắn...

Đó là rất nhiều năm về trước, hai chữ len lét viết trên cát, rồi lại bị xóa đi rất nhanh – “Tự do”.

Hóa ra hần còn nhớ! Hần còn nhớ rõ? Tình nghĩa đó, mộng tưởng đó...

Như vậy, trận đấu cuối cùng ở Tu La tràng, lúc hần giơ đao kia lên, thật sự là muốn giúp mình sao?

“Đó cũng không phải mộng tưởng của mình ta, là của hai người chúng ta, chúng ta phải cùng nhau... Aaa —! !”

Quy Khư còn chưa nói xong, thân thể bỗng nhiên bay lên, hần thấy Song Phi đánh một chưởng vào ngực hần, khiến hần cấp tốc rời đi. Hần vươn tay muốn níu lấy y phục của Song Phi, thế nhưng căn bản nắm không tới.

Lúc rơi xuống vách núi, trong mắt hần tràn ngập một nụ cười, sau nhiều năm như vậy, rốt cuộc lại được nhìn thấy, thế nhưng, đó cũng là biệt ly sao?

Trong nháy mắt trước khi hôn mê, Quy Khư âm thầm thề rằng “Song Phi, ta nhất định sẽ quay về cứu người ra ngoài!”

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Thân ảnh hắc sắc vừa rơi xuống vách núi, Song Phi còn chưa kịp xoay người, trong nháy mắt đã bị thị vệ Thiên Ảnh môn đuổi tới vây lấy.

Không quá bao lâu, ngoài bức tường người có một thanh âm trầm thấp mang theo ngập tràn tức giận vang lên, đoàn người tự động tách ra một lối vào.

“Nếu không chạy, vậy người cũng không có cơ hội chạy thoát nữa.”

Tứ hộ pháp đi qua đoàn người mà đến, ánh mắt lạnh lùng nhìn tám thi thể trên mặt đất một chút, lại chuyển tới trên người nam nhân vẫn đang hồ hững đứng, cả giận nói “Bản lĩnh của người trái lại càng lúc càng lớn rồi đấy, mang đi!”

Thời khắc cửa lớn của Thiên Ảnh môn mở ra trước mắt Song Phi, hàn khí u thâm bên trong bay tới ập vào mặt. Bên tai nghe được những tiếng đao kiếm và tiếng kêu rên của kẻ thụ hình không lúc nào dứt trong Thiên Ảnh môn.

Tất cả đều giống y như ba năm trước, cái gì cũng không thay đổi, thời gian dường như đình trệ tại chỗ này, vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc thống khổ và tử vong của người ta.

Hình phòng ở tận sâu trong Thiên Ảnh môn, toàn bộ gian phòng không có cửa sổ, chỉ dùng đuốc chiếu sáng, người thụ hình ở đây lâu, sẽ đánh mất cảm giác về thời gian và nhận biết đối với thế giới bên ngoài, cảm thụ sự ngăn cách và bất lực sẽ khiến sức chịu đựng của thần kinh rơi xuống thấp nhất.

Sau khi đi vào hình phòng, Song Phi không lên tiếng, chỉ yên lặng cởi tất cả y phục, cả người trần trụi bước tới bên cạnh hình giá (thứ để trói/treo người lúc hành hình), để thị vệ khóa hai tay và hai chân hần sang hai bên giá.

Hình phòng của Thiên Ảnh môn không phải hình đường mà Bàn Long sơn trang dùng xử phạt các loại người trong trang, nơi này được tạo ra để dành riêng cho ảnh vệ, người thụ hình không thể mặc bất cứ y phục gì, phải xích lửa đối mặt với các loại cực hình.

“Ta tưởng người đã quên hết rồi, xem ra quy củ trong hình phòng người vẫn còn nhớ rõ.”

Thị vệ đưa lên một cái ghế cho Hoắc Quân, chuẩn bị nước trà, hình cụ cũng được kiểm tra một lượt, bảo đảm không xảy ra sai lầm.

Hoắc Quân ngồi xuống uống một ngụm nước, lúc này mới giương mắt nhìn nam nhân xích lửa đã bị trói trên hình giá, “Quy củ của hình phòng người nhớ kỹ, quy củ của ảnh vệ thì người lại quên hết rồi?!”

Ký ức thống khổ vì thụ hình trước đây, tại trong không gian bị phong bế hoàn toàn này, lại bắt đầu xâm nhập vào óc Song Phi, đôi môi mỏng của hắn mím thành một đường thẳng tắp, chỉ lẳng lẳng chờ đợi.

“Ta hỏi người hai vấn đề, người mà đáp được, thì tiếp theo sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Hoắc Quân buông cái chén trong tay, đi tới trước mặt Song Phi, túm lấy chuông bạc trên cổ hắn, cầm ở trong tay lắc lắc, tiếng chuông thanh thúy hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với hình phòng, bắt đầu vang lên xôn xao.

“Từ lúc nào người bắt đầu câu dẫn trang chủ, làm loại chuyện đại nghịch bất đạo này?”

Song Phi trầm mặc một hồi thật lâu, rồi mới chậm rãi đáp “Ta không hề cùng chủ nhân làm chuyện đại nghịch bất đạo.”

Hoắc Quân nghe hắn nói vậy cũng không giận, trái lại còn cười cười, vết sẹo vừa sâu vừa rộng trên trán giật giật theo nụ cười đó, thoạt nhìn như là một cái miệng dữ tợn mà kinh khủng khác cũng đang cười.

“Vấn đề thứ hai, một mình người làm thế nào giết được tám ảnh vệ?”

Ánh mắt Hoắc Quân khôn khéo nhìn Song Phi một cái “Vô công của các người đều do ta dạy, nói vô công của người cao hơn họ, ta ngược lại cũng tin, nhưng nếu như nói một giết tám... Hừ, có người giúp người chạy trốn đúng không?! Người kia là ai? Có mấy người?!”

Hỏi tới cuối cùng, ngữ khí của Hoắc Quân đã lạnh đi một cách rõ rệt, hàm chứa sự cảnh cáo dày đặc, ảnh vệ này đã nói dối hắn một lần, mà hắn quyết không cho phép người khác được nói dối hắn tới lần thứ hai.

“...Không có.”

Câu trả lời chẳng có gì khác biệt, Hoắc Quân gật đầu, hung hăng nhìn chăm chăm nam nhân trên hình giá, sắc mặt âm lãnh bước tới bên ghế ngồi xuống, quay sang nói với thị vệ đã chờ từ lâu: “Bắt đầu.”

Giá hình cụ đặt ở phía sau Song Phi, hắn không có biện pháp quay đầu xem thị vệ cầm cái gì, chỉ nghe thấy bên tai một trận cuồng phong gào thét, sau cơn đau nhức, từ vai phải tới bên trái thắt lưng đã bị cắt một đường thật sâu.

Đây là đao tiên của Thiên Ảnh môn, vừa là roi (tiên là roi), nhưng quất trên người có thể tạo ra hiệu quả như bị đao cắt qua, nhưng lại không đủ thương tới tính mệnh như đao.

“Hai mươi.”

Hoắc Quân uống một ngụm trà, đơn giản báo một con số.

Thị vệ thu được mệnh lệnh nhanh chóng quất roi thứ hai, cắt ra vết thương tiếp theo.

Song Phi chỉ yên lặng cúi đầu chịu đựng, tùy ý đao tiên cắt lên lưng mình. Ba năm nay hắn là vì cái gì mà vì chủ nhân vào sinh ra tử, phục tùng mỗi một mệnh lệnh có thể lần không thể hoàn thành? Chẳng lẽ là để bị tha tới đây chịu dần vật sao?

Hai mươi roi đó chỉ là sự khởi đầu, ai cũng biết ảnh vệ đã qua huấn luyện đối với đau đớn mức độ này hoàn toàn có thể nhẫn nại, mục đích cắt da của họ, chỉ bất quá là để có thể ở hình phạt tiếp theo trực tiếp kích thích vào thần kinh mẫn cảm trong vết thương của họ mà thôi.

Sau khi quất xong hai mươi roi, mấy thị vệ bắt đầu gỡ hai tay Song Phi ra khỏi xiềng xích, kéo một bàn đá tới trước mặt hắn, để hắn ghé mặt lên đó, cũng mở hai tay hắn ra đặt trên bàn đá khóa vào.

Hoắc Quân đứng lên, đi tới bên bàn, sờ lên tấm lưng chẳng chịt vết thương, lập tức cảm giác được thân thể dưới bàn tay căng ra.

“Ta lại hỏi người hai vấn đề.”

Hoắc Quân lấy tay thăm dò mạch môn của Song Phi, dùng nội lực kiểm tra nội tức của hắn để xác định hắn có thể chịu đựng màn hành hạ tiếp theo.

“Người có định thay đổi câu trả lời vừa nãy không?”

Nội tức vẫn kéo dài mà êm dịu, nhưng thỉnh thoảng cũng có tình huống đoạn tức. Điều đó nói lên không lâu trước đó hẳn từng bị nội thương, thế nhưng đã không có trở ngại gì nữa.

“...Không.”

Hoắc Quân lại cười cười, ra hiệu cho thủ hạ chuẩn bị hình cụ, sau đó lại lúc lắc chuông bạc trong tay thông thả bước đi quanh hình phòng “Người đừng cảm hơn rồi, Song Phi, ta nhớ tới thuở đầu, người còn từng khóc.”

Lời của Hoắc Quân khiến Song Phi cười cười, nụ cười rất nhạt chỉ chợt hiện rồi biến mất, nếu như nói tới trước đây, hẳn muốn nhất chính là rời khỏi Thiên Ảnh môn, thế nào cũng được, không bao giờ trở về nữa, thế nhưng kết quả lại vẫn là phải chết ở nơi này.

Một hồi sau hình cụ được khiêng đến, một chậu dầu sôi ừng ực, bên trong bỏ thêm rất nhiều cát, một chậu khác là thiết châm đã nóng đỏ, đều là dùng để nhồi vào trong vết thương.

“Song Phi, vấn đề thứ nhất người đáp không tốt, vậy nên giờ trả lời câu thứ hai.” Hoắc Quân giật tóc Song Phi tới, khiến hắn gian nan ngẩng đầu lên “Người nhìn cho rõ, sau đó nói cho ta biết người chọn cái nào.”

Tóm lại là dùng cát trộn dầu sôi rót vào vết thương, hay là dùng thiết châm nóng đỏ cắm vào trong vết thương. Tay Hoắc Quân vẫn đặt trên mạch môn của Song Phi, trong nháy mắt cảm giác được nội tức của nam nhân này loạn lên —— hẳn đang sợ.

“Người đừng sợ, hiện tại sửa đáp án vẫn còn kịp.”

Hoắc Quân chuyển chút chân khí đi vào mạch môn của Song Phi, tựa hồ nội tức vừa bắt đầu loạn, nội thương của nam nhân này liền có xu thế phát tác. Ảnh vệ thường xuyên bị thương, rất nhiều vết thương ngoài mặt thì đã khôi phục, nhưng kỳ thực đã để lại tai họa ngầm ở trong thân thể.

Sau rất nhiều lần, những tai họa ngầm này trầm tích ở nơi đấy, tích lũy tới một lúc nào đó, chỉ cần một vết thương nhỏ là có thể dẫn tới thân thể sụp đổ, lấy đi mạng của họ.

“Thiết... thiết châm.”

Hoắc Quân gạt đầu, buông tóc Song Phi ra, một lần nữa đi tới ngồi lên ghế: “Dùng cát dầu.”

.

Ngày thứ hai Tiết Lăng Phong lại ngủ tới muộn mới dậy, sau đêm mưa, hôm sau ánh mặt trời long lanh đặc biệt, y cân nhắc có nên thừa dịp khí trời vô hạn cảnh xuân đem ảnh vệ của y đi dã ngoại hảo hảo khoái hoạt một phen, giữa non xanh nước biếc tiết hẳn một lần thống khoái.

Nghĩ một hồi, Tiết Lăng Phong lại thông thả đi tới trước cửa sổ, nhưng gió xuân không mang tới tiếng chuông quen thuộc.

Y thấy buồn bực, chẳng lẽ hôm nay ảnh vệ cũng không phải đứng ở dưới cửa sổ của y? Tiết Lăng Phong vừa mới chuẩn bị gọi cái tên quen thuộc nọ, thì tỷ nữ ngoài cửa lại thông báo Tứ hộ pháp đã đưa ảnh vệ tới cho y, đang ở ngoài chờ.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tiết Lăng Phong đi tới cửa, đã thấy Hoắc Quân đem theo bốn ảnh vệ quỳ trong sân chờ.

Y hơi hốt liếc qua mấy ảnh vệ đó, đi tới bên cạnh thạch bàn ngồi xuống, tiếp nhận điểm tâm sáng người hầu bưng lên, nhấp một ngụm nho nhỏ, lúc này mới nói với Hoắc Quân: “Hoắc hộ pháp, ta nhớ rõ ta chỉ bị chết ba ảnh vệ, sao người lại đưa bốn người tới cho ta?”

Cảnh xuân đẹp vô cùng, phủ lên vạn vật, cũng chiếu xuống người Hoắc Quân, nhưng chung quy không xua nổi khí tức âm lãnh quanh thân hắn. Hắn cười cười, tiến lên nói với Tiết Lăng Phong “Trang chủ, là bốn

người không sai. Mời trang chủ kiểm nghiệm, nếu thỏa mãn rồi, ta sẽ mang bọn họ xuống dưới đóng hỏa ấn.”

Tiết Lăng Phong buông chén trà, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Hoắc Quân, Hoắc Quân đương nhiên có thể cảm giác được Tiết Lăng Phong im lặng chất vấn, lúc này mới móc ra một chuỗi chuông bạc từ trong ngực, đặt lên thạch bàn, cũng không nói gì, chỉ lùi lại đứng một bên.

Tiết Lăng Phong nhìn thứ kia, lập tức liền minh bạch đã xảy ra chuyện gì, nhất thời vừa tức vừa giận. Hoắc Quân này nửa đêm tự tiện phái người tới bắt ảnh vệ của y đã chẳng nói, sáng sớm tới tìm cũng không chủ động thông báo. Nhớ tới ảnh vệ của y có khả năng đã bị nghiêm phạt, trong lòng Tiết Lăng Phong lại sản sinh một tia lo lắng hòa lẫn khẩn trương.

Tuy rằng Hoắc Quân bối phận ở trên y, y thường ngày cũng tôn kính vị tiền bối này, nhưng cho dù là lão nhân gia cũng không thể giẫm lên danh tiếng của Tiết Lăng Phong y mà tiến bước được.

Bất quá tất cả điều đó cũng không biểu hiện ra ngoài gương mặt vẫn gió êm sóng lặng của y, Tiết Lăng Phong cầm chuỗi chuông bạc kia lên, hỏi ngược lại: “Đây là cái gì?”

Hoắc Quân trong lòng hồi hộp, cũng bùng lên chút lửa giận. Chủ tớ hai người này nhất trí giả ngây giả dại trước mặt hắn, lời dối trá ngu xuẩn lại nói ra quang minh chính đại như vậy, sức mạnh mười phần, xuyên thành một mạch như thể đùa giỡn hắn.

“Lẽ nào trang chủ không biết vật này?” Sự bất mãn của Hoắc Quân cũng không biểu hiện trên khuôn mặt dữ tợn của hắn.

“Không biết.” Tiết Lăng Phong buông chuỗi chuông bạc, lạnh lùng đứng lên từ ghế đá, đứng chấp tay sau lưng, trầm giọng nói “Hoắc hộ pháp, cái gì nên nói thì nói, đừng lãng phí thời gian.”

Hoắc Quân hướng Tiết Lăng Phong chấp tay, cũng cười lạnh: “Thứ này chính là đồ thuộc về một ảnh vệ của trang chủ, cũng được cho là vật chứng hắn cùng người khác thông ***.”

“Chúng có cùng ai thông ***?” Tiết Lăng Phong đi tới trước mặt Hoắc Quân, cứ vậy nhìn hắn cười cười, trong nháy mắt khiến những người xung quanh cảm giác được một luồng sát khí.

Hoắc Quân cũng tỏ ra không chút yếu kém mà hỏi đáp: “Trang chủ hắn cũng biết đạo lý thiên tử phạm pháp tội như thứ dân? Theo lý mà nói...”

“Thiên tử? Ta đây chẳng lẽ đang ở hoàng cung sao? Hoắc hộ pháp, quy củ của giang hồ cũng không giống với hoàng cung quý tộc.” Tiết Lăng Phong lạnh lùng ngắt lời hắn, ai cũng có thể nghe ra được trong những lời này đã dẫn theo tức giận.

Tiết Lăng Phong nhìn chằm chằm Hoắc Quân nọ, trong lòng cười nhạt, cái gì thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, lẽ nào hắn còn muốn áp giải Tiết Lăng Phong đây tới hình đường cho ăn đập sao?

Đúng lúc này, trong rừng cây bên sân truyền đến tiếng chuông nhẹ nhẹ, nghe ra y như tiếng của những chiếc chuông bạc kia.

“Người nào? Đi ra!”

Hoắc Quân gầm lên một tiếng, ném đi đại đao trong tay, phập một tiếng đâm vào thân cây khô, không bao lâu sau, từ sau thân cây một mỹ sắc nữ tử run rẩy đi ra, hoảng hốt đứng ở nơi đó không biết làm sao, bên hông đeo một chuỗi chuông bạc mềm mại lay động theo lâm phong.

Tiết Lăng Phong liếc mắt liền nhận ra đó là ái thiếp của mình, y cười đi về phía trước, dắt nàng ra khỏi rừng cây. Nàng kia quả thực cũng bị nụ cười của Tiết Lăng Phong làm cho say mê, si ngốc đi theo y vào trong sân, lại bị những lời kể tiếp của Tiết Lăng Phong chấn động tới độ vạn kiếp bất phục.

“Thường ngày ta đối với nàng sủng ái có thừa, nhưng sao nàng lại ở sau lưng ta tư hỗn với ảnh vệ của ta? Còn lấy cái thứ đồ chơi của trẻ con này ra để biểu lộ chân tình, nàng xem, hôm nay Tứ hộ pháp đã hỏi tội tới cửa, nàng bảo giờ ta phải để mặt mũi vào đâu đây?”

Tiết Lăng Phong vẫn tiếp tục cười cợt xuống chuỗi chuông bạc bên hông nữ tử, ném lên mặt bàn đá, quả nhiên là giống chuỗi chuông trên bàn như đúc, hợp thành một đôi.

Phi tử kia cả kinh không nói nên lời.

Chuông bạc đó vốn là một đôi, từ sau khi Tiết Lăng Phong lấy một nửa ở cuộc liên hoan, còn hảo hảo thu dấu lại, nàng lại cho rằng đó là Tiết Lăng Phong ám chỉ với nàng, vì vậy ngày ngày ở khuê phòng chờ đợi người trong lòng tới biểu lộ thực tâm với nàng, nhưng nào biết chờ đợi mấy ngày cũng không thấy Tiết Lăng Phong đến.

Bị sự nhớ nhung dày vò, hôm nay nàng thực sự không nhịn được, len lén chạy tới chỗ Tiết Lăng Phong ở, định xem một chút, không nghĩ tới lại biến thành nàng và ảnh vệ có liên hệ với nhau, đánh chết nàng cũng không quen ảnh vệ của Tiết Lăng Phong a. (ạch, thanh minh trong thâm lặng và vô vọng)

“Trang chủ, thiếp, thiếp không...”

Tiết Lăng Phong đương nhiên không đợi nàng biện giải cho tội danh vu vợ kia, vội vã chen ngang “Hôm nay nàng tới là muốn lén gặp tình lang của nàng hả? Thế nhưng nàng có biết hay không, hắn bởi vì nàng mà bị Tứ hộ pháp bắt đi rồi, hiện tại còn không biết chịu bao nhiêu tội, ái phi, loại chuyện này có thể làm tùy tiện sao? Bản trang chủ thương hương tiếc ngọc, biết là nàng vì quá tịch mịch, không nở phạt nàng, để nàng bị khổ, nhưng Tứ hộ pháp đối với tình lang của nàng không có tốt như ta đối với nàng đâu.” (Đổi trắng thay đen, nói điều không chớp mắt, ghê~)

“Trang chủ, trang chủ, thiếp thực sự không...”

Lời của nàng vẫn không có cơ hội kết thúc, Tiết Lăng Phong đã quay đầu nói với Hoắc Quân “Tứ hộ pháp, người nói ảnh vệ của ta cùng người thông *** chính là việc này hả? Nếu nhân chứng vật chứng đều ở đây, không bằng chúng ta cùng đi xem, đồng thời làm rõ chuyện này.”

Hoắc Quân cũng thấy kỳ lạ, lẽ nào tin tức hắn nhận được lại sai sao? Nhưng lúc này Tiết Lăng Phong không thừa nhận, phía Song Phi cũng không hỏi ra kết quả, mà chuông bạc trên thạch bàn xác thực là một đôi, hắn chỉ đành đồng ý đưa Tiết Lăng Phong tới hình phòng.

Thương cảm cho ái thiếp của Tiết Lăng Phong vẫn còn mịt mờ ở nơi đó, thất kinh, ngẩng đầu đã thấy Tiết Lăng Phong lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, còn cảnh cáo ở bên tai nàng: “Câm miệng. Ít nói nhảm.”

Chỉ cần chuyện của y và Song Phi còn có thể giấu diếm được, y sẽ có biện pháp đưa ảnh vệ của y ra khỏi Thiên Ảnh môn.

Đoàn người đi tới Thiên Ảnh môn, cửa lớn vừa mở ra, nàng kia liền bị tiếng kêu rên sồn gai ốc ở trong làm cho kinh hoảng thét chói tai, chui thẳng vào lòng Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm nàng tiếp tục đi, đợi tới lúc đến cửa hình phòng, ái phi của y đã sợ đến phát khóc.

“Thế nào? Nói cái gì chưa?”

Hoắc Quân hỏi hộ vệ ở cửa hình phòng, hộ vệ lắc đầu.

Hoắc Quân hừ lạnh một tiếng, phát phát tay: “Mở cửa.”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Cửa lao vừa mở ra, nữ tử trong lòng Tiết Lăng Phong kinh hãi kêu lên một tiếng rồi sợ đến chết ngất.

Nam nhân trong hình phòng cả người xích lõa bị treo lên, trên thân thể cao gầy cân xứng phủ kín vết thương không biết do thứ hình cụ gì hành hạ ra, tóc trên trán từng sợi tán loạn buông xuống khuôn mặt, đầu cúi gằm không nhìn thấy dung nhan, cũng không phát sinh một chút thanh âm nào, như thể đã rơi vào hôn mê sâu.

Tiết Lăng Phong đem phi tử trong lòng giao cho thủ hạ bên cạnh dẫn ra ngoài, đi tới phía trước nâng cầm Song Phi lên, nhưng thấy một vệt máu lập tức chảy xuống theo khóe môi tái nhợt của hắn.

“Hoắc hộ pháp, làm thế này có phải hơi quá độc ác rồi hay không? Sao lại bị nội thương?”

Hoắc Quân cũng đi tới, nhìn thương thế của Song Phi một chút, hồi đáp “Hắn không chịu nói thật.”

“Không nói thật thế nào? Hoắc hộ pháp không nên vu oan giá họa. Nếu như là chuyện thông *** với nữ nhân kia, ta thấy thế này cũng đủ rồi.”

Tiết Lăng Phong đưa tay đặt lên lưng Song Phi, truyền chân khí vào cho hắn, thế nhưng cảm giác được chân khí y chuyển vào như đá chìm đáy biển, một nửa điểm phản ứng ở trong cơ thể Song Phi cũng không có.

Đợi tới lúc y rút tay về, cả bàn tay đã dính đầy máu và cát, sắc mặt Tiết Lăng Phong lạnh hẳn đi.

“Cho dù không tính toán chuyện này, nhưng chuyện hắn tự ý giết chết tám tên ảnh vệ lẽ nào có thể thôi?”

Hoắc Quân nhất thời không lấy ra được chứng cứ phản bác Tiết Lăng Phong diễn kịch trước mặt hắn, liền xoay người phân phó với thuộc hạ: “Đi lấy huyết châm lại đây. Tiết trang chủ, theo ta suy đoán, ngày hôm nay khẳng định là có người hiệp trợ hắn chạy trốn, bằng không với sức của mình hắn sao có thể chống lại tám người, giết chết toàn bộ bảy ảnh vệ của ta? Việc này nhất định phải tra cho rõ ràng, có liên quan tới an nguy của Bàn Long sơn trang.”

Tiết Lăng Phong không ngờ còn xảy ra chuyện như thế, nhất thời cũng không thể tiếp tục lên tiếng, đành khoanh tay trước ngực đứng một bên.

Không bao lâu sau có người mang tới huyết châm mà Hoắc Quân phân phó, những thiết châm này mỗi cây đều dài một thước (PS: 1/3m Ô.Ô), to gần nửa ngón tay, màu xám trắng. (Cái này đâm vào thì còn chi là người (ToT)~)

“Người chuẩn bị làm gì?”

Tiết Lăng Phong nhìn trường châm kia, lửa giận liền bùng lên. Hành hạ chết thứ y thích, đó chính là kết oán cực lớn với y.

“Trang chủ bình tĩnh một chút đừng nóng vội, ta chỉ là làm cho hắn thành thật cung khai mà thôi.”

Hoắc Quân cầm lấy một cây thiết châm, Tiết Lăng Phong chỉ thấy hình như hắn hướng về phía dưới bụng Song Phi mà đâm tới. Y lập tức bắt đầu cảnh giác “Người định đâm vào đâu?”

Vị trí của Hoắc Quân vừa vặn cản mất tầm nhìn của Tiết Lăng Phong, Song Phi trần truồng ở chỗ này thụ hình, để nhiều người như vậy đứng cạnh nhìn thân thể hắn, Tiết Lăng Phong đã đủ khó chịu rồi, sao còn có thể dễ dàng tha thứ người khác động vào chỗ trọng yếu nhất của đồ vật y sở hữu.

Hoắc Quân thấy dáng vẻ Tiết Lăng Phong nôn nóng vạn phần, trong lòng càng thêm xác định một chủ một nô này quan hệ tuyệt đối không đơn giản, nhưng hắn không có chứng cứ nên chỉ có thể cầm miệng, vì vậy giải thích với Tiết Lăng Phong: “Trang chủ cũng biết cơ thể người có bốn huyết vị Trung Phủ, Kiến Lý, Thiên Xu, Âm Liêm, dùng châm đâm vào đó có thể khiến huyết mạch đảo ngược, sinh ra đau đớn không thể chống lại, khiến cho người ta chỉ có thể ăn ngay nói thật.”

Tiết Lăng Phong thấy chỗ thiết châm định đâm vào đại khái chính là huyết Âm Liêm, cách chỗ đó của Song Phi chỉ khoảng vài thốn, tay khê động một cái thì nói không chừng còn có thể đụng phải, nếu thật sự cần phải dùng châm đâm xuyên qua như lời Hoắc Quân nói, khó bảo toàn sẽ không tạo thành đại thương đối với đồ chơi của y.

“Ta không hiểu mấy thứ này lắm, bất quá Hoắc hộ pháp, người đã nói huyết vị có bốn chỗ, ta thấy đối chỗ khác đi.”

Huyết Thiên Xu ở bên phải bụng, Tiết Lăng Phong nhìn thiết châm đâm vào da Song Phi, đảo mắt một cái đã thâm nhập một tấc.

Xích sắt động đây, người đang hôn mê tựa hồ chậm rãi tỉnh lại, Hoắc Quân thấy thế vội vã lấy cánh tay cố định thân thể Song Phi, tiếp tục đẩy mạnh thiết châm.

Châm tiến vào mấy thốn, khoe miệng Song Phi lại bắt đầu có máu chảy ra. Tiết Lăng Phong biết hắn đã tỉnh, cả người đều run lên dưới cánh tay Hoắc Quân, hắn ngẩng đầu lên, trong con ngươi hắc sắc không có chút ánh sáng, có thể nhìn thấy rõ ràng nỗi thống khổ khó nhin.

“Hoắc hộ pháp, rốt cuộc ngươi muốn hắn nhận tội gì?”

Tiết Lăng Phong đứng một bên có chút không xem nổi, Hoắc Quân nhìn lướt qua Tiết Lăng Phong, sau đó quay đầu ở bên tai Song Phi hỏi “Ngươi nói, là ai giúp ngươi chạy trốn? Có mấy người?”

Ngay lúc Hoắc Quân hỏi, thiết châm trong tay lại đâm sâu thêm, Tiết Lăng Phong ở một bên cũng nghĩ không ra rốt cuộc hình phạt này sẽ gây ra cảm giác gì, chỉ thấy ảnh vệ của y đang liều mạng giãy dụa.

Cực hình liên tục khiến ý chí và thể lực của Song Phi đều đã tới cực hạn, Tiết Lăng Phong thấy cả người hắn đều đang đổ mồ hôi, từng giọt lạnh toát tràn ra từ mọi lỗ chân lông chảy ra ngoài, nhưng hắn vẫn yếu ớt vịn vẹo thân thể một cách phí công, tựa hồ là muốn thiết châm đi ra ngoài.

Mồ hôi cùng máu nhiều như vậy khiến Tiết Lăng Phong nghĩ tới lúc ảnh vệ tử vong, đều sẽ hóa thành nước, có lẽ quá trình tan ra đó cũng như thế này, chỉ là y chưa từng chú ý mà thôi.

“Nói mau!” Hoắc Quân cũng biết khi một người tới cực hạn, là lúc yếu đuối nhất, cũng là lúc thích hợp nhất để hỏi ra đáp án, thế nhưng nam nhân trong ngực hắn hé miệng vài lần lại không nói nổi một chữ, cuối cùng chỉ gian nan lắc đầu.

“Ngươi còn ngang bướng?! Người đâu, đem lửa tới đây!”

Bên cạnh có người đưa lửa lên, Hoắc Quân nhận lấy, bắt đầu hơ ở chỗ thiết châm chưa đâm vào thân thể. Không biết thiết châm đó làm bằng chất liệu gì, gặp lửa không bao lâu thì chỗ bị hơ bắt đầu nóng đỏ lên, nhiệt độ truyền từ thiết châm vào trong thân thể.

“Nói mau! Song Phi! Trả lời câu hỏi!”

Một tay Hoắc Quân đè lên người nam nhân, tay kia giơ nến.

Song Phi giãy không nổi, cũng không còn sức rên rỉ, hai mắt khép chặt vì đau đớn bỗng nhiên chậm rãi tràn ra vài giọt nước mắt trong suốt, nhưng chỉ đọng ở trên hàng lông mi xinh đẹp của hắn, hơi hơi rung động, không rơi xuống.

Tựa hồ vùng vẫy tích góp từng được chút sức lực, nam nhân này rốt cuộc suy yếu mở miệng nói hai chữ: “Đủ... rồi.”

Là chịu đủ rồi, hay là chịu không nổi nữa, ai cũng không biết, thanh âm rất nhỏ rất yếu, nhưng tất cả mọi người minh bạch hắn đang cầu xin tha thứ.

Chỉ có Hoắc Quân như thể không nghe thấy, hắn buông cây nến trong tay ra, lại cầm lấy một cây thiết châm, nhắm vào huyết vị khác, nói rằng “Không nói thật thì đừng mong dễ chịu!”

“Ngươi không nghe thấy hắn nói đủ rồi sao?!”

Tiết Lăng Phong giận không thể tả, ồng tay áo vung lên, những cây thiết châm còn lại trên bàn đều bị văng xuống đất, một luồng lửa giận nhất thời quét qua toàn bộ nhà tù “Hiện tại lập tức thả người cho ta.”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Tiết Lăng Phong gầm lên một tiếng trấn trụ mọi người trong lao phòng, cây thiết châm trong tay Tứ hộ pháp cũng dừng tại chỗ không nhúc nhích nữa. Mấy thị vệ đi ra phía trước cúi xiềng xích, xích xắt buồng lông, nam nhân bị dựng hình lập tức ngã xuống đất, dường như không có tri giác nữa, thế nhưng nhanh chóng bị người ta đỡ dậy.

Tiết Lăng Phong thấy Song Phi không nói lời nào, chỉ cúi đầu để người khác đỡ, hình như lại hôn mê, trên thân thể xích lửa chằng chịt vết thương, khiến cho không đành lòng nhìn tiếp.

“Mặc y phục vào cho hần, mang đi.”

Tiết Lăng Phong phát tay áo rồi đi ra ngoài, Tứ hộ pháp đứng một bên, muốn nói lại thôi, ngược lại nặng nề hừ một tiếng, về mặt âm tình bất định nhìn người kia được đỡ đi.

Trên đường trở về, Tiết Lăng Phong cười lạnh quyết định một việc —— so với yêu đương vụng trộm lén lút, không bằng quang minh chính đại hoan ái. Tiết Lăng Phong y coi trọng một ảnh vệ thì đã làm sao? Một điều giới luật không quan trọng có thể làm khó được y sao? Y lại càng muốn phá cái quy củ này, ngược lại muốn xem lời thề độc năm xưa y lập lúc tiếp nhận chức vụ trang chủ có thể ứng nghiệm hay không.

Song Phi được đưa thẳng tới ngự dược đường (phòng quản lý thuốc men), Tiết Lăng Phong sai người đốt hương nền Âu Dương Ngọc tặng, khói tím lượn lờ, đợi hần tới cứu người.

Ngự dược đường cho tới giờ chưa từng có ảnh vệ nào tới, cho dù là thị vệ bình thường cũng không có tư cách vào ngự dược đường này. Nơi đây tập trung dược liệu quý báu trong thiên hạ, cho dù là Thiên Sơn tuyết liên cực kỳ khó cầu ở đây cũng dưỡng hơn hai mươi gốc, trong Bàn Long sơn trang chỉ những người có thân phận và địa vị nhất định mới có tư cách tới đây trị liệu lúc thụ thương sinh bệnh.

Hành động đó của Tiết Lăng Phong dẫn tới nghị luận khắp Bàn Long sơn trang.

Thế nhưng, trong một gian tiểu thất ở ngự dược đường thì đang đốt đàn hương có thể làm an thần, tĩnh lặng tới độ cắt đứt mọi lời đồn ở bên ngoài không lọt vào một chút nào.

Tiết Lăng Phong ngồi cạnh bàn uống trà, chưa nói một chữ, chờ đợi kết quả chẩn bệnh của Âu Dương Ngọc.

Chốc lát sau, Âu Dương Ngọc cũng từ bên cạnh giường đi tới ngồi xuống.

“Tới khi nào thì có thể chữa khỏi?”

Tiết Lăng Phong đưa ấm trà tới trước mặt hần, ý bảo hần tự rót một chén.

“Ta thấy trang chủ nên hỏi là có thể khỏi không mới đúng. Cục hình trong Bàn Long sơn trang này cũng quá độc ác đây, toàn bộ thiết sa (mặt sắt?) đều chen vào trong vết thương, bịt kín bưng, đừng nói đến muốn trừ sạch cũng không dễ dàng, theo như tình trạng hiện tại của hần, ta vừa động thủ hần có khả năng sẽ chết ngay.”

Âu Dương Ngọc nâng ấm trà lên, rót cho mình một chén đầy, đây là trà Long Tĩnh tốt nhất, ngàn vàng khó mua, ra khỏi Bàn Long sơn trang này thì không biết tới bao giờ mới lại được uống. (àch, đang bàn chuyện nghiêm trọng cơ mah = A =)

Tiết Lăng Phong liếc nhìn Âu Dương Ngọc, quay mặt một cái, trầm giọng nói “Ta biết thần y kiểu gì cũng sẽ có biện pháp.”

“Biện pháp có một.” Âu Dương Ngọc hớp một ngụm nhỏ, giương mắt nói “Phế đi võ công của hần.”

Tiết Lăng Phong không hé răng, nhưng nhướn mày nhìn hần.

Âu Dương Ngọc sợ là Tiết Lăng Phong định nổi giận, vội vã giải thích “Ngoại thương của hần không hề nguy hiểm tới tính mạng, điều thực sự khiến hần mê man bất tỉnh chính là nội thương của hần. Những thương tích đó bởi vì không trị liệu đúng lúc, tích lũy nhiều năm mà thành, hôm nay nếu phát tác, đã nói lên rằng sau này hần không hề thích hợp vận công tập võ nữa. Ta hiện tại trị liệu cho hần, khi đau đớn hần sẽ bất giác muốn dùng chân khí bảo vệ tâm mạch, vận khí một cách gượng ép như vậy, sẽ khiến cho thương thể của hần càng nặng thêm, chết ngay lập tức cũng không biết chừng.”

“Người nói hần sẽ không thể dùng võ công được nữa?”

Tiết Lăng Phong có chút không thể tin nổi, y đã từng thấy thân pháp uyển chuyển của hần, mỗi lần đều tiêu thất khỏi tầm mắt y như một cơn gió, hoàn toàn không giống một người có nội thương rất nặng a.

“Nếu thương thể vẫn ẩn nhẫn không bộc phát, thì còn có thể chống đỡ thêm một thời gian, có điều lúc này đã bị ép xuất hiện, thì không còn cách nào trì hoãn nữa.”

Tiết Lăng Phong gật đầu “Đã vậy, cứ làm theo lời của thần y là được rồi.”

Âu Dương Ngọc buông chén trà trong tay, đứng dậy nói rằng “Sau này hấn không có chân khí hộ thể, sẽ không thể chịu nổi hình phạt nặng như vậy nữa.”

Tiết Lăng Phong cũng đặt chén trà xuống, đi tới bên giường.

Ảnh vệ của y nằm úp sấp trên giường, lông mày nhíu chặt, còn đang hôn mê. Trong vết thương trên lưng tràn đầy cát, mỗi một vết đều bị bịt kín, vết thương bị hạt cát ép buộc căng ra nên không thể khép lại, nhẹ lộ một mảng, máu phía dưới cát lại tuôn ra.

Mà da thịt ở miệng vết thương sưng đỏ đáng sợ, giống như bị bàn ủi nóng làm phồng, có vết tích cháy xém. “Đừng để hấn chết.”

Tiết Lăng Phong lắc đầu cảm thấy cũng không đành lòng nhìn việc này, nói một câu rồi liền đi ra ngoài. Ảnh vệ của y rơi vào kết cục bị phế hết võ công, bản thân bị trọng thương thể này, có liên quan trực tiếp tới y.

Tiết Lăng Phong cũng không đi xa, chỉ đứng ở tiểu viện ngoài cửa, không lâu sau nghe được tiếng rên rỉ cố nén từ trong phòng truyền ra, một lát lại nghe tiếng khuyên giải an ủi của Âu Dương Ngọc “Đây là vì muốn tốt cho người, võ công của người vốn cũng không phải là võ học chính thống, luyện lâu hại thân.”

Không có ai tập võ lại không coi trọng võ công của mình, thiên hạ võ học, không có loại nào không phải chịu khổ luyện mà ra, rất nhiều người thậm chí coi điều đó còn quan trọng hơn cả tính mạng, một cuốn võ công bí tịch thường dẫn tới vô số người giang hồ ném đầu, vấy máu, mà võ công bị phế, lại càng vô cùng nhục nhã.

Trong lòng Tiết Lăng Phong dấy lên sự hổ thẹn, nhưng y lại nghĩ, không có võ công, ảnh vệ của y không bao giờ có khả năng bí ẩn tiến vào trong bóng tối được nữa, không thể rời khỏi tầm mắt của y, càng không thể thoát khỏi sự bảo hộ của y. *

Từ nay về sau, y không chỉ là chủ nhân của hấn, mà còn là người duy nhất hấn có thể dựa vào. Gương mặt xinh đẹp đó, không làm ảnh vệ cũng được. (Suy nghĩ rách nát gì thể này? = =)

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Lúc nghe được Âu Dương Ngọc mừng rỡ như điên chạy tới báo cho y, ảnh vệ của y tỉnh lại rồi, đã là chuyện của ba ngày sau.

Lúc Tiết Lăng Phong chạy tới tiểu thất trong ngự được đường thì thấy ảnh vệ của y đang muốn từ trên giường ngồi dậy, sau khi nhìn thấy y tiến vào, hấn lại vịn vịn muốn quỳ xuống.

Đáng tiếc cả hai chuyện hấn đều không làm nổi, lần này dù sao cũng bị thương khá nặng.

Âu Dương Ngọc ở một bên bị dọa không nhẹ, vội vã đi lên đè hấn xuống, gấp rút cảnh cáo: “Đừng cử động! Vết thương sẽ nứt ra, đến lúc đó người có bao nhiêu máu cũng không đủ!”

Âu Dương Ngọc rất sợ cái người trước mặt này sẽ lại bị dẫn vật ra tình huống gì nữa, hấn đây đã ba ngày không hảo hảo ngủ một giấc, Tiết Lăng Phong gần như nhốt hấn ở đây, rất có diêm báo nếu không chữa cho tốt thì sẽ kéo hấn đi chôn cùng luôn, hấn thực sự rất muốn rời khỏi Bàn Long sơn trang a!

Song Phi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua Âu Dương Ngọc, lại cung kính nhìn về phía Tiết Lăng Phong: “Chủ nhân.”

“Người xem, người của người đã tỉnh lại, không có việc gì nữa, ta có thể đi rồi chứ?!”

Âu Dương Ngọc một tay vịn Song Phi, mặt khác quay đầu vội vã hướng Tiết Lăng Phong tìm cách chứng thực.

Tiết Lăng Phong không để ý đến Âu Dương Ngọc, chỉ chuyên tâm nhìn ảnh vệ của mình — hấn vẫn rất suy yếu, hầu như vô pháp tự ngồi dậy, nếu như nói ba ngày trước hấn cơ bản đã chết, vậy hiện tại cũng

chưa thể nói là đã sống lại. Thế nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ, tựa như dĩ vãng cố nén đau xót, nhẫn nại đã thành thói quen của hắn.

“Tính mạng hắn không còn gì đáng lo nữa, cần chính là điều dưỡng, đó là chuyện không gấp được, ít nhất cũng phải tới một tháng. Ngự được đường của người lại có cả nhân tài lẫn được tài, cứ yên tâm đi, hắn sẽ không sao đâu.”

Âu Dương Ngọc quả thực đã nhìn ra tâm tư của Tiết Lăng Phong, vội vã biểu thị thật sự không có chuyện gì nữa.

Tiết Lăng Phong lờ mờ hắn, ý bảo hắn cầm miệng, rồi đi thẳng về phía trước, đưa tay đặt lên mạch môn của Song Phi —— võ công của hắn thực sự đã mất hết, nhịp đập không hề có nội lực kia suy yếu mà thông thả. Nhưng ảnh vệ của y cũng không có vẻ cực kỳ bị thương giống như trong tưởng tượng, hắn vẫn mang biểu tình đó, không nói quá nhiều, chỉ đợi mệnh lệnh.

“Người khai cho hắn mấy phương thuốc, còn lại thì không còn việc gì nữa, đã làm phiền thần y nhiều ngày rồi.”

Âu Dương Ngọc như lấy được đặc xá, gần như lập tức lao ra khỏi phòng.

“Có biết người không còn võ công nữa hay không?”

Tiết Lăng Phong đi trở về bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn người trên giường. Ấm trà Long Tĩnh trên bàn đã bị Âu Dương Ngọc uống sạch.

“Biết. Ta không còn chỗ nào hữu ích với chủ nhân nữa, vậy nên xin chủ nhân ban chết.” Vẫn đáng vẻ không gợn chút sợ hãi.

Tiết Lăng Phong nhếch khóe miệng: “Nếu ta muốn người chết, sao lại tiêu tốn nhiều sức lực như vậy để cứu người? Tuy rằng võ công của người đã mất, nhưng là thuộc hạ của ta, ta muốn người sống, thì người không thể chết được.”

“Dạ.”

Được chủ nhân đại xá, không cần tự hành kết thúc, nhưng biểu tình của Song Phi chẳng có chút thay đổi, như thể ranh giới giữa sống và chết trong lòng hắn đã trở nên mơ hồ.

Nhìn ảnh vệ của mình như vậy, sự hổ thẹn vì khiến hắn mất đi võ công trong lòng Tiết Lăng Phong cũng tiêu tan thành mây khói —— tất cả của hắn đều là thuộc về mình, đến võ công cũng vậy, mình muốn lấy đi thứ gì của hắn, không cần bất cứ lý do gì cả.

“Người cứ hảo hảo dưỡng thương ở đây đi, vài ngày nữa ta tới đón người.”

Bảy ngày sau, Song Phi được Tiết Lăng Phong dẫn ra khỏi ngự được đường.

Hắn không còn là ảnh vệ nữa, hắn cũng không có cách nào giấu mình trong bóng tối. Cái ngày mà Tiết Lăng Phong dẫn hắn ra ngoài, ánh dương quang xán lạn, những người khác đều thanh thần hưởng thụ cảnh xuân, còn hắn cứ đứng trong tia sáng đó, không biết theo ai.

Đó không phải là thế giới mà hắn quen thuộc, thế giới này quá sáng sủa, ánh mặt trời chói tới độ hắn không mở nổi mắt, còn có chút đau mắt. Tiết Lăng Phong chỉ cho rằng là thân thể hắn chưa khỏi hẳn, dùng mắt ra hiệu cho thủ hạ, liền có hai người một trái một phải đỡ hắn đi tiếp.

“Chủ nhân...”

Song Phi nhỏ giọng hô một câu, hắn thấy ven đường có một chỗ râm mát, hắn muốn được chủ nhân cho phép, nghỉ ngơi một lát ở đó là tốt rồi.

Tiết Lăng Phong quay đầu lại, ảnh vệ của y thật là xinh đẹp a. Hắn không còn mặc cái bộ hắc y khô khan bó buộc kia nữa, vẫn bào màu xanh nhạt, tay áo dài tản ra khe dao động, một thân thể khí chất đó, Tiết Lăng Phong nhất thời không tìm được từ để hình dung, liền đi tới nâng cằm hắn lên hỏi: “Có phải là muốn hỏi sắp đi đâu hay không? Ha hả, ta an bài cho người một nơi ở, ngay phía trước thôi.”

“Cảm tạ chủ nhân.”

Song Phi cúi đầu, ghì xuống cái sự buồn nôn nổi lên trong dạ dày, cũng không nhắc lại chuyện nghỉ ngơi nữa. Mặc dù là người như hắn, cũng hướng về phía ánh sáng, dù rằng dưới ánh mặt trời đã không còn nơi nào dành cho hắn.

Tới nơi ở mà Tiết Lăng Phong nói, cả nhóm thị vệ đều ngăn người, đây không phải là ‘Hậu cung’ của Tiết Lăng Phong sao?!

Lúc này, đám thiếu nữ xinh đẹp của Tiết Lăng Phong đang túm năm tụm ba cách đó không xa, châu đầu ghé tai. Các nàng đều nghe nói Tây sương phòng vốn trống không hôm nay sẽ có người chuyển tới ở, liền chờ ở đây từ sớm, muốn được thấy phong thái của người mới.

Vốn tưởng rằng ắt là một tuyệt sắc mỹ nữ tướng mạo như thiên tiên, không ngờ trang chủ nhà các nàng lại phải người diu một nam nhân tới. Tiếng bàn tán lập tức tăng lên mấy lần bát độ.

Song Phi chưa từng tới hậu cung của Tiết Lăng Phong, lúc hắn còn làm ảnh vệ không được phép tiến vào nơi này. Mặt trời làm hắn càng lúc càng choáng váng, chỉ sau khi nghe được âm thanh ồn ào bên tai, hắn mới cố khởi động tinh thần nhìn về phía tiếng ồn phát ra.

Hóa ra là rất nhiều nữ hài tử đều đang ngó hắn, Song Phi cả kinh lập tức nhìn về phía Tiết Lăng Phong, vừa lúc đụng phải ánh mắt của Tiết Lăng Phong, hắn lại vội vã sụp đầu xuống.

Đối diện trong khoảnh khắc khiến Tiết Lăng Phong nhìn thấy được sự hoảng loạn vô thức trong mắt Song Phi, y có chút buồn cười lại khêu cảm của ảnh vệ lên “Sao vậy? Xấu hổ?”

Đám ái thiếp của Tiết Lăng Phong thường ngày ngoại trừ chờ Tiết Lăng Phong tới sủng hạnh, thì cực ít khi có cơ hội tiếp xúc với nam giới, huống chi là một nam tử xinh đẹp, lúc này mỗi người đều nhìn chăm chăm vào Song Phi.

Thế nhưng lúc Tiết Lăng Phong lại đối diện với đường nhìn của ảnh vệ, thì bên trong chỉ còn một vẻ van đạ phong khinh.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Tiết Lăng Phong thấy hắn lại khôi phục vẻ thờ ơ, cũng không giận. Y đã nhìn quen những kẻ a dua nịnh hót, giả vờ quyền rũ, thỉnh thoảng đổi khẩu vị đùa giỡn ảnh vệ của y cũng thấy có chút thú vị.

“Người đi theo ta.”

Tiết Lăng Phong tiếp nhận Song Phi từ tay thị vệ, đỡ hắn chậm rãi đi về phía Tây sương phòng. Thị vệ đều lưu lại phía sau không đi tiếp, bọn họ cũng không thể tùy tiện đi vào hậu viện này, liền đứng ở ngoài cửa.

Tây sương phòng là đình viện nằm tận cùng phía tây ở đây, ngoài phòng có một khóm trúc xanh nho nhỏ, lục ảm như họa, so với những sương phòng khác bên ngoài điệu ngũ hoa hương, thì nơi này có vẻ đặc biệt thanh nhã u tĩnh.

Tiết Lăng Phong nắm tay Song Phi đi một mạch vào trong phòng, theo vào còn có một quần sự hậu cung, ba người vào phòng liền khép cửa lại, những mỹ nhân vốn đang đứng thành tốp năm tốp ba liền lập tức lú rú tụ lại cùng nhau nghị luận. Đây là lần đầu tiên các nàng ở Bàn Long sơn trang thấy một nam tử dung mạo có thể sánh với trang chủ.

Tham gia nghị luận còn có đám thị vệ đi theo Tiết Lăng Phong tới, chỉ có điều bọn họ đều có chút khinh thường loại nam nhân dựa vào mỹ sắc và cái mộng mà chui được vào hậu cung này.

Sương phòng đã sớm được quét tước sạch sẽ, mấy bồn ngọc lan, mẫu đơn trong phòng cũng được đổi thủy thổ mới. Gian phòng một tầng không nhiễm, sạch sẽ tào nhả, mấy khóm hoa cỏ, một đài cổ cầm, cái bàn vô cùng giản đơn, chỉ có cái giường gỗ kim châu vì kích cỡ quá lớn, chặn đệm quá xa hoa mà có chút không ăn nhập.

“Có thích nơi này không?”

Ấm trà trên bàn đã chuẩn bị tốt trà mới hãm vào nước, Tiết Lăng Phong thấy hai bên tóc mai của Song Phi đỏ không ít mồ hôi, liền ra hiệu cho hầu tử rót nước uống.

Song Phi đi tới rót một chén, cũng đưa tới trước mặt Tiết Lăng Phong “Cảm tạ chủ nhân.”

Tiết Lăng Phong tiếp nhận trà uống một ngụm “Phía sau gian phòng này có suối nước nóng, sau này xong việc người có thể đi thẳng vào đó tắm rửa, không cần chạy xa như vậy nữa.”

“Dạ.”

“Còn nữa, sau này người phải làm quen với việc ngủ trên giường.” Y biết ảnh vệ mọi lúc đều hầu hạ bên người chủ nhân, không có quy luật nghỉ ngơi làm việc như người thường, giấc ngủ của họ thường ngắn mà không sâu, chỉ khi xác định xung quanh không có nguy hiểm, mới chợp mắt một chút ở nơi họ ẩn thân.

Song Phi không nói chuyện, chỉ quay đầu nhìn cái giường lớn phía sau một chút, trên cây cột đầu giường có một cái lỗ có chút không phù hợp, vòng treo có lẽ là dùng để trói tay người được sủng ái, cũng có lẽ là để cố định thân thể họ. Tiết Lăng Phong lại quay đầu nói với quần sự đứng một bên “Vương Tam, đem đồ tới đây.”

Quần sự lập tức đưa tới một cái hộp nhỏ, Tiết Lăng Phong mở hộp ra, bên trong có một cái vòng vàng nhỏ, phía dưới vòng có một lỗ khóa.

Tiết Lăng Phong đem chìa khóa ở trong hộp cắm vào lỗ, cái vòng liền mở ra.

“Tới đây.” Tiết Lăng Phong chỉ chỉ sàn nhà trước mặt, Song Phi liền đi qua quỳ xuống.

“Người cũng thấy rồi đó, những nữ nhân bên ngoài cảm thấy rất hứng thú với người. Tâm yêu cái đẹp thì ai cũng có, các nàng thích người cũng là bình thường, thế nhưng các nàng đều là nữ nhân của ta, ta cũng không muốn trong số các nàng có bất cứ ai làm ra một đả chủng.” (con hoang á)

Nhìn đi nhìn lại cái vòng nhỏ kia, Song Phi đại khái cũng minh bạch ý tứ của chủ nhân. Tiết Lăng Phong thấy hắn đã hiểu, liền cười rộ lên, y thích sủng vật thông minh, có thể suy đoán được tâm tư của y, để y bớt phí hơi sức: “Lại đây, tự đeo vào.”

Tiết Lăng Phong ném cái vòng tới trước mặt Song Phi, ảnh vệ của y đưa tay nhặt lên, kéo quần xuống, phân thân hình dạng xinh đẹp liền lộ ra.

Song Phi một tay nâng cái đố của mình lên, một tay đưa kim hoàn tới phần gốc, chiếc vòng đó kim sắc loang loáng, cầm cổ nơi yếu ớt nhất của một nam nhân, như là một ký hiệu khiến người ta thấy nhục nhã.

Tiết Lăng Phong vẫn nhìn hắn cười, nhưng bởi vì hắn cúi đầu quá thấp, mi mắt buông xuống, không nhìn thấy được vẻ mặt. Có điều Tiết Lăng Phong cũng có thể nghĩ ra được, ảnh vệ của y dù cho không có biểu tình, thì vẫn như tất cả những nam nhân khác, cũng cảm thấy thẹn.

‘Lách cách’ một tiếng thanh thúy, kim hoàn bị cài lại, kẹp tại phần gốc của khí quan kia, cũng không quá chặt, thế nhưng một khi cương lên tuyệt đối sẽ không thoải mái, muốn bắn ra thì đúng là Thiên Phương dạ đàm. (Arabian Nights hay Nghìn lẻ một đêm, thành ngữ để ám chỉ chuyện hoang đường)

Đeo vòng xong, Song Phi gỡ chìa khóa xuống đưa đến tay Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong tiếp nhận cái chìa khóa bỏ vào trong túi áo, khều cằm ảnh vệ của y, nhìn hắn cười nói “Sau này nếu như người học tốt, ở trên giường làm cho ta thỏa mãn, ta sẽ mở cái vòng này ra, để người cũng có thể khoái hoạt. Ha ha, lại đây, Vương Tam, chuyện còn lại người dạy hắn.”

Tiết Lăng Phong uống một hơi hết trà trong tay, đặt chén xuống rồi đi ra ngoài tìm đám ái thiếp của y.

Sau đó, quần sự hậu cung tuổi đã quá năm mươi mang tới một cái hộp gỗ lớn, tay chân không linh hoạt, đưa tới trước mặt Song Phi “Cái gì nên học, nên dùng đều ở trong này, tự người hảo hảo học hành. Người là nam nhân, không so được với nữ tử, học tốt thì chính người sẽ bớt thiệt thòi.”

Song Phi đứng lên, nhận lấy hộp gỗ, cũng không mở ra, chỉ nhìn thoáng qua Vương Tam.

“Được rồi được rồi, ta đi ra ngoài, nếu như người không bỏ vào được thì tới tìm ta, ta ở căn phòng tận cùng phía đông.”

Vương Tam biết rõ ý tứ của hắn, thất tha thất thểu đóng cửa lại. Ông không biết lai lịch của nam nhân phiêu lượng nọ, chỉ là nghĩ một nam nhân rơi vào cảnh này cũng thật đáng buồn, nhưng hắn vẫn không muốn ông hỗ trợ, hiển nhiên là muốn chừa lại chút tôn nghiêm. Nhưng ở trước mặt Tiết Lăng Phong, bất kể hắn có nguyện ý hay không, cái gì cũng phải từ bỏ.

Sau khi mọi người đi rồi, Song Phi đặt cái hộp lên bàn, mở ra xem xong sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

Ngoài cửa phòng, tiếng cười đùa của Tiết Lăng Phong và đám ái thiếp của y truyền tới, chạy chạy đuổi đuổi, náo nhiệt phi phàm.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Ánh trăng bạch sắc, rất trong trẻo, rất an tĩnh chiếu vào gian phòng không đốt đèn, mông mông lung lung như phủ thêm một tầng sa.

Dưới tầng bạch sa đó, một nam tử cả người xích lõa đang dựa vào giường, quỳ ghé vào bên mép, thỉnh thoảng rên rỉ một tiếng rất nhỏ. Mái tóc dài tới eo tản ra theo đường cong thất lưng, rơi xuống giường, đã bị mồ hôi trên người hắn thấm ướt.

Ánh mắt mất đi tiêu cự, mờ mịt vô lực như mới trải qua thống khổ cực lớn, khăn trải giường bên dưới tay đã trở nên nhăn nhúm vì bị hắn nắm quá chặt, có điều hiện tại đã buông lỏng ra, thống khổ còn chưa hoàn toàn qua đi, hắn yên lặng để bản thân xả hơi trong chốc lát.

Căn nguyên khiến cho hắn thống khổ, đó chính là nam hình thật lớn bằng ngọc lúc này đang cắm dưới thân hắn, kích cỡ to lớn quá mức làm cho nhìn thấy không khỏi rung mình ớn lạnh, nhưng hiện tại nó đã nằm hoàn toàn bên trong thân thể hắn.

Nếu không phải nhờ có chiếc giường trợ lực, hắn căn bản không có khả năng quỳ nổi, hắn đem trọng lượng nửa thân trên đặt hết lên giường, để giảm bớt gánh nặng ở thân dưới, nhưng máu chảy dọc xuống theo căn ngọc thể kia vẫn biểu hiện rằng nơi đó đã phải chịu đựng sự dằn vặt quá mức kịch liệt.

Nhét một vật thể vừa to vừa cứng lại lạnh lẽo như vậy vào trong cơ thể người quả thực có chút tàn khốc, cũng khó trách lão đầu quân sự Vương Tam lại lo lắng hắn sẽ không cho vào được. Nhưng trong nhiều năm cuộc đời, hắn sớm đã quen đối xử độc ác với chính mình, đã quen chịu thống khổ.

Thế nhưng quen rồi, không có nghĩa sẽ không còn đau. Máu tươi có bao nhiêu đổ, con người sẽ có bấy nhiêu đau đớn.

Song Phi ghé vào giường nằm một hồi, lãnh khí trên sàn nhà xuyên thấu qua đầu gối truyền vào thân thể, khiến hắn thanh tỉnh một chút, lại tận lực nhồm người dậy.

Trong cái hộp Vương Tam đưa cho hắn ngoại trừ căn ngọc thể này, còn có một quyển sách chuyên giải thích về việc làm tình giữa nam tử và một hộp được cao có thể dùng để bôi trơn, giảm bớt đau nhức.

Được cao hắn không dùng, có điều sách thì đã xem qua. Quyển sách đó cũng có thể coi là bách khoa toàn thư về nam nam hoan ái. Không chỉ sưu tập đủ tư thế làm tình, từ thay người khác thổi tiêu tới việc thanh lý sau khi làm xong một điểm cũng không bỏ sót, còn nhấn mạnh nam tử lúc làm nên dùng sức thế nào, nên phun ra nuốt vào ra sao mới có thể khiến người ở trên thấy thư thích nhất.

Nam căn bằng ngọc kia là chuyên môn dùng để luyện tập các phương pháp trong sách và mở rộng hậu đình. Vật ấy còn phối với một cái bệ đặc biệt có thể đặt dưới đất, sau đó người luyện tập cỡi quần, từ phía trên đem ngọc thể đẩy vào trong thân thể.

Tư thế này tới lúc lên giường, đương nhiên chính là người được sủng ái sẽ ngồi ở trên người chủ nhân để hầu hạ. Trang này có lời phê bình chú giải riêng biệt, Tiết Lăng Phong hình như là thích tư thế này nhất, lúc y làm với nữ tử thì cũng hay dùng. Đương nhiên chữ trên sách cũng không phải Tiết Lăng Phong viết, phỏng chừng là do quân sự Vương Tam lão đầu.

Ánh trăng dần dần đổi góc độ, chiếu vào người nam tử. Dưới ánh trăng, gương mặt hắn tuy rằng tái nhợt nhưng vẫn đẹp phi phàm, thân thể bị mồ hôi băng bạc phủ kín, bởi vì khó chịu cùng đau đớn mà hơi run rẩy.

Nhưng Song Phi vẫn tận lực quỳ thẳng, chậm rãi thử để ngọc thể bắt đầu ra vào trong cơ thể. Theo như sách nói cách nhả ra nuốt vào này cần từ từ thêm lực ở hậu đình, khẽ động như vậy, phía sau càng chảy nhiều máu. Nếu như Vương Tam ở đây, hẳn hẳn là sẽ không phải chảy máu nhiều như vậy, nhưng có một số nỗi thống khổ một mình chịu đựng vẫn tốt hơn.

Song Phi ngồi xổm trên ngọc thể, chống tay vào giường chậm rãi đưa eo, biểu tình nhắm mắt nhú mày, hơi cắn môi, tuy rằng đang thừa thụ thống khổ, thế nhưng bởi vì động tác của hắn cùng tiếng rên rỉ thì thoảng hắn để lộ ra, lại có vẻ như là đang nén chịu khoái cảm trùng kích.

Ngọc thể cực đại cũng không chịu thua kém mà ra vào trong cơ thể hắn, tiến nhập thật sâu, rồi lại rút ra gần như cả cây, một lần, lại một lần nữa...

Bỗng nhiên, như là cảm giác được điều gì, Song Phi quay phắt đầu lại, ánh trăng yên tĩnh bên cửa sổ thỉnh thoảng phủ lên một bóng người, vẫn không nhúc nhích nhìn hắn chăm chú.

Hắc y buộc chặt, vóc người cao lớn, tóc búi cao, giống như tất cả những ảnh vệ khác, một thân khí chất băng lãnh, chỉ là trên gương mặt bình thường kia không mang mặt nạ nữa, ánh mắt vẫn thâm trầm nhưng mang theo phần nộ mà nhìn Song Phi.

Song Phi biết rằng nam nhân này sẽ trở về, thế nhưng gặp lại dưới tình huống như vậy, nói không xấu hổ là không có khả năng, lúc trước còn không muốn cho Vương Tam nhìn thấy mình thế này, huống chi là bị người kia thấy.

Nhưng bởi vì hai người đều đã được huấn luyện trấn tĩnh, vậy nên cũng không có hành vi nào quá mức kịch liệt.

Yên lặng nhìn nhau một hồi, Song Phi xoay người sang chỗ khác, chậm rãi đứng lên, để ngọc thể rời khỏi thân thể, nam nhân bên cửa sổ tự nhiên cũng xoay mặt, không nhìn tới hắn.

Đợi khi hắn quay đầu lại, bóng dáng hắn ngày đêm mong nhớ đã mặc vào một bộ vân sam màu xanh nhạt lướt tới trước mặt hắn. Dưới ánh trăng, sự mỹ lệ của người kia làm hắn chấn động, nhưng là một loại cảm giác mờ ảo có thể biến mất ngay tức khắc.

“Nếu tới, vì sao không ra?”

Thanh âm của người này vẫn lạnh như vậy, giống như làn nước băng lương mà mềm mại, có thể khuấy đảo lòng người.

“Vì sao, vì sao ngươi lại làm chuyện này?!”

Quy Khư vươn tay muốn ôm hắn, nhưng e ngại khí chất xa rời khói lửa trên người hắn mà không dám tùy ý khinh nhờn.

“Nói ra dài lắm, ngươi muốn nghe từ đâu?”

Quy Khư thấy hắn hơi nheo mắt, hoàn toàn lãnh đạm như trước, cho dù vừa ở trước mặt mình lộ ra một mặt thật dễ tiện mà *** loạn, biểu tình của hắn lúc này vẫn không có chút kẽ hở nào.

Mà Quy Khư cũng cần gì phải hỏi, chỉ cần suy nghĩ một chút, người hắn yêu có thể sống sót ra khỏi Thiên Ảnh môn, chắc chắn là dùng thứ khác để đánh đổi, cần gì phải đi hỏi một đáp án chính mình không muốn nghe, mà người kia lại không muốn nói?

“Ta không thích ngươi như vậy.”

Kỳ thực là không thích hắn bị đối đãi như vậy.

Người này vẫn thành thật như vậy, dưới đáy lòng Song Phi cười khẽ một tiếng.

“Ngươi quay về làm gì? Ta hiện tại không có năng lực cứu ngươi lần nữa đâu, nếu ta đến mức ngươi tới như thế nào cũng không phát hiện ra, thì ngươi cũng biết ta không còn vô công nữa.”

Đúng vậy, ảnh vệ đều có sự cảnh giác cao độ, bản thân đứng ở bên cửa sổ lâu như vậy, mà hấn lại không hề phát hiện.

Nhìn Quy Khư cúi đầu, lộ ra vẻ mặt không biết làm sao, thống khổ muốn chết, Song Phi đi tới phía trước hấn, ghé vào lỗ tai hấn hạ giọng nói rằng: “Nếu như không muốn liên lụy ta nữa, thì mau cút đi.”

“Ta phải đi rồi!”

Quy Khư bỗng ngẩng đầu lên, một tay kéo người trước mặt vào lòng, ôm chặt, rồi lại chặt hơn nữa “Ta phải đi, vậy nên mới đến gặp lại ngươi!”

Tới gặp lại, cái người đồng sinh đồng tử, yêu trọn mười năm.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Không biết lúc nào mới có thể gặp lại, con đường biệt ly luôn luôn chia núi cách sông, nhìn không thấy phương hướng đi tới.

Quy Khư nói đi nói lại với chính mình, phải nhớ kỹ mùi hương của người này, phải nhớ kỹ hình dáng của người này, giọng nói của hấn, khuôn mặt của hấn, tất cả của hấn đều không thể quên, bất kể gặp phải điều gì cũng không thể quên.

Người trong lòng không kích động tới phát run như Quy Khư, chỉ đột nhiên hỏi một câu: “Ngươi định đi đâu?”

Quy Khư càng thêm kích động, hấn không ngờ Song Phi còn quan tâm mình sẽ đi đâu, là bởi vì có phần kỷ niệm với mình sao?

“Hiện tại còn chưa biết, ngươi đi cùng ta chứ?”

Song Phi sửng sốt một chút, dùng tay đẩy Quy Khư ra “Sao có thể. Ngươi mang theo gánh nặng như ta có thể chạy được bao xa?”

Dáng vẻ bình tĩnh một cách quá đáng đó đã thẳng thừng phủ nhận cái sự tự mình đa tình của Quy Khư, hấn bắt đầu có chút tức giận: “Vậy vì sao buổi tối ngươi bị bắt quay về Thiên Ảnh môn ngươi không bỏ chạy cùng ta? Lúc kia rõ ràng là có cơ hội, ngươi hiện tại không có võ công, nhưng lúc đó thì vẫn có chứ hả?”

“Ta đã nói với ngươi rồi, đừng quản chuyện của ta.”

“Ngươi!” Ngữ khí lạnh mạc như vậy, Quy Khư lại càng tức giận, hấn chạy trốn căn bản không phải vì bản thân, mà là nghĩ có một ngày đủ năng lực quay về đây, mang người hấn yêu đi cùng, tương lai của hấn, nhất định phải có sự tồn tại của Song Phi!

“Song Phi, vì sao phải nói như vậy? Mười năm rồi, ngươi rốt cuộc coi ta là cái gì? Rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Vì sao, mình luôn không thể nhìn thấu suy nghĩ của người này?

“Ta đang suy nghĩ cái gì?”

Song Phi quay vào bóng tối bên giường ngồi xuống, ngọc thể còn mang theo máu cứ vậy đứng hiên ngang cạnh chân hấn. Có máu, chứng tỏ huấn luyện còn chưa đủ, theo như trong sách dạy, thì chính là còn chưa đủ co dãn.

Thật là một hình ảnh buồn cười, Quy Khư nghĩ khung cảnh này căn bản không hợp với người xinh đẹp như tuyết kia.

“Ta đang suy nghĩ, làm thế nào có thể phục tùng thật tốt mệnh lệnh của chủ nhân, làm thế nào mới không bị chủ nhân vứt bỏ. Nếu có một ngày chủ nhân không cần ta nữa, như vậy sự tồn tại của ta cũng không còn giá trị...”

“Câm miệng!!! Người có còn cần mặt mũi nữa không vậy?” Quy Khư quả thực khó mà tin nổi, nhất là hắn nhìn ngọc thể bên chân Song Phi, càng giận tới độ muốn phun ra một búng máu “Đây là lời người nói sao? Đây thật sự là suy nghĩ của người sao?”

Đây chính là cái người từng cùng hắn truy cầu tự do ư?

“Nếu như chủ nhân không cần nó, vậy ta cũng không cần.”

. . .

Người này bắt đầu thay đổi từ lúc nào? Là từ bao giờ thì có ý nghĩ như vậy? Vì sao bản thân chưa từng phát giác ra người đó đã cải biến? Lẽ nào Song Phi mà hắn yêu kia, đã không còn tồn tại nữa sao?

Không, người kỳ quái chắc là mình đó thôi, thân là ảnh vệ, lại nghĩ đến tự do và ái tình, bảo lưu cái thứ tôn nghiêm và nhân cách nực cười, còn ảnh vệ nào kỳ quái hơn hắn sao?

Quy Khư muốn cười khổ, lại vừa muốn khóc, cuối cùng nhếch khóe miệng một cách cay đắng.

Hắn là vậy, còn gìn giữ những thứ này, là bởi vì hắn đã gặp người mình yêu, còn Song Phi thì không còn những suy nghĩ đó nữa, bởi vì trong lòng Song Phi từ trước tới giờ chỉ có một người.

Bên ngoài bỗng nhiên có động tĩnh, một ngọn đèn dầu chấp chờn bước tới trước cửa.

“Công tử? Sao lại không thắp đèn? Đã ngủ chưa?” Là Vương Tam lão đầu.

Thân ảnh phía sau lùi vào trong bóng tối không để lại vết tích, Song Phi đứng dậy ra mở cửa.

“Ta theo quy củ tới xem, tự ngươi làm thế nào rồi? Sao không đốt đèn?”

Vương Tam giơ ngọn đèn dầu chiếu một vòng quanh phòng, thấy sách trên bàn đại khái đã giở được một phần ba, ngọc thể nằm dưới đất cạnh giường, trên bề mặt dính không ít máu.

Thấy có máu, Vương Tam liền tới gần tỉ mỉ kiểm tra một chút.

“Công tử, không dùng được cao trong hộp sao? Nếu dùng hắn là sẽ không ra nhiều máu như vậy.”

“...”

“Ta biết là kiểu gì cũng sẽ như vậy, cho nên đặc biệt mang thuốc trị thương tới, thuốc này dùng sẽ khỏi rất nhanh, trong Bàn Long sơn trang không có đồ chất lượng kém.”

“...”

Vương Tam nghĩ vị công tử này đúng là không thích nói nhiều, vẫn chỉ yên lặng đứng ở nơi đó. Ông thấy có chút kỳ quái, Tiết Lăng Phong là một người lạnh lùng tới tận xương tủy, sao lại còn đi thích một lãnh mỹ nhân? Aii, ông càng ngày càng già, càng ngày càng không hiểu được chuyện của thanh niên nữa.

“Đúng rồi, trang chủ nói, ngày hôm nay ngươi khổ cực rồi, muốn ta mở khóa cho ngươi một canh giờ.”

Nói xong, Vương Tam run run bàn tay thò vào túi vải tùy thân móc ra một cái chìa khóa, đi về phía Song Phi.

“Tự ta làm.” Cuối cùng cũng mở miệng.

“Không được, công tử.” Vương Tam đi tới trước mặt Song Phi, vụng về ngồi xổm xuống, cởi quần hắn ra “Trang chủ nói, không thể để người chạm vào chìa khóa.”

“Một canh giờ, muốn làm gì tùy ngươi.”

Vương Tam ngồi xổm phía trước phân thân của Song Phi, híp mắt lại gần. Con mắt ông đã lão hóa rồi, nhìn không rõ lắm, tay cũng không còn linh hoạt.

Người kia đang nhìn ư?

Song Phi vẫn đứng không nhúc nhích, để Vương Tam mở khóa cho hắn, nếu là mệnh lệnh của chủ nhân, hắn sẽ không cãi lời. Thế nhưng, nam nhân kia đang nhìn sao? Hắn không thể cảm giác ra vị trí của người kia nữa, hắn hy vọng người kia đã rời khỏi căn phòng này rồi.

Vương Tam mất một lúc mới mở được khóa ra, trên cái đó của Song Phi lưu lại một vòng màu hồng nhàn nhạt.

“Một canh giờ sau ta trở lại.”

Vương Tam run rẩy đi ra, gió lạnh ban đêm thổi trúng vào người ông.

Gian phòng tối đen trở lại, Song Phi còn chưa kịp xoay người, đã trực tiếp bị một thân ảnh nhào tới áp lên giường.

Hắn quả nhiên còn chưa đi, như vậy cái gì hắn cũng thấy hết, cái gì cũng nghe hết rồi.

“Người muốn làm gì?”

Trong bóng tối, Quy Khư đặt mình trên người Song Phi, Song Phi đẩy một chút, nhưng không đẩy ra nổi.

“Một canh giờ mà thôi, người nói xem ta có thể làm gì?”

Quy Khư tìm được đôi môi hắn ái mộ, liền hôn xuống.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

“Một canh giờ mà thôi, người nói xem ta có thể làm gì?”

Quy Khư tìm được đôi môi hắn ái mộ, liền hôn xuống.

Người dưới thân do dự trong chốc lát, sau đó là hồ hững, tiếp theo là đáp lại.

Dục vọng của hắn đã bị mình khơi dậy, Quy Khư âm thầm cười dưới đáy lòng.

Đã bao nhiêu năm, bọn họ vẫn len lén ngoạn trò chơi như vậy. Thân thể hắn, bản thân đã rất quen thuộc, thể nhưng luôn ăn không biết chán. (thằng đều : (()

Chính mình là người đầu tiên hôn hắn, người đầu tiên ôm hắn, người đầu tiên mang theo hắn nhận thức khoái lạc của xxx, biết cách làm sao có thể châm ngòi cho dục vọng của hắn. Hắn vốn thuộc về mình, Tiết Lăng Phong mới là kẻ chen ngang.

Bất cứ kẻ nào chen vào, hắn đều loại bỏ, một ngày nào đó, hắn sẽ có thể giết chết Tiết Lăng Phong.

Trong lòng vừa hiện sát khí, động tác của Quy Khư cũng không khỏi mạnh lên, cuối cùng cắn một ngụm vào dưới bụng của nam nhân.

“A —— “

Song Phi khẽ hô một tiếng, hơi hơi đau đón trái lại khuấy động một cơn thủy triều dục vọng, phân thân đã đứng thẳng chảy ra một ít dịch thể trong suốt.

“Song Phi, người sẽ không quên ta chứ?”

Quy Khư lấy tay đỡ bên cạnh eo Song Phi, nâng lên một chút. Song Phi mở mắt nhìn thoáng qua hắn, động tác này quá quen thuộc, là tín hiệu muốn đi vào.

Vậy nên Song Phi cũng theo đó thả lỏng thân thể.

Chẳng ngờ hơn nửa ngày, Quy Khư lại buông eo hắn xuống, chỉ im lặng quan sát hắn.

Không có động tác âu yếm, cũng không tiến thêm một bước, trong ánh mắt mê man của Song Phi hiện ra một tia thất vọng.

“Phía sau của người bị thương.”

Quy khư nói một câu như giải thích.

“Ảnh hưởng tới người sao?”

Thanh âm rất êm tai, tuy rằng không có ôn độ, nhưng mang theo chút dục vọng bắt đầu dâng trào.

“Không, là sẽ ảnh hưởng tới người, tiến vào như vậy người sẽ thấy khó chịu.”

Quy Khư lấy tay mân mê một sợi tóc che ở trước mắt Song Phi, lại nhịn không được mà hôn hần, trong lúc hai người gần bó dây dưa, thuận lợi cầm lấy được cao vút trên mặt đất. (Làm cách nào tài quá vậy, bộ hêm lên giường hả ^.^)

Song Phi cho rằng Quy Khư muốn bôi giúp mình, không ngờ lại đưa vào phía sau của chính hần. Lúc một ngón tay đi vào, Quy Khư cau mày hừ một tiếng.

Trướng trướng, không hề thoải mái.

“Người làm gì vậy?”

Hai người thân thể trần trụi, chăm chú nhìn nhau. Cuối cùng Song Phi dè lại ngón tay vẫn đứng im trong thân thể Quy Khư.

“Người cũng là nam nhân, cũng muốn đâm vào chứ hả?” Giữa lúc không thoải mái, Quy Khư vẫn miễn cưỡng vận vẹo ra một nụ cười méo mó “Ta là lần đầu tiên, có lẽ sẽ làm không tốt, người ——”

Câu nói kế tiếp nghẹn lại không ra được, chỉ cần đôi mắt Song Phi nhìn hần, Quy Khư sẽ nói năng lộn xộn, huống chi là nói loại chuyện này.

Không thể chống cự lại, cặp mắt thâm u kia.

“Đừng ngăn người nữa, tiếp tục làm chuyện vừa rồi đi.” Song Phi lại nằm như cũ, để thân thể thả lỏng thêm một chút.

“Không, ta muốn như vậy.”

Quy Khư cảm thấy đã chuẩn bị tạm ổn rồi, hần buông được cao, cúi người xuống hôn lên phân thân trước mặt. Nó bởi vì bị cắt ngang mà có chút mềm đi.

Đó cũng là lần đầu giữa bọn họ, lần đầu đổi vị trí, chỉ cần như vậy, họ đã chân chính gắn kết với nhau. Hần sẽ nhớ kỹ, thân thể và luật động của nam nhân này.

Song Phi dần dần thở dốc kịch liệt hơn, còn kèm theo tiếng rên rỉ nhỏ vụn. Quy Khư rất thích nghe tiếng nam nhân này động tình, không giống Tiết Lăng Phong, lúc ở trên giường cảm Song Phi phát ra âm thanh.

Phân thân của Song Phi nhanh chóng cứng rắn trở lại, Quy Khư cầm nó, đặt ở trước miệng mình, để đỉnh của nó nhắm thẳng vào hậu huyết.

Kỳ thực Song Phi cũng rất khát vọng đúng không? Quy Khư nhìn đôi mắt Song Phi, ánh mắt Song Phi đã nói nói cho hần điều đó. Bởi vì là nam nhân, chỉ từ phía sau đạt được thỏa mãn cũng không phải là phát tiết thực sự, cái loại cảm giác phía trước được cực nóng bao vây lấy, mới là mong muốn chân chính của nam nhân.

Cảm giác Song Phi đã bắt đầu nôn nóng, Quy Khư rút cuộc văng vàng đỡ lấy thứ kia, sau đó chậm rãi hướng về phía nó ngồi xuống.

Mới tiến vào một nửa, Quy Khư đã bị kẹt ở trên không dám động nữa.

Đây là cảm giác bị tiến vào sao? Đau đớn như thế, hình như cơ thể sắp bị xé làm hai nửa, Quy Khư dùng hết sức lực rút cuộc nhịn xuống được tiếng kêu thảm, cũng cứng đờ ra tại chỗ không dám nhúc nhích.

Song Phi cũng nhăn nheo không động đậy, tuy rằng chỉ là đi vào một chút, thế nhưng vòng xoáy nóng bỏng lại phát sinh sức mạnh không thể kháng cự mê hoặc hần, hần muốn đi vào sâu hơn, muốn cái loại ầm ập vô cùng kia!

Quy Khư cúi đầu nhìn nam nhân dưới thân, hần cũng đang nghiêng đầu im lặng chịu đựng, đôi mày cau lại, sợi tóc ướt đầm, đều cho thấy hần khó nhịn nổi dục vọng.

Thế nhưng hần không hề động, cũng không có giục mình, chỉ yên lặng ở bên mình, cùng mình nhăn nheo.

Quy Khư bỗng nhiên thấy rất hạnh phúc, đây là cảm giác ít có trong đời. Có khi nào trong lòng Song Phi, dưới bề ngoài lạnh lùng, hẩn vẫn rất quý trọng mình?

Bất chợt Quy Khư cúi đầu xuống hôn Song Phi, chậm rãi thả lỏng thân thể đi xuống, như vậy sẽ không đau nhức nữa.

Song Phi chỉ cảm thấy dự vọng của mình bị bao vây càng lúc càng sâu, cái cảm giác chật hẹp lại nóng bức này khiến hẩn hầu như vô pháp suy nghĩ gì nữa. Môi lưỡi cũng càng thêm kịch liệt dây dưa với người ở trên, để thanh âm thống khổ của đôi phương hòa tan trong nụ hôn.

Rốt cuộc tới lúc hoàn toàn dung nạp đi vào, song phương đều phát sinh một tiếng thở phào.

“Không ngờ sẽ đau như thế, sao người không nói cho ta biết?” Quy Khư ngồi ở trên còn không dám động, nhếch miệng cười cười “Sớm biết như vậy, trước đây sẽ không để người ở bên dưới.”

“Nguyên nhân chính là vì như thế này, cho nên mới không nói cho người.”

Song Phi nhẹ nhàng nở nụ cười, xoa lên gương mặt tràn đầy mồ hôi ở trên, sự thân thiết và ái ý trên gương mặt đó, mười năm qua cho tới giờ chưa từng thay đổi, mỗi lần hẩn ở dưới đều thấy rất rõ ràng.

“Song Phi, tuy ta chưa từng nói rõ, thế nhưng người biết đúng không?” Quy Khư nắm lại tay hẩn, tiếp đó lại khom người ôm lấy hẩn “Người biết đúng không? Ta yêu người...”

Bởi vì sắp phải đi, cho nên mới có thể nói ra lời cấm kỵ như vậy sao? Cái chữ mà lúc còn là ảnh vệ, vĩnh viễn cũng không nghe được, vĩnh viễn cũng không thể nói.

Thân thể phía trên bắt đầu trườn động, từng đợt sóng khoái cảm ập lan khắp toàn thân, nhưng Song Phi cảm giác khuôn mặt chôn ở đầu vai, có những giọt nước mắt đang rơi trong cảm lặng.

Vô luận những năm tháng cô độc sau đó có dài tới mức nào, vô luận tương lai sẽ trải qua những chuyện ra sao, Quy Khư đều biết hẩn sẽ không quên người này, đôi mắt, nụ cười, còn có những vết tích người đó lưu lại vĩnh viễn trên thân thể và tâm hồn mình.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Nhìn bóng dáng Quy Khư chật vật biến mất vào trong bóng đêm, trên gương mặt luôn vô cảm của Song Phi tựa hồ gọn chút ôn nhu.

Cánh cửa phía sau bị nhẹ nhàng đẩy ra, Vương Tam run lấy bấy tới đeo kim hoàn lại cho Song Phi, nhìn cuốn sách trên bàn và ngọc thể dính máu, lắc đầu không nói gì rồi lại run lấy bấy đi ra.

Toàn bộ gian phòng lại rơi vào bóng tối.

Nằm ở trên giường, nhưng Song Phi không ngủ. Thoát ly thân phận ảnh vệ, tuy rằng mạng cũng không phải của mình, thế nhưng tâm tựa hồ không phải thứ Tứ hộ pháp có thể quản được nữa.

Ngay như vừa rồi, cái người mình một lần muốn bảo vệ, cái người trốn tránh, nói với mình chữ kia, cái chữ cấm kỵ kia. Lần đầu tiên có người nói chữ yêu với mình. Đem cảm giác phức tạp ép xuống đáy lòng, Song Phi nhắm mắt lại.

...

Nửa đêm, Song Phi bị giật mình tỉnh giấc. Tuy rằng võ công mất hết, thế nhưng tính cảnh giác dường thành trong nhiều năm vẫn khiến hẩn nhận thấy có người tới gần. Bất quá vào lúc đó cảnh giác cũng vô dụng, người dám vào lại có thể đi vào gian nhà này vốn chỉ đếm trên đầu ngón tay, lúc này còn không kiêng nể gì mà xông thẳng tới cũng chỉ có một người mà thôi.

Quả nhiên, vừa mới mở mắt, chỉ thấy Tiết Lăng Phong y sam tán loạn đứng trước giường.

“Chủ nhân.” Song Phi giãy dụa muốn xuống giường hành lễ, thân hình hơi động đã thấy Tiết Lăng Phong đè xuống.

“Đừng nhúc nhích!” Tiết Lăng Phong thở hổn hển nhào lên người Song Phi. Song Phi bỗng dưng cảm thấy một vật cứng cứng nóng rực để giữa hai chân mình.

“Chủ nhân?” Song Phi không hiểu, Tiết Lăng Phong không phải đang ở trong phòng súng thiếp của y hay sao? Hơn nửa đêm rồi, sao lại đến chỗ hần... (cầm thú nửa đêm động dục là bình thường :-j)

“Đừng nói gì!” Tiết Lăng Phong động thân một cái, liền đâm vào. Tuy rằng mất đi võ công, ảnh vệ này đường cong cơ thể vẫn ưu mỹ như cũ, bên trong vừa chặt lại vừa nóng. Có lẽ là do bệnh nặng mới khỏi, sốt nhẹ chưa lui, ôn độ bên trong tựa hồ cao hơn những lần trước.

Cảm thấy thân thể dưới thân hơi tránh đi, sau đó lại bình tĩnh trở lại, tựa hồ còn nỗ lực thả lỏng phối hợp với động tác của mình, Tiết Lăng Phong thỏa mãn thở ra một tiếng, ngay sau đó lại nhanh chóng trồi động thật sâu.

Tiết Lăng Phong cảm giác được thân thể bên dưới càng lúc càng căng ra, dần dần còn hơi run rẩy. Mặc dù Song Phi cắn chặt răng không cho tiếng rên rỉ tràn ra, nhưng vẫn có vài tiếng kêu rên truyền tới theo ***g ngực rung động.

Dù sao cũng đã bị phế đi võ công, Song Phi thân thể suy yếu cuối cùng không chịu nổi sự tấn công kịch liệt của Tiết Lăng Phong nữa, thần chí dần dần lơ lửng...

Lại đẩy vào một cái thật sâu, Tiết Lăng Phong gầm nhẹ tiết ra, Song Phi cũng bị làm cho tỉnh lại. Tiết Lăng Phong vừa rời khỏi, Song Phi lập tức co lại hậu đình để ngăn dịch bên trong chảy ra. Hần giây dựa muốn xuống giường đi tắm rửa, còn chưa ngồi dậy thân thể đã mềm nhũn tê liệt ngã xuống.

Tiết Lăng Phong lật sang một bên nằm thẳng thở dốc nghỉ ngơi, lúc này mới phản ứng lại, Song Phi đã bị phế hết võ công, không chịu nổi y rong ruổi cướp đoạt không chút kiêng nể như vừa nãy. Giữa lúc suy nghĩ thì đã trực tiếp xuống giường ôm lấy Song Phi đi thẳng tới ôn tuyền sau phòng.

Song Phi cả kinh: “Chủ nhân!”, lúc này Tiết Lăng Phong mới hồi phục tinh thần, cúi đầu nhìn người trong lòng, hai gò má ửng đỏ, càng thấy thập phần khả ái. Nghĩ lại thì Tiết Lăng Phong y cũng không phải người câu nệ lễ giáo gì, lập tức mỉm cười, giữ lấy Song Phi đang giây dựa tiếp tục đi ra phía sau.

...

Tới ôn tuyền, Tiết Lăng Phong ôm Song Phi đi vào trì tắm rửa. Không để ý Song Phi phản ứng thế nào, Tiết Lăng Phong tự ý giúp hần thanh lý phía sau. Nhìn bạch trọc nhẹ hòa vào nước, Tiết Lăng Phong thấy Song Phi vừa nãy chỉ ửng đỏ hai gò má thì giờ tựa hồ toàn bộ thân thể đã hồng lên.

Thân thể trong lòng vẫn hơi run rẩy, nhưng từ đầu tới cuối cắn chặt răng không chịu lên tiếng, dáng vẻ thật khả ái khiến nhiệt huyết trong cơ thể Tiết Lăng Phong lại tập trung về phía dưới bụng, muốn làm thêm lần nữa ở trong nước, nhưng nhìn tới bạch trọc vừa rồi chảy ra có vài sợi huyết hồng, bất chợt lại bận tâm tới cảm thụ của đối phương, hơi chút đè nén thú tính của mình.

Yên lặng thở dài, Tiết Lăng Phong cấp tốc rửa sạch cho Song Phi và bản thân, rồi lại ôm Song Phi quay về phòng, cùng nhau ngủ.

Đêm đó Tiết Lăng Phong tất nhiên là sướng khoái cực kỳ, lại không biết Song Phi từ đầu tới cuối chưa từng động tình một chút nào, có điều loại người tự kỷ như Tiết Lăng Phong lại có thể trợ giúp tắm rửa đã là thiên đại ban ân, làm sao còn lưu ý tới cảm thụ của người hầu hạ đây.

Thả lỏng nằm trên giường, nghe tiếng hít thở bình ổn bên tai, Song Phi không ngủ nổi. Vết thương trên người và đau đớn ở hậu huyết hoàn toàn không đến nỗi khiến hần trần trọc khó ngủ, mở bong bong trong lòng mới là nguyên nhân thực sự. Chủ nhân chưa từng ngủ lại phòng của súng thiếp, cho dù một thể nào cũng phải quay về chủ ốc nghỉ ngơi, nhọc tới đâu cũng không để ai lại bên người... Bản thân vốn đã là thân phận nam súng trợ trên, việc tối nay nếu truyền ra không biết sẽ tạo ra tiếng tăm thế nào... Trong lúc suy nghĩ cuối cùng chống đỡ không được một mỗi dậy đặc, đi vào mê man.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Lúc Song Phi tỉnh lại thì trời đã sáng, Tiết Lăng Phong cũng không biết đã đi đâu, ngủ trên giường rất cuộc vẫn là khác biệt, ở trên thân cây vĩnh viễn không có khả năng ngủ được lâu như thế. (Khổ thân T ^ T)

Ánh nắng ngoài cửa sổ tạo ra những bóng cây loang lổ trong phòng, gió thổi qua liềm lay động lúc sáng lúc tối, Song Phi nhìn chăm chăm cái bóng này một hồi, bỗng nhiên muốn ra ngoài đi lại một chút.

Mặc y phục tới cạnh cửa, vừa mới chuẩn bị kéo ra, kết quả xuân phong đưa tới tiếng cười riu rít của một đám nữ hài tử. Các nàng đang chơi đùa ở hoa viên ngoài phòng, nghe tiếp, lại thấy Tiết Lăng Phong cũng có ở trong đó. Song Phi đứng an tĩnh một hồi, xoay người đi ra từ cửa sau.

Mười năm rồi, lần đầu tiên hắn có thể tùy ý muốn đi đâu thì đi. Nhưng hắn ngơ ngác nhìn chung quanh hồi lâu, mới mê man cất bước. Tựa như chú chim bị nuôi lâu trong ***g, lúc cho nó được tự do, nó đã không còn biết thế nào là bay lượn nữa.

Ánh dương quang đối với một ảnh vệ như hắn mà nói là quá mức chói mắt, may là bên trong Bàn Long sơn trang cây cối rậm rạp, Song Phi nhanh chóng trốn vào trong rừng, bóng cây như ô dù của hắn, để hắn ít nhiều có thể thả lỏng một chút.

Đi dạo vô mục đích một hồi lâu, Song Phi thấy đầu cùng của rừng cây có một hồ lớn, ánh dương quang làm mặt hồ nổi lên quang mang kim sắc.

Tuy Song Phi không thích bị nắng trời thiêu đốt, thế nhưng cũng rất thích ngồi trong bóng râm nhìn thế giới dưới ánh dương quang. Những mảnh nắng trên mặt hồ chiếu vào làm đôi mắt đen sâu thẳm của hắn sáng rực lên, hắn hình như rất hài lòng vì phát hiện ra cái hồ này, nhanh chóng theo sơn đạo đi tới.

Tìm tàng cây gần hồ nhất, một mảng bóng râm không lớn lắm vừa vặn vịn bao trùm lấy hắn. Trên mặt hồ có vài con vịt trời bơi lội, vui vẻ đập cánh, tuy rằng nhiệt độ còn hơi thấp, nhưng nước đã bắt đầu ấm áp hơn.

Song Phi nhìn đám vịt bơi tới trước mặt mình, sau đó lại kêu lớn đổi hướng về phía giữa hồ.

Tiếng chim hót trong rừng trái lại làm rừng cây càng thêm yên tĩnh dị thường, chỉ có người không có việc gì làm, hơn nữa không phù hợp với thế giới bên ngoài như hắn mới ngồi ở nơi thời gian hoang phế này. Thế nhưng tất cả của hắn đều thuộc về người khác, thời gian đối với hắn mà nói cho tới giờ không có bất cứ ý nghĩa gì.

Ở nơi yên tĩnh như vậy, Song Phi phát hiện mình nhớ tới chính là nam nhân hàm hậu chất phác kia, thời gian mười năm họ ở bên nhau biến thành một bức phác họa thoáng qua trong đầu hắn, nhìn đám vịt càng bơi càng xa kia, đầu Song Phi nhẹ nhàng ngã vào thân cây “Nhất định phải trốn thật xa nha, ngu ngốc.”

Chuyện một ảnh vệ chạy trốn sớm muộn gì cũng bị phát hiện, ảnh vệ bỏ chạy tám chín phần mười là sẽ bị bắt trở về. Mấy chục năm nay số ảnh vệ trốn thoát thành công ở Bàn Long sơn trang chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nếu như người kia bị bắt về, thì mình nên làm gì bây giờ? Song Phi nheo mắt lại, nhìn đám vịt kia lại mặc danh kỳ diệu vòng trở lại. Cầu xin Tiết Lăng Phong? Cầu xin Tứ hộ pháp? Hay là thụ hình thay? Có lẽ là chết thay? Vô luận thế nào, cũng không thể để người kia chết, bởi vì đó là người duy nhất trên thế giới này yêu mình.

Chỉ có phần tình yêu đó, có thể chứng minh Song Phi hắn từng sống trên thế giới này. Nhận qua lưu vết, gió qua lưu âm, mặc dù là hắn, cũng hy vọng có thể lưu lại chút gì đó trên đời, cho dù là một đoạn ký ức trong lòng người khác cũng tốt.

Hắn không muốn mình giống như những ảnh vệ khác, sau khi chết biến thành một vũng nước, mà lúc sống, thì đến bộ dáng như thế nào cũng không có ai biết.

.

Ngồi xuống một cái liềm ngồi cả ngày.

Người thường không thể không ăn không uống ngồi bất động một chỗ lâu như vậy, thế nhưng ảnh vệ đã không phải người bình thường nữa. Quanh năm trông giữ ngoài cửa sổ người khác, khái niệm thời gian đã trở nên mơ hồ, một phút đồng hồ đối với họ mà nói không ngắn, một ngày đối với họ cũng không dài.

Tận đến khi thái dương hạ sơn, Song Phi mới đứng lên. Bởi vì Vương Tam đã nói với hắn, bình thường bất luận chạy đi đâu, lúc mặt trời xuống núi cũng nhất định phải trở về, rửa mặt trang điểm cẩn thận, nói không chừng buổi tối Tiết Lăng Phong sẽ tới dùng. (em nó đâu phải bữa tối =3=) Căn cứ theo thời gian hắn sử dụng để đi tới, thì thời gian trở lại vừa vặn có thể kịp trước khi toàn bộ mặt trời khuất sau núi.

Không ngờ lúc Song Phi theo cửa nhẹ nhàng vào phòng, thì Tiết Lăng Phong đã phụng phịu chờ ở trong.

“Chạy đi đâu?” Chén trà trong tay Tiết Lăng Phong đập cái ‘cạch’ xuống bàn.

Song Phi đi tới phủ thêm chân (?), sau đó bật người quỳ xuống “Chủ nhân, ta ngồi ngay bên hồ.”

“Người biết Vương Tam ở đây chờ người bao lâu rồi không? Trời thì giá lạnh rét buốt, ta đã bảo lão xách đồng xương khớp già nua đi về rồi.”

Song Phi nhìn lướt qua ngọc thể mới ở trên bàn, hình như đối cái lớn hơn “Xin lỗi, chủ nhân, ta sẽ không bao giờ chạy loạn nữa.”

“Vương Tam nói người làm bản thân bị thương, ta không thích như vậy. Nếu phía sau của người bị thương quá nặng, ta dùng cũng khó chịu. Sau này người không được tự luyện tập nữa, ta đã nói với lão rồi, để lão tới giúp người làm.”

“Ân.”

Song Phi cúi thấp đầu, phát ra một đơn âm, Tiết Lăng Phong biết hắn không muốn, thế nhưng y cũng không mong cái động động chặt chẽ kia bị tên ảnh vệ chưa bao giờ biết yêu quý bản thân này phế đi.

“Đến đây, ngồi lên chỗ này.”

Kỳ thực Tiết Lăng Phong cũng không thực sự tức giận, y vỗ vỗ đùi, kéo Song Phi lên, tách hai chân hắn ra, để hắn ngồi ngang trên đùi mình. Y phát hiện ảnh vệ của y lập tức căng người ra thẳng tắp, cả người đều đi vào một loại trạng thái đề phòng, tiếp xúc với người khác sẽ làm ảnh vệ khó chịu như vậy sao?

Nhưng Tiết Lăng Phong cũng không quản nhiều như vậy, y chỉ coi đây là một dạng phong tình, khác xa với thứ quyền rũ chủ động y đã có chút chán ngấy mà thôi.

“Sao người phải chuẩn ra từ cửa sau? Cửa trước không tốt sao?”

“Hôm nay trong viện có rất nhiều người, ta...” Song Phi cả người chấn động, tay Tiết Lăng Phong đã trực tiếp vói vào trong quần hắn, nắm lấy khối thịt mềm mềm mang theo kim hoàn, “Ta liền... liền đi ra từ cửa sau.”

“Rất nhiều người? Người là nói nữ nhân của ta hả?” Tiết Lăng Phong sờ soạng một hồi, lại nghĩ chỉ vuốt không chưa tận hứng, thẳng thắn kéo xoẹt tiền môn khổ đầu của Song Phi xuống, để phân thân của hắn phơi ra bên ngoài, muốn nhìn thế nào thì nhìn thế đó “Các nàng đều là những người rất đẹp, người không thích xem sao? Hay là người xấu hổ?”

Song Phi nghiêng đầu, môi mím thành một đường. Nếu như có thể hắn thực sự muốn lập tức mặc quần vào nhảy ra xa ba trượng, nhưng hiện tại điều duy nhất hắn có thể làm là giấu mười ngón tay nắm chặt ra sau lưng. Tiết Lăng Phong chơi đùa làm hắn cảm thấy thẹn, cũng khiến hắn có khoái cảm tê dại, thân thể bắt đầu run nhẹ.

“Ha hả, ta biết rồi.” Tiết Lăng Phong chậm rãi gầy gầy khối thịt đang dần đứng thẳng lên trong tay, khiến ảnh vệ của y nhẹ nhàng nức nở vài tiếng “Người thấy tự ti đúng không? Một đại nam nhân ở trong đám nữ nhân, nhưng lại mang một cái vòng làm gì cũng không được.”

Song Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ chuyên chú vào ngón tay đang ác ý trêu đùa phân thân của Tiết Lăng Phong. Kỳ thực hắn không suy nghĩ phức tạp như chủ nhân tưởng, hoàn toàn chỉ vì hắn không quen nhiều người, chỉ thích ở một mình mà thôi. Cái gì nam nhân, nữ nhân, cho tới giờ hắn chưa từng nghĩ tới chuyện này.

“Có điều người muốn trốn tránh các nàng mãi cũng không được, hình như các nàng rất thích người đấy, hôm nay cứ hỏi han ta suốt.” Nhìn ảnh vệ của mình bởi vì bị kim hoàn cầm cổ, lộ ra vẻ mặt thống khổ, Tiết Lăng Phong mới buông ra sờ về phía đầu nhũ hân. Y cũng khá thích hai tiểu quả thực màu trà này...

“A...ừm, chủ nhân...” Song Phi vừa kêu lập tức ngậm chặt miệng, hân hoàn toàn không ngờ mình lại thốt ra tiếng rên rỉ bị chủ nhân nghiêm cấm, vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân là phải nhận hình phạt, cảm giác bị roi quất không nếm thường xuyên thì tốt hơn.

Cũng may Tiết Lăng Phong chỉ hung hăng nhéo một chút lên nhũ đầu của hân để nghiêm phạt, còn thả hân khỏi người mình, làm hân thở phào nhẹ nhõm, “Đêm nay ta không tới, lát nữa Vương Tam sẽ qua, tự người chuẩn bị một chút.”

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Tiết Lăng Phong đi không bao lâu, Vương Tam liền dùng tần suất lắc lư chỉ mình ông có để tiến vào.

“Công tử, người đã về rồi?”

Song Phi gật đầu: “Để ông đợi lâu rồi.”

“Không có việc gì, bình thường ta cũng không có việc gì làm.” Vương Tam đặt thùng dụng cụ của ông lên bàn, xoay người kéo một noãn lô ở ngoài vào phòng “Ta đốt lò sưởi, đốt lát nữa cởi hết y phục sẽ không lạnh.”

Hai người lại im lặng, Vương Tam cúi đầu kiểm kê dụng cụ mang theo, xem xem còn thiếu cái gì. Song Phi thì vẫn đứng một bên, trong phòng chỉ có âm thanh Vương Tam lật tìm dụng cụ.

Ông già rồi, kiểm tra cả buổi mới đầu vào đấy, vừa nhắc đầu, liền thấy Song Phi vẫn đứng không nhúc nhích ở chỗ cũ.

“Công tử, lên giường nằm trước đi, đợi lò sưởi ấm rồi ta sẽ trở lại.”

Song Phi liếc ông một cái “Ông sắp xếp xong rồi?”

“Đúng vậy.” Vương Tam lơ ngơ gật đầu.

“Vậy bắt đầu đi, ở ngay trên mặt đất, chủ nhân không thích giường bị bẩn.”

Song Phi xoay người, đưa lưng về phía Vương Tam, cởi toàn bộ quần áo, sau đó chấp tay sau lưng. Vương Tam cầm lấy một cái gông bằng gỗ, tới cùm tay hân lại.

Không đợi Vương Tam nói, Song Phi đã quỳ úp sấp xuống, hai vai chống vào đất, nâng eo lên, đồng thời mở hai chân, cố gắng phơi bày phía sau của mình ra.

“Là như thế này đúng không? Ta nhớ rõ trong sách viết như thế.”

Chất giọng trời sinh tương đối lãnh đạm của Song Phi nói loại chuyện này khiến Vương Tam kinh nghiệm đầy mình cảm thấy hiện tại như là đang phạm pháp, ông cầm cao tron bôi trái quệt phải lên ngọc thể cỡ lớn kia, đáp không đầu không đuôi “Công tử, người không lạnh sao? Ta đi lấy chăn mỏng phủ thêm cho người nhé?”

“Không cần, trong sách nói không thể che đây.”

Tiết Lăng Phong thích sàng bạn (bạn-trên-giường) tính tình phóng dăng một chút, nói trắng ra chính là ở trên giường không có cái loại cảm giác ngượng ngùng. Tính tình lạnh lùng như Song Phi muốn luyện tới mức đó quả là không dễ dàng, trước tiên chỉ có thể bắt đầu từ việc dứt bỏ chút cảm giác xấu hổ. Vương Tam vỗ vỗ cái đầu bóng lưỡng của mình, đêm nay ông làm sao vậy nhỉ, toàn nói lời vô ích.

Vương Tam đem ngọc thể đã bôi trơn xong xuôi tới, lại để thêm một cái giá sắt ở giữa hai chân Song Phi, tách chân hân ra xa nhau rồi cố định.

Lần qua lần lại một phen, tóc trên lưng Song Phi đã trượt sang hai bên, Vương Tam thấy chữ ‘Lăng’ in dấu trên lưng hắn. Tuy dấu phỏng có niên đại đã lâu, thế nhưng da ở vết thương vẫn đỏ rất tươi, như là cổ ý dùng thuốc nhuộm qua. Ông nghe nói ở Bàn Long sơn trang có thứ gọi là ảnh vệ, trên người đều phải in tên của chủ nhân, lẽ nào nam nhân trước mắt này cũng là?

Thế nhưng Vương Tam sống tới giờ chưa từng thấy qua ảnh vệ, có lời đồn người bình thường không nhìn thấy bọn họ. Thật là những sinh vật kỳ quái a, xuất phát từ hiếu kỳ, ngón tay Vương Tam bắt giắc hướng về phía dấu ấn kia, muốn sờ thử xem thế nào.

“Ông đừng đụng vào chỗ khác của ta được không?”

Ngón tay vừa chạm vào, thanh âm lạnh như băng của Song Phi đã lập tức truyền tới, trong đó còn mang theo một cảm giác ông không thể gọi tên, nhưng kỳ thực chính là ‘Sát khí’.

Khoảnh khắc đó, Vương Tam lão đầu bị dọa ngây người, ông không rõ a, vì sao có người có thể dùng giọng nói làm người khác sợ, giống như Tiết trang chủ của ông. Ông không biết võ công, đương nhiên không biết sự tồn tại của ‘Sát khí’.

“Xin... xin lỗi, công, công tử, ta...”

Đường nhìn của Song Phi lướt qua vai, nhìn đến Vương Tam lão đầu đã bị dọa tới tái mét. Lão nhân đáng thương đại khái không hiểu, ảnh vệ đều không chịu nổi bị người khác đụng chạm, bọn họ đối với người xa lạ sẽ luôn mang theo một loại sát ý bản năng. Song Phi thực không biết nên nói gì với cái người đang chờ ra trước hạ thân của mình, đành phải mềm giọng “Thỉnh ông nhanh một chút đi, ta vẫn thấy có chút lạnh.”

“Được, được được. Công tử bớt giận, công tử bớt giận!” Vương Tam vội vã gật đầu, bối rối cúi xuống bắt đầu làm gấp.

.

Buổi tối Tiết Lăng Phong phải đi tìm đám hộ pháp uống rượu. Nguyên tiêu đã qua nhiều ngày, theo như tính tình thích du nhạc tứ phương của y, hẳn là chuẩn bị lên đường, đi tìm những bảo bối thiên kì bách quái.

Y muốn cùng bọn họ thỏa thuận hành trình, an bài chuyện trong sơn trang một chút.

Tứ hộ pháp Hoắc Quân đương nhiên là đã trở lại Thiên Ảnh môn của hắn, lần xuất hiện tiếp theo hắn là tiết Nguyên tiêu sang năm. Hắn cũng có chút bất mãn với chuyện Tiết Lăng Phong tuyển một ảnh vệ làm nam sủng, hai người âm ỉ tới giờ vẫn không có dấu hiệu hòa hoãn.

Theo như hắn nói, Tiết Lăng Phong sẽ giống như cha y, ngu dại đi yêu một ảnh vệ, điên điên khùng khùng mang theo ảnh vệ kia vân du tứ hải, không trở về nữa. Năm xưa, cha của Tiết Lăng Phong thực sự là cứ như vậy bỏ đi không quay về, không ai biết ông đi đâu, vì sao không trở lại.

Điều lệ cấm tuyệt đối ảnh vệ và chủ nhân cấu kết cũng từ đó mà sinh ra.

Chuyện xảy ra đã nhiều năm, thế nhưng lúc Hoắc Quân ngăn cản Tiết Lăng Phong thì cũng bất lực như năm xưa hắn ngăn cản lão trang chủ.

Tiết Lăng Phong bước đi thông thả tới điểm hẹn tiểu lương đình, Dư Phàm và Lý Ngọc Bạch hai người đã ở bên trong uống một hồi. Bọn họ thấy Tiết Lăng Phong tới, đều đứng dậy hành lễ.

“Ở chỗ này không cần khách sáo.” Tiết Lăng Phong khoát khoát tay, tươi cười đi tới.

“Trang chủ có mỹ nhân mới, sao buổi tối lại rảnh rồi tới tìm chúng ta uống rượu a?” Lý Ngọc Bạch rót một chén thay Tiết Lăng Phong, Tiết Lăng Phong nâng chén uống cạn, cười nói “Cũng không phải là mới tìm được, chỉ là một bảo bối trước đây không phát hiện ra mà thôi.”

“Nhưng Hoắc hộ pháp lại nghĩ đó là một tai họa, cũng không phải bảo bối.” Dư Phàm không biết có phải là còn chưa bắt đầu mà đã quá chén hay không, ở bên chen vào một câu liêu lĩnh. Đôi mắt Tiết Lăng Phong vẫn nhìn chén rượu đã cạn, nụ cười cũng ngưng kết lại bên khóe miệng.

Lý Ngọc Bạch vội vã đẩy Dư Phàm, hẳn biết Dư Phàm lo lắng Tiết Lăng Phong sẽ mê muội mất cả ý chí, có điều vẫn không nên ở nơi đầu sóng ngọn gió mà lao ngược lại.

Không ngờ Tiết Lăng Phong buông chén rượu cười rộ lên, hình như không lưu ý chút nào “Nhị hộ pháp nói vậy, ta đứng là lại thấy bảo bối kia xác thực có chút thiếu sót, chưa được tính là một bảo vật hoàn mỹ.”

Hai người đều không nói gì, chỉ nhìn Tiết Lăng Phong.

“Hắn đối với ta hình như chưa đủ một lòng một dạ.”

Tiết Lăng Phong vừa nói xong, hai hộ pháp lập tức cả kinh “Một ảnh vệ ngoại trừ chủ nhân ra chẳng lẽ còn suy nghĩ thứ khác?!”

Tiết Lăng Phong cười cười, không nói tiếp.

.

Vương Tam cầm phần đuôi của ngọc thể, lại đẩy về phía trước, ngọc thể mới vào phân nửa, huyết khẩu đã bị giãn ra hết mức có thể.

“Công tử, chỗ này người phải thả lỏng một chút mới được, sắp vào hết rồi.”

Song Phi vẫn quỳ rạp trên mặt đất, tư thế không thay đổi, nhú chặt lông mày, tay bị khóa đằng sau nắm lại sít sao, đầu ngón tay hơi hơi tái đi.

Vương Tam thấy có chút kinh ngạc. Người bình thường gặp lúc đau đớn đặc biệt sẽ vô thức tránh né, chỉ ít thất lực cũng sẽ bắt giắc lui về phía trước, vậy nên trước đây mỗi lần đưa ngọc thể vào, ông đều phải dùng sức già đề thất lực họ lại. Nhưng nam nhân này thì không như thế, dù đau đớn thế nào, hẳn cũng không hề trốn tránh.

Điều này làm cho Vương Tam nhớ tới những tiểu quan chuyên dành cho khách nhân chơi đùa ở trong thanh lâu trước đây, cũng đều được huấn luyện rất tốt, lúc khách nhân dùng tới roi, ngân châm, họ đều có thể ngoan ngoãn chịu đựng, rất ít khi gặp phải hiện tượng chơi tới phân nửa thì bỏ chạy.

Vương Tam liền nghĩ, có khi nào trước đây người này cũng từng trải qua?

Để phòng ngừa hậu đình chảy máu, Vương Tam đẩy vào rất chậm, luôn luôn chờ tới khi huyết khẩu mở ra hoàn toàn, mới đẩy mạnh một chút, cảnh này khiến quá trình càng thêm chậm chạp gian nan. Nhưng Song Phi cũng không thúc giục ông, chỉ lặng yên chịu đựng, lúc nào thực sự không được nữa, thì mới hừ nhẹ hai tiếng.

Thật vất vả mới tiến vào toàn bộ, hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Vương Tam gỡ gông cùm trên tay và giá sắt giữa hai chân Song Phi ra, thu thập được cao bỏ lại vào trong thùng dụng cụ.

Vốn ông muốn nâng Song Phi dậy, thế nhưng tay vừa mới chạm vào bên cạnh bờ vai hắn thì dừng lại, bên tai văng vẳng câu cảnh cáo lạnh như băng lúc đầu, không dám nhúc nhích nữa.

Song Phi mở mắt ra cố sức nhìn ông một chút, thở hổn hển nói rằng “Không cần quản ta nữa, ông trở về đi.”

Vương Tam vội vã đi ra, lúc tới cửa mới nói “Công tử, người đừng tự lấy ra, trang chủ đã nói rồi, phải đợi ngài tới mới có thể lấy.”

Người dưới đất vẫn không nhúc nhích, không biết có nghe được lời ông nói hay không. Ngoại trừ đối mặt với chủ nhân, Song Phi cơ bản không có thói quen trả lời người khác.

Vương Tam đi đã lâu, Song Phi mới từ dưới đất đứng dậy, mang theo ngọc thể cỡ lớn trong thân thể, ngã vào giường xong động cũng không muốn động nữa. Bên trong đóa hoa cúc truyền đến từng đợt cảm giác đau trướng, mãi không chịu ngừng.

Vương Tam nói với hắn, nơi đó của nam nhân phải thường hàm chứa thứ gì đó, như vậy lâu dài sẽ trở nên ôn nhuận ẩm ướt, để lúc người khác dùng, bản thân cũng có thể chịu ít khổ sở hơn.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Tiết Lăng Phong uống rượu tới tận nửa đêm.

Bọn họ càng uống càng say, càng say càng âm ỉ, thân phận chủ tớ cũng dần dần mơ hồ, một vài vấn đề tạm thời còn bất đồng cũng bị họ gác sang một bên, ba nam nhân cứ như vậy hỉ hả lần qua lần lại ở tiểu lương đình tới lúc mặt trăng gần lặn núi tây.

Đợi tới lúc Tiết Lăng Phong lung lay lúc lắc trở lại tẩm ốc của y thì thái dương đã sắp mọc, mà lúc y tỉnh lại thì thái dương đã chuẩn bị xuống núi rồi.

Trời chiều đẹp vô hạn, y đứng lên đi tìm ảnh vệ của y.

Tiết Lăng Phong đi tới hậu viện của mình, những nữ tử thường ngày sẽ vây tới cũng không có ở nhà, hôm nay các nàng hướng Vương Tam xin nghỉ, cùng nhau du lịch, phải sau khi mặt trời lặn mới có thể trở về.

Trong viện rất an tĩnh, mỗi cành cây ngọn cỏ đều lẳng lặng an tường trong ánh chiều tà, gian nhà ảnh vệ của y ở ngay giữa một mảng trúc xanh biếc, bóng cây thấp thoáng giữa trời chiều, lúc này cửa phòng khép kín, như xa cách ngàn dặm với mọi người, lại như chỉ đợi mình y đẩy ra.

Tiết Lăng Phong cười, vung ống tay đi tới.

Lúc y vào cửa, lại thấy ngay nam nhân kia đang nằm trên giường. Nước rửa mặt và khăn đặt trong góc phòng không có dấu vết đã dùng tới, nước đã lạnh, thức ăn trên bàn cũng không đụng tới trở nên nguội ngắt, hoài nghi có khi hắc căn bản không hề rời giường.

Một mép giường vừa vắn bị ánh dương quang chiếu vào, còn ảnh vệ của y lui sát vào một mép khác, đầu hướng vào trong, quần chặt chần, chỉ lộ ra vài sợi tóc, như rất sợ bị ánh mặt trời làm tổn thương.

Trong phòng so với bên ngoài có vẻ càng tĩnh lặng, cho dù Tiết Lăng Phong vào hình như cũng không bị phát hiện, người trên giường vẫn lẳng lặng nằm, như là đang ngủ say.

Tiết Lăng Phong đi về phía giường. Lúc y sắp tới gần, thì ảnh vệ của y bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn thấy y liền vội vã nhồm dậy, nhưng rồi giống như gặp phải thống khổ cực lớn, hừ một tiếng lại úp sấp xuống.

“Chủ nhân...”

Giọng Song Phi hơi khàn khàn, không bằng lạnh rõ ràng như mọi khi. Tiết Lăng Phong thấy sắc mặt hắc cũng không tốt, cũng đoán được hắc có lẽ cả đêm không ngủ.

“Người làm sao?”

Tiết Lăng Phong ngồi xuống bên mép giường, nhìn ảnh vệ vẫn đang nỗ lực đứng lên.

Ngọc thể trong hậu đình đối với Song Phi mà nói là quá lớn, hắc một mực chịu đựng, cứ cho rằng qua một phút, rồi qua một phút nữa sẽ quen dần, nhưng rồi tới một lúc, hắc chợt phát hiện ra tình huống càng lúc càng tệ.

Kỳ thực không phải mọi người đều thích hợp tiếp thu cái thứ đó, cũng không phải cục hoa của mọi nam nhân đều có thể trở thành ‘Vô lượng long huyết’ trong truyền thuyết, thứ lớn tới đâu cũng có thể chui vào. Rất nhiều năm trước, đã có người quả quyết hắc ở phương diện này là ‘Không được’.

Thế nhưng cái gọi là tiềm lực, luôn luôn phải khai thác, phải tìm tòi, mới biết được là có bao nhiêu.

“Chủ nhân, ta... không được.” Bị phạt thì bị phạt vậy, đòn thì cũng từng lĩnh rồi. Thứ kia đã ở trong cơ thể hắc tròn một ngày đêm, cho dù là trước đây hắc chịu nghiêm hình tra tấn cũng không đến mức một ngày một đêm không cho người ta nghỉ lấy một hơi, hiện tại hắc cấp bách muốn nghỉ một chút.

“Cái gì?”

Tiết Lăng Phong không hiểu gì, mấy bầu rượu tới qua đã sớm khiến y quên mất chuyện ảnh vệ của y còn mang ngọc thể. (rách-nát ==)

Song Phi thấy chủ nhân của hắn không có vẻ gì là hiểu cả, liều rũ mắt, cắn cắn môi, yên lặng hít sâu. Một hơi xốc chân lên, miễn cưỡng nằm úp sấp thành tư thế mang ngọc thể tối hôm qua, nâng eo lên. (đáng yêu ghê :)))

Tiết Lăng Phong lấy làm kinh hãi, ảnh vệ của y nửa người dưới không mặc gì, hoàn toàn trống trải, ở chính giữa lộ ra một vĩ đoan thật lớn.

Song Phi vốn có mặc quần, thế nhưng tới nửa đêm hắn thấy bụng trưởng đau cực kỳ, cho dù một cọng tóc đè lên mặt hắn cũng không chịu nổi, vì vậy đành cởi ra.

Tiết Lăng Phong luôn cho rằng ảnh vệ đã không còn cảm giác then thừng, kỳ thực bọn họ chỉ là thân thể bị cải tạo tới không giống người thường mà thôi, bản năng nhân tính và nhược điểm họ chung quy vẫn không trốn thoát được.

Thân thể Song Phi run nhẹ trước ánh mắt của Tiết Lăng Phong, thấy nửa ngày Tiết Lăng Phong vẫn không có động tĩnh gì, liền thấp giọng cầu xin: “Chủ nhân, liệu có thể lấy ra được không?”

Tư thế này càng tăng thêm thống khổ của hắn.

“Lấy ra đi, sao Vương Tam lại dùng cái lớn như vậy với người?”

Trên mặt Tiết Lăng Phong tuy duy trì không gọn chút sợ hãi, nhưng kỳ thực trong lòng y có một cảm giác là lạ —— lúc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt đau đớn của ảnh vệ, nghe tiếng cầu xin mang theo chút ủy khuất và e ngại của hắn, y đích xác có một loại cảm giác là lạ.

Song Phi còn chưa kịp tạ ơn, tay đã vội vội vàng vàng đưa về phía sau, cầm một đoạn ngắn lộ ngoài cơ thể, chậm rãi rút ra, móng cũng bắt giắc nhếch cao một chút.

Tư thế này, biểu tình này, động tác này, không cái nào không làm cho bên trong cơ thể Tiết Lăng Phong sản sinh sóng nhiệt, nhưng y nhịn xuống. Y chỉ ở một bên nhìn ảnh vệ của mình chậm rãi lấy cái ngọc thể kia ra.

Mị nhục xung quanh huyết khẩu hơi hơi sưng lên bị kéo ra theo một chút, gần như mút lấy cự vật này, như thể còn luyến tiếc rời xa nó, bề mặt ngọc thể dính dịch thể trong suốt, làm cho dễ dàng liên tưởng đến lúc này trong động động kia ẩm ướt ôn nhuận tới mức nào.

Vậy mà lần đầu tiên Tiết Lăng Phong chỉ đứng một bên không có bổ nhào tới.

Có đôi lúc, có cảnh sắc, tựa như hoa sen, ngấm nhìn từ xa, không tới gần tiết ngoạn (chơi đùa khinh thường) trái lại sẽ đẹp hơn.

Lúc ngọc thể rời khỏi thân thể Song Phi, hắn hình như lập tức khôi phục một chút tinh thần, vội vã bò từ trên giường xuống, quỳ bên chân Tiết Lăng Phong.

Ắt là lại phải chịu đòn?

Một ảnh vệ sao có thể yêu cầu thứ gì vì bản thân.

Thế nhưng sau một khắc, Tiết Lăng Phong chỉ kéo hắn lên, để hắn mặc y phục vào.

“Chưa ăn cơm đúng không? Ta phân phó bọn họ đưa cơm tối tới đây ăn.”

Song Phi chưa kịp phản ứng, Tiết Lăng Phong đã kéo hắn ra khỏi phòng.

Mặt trời còn chưa lặn, ánh dương quang vừa vãn tìm được gương mặt hắn, tia sáng đó đối với người thường mà nói cũng không chói lắm nhưng khiến Song Phi lập tức lấy tay che mắt lại.

Tiết Lăng Phong nhìn hắn một cái, không gạt tay hắn ra, chỉ tìm một bàn gỗ nhỏ có bóng râm để ngồi xuống.

Song Phi ngồi đối diện y, một cái sân, một ít hoa cỏ, hai nam nhân không nói lời nào.

Tiết Lăng Phong phát hiện, chỉ cần y không mở miệng, ảnh vệ của y cũng sẽ không chủ động nói gì. Nhưng lúc này y lại không muốn nói, vậy nên hai người im lặng nhìn nhau, chỉ chờ hạ nhân tới đưa cơm.

Ảnh vệ của y ngồi ngược ánh nắng, mặt trời chiếu lên phủ thêm cho hắn một tầng quang huy mờ lung. Hắn từng giết vô số người, nhưng không cho cái cảm giác trên thân thể có huyết quang áp bức, trái lại có một sự yên lặng dữ thể vô tranh. (không tranh chấp với đời)

Thanh y bạc sam, dung nhan tuấn tú, kỳ thực đóng vai một công tử nhà giàu tuấn mỹ hay là thư sinh tài tuấn cầm kỳ thi họa cũng không ai hoài nghi, chỉ có điều con người có số mệnh, hắn đã định trước là không có được nhân sinh như vậy.

Hắn triệt để thuộc về y, một thanh kiếm vô tướng vô niệm, vì y loại bỏ tất cả.

Cũng chính là một thứ công cụ...

Chỉ có điều hiện tại y thu thanh kiếm đó vào vỏ, giấu đi quang mang sắc bén của nó, chỉ muốn mang theo người vừa an toàn lại vừa đẹp mắt là tốt rồi.

Tiết Lăng Phong bỗng nhiên nở nụ cười một chút, Song Phi vừa vặn ngẩng đầu nhìn thấy, hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, rồi lại ngoan ngoãn buông mắt xuống nhìn bàn.

Rốt cuộc cơm nước được đưa lên, bày đầy trên bàn.

Lúc này, Tiết Lăng Phong thấy ảnh vệ của y đứng lên, vẫn một vẻ không chút hoang mang điều chỉnh vị trí của bát đĩa, tất cả những món y thích, đều được hắn chính xác chuyển tới trước mặt y.

Tiết Lăng Phong hơi mỉm cười, ánh mắt lại di chuyển từ thức ăn sang phía ảnh vệ của y.

Đúng là hắn so với đầu bếp riêng còn hiểu khẩu vị của y hơn.

Tiết Lăng Phong nhìn ảnh vệ tỉ mỉ chuẩn bị giúp mình, dọn thức ăn, ngâm trà vào nước, đưa cũng cố ý chà lau thêm một lần, đây là thứ Tiết Lăng Phong chưa bao giờ nhận biết, đến từ một loại ôn nhu của nam giới chăng?

Một nam nhân làm, vì sao lại gây ra cảm giác khác với nữ nhân?

“Sao người biết ta thích ăn cái gì?”

Tiết Lăng Phong hỏi một câu có vẻ ngẫu nhiên.

Ảnh vệ của y hơi kinh ngạc ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt của y. Bên trong đó có điều mà họ đều hiểu —— bởi vì hắn cứ như vậy, từ một nơi bí mật gần đó yên lặng bảo hộ y ba năm nay. Tất cả về y, hắn để trong mắt, ghi tạc trong lòng; mà tất cả của hắn, sinh mệnh, thân thể, linh hồn, đều thuộc về y.

Chỉ đáng tiếc là, một phần ôn nhu khác không có chạm tới đáy mắt của nam nhân này. Hắn làm tất cả điều đó, nhưng con mắt vẫn đen vẫn sâu, nhìn như bao hàm vô số thứ, nhưng Tiết Lăng Phong biết nơi đó kỳ thực chính là một cái đầm nước chết đã biến thành màu đen, cái gì cũng không có, bởi vì tất cả mọi người đều biết ảnh vệ không có tư tưởng, cũng không có cảm tình.

Nếu có một ngày, trong đôi mắt đó có ái ý thì...

Tiết Lăng Phong bắt đầu hiểu ra cái cảm giác là lạ lúc đầu của mình là gì, đó chính là y đang nghĩ, nếu như có một ngày nam nhân này yêu mình...

Song Phi dọn thức ăn xong, ngồi xuống, chờ Tiết Lăng Phong động đũa trước. Đã rất nhiều năm, hắn hầu như không ăn cơm như một người bình thường. Dưới đa số tình huống, hắn nhờ vào quả đại hái trên cây để đỡ đói. Còn lúc huấn luyện ở Thiên Ảnh môn, một trăm người chỉ có sáu mươi phần cơm, bốn mươi người cuối cùng sẽ không có gì để ăn, mỗi lần đều phải dựa vào sống chết tranh đoạt.

Tiết Lăng Phong dần dần nhớ tới, cha của y cũng là bỏ đi cùng với một ảnh vệ, điều đó nói rõ ảnh vệ cũng không phải là một sinh vật hoàn toàn không có ý thức của riêng mình.

Chỉ cần đào giếng đủ sâu, trong sa mạc cũng có thể khơi ra nước...

Tiết Lăng Phong vừa nghĩ vừa gấp một miếng thịt lên.

“Người cũng ăn.” Y ra lệnh.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Tiết Lăng Phong không thể nhịn được nữa mà buông đũa, theo dõi ảnh vệ của y, nhìn hần xúc một thìa lạc, ăn xong, sau đó nuốt xuống một miếng cơm. Lại xúc một thìa lạc, ăn xong, lại nuốt một miếng cơm, sau đó vẫn là lạc, cuối cùng đã là hạt lạc thứ mười.

Tiếp đó, hần phát hiện chủ nhân của mình không ăn, vì vậy cũng buông thìa, ngồi ngay ngắn, không nói lời nào.

“Người tiếp tục ăn.”

Tiết Lăng Phong liền thấy ảnh vệ của y cầm thìa lên, hướng về phía đĩa lạc.

“Không cho phép ăn lạc nữa.”

Sau đó, y thấy ảnh vệ của y ngỡ ngàng, do dự rất lâu, cẩn thận dùng thìa lấy một miếng thịt kho tàu cách xa hần hơn một chút, lại dùng ánh mắt hỏi ý kiến của y, mới đặt vào bát, ăn xong rồi lại theo trình tự nuốt một miếng cơm.

Tiết Lăng Phong nhìn hần ăn xong thịt, liền vỗ tay: “Nào, tới đây.”

Song Phi nghe lời buông bát, đi tới quỳ xuống bên người Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong gấp một miếng thịt gà qua, ý bảo hần há mồm.

“Chủ nhân, người để dưới đất là được rồi.”

Song Phi không nhận miếng thịt gà kia, sớm biết chủ nhân muốn ăn như vậy, hần đã tiện thể cầm bát theo, cũng đỡ phải để thức ăn dưới đất.

“Cái gì?” Tiết Lăng Phong quả thực hoài nghi mình có nghe lầm hay không “Ta muốn người há miệng.”

Nhưng ảnh vệ của y lắc đầu “Sẽ làm dơ đũa của chủ nhân.”

“Há miệng!”

Tiết Lăng Phong tăng thêm ngữ khí, ảnh vệ của y có chút sợ hãi, ngoan ngoãn nghiêng người tới hé miệng ra, để y dứt miếng gà vào.

“Ngon không?”

Song Phi gật đầu.

Nam nhân đều thích ăn xôi thịt, hần cũng không ngoại lệ, huống hồ đầu bếp của Bàn Long sơn trang đều có trình độ bất phàm, ngay đến lạc cũng ngon.

Khác xa khẩu phần lương thực phải dùng mạng để đổi tới ở Thiên Ảnh môn và quả đại trên cây, mỗi món ở đây đều là ngon nhất mà hần từng ăn.

“Song Phi, người phải xem ta dùng đũa như thế nào, đợi người học xong, sẽ không phải ăn mỗi lạc nữa. Ta thích người ăn nhiều thịt một chút, hiểu chưa?”

Ánh mắt Tiết Lăng Phong rơi xuống mười ngón tay thon dài của Song Phi, hai bàn tay đó từng cầm kiếm, từng giết người, từng dính máu, nhưng đến đũa cũng không biết dùng.

Song Phi nhẹ nhàng cắn môi một chút, ngẩng đầu nhìn bàn tay cầm đũa của Tiết Lăng Phong: “Chủ nhân, ta sẽ luyện tập thật tốt.”

Trên bàn nhiều mỹ vị như vậy, kỳ thực hần cũng rất muốn ném, nếu như không phải đang ngồi trước mặt chủ nhân, hần đã trực tiếp dùng tay rồi.

Tiếp theo hai người cứ người một miếng ta một miếng mà ăn, Tiết Lăng Phong gấp gáp, Song Phi ăn cái đó, mặt trời bắt tri bắt giác đã xuống núi.

“Ăn no rồi.”

Tiết Lăng Phong tủm tỉm cười buông đũa, nhìn người điệu ngoạn quỳ gối bên chân y, đang an tĩnh nuốt xuống một miếng cá dầm đường cuối cùng mà y dứt.

“Người no rồi sao?”

Song Phi gạt đầu, kỳ thực hẳn sắp no muốn chết, nhưng thực sự là cực kỳ ngon.

“Người ——”

Tiết Lăng Phong còn muốn nói gì đó, nhưng bị đám nữ hài tử vừa trở về cắt ngang.

“Trang chủ! !”

“Trang chủ! !”

Các nàng thấy Tiết Lăng Phong đang ngồi trong vườn, đều rất vui vẻ, lập tức ríu ra ríu rít vây quanh, muốn kể cho nam nhân này nghe những chuyện thú vị hôm nay các nàng thấy ở chợ cùng với mấy món đồ chơi mới mua.

Nhưng đợi các nàng tới gần mới phát hiện bên chân Tiết Lăng Phong có một người đang quỳ, là nam nhân đẹp ngang ngửa trang chủ mà mấy ngày trước các nàng từng thấy.

“Di?”

Các nàng vây tới, đều tiến đến trước mặt Song Phi, nhìn đầy hiếu kỳ.

“Sao người lại quỳ?”

Trong đó có một tiểu cô nương nhỏ tuổi hơn, đôi mắt thật to, lá gan tựa hồ hơi lớn một chút, chạy đến ngồi xổm trước mặt Song Phi, ngửa đầu nhìn hẳn vẻ không giải thích được.

“Người là ai a?”

“Người tên là gì?”

...

Sự chú ý của mọi người đều rời khỏi Tiết Lăng Phong, không ngừng hỏi nam nhân đang quỳ đủ vấn đề. Chỉ là hẳn vẫn không nói, trước sau cúi đầu an tĩnh quỳ gối bên người Tiết Lăng Phong.

“Song Phi.”

Song Phi nghe Tiết Lăng Phong gọi hẳn, liền ngẩng đầu lên, sau đó lại phát hiện Tiết Lăng Phong chỉ là đang nói cho người khác tên của hẳn, liền cúi đầu tiếp, khôi phục tư thế cũ.

“Song Phi? Trang chủ, cái tên này thật kỳ quái a, hẳn đang làm gì vậy?”

Tất cả mọi người đều phát hiện nam nhân này chỉ có phản ứng với lời của trang chủ, vì vậy Tiết Lăng Phong lại trở thành tiêu điểm chú mục.

“Các người đều chỉ lo hỏi hẳn, không thêm để ý tới ta à?”

Tiết Lăng Phong cười cười, đối với nữ nhân của mình, y chưa bao giờ tức giận, cũng không đánh.

“Ai nha, trang chủ người còn nói, người nào nói hôm nay sẽ theo chúng ta ra ngoài ý nhỉ, đợi tới lúc mặt trời lên cao ba sào vẫn không nhìn thấy người đâu.”

Đám nữ nhân cũng không hề sợ y.

Các nàng theo y, ở bên y trải qua thời kỳ xinh đẹp nhất, có một số là vì thực sự ái mộ, một số thì vì tiền tài. Tiết Lăng Phong chẳng bận tâm đi phân biệt thật giả, bởi vì y cũng chỉ là một người diễn trò.

“Sao người lại quỳ? Vì sao không nói lời nào?”

“Nhất định là khiến Lăng Phong ca ca mất hứng đúng không? Người nói với ta, ta giúp người cầu tình được không? Lăng Phong ca ca cho tới giờ chưa từng cự tuyệt ta.”

Chỉ có tiểu cô nương ôm đầu gối ngồi xổm trước mặt Song Phi là chấp nhất nhất, vẫn nhỏ giọng nói chuyện với Song Phi.

“Ta có thể sờ tóc người không?”

Nàng thấy một lọn tóc dài buông xuống trước ngực Song Phi, đen bóng như sa tanh, phiêu động trong gió đêm, nàng thích nhất là tóc đẹp, lúc nhỏ thường hay giựt tóc Tiết Lăng Phong.

Thấy người trước mặt không trả lời, nàng liền thò tay tới.

“Oa! ——”

Một tiếng khóc lớn kinh thiên động địa, chấn động đám nữ nhân vây bên người Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong vừa nhìn, tiểu nha đầu kia đã bị đẩy văng đi thật xa, ngã nhào trên mặt đất, sợ hãi khóc lớn.

Nữ hài tử kia hiển nhiên là không giống những người khác, Tiết Lăng Phong thấy nàng khóc, liền lạnh mặt đi tới đỡ nàng dậy. Những người khác nhìn vậy, cũng đều im lặng, nhưng thật ra bội phục nam nhân vẫn không lên tiếng kia dám đắc tội tiểu muội muội Tiết Lăng Phong sung ái nhất.

Tiết Lăng Phong ôm lấy người kia, phỉ phỉ bụi đất giúp nàng.

Trong ánh mắt to tròn tràn đầy ủy khuất, hàm chứa lệ, nhưng vẫn yên lặng nhìn nam nhân quỳ bên kia.

“Song Phi, xin lỗi.” Tiết Lăng Phong lạnh lùng mở miệng.

“Xin lỗi, Mộ Dung tiểu thư.”

Thanh âm dễ nghe xuyên qua bóng đêm mà tới, tiểu cô nương trong lòng Tiết Lăng Phong kinh ngạc ngẩng đầu, hần biết ta?

“Được rồi, tất cả trở về nghỉ ngơi đi.”

Tiết Lăng Phong buông người trong lòng ra, giao cho một nữ tử khác. Sắc trời không còn sớm, y bảo mọi người về, chỉ còn Song Phi quỳ ở nơi đó.

“Chủ nhân, muốn nghiêm phạt ta sao?”

Song Phi ngẩng đầu nhìn Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong đi qua, kéo hần dậy, tay hần lạnh lạnh, thấy rét cũng không nói ra sao? Quỳ lâu như vậy, chắc chân cũng tê rần rồi.

Quả nhiên, lúc Tiết Lăng Phong lôi kéo hần về phòng, người phía sau đi có chút bất ổn. Dù sao, hần cũng không còn võ công nữa, quỳ lâu dưới đất trong khí trời xuân hàn, đầu gối ắt là chịu không nổi.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Vào phòng, Tiết Lăng Phong trực tiếp đẩy người ra cửa sau, “Đi, tắm.”

Ôn tuyền trong vườn sau phòng chỉ chốc lát liền truyền đến tiếng ‘ào ào’ khiến người ta mơ màng.

Tiết Lăng Phong dạo một vòng quanh phòng, tùy tiện lấy ra một quyển thi từ tập ở trong ngăn kéo, ngồi bên bàn lật xem.

Cho tới giờ đều là người khác chờ y, rất hiếm khi nào y chờ người khác, sự đau khổ nhưng nhớ trong thi từ hoàn toàn không ăn nhập với bầu không khí hiện tại, nhưng y không rõ vì sao mình phải ngồi ngốc ở đây, chẳng thán dọn ghế ra ngồi ở hậu viện không phải hay hơn sao?

Vừa nhìn ảnh vệ của y tắm, lại vừa có thể lệnh cho hần làm các loại động tác, tỷ như bảo hần lau chính xxx của mình cho y xem —— đây mới là việc của Tiết Lăng Phong y a...

(:)) Cái chỗ censored này có quá nhiều phương-án-có-thể nên ta đành để nguyên cho các bạn tự nghĩ vậy :”>)

Nhưng hẳn lại khẳng khẳng không làm, còn y thì chờ tới sốt ruột.

Cũng may ảnh vệ của y cũng rất hiểu y, không để y phải chờ lâu thì đã trở lại.

Thân thể còn tản ra nhiệt khí đã thay tiết y (áo lót) lỏng lẻo, xương quai xanh xinh đẹp và phần eo bằng phẳng trơn nhẵn đều lộ ra ngoài, nhưng che khuất hai quả thực mẫn cảm. Tiết Lăng Phong dùng khước mắt đánh giá ảnh vệ của mình, trong đầu tưởng tượng cảnh những quả thực kia bị nước nóng gột rửa, tư thái lúc này hẳn là tươi non ươn ướt, chờ người âu yếm?

Sau khi Song Phi tiến vào, phát hiện Tiết Lăng Phong ngồi cạnh bàn đọc sách, đôi mắt không liếc hẳn lấy một chút, bắt đầu hoài nghi có phải mình đã hiểu sai ý tứ của chủ nhân rồi hay không.

“Chủ nhân, đêm nay có cần ta không?”

Câu hỏi mang theo xấu hổ và lúng túng.

“Àn?”

Tiết Lăng Phong xem không chớp mắt, giả vờ không hiểu, vừa đọc sách vừa phát ra một âm cuối hắt lên từ mũi.

Sau đó, y từ khước mắt quan sát ảnh vệ của mình, hẳn mặc một bộ tiết y rất liêu nhân, đứng tại chỗ chân tay luống cuống, như đang tìm từ khác. lát sau, thấy hẳn tổ chức lại ngôn ngữ một lần nữa nói rằng:

“Chủ nhân, đêm nay có muốn ta hầu hạ ngài không?”

“Àn.”

Tiết Lăng Phong vẫn không ngẩng đầu lên, lại lật sách hừ một tiếng, thái độ xa cách, ngược lại như thể được hầu hạ là chuyện nợ tiền y không bằng.

Kỳ thực thường ngày y cũng không phải một người buồn chán như thế, nhưng đêm nay y thấy mình là lạ.

Ảnh vệ của y yên lặng bước tới bên giường, đưa lưng về phía y bắt đầu chỉnh lý chăn đệm. Ánh mắt Tiết Lăng Phong lập tức dõi theo.

Thân ảnh cao lớn, vòng eo rất hẹp cũng rất cân xứng. Dưới tiết bào lộ ra nửa phân da rõ rệt ở cẳng chân, đường nét thon dài vẽ ra một lực độ và sự co giãn tuyệt hảo.

Sau khi sắp xếp lại giường chiếu xong, hẳn liền cúi tất cả y phục. Bởi vì đưa lưng về phía bàn, vậy nên Tiết Lăng Phong có thể quan sát vóc người của hẳn một cách không kiêng nể.

Cái mông rất dễ nhìn, hai phiến thịt vừa căng vừa rắn chắc, nhìn khiến người ta muốn cắm vào.

Phần eo có vẻ rất dẻo dai, dù gấp hay cong lại cũng hẳn là không có vấn đề gì, nhất là theo động tác của hẳn, trên lưng sẽ xuất hiện phần rãnh gợi cảm, như toàn bộ cơ thể vì hưng phấn mà căng thẳng. Tiết Lăng Phong đã không còn để mắt tới quyển sách từ lâu, trong lòng tà niệm vô biên.

Cởi y phục xong, Song Phi liền yên lặng nằm vào trong chăn, chờ chủ nhân của hẳn đọc sách xong thì tới lâm hạnh.

Vừa nghĩ tới thân thể trơn nhẵn dưới lớp chăn, Tiết Lăng Phong liền thấy nhiệt huyết sôi trào. Thân thể đó co giãn rất tốt, tuy rằng trên da có nhiều vết thương lưu lại, nhưng sờ lên cũng khá trơn mịn.

Nhưng Tiết Lăng Phong không lập tức hưởng dụng, ngược lại bỗng nhiên nhớ tới người cha mà y đã không còn nhớ nổi hình dáng, giọng nói.

Phòng này, giường này, cha y cùng một nam nhân khác cũng từng dùng. Có người nói những cái lỗ lớn nhỏ ở đầu giường chính là cha y cố ý tạo ra để chơi ‘Trò chơi’.

Tình yêu có thể khiến một nam nhân vứt bỏ tất cả, không cần vinh hoa phú quý đi phiêu linh tứ hải, là một thứ tới mức độ nào?

Mà nam nhân từng nằm trên chiếc giường kia, cùng cha y làm tình lại là dạng người như thế nào? Đồng dạng thân là ảnh vệ, người nằm đó cũng không thích nói chuyện như Song Phi sao?

Tiết Lăng Phong bắt giác suy nghĩ mông lung, cha y bỏ đi đã hơn mười năm rồi.

Trong trí nhớ của y, cha y cũng chỉ đối xử dịu dàng với ảnh vệ kia, còn đối với mình đều là vừa hung dữ vừa nghiêm khắc. Thường ngày, phụ tử hình như rất xa cách, nhưng khi cha y ra đi, kỳ thực y đã khóc rất lâu.

Đêm đã khuya, ngọn nến trên giá cắm chỉ còn một đoạn ngắn, hỏa quang bắt đầu chập chờn. Lúc đó Tiết Lăng Phong mới hồi phục tinh thần, thông thả đến bên giường.

Tới cạnh giường, mới phát hiện ảnh vệ của y vẫn chưa ngủ, mở to đôi mắt đen láy, an tĩnh chờ đợi ở nơi đó.

“Nhìn cái gì vậy?”

Tiết Lăng Phong thực sự thấy kỳ quái, đỉnh giường có cái gì đẹp có thể nhìn lâu như vậy.

“Không dám nhắm mắt lại, sợ ngủ quên mất.”

Song Phi hình như cũng mới phục hồi lại tinh thần từ một chuyện cũ nào đó, trong thanh âm mang theo chút thương cảm và mờ mịt kéo theo từ hồi ức.

“Buồn ngủ thì cứ ngủ đi.”

Tiết Lăng Phong cởi y phục, vạch chăn ra tiến vào. Ảnh vệ của y dịch người vào trong, nhường lại vị trí đã ủ ấm cho chủ nhân nằm xuống.

Vừa tiến vào chăn, đụng tới thân thể trơn nhẵn kia, Tiết Lăng Phong lập tức khôi phục tinh thần, kéo tuốt người đó vào lòng. Người trong vòng tay cũng bình thường trở lại, biểu hiện cứng nhắc như cũ.

Tiết Lăng Phong xoay thân thể một cái, đặt người kia ở phía dưới.

“Quy củ cũ, không được phép kêu, hiểu chưa?”

Song Phi gật đầu.

“Mặt khác, hai tay phải giao nhau đặt trên đỉnh đầu, không được phép nhúc nhích, không được phép hạ xuống, nếu như không làm được, ta sẽ dùng dây buộc người lại!”

“Sẽ làm được, chủ nhân.” Song Phi áp tay vào đầu giường, dùng một loại tư thế vô pháp phản kháng để nằm trước mặt Tiết Lăng Phong.

“Biết người mệt mỏi, nếu ngoan ngoãn, ta sẽ xong việc rất nhanh.”

Tiết Lăng Phong hôn một cái lên trán Song Phi coi như trấn an, bắt đầu công thành chiếm đất.

Lúc Tiết Lăng Phong đẩy vào, hậu huyệt bị ngọc thể tư nhuận một ngày một đêm quả nhiên tràn đầy ướt át như y nghĩ, không chỉ hút chặt lấy y, lại còn co lại.

Vừa động, y vừa ngậm lấy tiểu quả thực trước ngực Song Phi, nghe tiếng hít sâu khó nhịn mà đẩy áp lực của ảnh vệ, y liền thấy càng thêm hưng phấn một cách khó hiểu.

“Chủ nhân, ta...”

“Ân?”

Tiết Lăng Phong nghĩ ảnh vệ của mình phi thường miễn cảm, phân thân của hắn rất dễ bị làm cho đứng lên, cả người vì hưng phấn mà tràn ra một lớp mồ hôi mỏng, như hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm do y mang tới, biểu tình vì say mê mà khát cầu kia, có thể gây cho nam nhân cảm giác thành tựu và chinh phục lớn nhất. Quả thực chính là một báu vật trời sinh.

“Chủ nhân...”

“Câm miệng, đã nói không được phép phát ra âm thanh.”

Song Phi liền cắn môi, yên lặng nhịn xuống.

Kỳ thực là hấn muốn nói, rất đau.

Cái vòng kệt trên ngọc hành khiến hấn thấy rất đau. Sự đau đớn ở nơi đó đối với nam nhân là khó nhẫn nại nhất.

Hấn nỗ lực làm cho nó có thể mềm đi một chút, thế nhưng Tiết Lăng Phong không ngừng va chạm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể hấn, khiến hấn từ đầu tới cuối bị vây trong sự kích động muốn bắn ra. Mà càng kích động, cái kim hoàn kia lại càng ác nghiệt trói chặt lấy phần gốc. Tay lại không được phép nhúc nhích, nếu không hấn thực sự sẽ cố thử rút kim hoàn kia ra.

Tiết Lăng Phong rất giữ chữ tín, phát tiết xong một lần cũng không lập tức giơ thương ra trận ngay, mà ôm Song Phi nằm xuống, nắm tay hấn bỏ vào trong chăn.

Tiết Lăng Phong thò tay sang bàn bên giường sờ soạng tìm một cái cúc tắc (kiểu như một cái nút), lặn mò bịt vào hậu huyệt của hấn, để ngứa thứ kia của mình chảy ra làm bẩn giường.

“Mau ngủ đi.” Y vòng tay ôm lấy vai ảnh vệ của mình, sờ sờ vào phân thân đáng thương vẫn còn đứng thẳng ở nơi đó “Tối nay không mở ra cho người, để người khỏi làm bẩn người, lại phải đi tắm. Ta muốn ngủ, người cũng mau ngủ đi.”

Nói xong, y chìm vào giấc ngủ trong tiếng hít thở nặng nề đầy nhẫn nại mà áp lực của ảnh vệ.

Song Phi yên lặng chờ đợi trong bóng tối, rốt cuộc tính khí cũng nhuuyến đi, vượt qua nỗi đau đớn gian nan kia. Hấn bị Tiết Lăng Phong ôm vào ngực, hai người áp sát vào nhau.

Cơn buồn ngủ trái lại nhạt dần đi, trong cuộc sống mười năm qua, buổi tối thường là thời khắc hấn cần tỉnh táo nhất.

Hấn mở hai mắt, ở trong bóng đêm dưới sự bảo vệ tinh tế mà chăm chú nhìn chủ nhân của hấn. Chỉ vào thời khắc đó, hấn mới dám nhìn y như vậy.

Ngũ quan tuấn mỹ, gương mặt ngủ say không phòng bị, giống một hài tử bướng bỉnh ôm lấy hấn, như đang giữ gìn một bảo bối y quý trọng.

Thời khắc đó, tim hấn bỗng rất đau rất đau.

Rõ ràng là đã gần như thế, nhưng y không nhận ra mình, y đã quên mình rồi sao?

Như vậy cũng tốt, bởi vì giữa họ đã khác nhau một trời một vực.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Tiết Lăng Phong giật mình tỉnh giấc, lúc đó trời còn chưa sáng.

Y bỗng chốc mở mắt trong tia sáng mờ mờ lung lung, bên trong bắn ra vô số quang mang phản hận oán độc. Y lại mơ thấy người kia, mười năm rồi, y cho rằng y đã quên, y thậm chí cũng không nghĩ tới nữa, thế nhưng tối qua, y lại mơ thấy hấn.

Sự thống khổ vì bị lừa dối và phản bội, sự cô đơn và điên cuồng tưởng niệm khi mất đi hấn, vẫn như cái buổi hoàng hôn năm xưa lúc thái dương hạ xuống, không chút nào yếu đi, không chút nào suy giảm mà liên tục dần vật y.

“Ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Thế nhưng hấn không trở lại.

Y ngồi bên một bàn đá nhỏ hướng về phía sơn đạo chờ đợi hấn, đợi tới khi mặt trời lặn hấn cũng không quay trở lại.

Thật lâu sau đó, trong thế giới của y, thái dương không bao giờ mọc lên nữa, thời gian của y vĩnh viễn đứng lại ở lúc phụ thân rời khỏi y, lại bị người lưu tâm nhất vứt bỏ, biến thành một hoàng hôn cô đơn.

Cái cảm giác cô độc vì mất đi hần, dù sau đó có bao nhiêu người bên cạnh cũng không thể làm náo nhiệt lên một mảnh hoang liêu.

Sự oán hận trong mắt Tiết Lăng Phong lại chậm rãi bị nỗi nhớ thay thế, cho đến giờ, y vẫn thường bắt giặc ngồi bên bàn, nhìn sơn đạo uốn lượn kia, như thể rồi sẽ có một ngày, trên sơn đạo bắt gặp thân ảnh hần trở về.

Nỗi nhớ khắc cốt ghi xương đó, mãi mãi không thể quên được, Tiết Lăng Phong bắt giặc muốn giơ tay lau đi mồ hôi lạnh một đêm, khẽ động mới phát hiện tay bị dè. Y mơ màng quay đầu, trong mắt hiện lên gương mặt ngủ an tĩnh của ảnh vệ. Hần nằm nghiêng bên cạnh y, tựa hồ hết sức dè dặt áp sát vào mình một chút, khóe miệng hơi cong lên kia, là đang cười sao?

Đáng hận!!!

Tức giận bạo phát trong nháy mắt!

Phía bên kia của giường, há lại dành cho người khác ngủ say?

Bên cạnh Tiết Lăng Phong y chỉ có một người duy nhất có thể ngủ! Mà không phải là người này! Không phải người này!!! Hần ngủ bên người mình từ lúc nào? Còn mình sao lại ngủ lại đây? Vị trí bên người y không dành cho bất cứ kẻ nào khác! Chính là bởi vì tên này, mình mới gặp cơn ác mộng kia đúng không?!

Tiện nhân này!

Kỳ thực tới lúc trời sắp sáng Song Phi mới ngủ, cả đêm Tiết Lăng Phong ôm chặt lấy hần, như rất sợ hần sẽ chạy mất. Thế nhưng hần vừa mới ngủ, đã bị một trận đau đớn làm cho tỉnh giấc.

Tiết Lăng Phong đang túm chặt lấy tóc hần, đem hần từ trên giường ném xuống đất, lại còn bị đá một cước.

“Tên tiện nhân này!”

Mở màn chính là một cái tát, Tiết Lăng Phong tâm tình đang cực kỳ tồi tệ có sức lực mạnh kinh người, chút nhu tình hôm qua nổi hứng trào dâng đã không còn sót lại chút gì, cả người vẫn chưa tỉnh táo khỏi sự oán hận mà cơn ác mộng kia mang đến.

“Chủ nhân...”

Song Phi lau máu bên khóe miệng, vừa định nhồm dậy quỳ, ngay lập tức bị Tiết Lăng Phong cho ăn một cái tát.

“Cút! Tới hình đường quỳ cho ta, đừng có ở đây chứng mắt ta!”

Đúng vậy, sớm nên tới hình đường rồi mới phải. Nên như vậy, để hần không nổi lên cái hy vọng buồn cười kia, hần chỉ cần ôm chút hồi ức nhỏ nhoi, tới thời khắc cuối cùng là đủ rồi.

Song Phi không nói một câu đứng dậy, tiện tay nhặt áo khoác lên, không mặc vào mà đi thẳng ra ngoài. Lúc đóng cửa phòng lại, hần liếc nhìn sắc trời mờ昧, ánh dương quang tựa hồ giãy dụa muốn thoát ra khỏi tầng mây —— hần xác thực là một tiện nhân, một tiện nhân ôm ấp sự ảm áp của quá khứ, gắt gao không chịu buông tay.

Sau cửa truyền tới âm thanh Tiết Lăng Phong lật bàn đập ghế, trà cụ, đồ sứ xa hoa bị ném loảng xoảng xuống đất.

Đại môn hình đường, sáng sớm yếu ớt mở ra.

Bên trong rất tối, rõ ràng là một kết cấu kiểu ngõ cụt, nhưng lần nào cũng thấy từng đợt gió lạnh thổi qua tiền sảnh, mang theo lãnh khí âm u tĩnh mịch.

Song Phi bước trên thềm đá bạch ngọc, sau đó đi vào trong đại môn bằng gỗ tếp đen, cánh cửa như bị chạm tới cơ quan nào đó, sau khi hần đi vào liền chậm rãi đóng lại.

Mới đến sẽ bị tiếng đóng cửa nặng nề và sảnh đường đầy hình cụ làm cho kinh sợ, nhưng Song Phi chỉ nghĩ đóng cửa thì sẽ đỡ giở hơn.

Trong hình đường tối om, chốc lát sau người chưởng hình xuất hiện từ một góc phòng nào đó, giơ đuốc thấp sáng từng chập thán trên vách tường.

“Song Phi, người lại làm sao vậy?”

Hiện tại hầu như toàn bộ Bàn Long sơn trang đều biết nam nhân này gần đây dậy sóng rồi (chắc ý là nói có thay đổi), điều đó đối với sơn trang luôn luôn ngay ngắn rõ ràng, gió êm sóng lặng này mà nói chính là một chấn động không nhỏ.

Hắn đâu biết là làm sao?

Sáng sớm đã bị chủ nhân đánh, dọc đường đi Song Phi đều suy nghĩ hắn đã làm gì, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể là chuyện ngày hôm qua đẩy ngã Mộ Dung tiểu thư.

“Trang chủ có nói phạt thế nào không? Ta còn chưa nhận được lệnh đó.”

Lão đầu chưởng hình kỳ thực cũng không già lắm, tầm tầm tuổi Tứ hộ pháp, có điều tướng mạo hòa ái hơn rất nhiều. Tuy rằng lão chấp chưởng các loại hình cụ trong hình đường này, nhưng thực sự động tay đánh người thì chỉ có một vài thủ hạ trẻ tuổi khỏe mạnh. Lão bắt quá chỉ nhàn nhã đốt đèn, lau roi mà thôi.

“Hôm nay a, lúc nào trời mới có thể ấm lại nhỉ? Chân ta buổi tối hay đau.”

Có điều lão đối với Song Phi luôn luôn đặc biệt một chút, thích lân la đôi ba câu với hắn, mà đối phương thì hết lần này tới lần khác không nói lời nào. Cũng đúng, sắp thụ hình ngay bây giờ, ai còn tâm tình đi quản người khác đau ở đâu nữa.

“Ta đi bê một cái ghế tới cho người để y phục.”

Bất kể là thụ hình gì, tóm lại chịu đòn là phải cởi quần áo.

Quy củ của Bàn Long sơn trang chính là như vậy, chỉ có điều dễ chịu hơn ở Thiên Ảnh môn phải cởi toàn bộ, ở đây chỉ cần cởi thượng y là được rồi.

Hình phạt phải ở trên da thịt, như vậy mới có thể ‘Khắc cốt ghi tâm’, sau đó không nên tái phạm.

“Trang chủ chưa nói phạt thế nào sao?”

Lão đầu đem một cái ghế gỗ tới đặt ở bên cạnh, lúc ghế chạm đất một âm thanh vang lên, dường như khiến Song Phi tỉnh lại, lắc đầu với lão.

“Nga, vậy chờ một chút, đợi lát nữa xem có khi nào có chỉ thị tới hay không.”

Chờ, không phải là ngồi chán chết ở trên ghế, cũng không phải là chỉ chờ hai ba khắc.

Chờ cũng phải quỳ, toàn bộ chân đều phải quỳ trên xích sắt huyền thiết thô to, hàn khí nặng không nói, cái loại xích cứng này như trực tiếp va vào xương cốt, sinh đau. Rất nhiều lần, chủ nhân căn bản không nhớ tới chuyện dụng hình, liền phải quỳ mấy canh giờ, tới khi mặt trời xuống núi, chịu hình phạt theo quy củ hình đường rồi mới có thể trở về. Mà hai bắp đùi lúc đó thường là đã không thể động dậy nổi nữa.

Không may, hắn sáng sớm bắt đầu quỳ, rất có thể sẽ phải quỳ cả ngày. May mắn chỉ là xích sắt mà thôi, nó không bị nung đỏ, cũng không có thêm mấy thứ như kiểu thiết châm.

Thiết liên băng lãnh mang theo hàn khí từ hai chân lan tỏa khắp toàn thân, từng tắc từng tắc một làm nguội lạnh tất cả sự ấm áp còn lưu lại trên người hắn.

Quỳ cũng phải có dáng vẻ của quỳ, nghiêng trái ngã phải đương nhiên là cấm tuyệt đối, chân không thể tách ra phải khép lại, lưng cũng phải thẳng mới được.

Song Phi quỳ gối trên thiết liên, ngẩng đầu nhìn phía trước trên vách tường treo đầu ác quỷ, khuôn mặt dữ tợn của nó lớn gần cả một mặt tường. Nó há miệng, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Nhưng Song Phi chưa bao giờ nghĩ là nó muốn ăn thịt người, hắn nghĩ kỳ thực là nó đang cười, cười nhạo hết người này tới người khác bị dẫn vật tới chết đi sống lại trong hình đường, bày ra đủ trò hề.

Lúc Tiết Lăng Phong đánh hắn, sự chán ghét cùng ruồng bỏ trong ánh mắt so với bất cứ cực hình nào đều khiến hắn thống khổ hơn. Thiên Ảnh môn có cải tạo hắn thế nào, cũng không thể biến trái tim hắn thành

đá tảng. Bất kể từng ăn bao nhiêu cay đắng, lúc một trái tim mềm yếu bị người yêu nhất dùng ánh mắt như vậy thương tổn thì vẫn sẽ rất đau.

Quả nhiên là tròn một ngày.

Không có bất cứ chỉ thị nào tới, đương nhiên cũng sẽ không có ai cho hắn uống miếng nước hay ăn chút gì.

Tuy rằng hắn vẫn quỳ như vậy, thế nhưng cả người đã tê dại, chân không còn cảm giác. Hắn không hiểu sao người mình lại ướt đầm, nghĩ đến nhất định là người chứng hình thấy hắn quỳ tới ngất xỉu, cho nên mới hắt nước để hắn tỉnh lại.

Hắn ngất đi sao? Hắn ngất lúc nào? Cảm giác đau đớn chưa từng gián đoạn, sao hắn có thể ngất được? Thế nhưng, vì sao hắn lại không biết y phục của mình bị ướt từ lúc nào? Vì sao hắn lại đánh mất cảm giác với xung quanh?

Đây là sự suy yếu kịch liệt của thân thể này mà chỉ hắn mới có thể cảm giác được.

Từ sau khi bị phế võ công, các vết thương cùng độc tố từng bị áp chế trong cơ thể liền dồn dập tràn về phía hắn.

Cảm giác vô lực, cảm giác buồn ngủ, đau đớn không biết từ đâu ra trong cơ thể, năng lực nhận biết bỗng dưng biến mất... Đây là bắt đầu sự kết thúc sinh mệnh của một ảnh vệ.

Quá trình suy yếu diễn ra bao lâu thì tùy tình huống. Có thể là dăm ba tháng, lâu thì một hai năm.

Bọn họ đều là những người từng bị kỳ được cải tạo, sinh mệnh không lâu dài như người bình thường.

Tuy rằng sinh mệnh ngắn như thế, nhưng hắn vẫn giữ vững lời hứa —— chỉ cần hắn còn sống, sẽ ở bên cạnh y.

Lời hứa này có lẽ đã bị Tiết Lăng Phong quên bẵng đi rồi, nhưng với hắn thì dù trả bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành.

Yêu một người vốn là chuyện của bản thân, hà tất quan tâm đối phương có yêu người hay không, hà tất quan đối phương có còn nhớ chuyện cũ đó, nhớ lời hứa đó hay không.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Đuốc trên vách hình đường đã đổi ba lần, cuối cùng lão đầu chứng hình nghiêm trang tuyên bố, mặt trời đã lặn về tây.

“Song Phi, thái dương lạc sơn rồi.”

Đây là nói với hắn, phải thụ hình rồi sao?

Theo một tiếng hét lớn, những người trẻ tuổi lực tráng khác trong hình đường bắt đầu hành động. Duy nhất không nhúc nhích chính là Song Phi, vẫn quỳ như lúc sáng sớm, lưng thẳng tắp, tóc và thân thể ướt đầm.

Hắn hơi ngẩng đầu, tốt, mắt hắn đến đầu ác quỷ to lớn trước mặt cũng không nhìn thấy rõ nữa.

Chỉ chốc lát sau, mấy tên tay chân trẻ tuổi dùng một xe gỗ nhỏ từ bên cửa hông đẩy tám cái hộp giống nhau như đúc tới, đàn mộc đen thẫm, chưa từng khóa lại, lấy ra từ trên xe gỗ theo từng chữ một, đặt trước mặt Song Phi.

Mấy thứ hay ho đó có một cái tên rất tự do tự tại, gọi là ‘Bát tiên quá hải’. Phàm là người tới lúc mặt trời lặn còn không đợi được lệnh xử phạt của chủ nhân, thì đều dùng thứ này để cho xong việc.

Hình cụ trong mỗi hộp đều không giống nhau, có thể tạo ra những thống khổ và thương tổn cũng khác nhau. Người thụ hình sẽ tùy tiện chọn một thứ như điểm binh điểm tướng, trong hộp để cái gì, thì tự nhiên lát sau sẽ được hầu hạ cái đó.

Đương nhiên, trình tự hộp cũng lộn xộn, không ai biết lúc mở ra sẽ là cái gì, ‘Thiên đường’ hay là địa ngục, tất cả tùy theo một lần chỉ.

“Song Phi, chọn một cái đi.”

Lão đầu nhi cầm một cái khăn tay tới, lau hộ nước trên mặt hắc một chút.

Chọn thế nào đây? Nhìn còn nhìn không rõ, “Cái thứ nhất.”

Tùy tiện đi, đau thì có thể khác nhau bao nhiêu?

“Cái kẹp ngón tay.” (Tật tử)

Lão đầu nhi rất thận trọng tuyên bố kết quả. Vì vậy, bảy vị ‘Tiên nhân’ khác vẫn ngồi trên xe gỗ nhỏ, bị mời sang một bên xem diễn kịch.

“Song Phi, người chưa từng thử qua cái này nhỉ.”

Lão đầu nhi cầm lấy vải trong hộp lau sơ qua cái kẹp ngón tay bằng sắt và gỗ sam màu nâu đỏ, “Cái này không tính là khổ, vận khí của người cũng tốt đấy.”

Trong hộp không chỉ có hình cụ, còn có một nén hương. Theo quy củ, lúc kẹp vào thì đồng thời phải châm hương, đợi hương cháy hết mới có thể buông ra.

“Một lúc là xong.”

Lão đầu nhi đỡ lấy vai Song Phi, mặt khác có hai người đi tới, giơ tay hắc lên, đem tật tử đó đặt lên tay hắc.

Lúc dây kéo căng về hai phía, Song Phi dúm đầu vào giữa cánh tay.

Trước sau như một, lúc hắc thụ hình chỉ cần còn thần trí thì sẽ không phát ra âm thanh.

Thế nhưng, tay đứt ruột xót, đau đớn dâng lên cắn thẳng vào trái tim.

Trong hình đường không có thanh âm gì khác, chỉ có tiếng ‘cọt kẹt’ chói tai của dây kẹp không ngừng bị kéo về hai bên, còn tiếng xương khớp nứt ra, chỉ có Song Phi có thể nghe thấy.

Lão đầu nhi chưởng hình đặt tay trên vai Song Phi, để ngừa vận nhất hắc chịu không nổi bỗng nhiên gãy dựa, nói không chừng sẽ làm đứt phăng ngón tay hắc.

Lão phát hiện Song Phi đang run, liền vỗ vỗ vai hắc, muốn lau mồ hôi cho hắc, thế nhưng từ đầu tới cuối nam nhân này không ngẩng đầu lên.

Kéo tới mức độ nào, kéo mạnh ra sao, điều đó cũng có quy định nghiêm ngặt, kéo căng thì mới có thể đốt hương.

“Song Phi, đốt hương rồi.”

Lão đầu nhi ghé vào tai Song Phi nói một tiếng, ngón tay giữa những cái kẹp đã máu thịt lẫn lộn, thậm chí làm cho người ta hoài nghi có khi nào sau này sẽ bị tàn phế hay không.

Cho dù như vậy, nam nhân này vẫn không rên một tiếng.

“Song Phi, đau thì kêu lên đi, không sao đâu.”

Một lúc lâu sau, nam nhân chỉ gian nan lắc đầu.

Không còn võ công, tất cả đều chỉ có thể cố mà chống đỡ. Thảo nào Âu Dương Ngọc nói hắc không thể thụ hình nữa, lúc đau đớn, độc tố và vết thương cũ sẽ cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể hắc như nước sôi, cắn nuốt sinh mệnh của hắc, hủy diệt tất cả.

Một vết máu tràn ra theo khoe miệng Song Phi, rơi xuống xiềng xích huyền thiết rải dưới đất, cứ thử mà xem, xem cái thân thể này, còn có thể dư lại bao nhiêu thời gian.

Thụ hình, chính là ngắt đi trong một loại thống khổ, rồi tỉnh lại trong một loại thống khổ khác, quá trình lặp đi lặp lại.

Ở hình đường của Bàn Long sơn trang, người thụ hình một khi hôn mê, thì nhất định phải lập tức làm cho tỉnh lại, bằng không mục đích phạt cảnh cáo sẽ không đạt tới.

Hương cháy tới phân nửa, người đã ngất lần thứ hai.

Vừa hôn mê thì roi lập tức tới chào hỏi, trên tấm lưng không còn thẳng tắp, không còn lực độ, liền bị xé ra một vết thương lộ lộ.

Bên trong roi có gài thêm dây thép, một roi quất xuống, da thịt lộ ra ngoài, máu tươi chảy đầm đìa.

Nhưng người thì vẫn không tỉnh lại.

Không còn cách nào khác, người hành hình khiêng một thùng nước muối tới. Nếu không tỉnh thì dùng nước muối hắt vào, chỉ cần chưa chết, thì bị gội vào đều sẽ tỉnh.

Một thùng nước muối, đối diện với từng vết thương tích dữ tợn, cuộn cuộn trút xuống.

Rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa, người thụ hình như con thú khiếp sợ, bắt đầu điên cuồng co giật, bất giác muốn rút bỏ cái kẹp trên ngón tay.

Tạt tử kẹp chặt như vậy, cứ thế rút ra lại không đứt luôn sao?

Vài người lập tức vây tới đề Song Phi lại.

Nhưng nam nhân vẫn đang ra sức cử động, tựa hồ muốn giãy dụa thoát ra khỏi thân thể, nhưng hình như bởi vì đã bị ngoại lực kiềm chế, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi, nguyên bản chỉ là tiếng rên rỉ cũng biến thành tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Lão đầu nhi chường hình chân tay luống cuống, lùi sang một bên, để mấy người thân thể khỏe mạnh đàn áp. Lão chưa từng thấy nam nhân này thống khổ như vậy, người nào thần kinh càng kiên cường, lúc tan vỡ lại càng triệt để.

Toàn bộ quá trình sau đó nam nhân này kỳ thực cũng không tính là tỉnh táo, hẳn một mực giãy dụa, còn những người khác cũng tận tâm tận lực áp chế hắn.

Lão đầu nhi co rúm lại một bên, cũng không dám nhìn. Lão từng thấy qua rất nhiều lần thụ hình, nhưng chỉ riêng đối với nam nhân này, lão có chút đồng tình, cũng không thể nói rõ là vì sao. Lúc nhìn tới sự suy yếu nơi đáy mắt hắn, rõ ràng đã không còn sức lực nữa, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn bị sự đau đớn làm cho ra sức giãy dụa, mỗi lần như vậy lão lại thở thật dài vì hắn.

Một điểm hỏa quang cuối cùng trên nén hương rốt cuộc vụt tắt, một sợi tàn hương màu xám từ trên ngọn hương rơi xuống, yên lặng ngã vào trong lư hương.

Mãi đến lúc gạt tử được rút ra, lão đầu nhi chường hình mới tới gần. Lão nhận lấy cái kẹp ngón tay đã loang lổ vết máu để lau khô, thả lại vào trong hộp.

‘Bát tiên’ lại bị đẩy lệch cộc cộc quay về trong cửa hông nhỏ kia.

Đại môn hình đường lại mở ra, bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, đôi tay kia, đã sưng to gấp đôi bình thường.

Hình cụ như vậy, kỳ thực so với những thứ hắn đã trải qua, thực sự không đáng gì, nhưng hắn đã ngất đi ba lần. Điều đó chỉ có thể nói rõ rằng, thân thể này, đã tới cực hạn rồi.

Lúc lão đầu chường hình đỡ Song Phi dậy, lần đầu tiên hắn không lạnh lùng cự tuyệt. Bởi vì căn bản hắn không tự đứng dậy nổi, hắn liếc nhìn lão đầu, xem như là cảm kích.

Lão đầu nhi nhìn cái bóng lưng cô độc của Song Phi tập tễnh đi vào trong bóng tối, thở dài lắc đầu. Lão bỗng nhiên nhớ tới kết cục của ảnh vệ đều là như vậy, trở trời một mình, vĩnh viễn trầm hắc ám.

Thời gian, không còn lại là bao.

Lúc không khí thanh lãnh ban đêm tràn vào phổi, Song Phi cảm giác máu mình đã không thể nào khiến chúng nó ấm áp lên được nữa.

Sơn đạo uốn lượn, chậm rãi trải dài dưới ánh trăng.

Con đường dài dằng dặc, thế nhưng sinh mệnh của hắn lại như một mũi tên đã rời dây cung, rít gào lao về phía điểm kết thúc.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Ban đêm rất tĩnh, trong rừng cây không có chút thanh âm. Ánh trăng cũng lẳng lẳng, chiếu lên đường nhỏ quanh co.

Song Phi ngẩng đầu nhìn thoáng qua tiền phương, lại gục đầu xuống, lê bước chân đã mất tri giác chậm rãi đi về phía trước. Qua một khúc quanh nữa, là có thể tới đường lớn.

Chưa từng nghĩ đoạn đường đó lại dài như thế, lạnh như thế, tựa như nhiều năm qua một mình hắn lẳng lẽ kiên trì và cô độc.

Bước chân đã ngày càng nặng nề, sinh mệnh của hắn, cũng là như thế này bị người khác sử dụng và phung phí, muốn giữ cũng giữ không nổi.

Hai bên đường có bóng cây buông xuống, bên trong đó hắn là cũng có ảnh vệ của Bàn Long sơn trang ẩn núp, nhưng lúc này bọn hắn chắc chắn sẽ không ra tay trợ giúp đồng sự ngày xưa.

Bọn họ chỉ biết ở trong bóng đêm diện vô biểu tình mà quan sát, sinh tử đã sớm ma mị. (ý là sự sống chết đã không còn gây ra cảm giác gì)

Rốt cuộc rẽ qua khúc quanh nọ, nhưng Song Phi lại ngây người.

Cuối con đường nhỏ, Tiết Lăng Phong một thân bạch y, lạnh tới độ như ánh trăng xa vời im ắng đứng ở nơi đó.

Làm sao bây giờ? Hắn hoàn toàn không ngờ Tiết Lăng Phong sẽ xuất hiện ở chỗ như thế này vào một buổi tối lạnh lẽo.

Hắn nên làm gì bây giờ?

Song Phi cảm thấy mình không xoay chuyển nổi tư duy nữa. Theo lý mà nói, cách chính xác nhất hắn là đi tới, quỳ gối bên chân chủ nhân, sau đó nói ‘Cảm tạ chủ nhân ban thưởng phạt’. Nếu như chủ nhân thấy thỏa mãn thì là nghiêm phạt kết thúc, nếu như thấy còn chưa đủ, bỏ quay lại thế nào thì cứ thế mà bỏ tới hình đường tiếp tục.

Thế nhưng, thân thể hắn đã nhanh hơn tư duy mà lùi về sau — cho dù đầu óc hắn không thanh tỉnh cho lắm, nhưng ký ức hồi sáng vẫn còn mới mẻ, bản thân có thể chạy thì nên chạy, hắn không muốn làm vương mất y.

Lay động bước chân, một, hai bước, lùi đến bước thứ ba, Tiết Lăng Phong đã chạy tới trước mặt hắn. Hắn không dám lùi nữa, đành phải dừng lại.

Một lúc lâu, hai người chỉ im lặng không lên tiếng, ở giữa có một khoảng cách.

Trong mắt Tiết Lăng Phong không nhìn ra tâm tình gì, ánh mắt dừng trên người ảnh vệ của y. Nhìn hắn vết thương khắp người, cổ tay đè lên đầu gối, cúi đầu, cong lưng, đứng ở trước mặt y chặt vật không chịu nổi, cố nén thở dốc.

“Xin... lỗi”, giằng co một lúc lâu, ảnh vệ của y rốt cuộc mở miệng, run run xin lỗi “Ta đi lầm đường.”

Nói xong, hắn kéo chân gian nan xoay người, khắp khiêng quay trở lại. Hắn liều mạng bước nhanh hơn, tựa như là muốn chạy mau một chút, tốc độ không hơn được bao nhiêu, toàn bộ thân thể lại càng có vẻ lung lay bất ổn hơn.

Song Phi vất vả đi được ba bước, Tiết Lăng Phong lại đuổi theo, kéo cổ tay hắn túm trở lại.

“Muốn đi đâu? Ân?” Thanh âm cứng rắn, không cảm tình, không độ ẩm, đối với vết thương dữ tợn kia cũng như không thấy.

Song Phi bị Tiết Lăng Phong túm mạnh như vậy, căn bản không có khả năng đứng vững nữa, thiếu chút là té ngã. Tiết Lăng Phong nhìn ảnh vệ loạn choạng cả nửa buổi trước mặt y, mới vất vả chống chân đứng lên, miễn cưỡng phun ra một chữ: “Không...”

Tiết Lăng Phong không nói nữa, xoay người, nắm cổ tay Song Phi đi về phía trước. Song Phi không theo kịp bước chân của y, bị kéo lảo đảo.

Dọc đường hai người không nói gì, trở về hậu cung của Tiết Lăng Phong. Để không kinh động những nữ nhân kia, Tiết Lăng Phong dắt ảnh vệ vào theo cửa sau.

Trong phòng đèn sáng, lão đầu Vương Tam đang ghé vào trên bàn, buồn chán nghịch nghịch ngọc thể trong tay.

Lò sưởi đã đốt từ lâu, trong phòng ấm áp. Cùm gỗ và giá sắt cũng chuẩn bị đúng chỗ, chỉ thiếu một nam nhân mà thôi.

Tiết Lăng Phong đá văng cửa ra, kéo Song Phi vào, y buông lỏng tay, Song Phi liền ngã khụy xuống đất. Vương Tam thấy hai người họ, liền nhảy dựng dậy, rồi lại nhìn thấy nam nhân trên mặt đất, miệng lập tức há hốc, nhưng chỉ ‘a a’ hai tiếng kinh khủng, đã bị Tiết Lăng Phong trừng mắt phải đi ra ngoài.

Trong phòng, bỗng nhiên đến không khí cũng trở nên an tĩnh.

Tiết Lăng Phong đuổi người đi, bản thân đi thẳng tới ngồi xuống cạnh bàn, không nói một tiếng, cũng không quay đầu lại. Song Phi nằm trên mặt đất phía sau y, hơi cuộn người, vẫn không nhúc nhích.

Bóng nền chập chờn.

Tiết Lăng Phong ngơ ngác ngồi một hồi, bỗng nhiên dùng tay gối đầu nằm úp xuống. Mãi lâu sau mới ngẩng lên, con mắt cũng hồng hồng.

Rót cuộc y quay đầu liếc nhìn ảnh vệ của y, sau đó đi tới ôm hân dậy, đặt lên giường.

Ảnh vệ của y an tĩnh tới độ không phát ra tiếng động, như là đã ngủ.

Tiết Lăng Phong lấy ra một ít thuốc ở trong ngăn tủ, sau đó đem một cái ghế đầu tới bên giường, giơ tay Song Phi lên, rót một chút thuốc vào chỗ vết thương.

Thuốc trị thương tốt nhất khi dùng không làm vết thương đau đớn, trái lại còn có thể thêm hiệu quả giảm đau. Ảnh vệ của y đã ngủ thật, lông mày nhíu chặt vì nằm mơ cũng chậm rãi giãn ra.

“Song Phi, ngươi biết không?”

Tiết Lăng Phong bỗng nhiên mở miệng, lẩm bẩm với ảnh vệ đã không còn phản ứng gì, vành mắt lại đỏ lên “Ta có nương tử, nương tử của ta phi thường tốt. Những nữ nhân kia ta cũng không muốn, đời này ta chỉ yêu mình hân, vĩnh viễn đều yêu. Thế nhưng... thế nhưng hân không cần ta nữa, hân đi đâu rồi? Ta chờ thế nào... hân cũng không trở lại, ta muốn hân.”

“Ta muốn hân trở về...”

Nam nhân tựa hồ không khắc chế nổi nữa, nằm bên giường thấp giọng khóc nức lên.

Thế nhưng y lại không nhớ rõ dáng vẻ của hân, không nhớ rõ tên hân, y chỉ nhớ y rất yêu hân, rất rất yêu, cảm giác hân ôm y, dù chết cũng không quên được.

Phiên ngoại thiên —— Hà sơn vĩnh tịch

(non sông vĩnh viễn cô tịch)

Đệ nhất mạc – Tương ngộ

(Gặp nhau)

“Ngươi mua ta không?”

Đó là cuộc gặp gỡ giữa cậu và y, là câu đầu tiên cậu nói với y.

Tiết Lăng Phong nhìn thiếu niên không lớn hơn mình là mấy đêm tối vẫn còn quỳ trên nền tuyết. Bên chân cậu đặt một miếng giấy cứng, chữ trên đó đã sớm bị tuyết thủy ngấm vào làm cho nhạt nhòa, nhờ hai ngọn đèn ***g lơ mờ treo ở cửa sau của nam quan quán, mơ hồ thấy được hai hàng chữ ở mặt trên:

Song Phi

Bạc nghìn lượng.

“Quá đắt rồi.”

Tiết Lăng Phong lắc đầu, lê bước chân tiếp tục đi về phía trước.

Thiếu niên giữ nguyên dáng vẻ chết lặng, không có bất kỳ phản ứng nào đối với lời cự tuyệt này, vẫn cúi đầu quỳ.

“Người mua ta không?”

Phía sau lại truyền đến thanh âm trống rỗng kia, Tiết Lăng Phong quay đầu, thấy thiếu niên nọ mở miệng với nam nhân tiếp theo đi ngang qua.

“Yêu, đây không phải là Song Phi sao? Rốt cuộc tới tuổi tiếp khách rồi hả? Ha ha ha ha, thúc thúc thích người nhất đó!”

Nam nhân chảy nước miếng đầy mặt, nghiêng người tới, dùng sức nhéo nhéo trên mặt thiếu niên, sau đó hôn một cái, thấy thiếu niên không cự tuyệt, liền ngồi xổm xuống, ôm mạnh lấy, như ở chốn không người mà bắt đầu gặm cắn dọc theo cổ.

Mãi cho đến khi bắt đầu cởi quần của thiếu niên, Tiết Lăng Phong mới thấy nam hài tử kia hướng miệng về phía lỗ tai của nam nhân dùng sức cắn mạnh.

“A ——! ! Mẹ nó! !”

Nam nhân đau đến độ nhảy dựng lên bưng lỗ tai, sau khi đứng vững liền đá một cước “Đồ dê tiện? Người cũng đáng mười lượng?!! Ngày mai lão tử đem hai mươi văn tiền tới là có thể chơi nát người! Người đợi đấy!!!”

Nam nhân căm giận bỏ đi. Tiết Lăng Phong thấy thiếu niên kia lại đứng dậy, khôi phục tư thế quỳ, đem tờ giấy ở một bên kéo sang, cẩn thận đặt trước mặt mình.

Cậu đã bị niêm yết giá, đó chính là giá trị của cậu.

Tiết Lăng Phong quay trở lại.

Song Phi không ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm giày của Tiết Lăng Phong, liền biết đây là người đã hỏi qua. Thế nhưng lần này người ta cứ đứng trước miếng giấy của mình không bước đi.

“Có thể hôn, có thể sờ, không thể cởi quần của ta. Mua rồi mới có thể cởi.”

Sở dĩ nói thêm một câu, chính là để ‘Đẩy mạnh tiêu thụ’ cho chính mình, bởi vì cậu thấy đôi hài kia viền vàng kim, bề mặt trắng thuần đã bị tuyết thủy và bùn thấm dẫm, thế nhưng từ chất liệu xa xỉ và chế tác tinh xảo thì vẫn có thể nhìn ra được đó là thứ chỉ có phú quý nhân gia mới có thể dùng.

Thế nhưng phú quý nhân gia ngẫu nhiên đi qua đây thì đã có ái sủng mình nuôi dưỡng từ lâu, căn bản không muốn một kẻ tuy rằng chưa bị khai bao, thế nhưng đã bị làm cho nát vụn này.

Tròn một ngày đêm, cậu quỳ ở chỗ này, hỏi từng người qua đường, giống như một thứ hàng hóa, bị vô số người qua đường bóp tới bóp lui, hết ôm lại ấp. Ngày cuối cùng trước khi tiếp khách, theo quy củ có thể ra cửa sau của nam quan quán chuộc thân. Điều đó đã được lão bản ước định. Tuy rằng chuộc thân cũng chỉ là đi làm cầm luyến (thứ độc chiếm) cho người ta, nhưng bị một con chó cắn thì nói chung là vẫn dễ chịu hơn bị vô số con cắn.

Đây là cơ hội duy nhất cả đời cậu có thể chuộc thân cho mình, nhưng không ai mua cậu.

Người khác có thể nói, tiền tài là rác rưởi, thế nhưng Song Phi cậu không thể nói những lời này. Cậu cần tiền, nhưng luôn luôn không có. Ở đây chỉ là một cái quan đạo chẳng dùng làm gì, một trạm dịch bần cùng lại bại, dân cư cũng ít, nam quan quán này chủ yếu là dành cho khách vắng lai dùng tiết dục.

Ở chỗ này, sẽ không có ai bỏ tiền ra mua cậu, bởi vì chỉ cần qua ngày hôm nay, bất cứ kẻ nào chỉ cần tốn hai mươi văn tiền là có thể phát tiết trên người cậu tới tận hứng mới thôi.

“Mua người cần bao nhiêu tiền?”

Tiết Lăng Phong nhìn thiếu niên kia từ đầu tới cuối không ngẩng đầu lên, mua người, thì phải xem mặt chứ nhỉ? Cứ cúi đầu như vậy, làm sao mà buôn bán được?

Song Phi không nói chuyện, chỉ đẩy đẩy tờ giấy ra phía trước.

Kỳ thực giá trên tờ giấy không phải là nghìn lượng () mà là mười lượng (), đơn giản là vì chữ đã bị nhòe, hầu như nhìn không ra, vậy nên Tiết Lăng Phong nhìn qua mới cho rằng đắt như vậy.

Mười lượng, liền có thể mua cả cuộc đời của cậu.

“Được rồi, ta mua người.”

Tiết Lăng Phong khom người, khều cằm thiếu niên lên, hai niên thiếu đẹp gần như ngang ngửa, vào khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, phát hiện mắt đối phương cũng đỏ hồng, lệ yên lặng chảy xuôi.

“Yêu cầu của ta chỉ có một: Tuyệt đối không được rời khỏi ta!”

Nước mắt của Tiết Lăng Phong rơi xuống gương mặt của Song Phi, dung hợp với lệ trên đó, im lặng vùi vào trong tuyết.

Lão bản kỹ viện đứng ở cửa, há hốc miệng nhìn ngân phiếu trong tay, một nghìn lượng. Cả người lão nhiệt huyết sôi trào, một nghìn lượng!!! Thao chết mười Song Phi cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

“Khách quan!!! Đến nữa nhé!!!”

Lão hướng về phía hai niên thiếu đang chậm rãi đi vào trong gió tuyết, hưng phấn mà dùng sức vẫy tay, vẫy tới tận khi lão không nhìn thấy họ nữa.

Hai thiếu niên một bước trước một bước sau trên nền tuyết hoang nguyên, Song Phi không khóc, nước mắt của Tiết Lăng Phong thì vẫn không ngừng được.

Sở dĩ y tới chỗ này, là bởi vì có tin tức nói cha y ở đó.

Một năm rưỡi rồi, chỉ cần có tin tức của phụ thân, mặc kệ xa thế nào, y sẽ không chút do dự lập tức tìm tới. Mà không có lần đó, y cũng sẽ không phải khóc trở về.

Y bị bỏ rơi, bị người thân duy nhất vứt lại không chút do dự. Y giống như một kẻ ngu si chạy đi cầu xin những người có thể cung cấp manh mối nói tin tức cho y, dùng vô số tiền để lấy lòng họ, cho dù sau lại chứng minh có mười tin thì cả mười là giả, y vẫn không chút do dự đi tin tưởng điều thứ mười một.

Phụ thân của y bỏ chạy cùng một nam nhân, Bàn Long sơn trang từ lâu đã thành trò cười ở trên giang hồ, hơn nữa đứa con chạy khắp nơi tìm cha như y, lại càng thành chê cười trong chê cười.

Nhưng y không quan tâm, y vẫn rất nhớ rất nhớ ông, người cha thường ngày hà khắc với y, thế nhưng mỗi đêm khi đi ngủ, sẽ tới xoa đầu y kia.

Nhưng, lần này đã là lần thứ bao nhiêu phải thất vọng rồi?

Mỗi lần một phần kỳ vọng bị bóp nát lại là một lần thống khổ, ai có thể hiểu được? Không ai cần tới y sao? Những người y yêu thương đều nói gót nhau rời khỏi y sao?!

Gió lạnh trên hoang nguyên thấm vào xương, gào thét qua bên tai hai người. Lúc bọn họ đi qua một gò núi, phát hiện nơi đó có một sơn động nho nhỏ.

Hỏa quang ầm ập dấy lên trong hang, huyết động này thường thường có lửa nhân đặt chân tới, mỗi một hành giả rời đi sẽ để lại chút củi đốt cho người tới sau, để lấy mà dùng.

Tiết Lăng Phong ngồi tựa vào vách động, nhìn thiếu niên y vừa mua đang bận rộn bên đồng lửa hong y phục của hai người.

Sau đó, Song Phi đi tới, quỳ trên mặt đất, cởi đôi hài đã ẩm ướt của Tiết Lăng Phong, cẩn thận nhấc bàn chân bị cồng tới lạnh buốt kia, không chút do dự cởi y phục của mình ra, áp chúng nó vào ngực mình, dính sát vào da thịt.

Tiết Lăng Phong thấy cậu rùng mình một cái, lông mi cũng theo đó nhăn lại. Ở ngoài lâu như vậy, thân thể cậu sao có thể ấm được? Hiện tại lại ôm một khối băng, lạnh đến độ hơi run run.

“Không cần, có lửa a, tự ta qua đó sưởi là được.”

Thế nhưng thiếu niên lắc đầu, đem chân y ôm càng chặt hơn “Lửa quá nóng, trực tiếp hơ vào trái lại sẽ bị đông thương. Phải chậm rãi làm ấm lên một chút, rồi sưởi mới thoải mái.”

(đông thương: những bộ phận lộ ra ngoài khi gặp lạnh quá độ và kéo dài nếu gặp hơi nóng sẽ sinh ra bong tróc nứt nẻ gây ngứa ngáy)

Bọn họ, chính là người xa lạ.

Nhưng cái sự ấm áp đến từ người xa lạ, lại khiến nước mắt của Tiết Lăng Phong ngừng chảy. Y nhìn chân mình chôn trong ngực cậu, cảm giác khổ sở vì không ai yêu thương để tâm bỗng nhiên giảm bớt, nhưng lập tức khấn trương hỏi: “Người sẽ không rời khỏi ta chứ?”

Ngực đã lạnh rồi, Song Phi chuyển chân của Tiết Lăng Phong qua bụng mình, hơn nửa buổi, mới cúi đầu nói rằng “Thiếu gia, ngài mua ta, sau này ta là người của ngài, ngài sai bảo ta thế nào cũng được, không thỏa mãn thì cứ đánh ta, ta sẽ sửa tốt.”

“Ta không đánh người, cũng đừng gọi ta là thiếu gia.” Bỗng nhiên nước mắt của Tiết Lăng Phong lại chảy ra, y dùng tiền không phải để mua một người hầu, y muốn mua chính là yêu thương, y muốn có một người yêu mình, vĩnh viễn sẽ không rời xa mình, “Ta là Tiết Lăng Phong, người phải gọi là Phong Phong! Mặc kệ người bao nhiêu tuổi, người cũng phải làm ca ca của ta, phải rất tốt với ta! Phải yêu ta! Giống như cha ta trước đây mà yêu ta!”

Cái gì?

Thiếu niên ôm chân Tiết Lăng Phong, mờ mịt ngẩng đầu nhìn y, lẩm bẩm “Phong Phong.”

Đêm tuyết vắng vẻ đó, thiên địa lặng yên, tuyết trắng rơi rơi. Trong một sơn động nho nhỏ, thiếu niên bị mua về hướng chủ nhân của cậu lập một lời thề suốt đời không thay đổi, dù chết chín lần cũng không hối hận.

.

Đệ nhị mạc – Nương tử

Một năm sau.

Mùa đông đó, tuyết rơi rất ít. Vào đêm đã lâu, vầng trăng tròn vành vạnh đọng trên đầu cành cây trước cửa sổ.

“Phong Phong, đi ngủ thôi, đừng chơi nữa.”

“Thất Thất còn chưa muốn ngủ mà!” Tiết Lăng Phong cố sức tung con khỉ tên ‘Thất Thất’ lên cao, nhìn nó ở trong không trung hoảng loạn quơ quào tay chân, sau đó lại rơi vào vòng tay y, chưa hết kinh hồn, giấy dựa lung tung một lúc lại bay vào không trung...

“Đừng đùa nữa.”

Song Phi dọn giường xong, đi tới, trước khi Thất Thất lại một lần nữa rơi vào trong lòng Tiết Lăng Phong, đón được nó giữa không trung.

Thất Thất cố sức đứng vững trên cánh tay Song Phi, sau đó ‘viu ——’ một tiếng vội vã chạy trốn ra ngoài cửa sổ.

“Song Phi —— “

Tiết Lăng Phong không để ý tới con khi chạy trốn chết kia nữa, đi tới bên người Song Phi, ôm lấy cậu, nhu thuận đặt đầu trên vai Song Phi, bám vào người cậu tới tận bên giường, cởi y phục xong mới vào ngủ.

Cậu, hiện giờ chính là chỗ dựa và nơi gửi gắm của y, là ngọn lửa cực nóng duy nhất trong thế giới cô độc và băng lãnh này.

Y muốn tình yêu của cậu, toàn bộ, triệt để, vô tư, đều dành cho mình.

“Song Phi, mau nói câu kia, nói xong cùng nhau ngủ.”

Hai thiếu niên ôm nhau trong chăn, trán chạm nhau, nhìn kỹ nhau, như là song sinh.

“Ta vĩnh viễn yêu Phong Phong, cả đời không rời khỏi người.”

Đây là câu nói mỗi ngày buổi tối trước khi đi ngủ Tiết Lăng Phong đều phải nghe, nghe xong y sẽ cười rất hài lòng, một năm nay, sự tưởng niệm đối với phụ thân cũng bị một loại cảm tình khác phân tán bớt.

Thế nhưng, buổi tối hôm đó, xảy ra một việc.

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Tiết Lăng Phong mơ một giấc mơ kỳ quái. Y mộng thấy có một thân thể trần trụi, y hôn lên nó, vuốt ve nó, y nỗ lực áp người mình vào nó, ma sát lên chính thân thể mình, sau đó cảm thấy một luồng nhiệt cùng sự xao động kỳ quái.

Tiếp theo, y lại thấy một bộ phận nào đó của mình bị quăn chặt xung quanh, điều này khiến y sinh ra cảm giác điên cuồng, có vật gì đó kêu gào muốn thoát ra.

Y bỗng nhiên muốn biết, thân thể kia là ai? Là ai khiến y lần đầu tiên trong mười lăm năm cuộc đời sản sinh ra một sự rung động như vậy. Sau đó, y liền nhìn thấy khuôn mặt người kia.

“Song Phi ——”

Lúc Tiết Lăng Phong hô lên như vậy, bộ vị nào đó phun ra một dòng nóng bỏng, người cũng lập tức theo đó giật mình tỉnh lại. Y cảm thấy, đũng quần y đã ướt.

Trong bóng đêm y mở mắt thật to, không thể tin nổi mà thò tay hướng về chỗ ẩm ướt kia. Y đái dầm sao? Không thể a, y đã mười lăm tuổi rồi, hơn nữa, thứ trắng mịn như thế, cũng không phải là đái dầm đâu.

Còn thân thể trong mộng kia, là Song Phi?!

Tiết Lăng Phong lần mò sờ soạng tiểu đệ của mình, nó dùng một loại tư thế chưa từng thể hiện nằm tại khó gian của y, nó không hề là vật nhỏ mềm mềm, thịt thịt kia, mà cứng như hạt ngô cao lương y từng ăn.

“Song Phi! Song Phi!!! Tỉnh tỉnh, Song Phi, quần ta ướt rồi! Làm sao vậy? Ta bị làm sao vậy?”

Tiết Lăng Phong sốt ruột, theo thói quen cầu xin sự giúp đỡ của thiếu niên ngủ bên cạnh y.

“Làm sao thế?!”

Song Phi bị Tiết Lăng Phong lay tỉnh, đối phương vẫn đang nức nở ra sức gọi tên cậu. Cậu vội vã đứng lên thấp ngọn nến bên giường.

“Khó khó của ta ướt rồi! Còn có chỗ này, thật kỳ quái!”

Tiết Lăng Phong túm chỗ ướt ở đũng quần, nhân thân hoảng loạn kinh khủng tới mức trông giống Thất Thất buổi tối nhảy qua cửa sổ bỏ chạy. Lúc này, tuy tính khí của y đã nhuộm đi một chút, nhưng vẫn chưa khôi phục trạng thái ban đầu.

Song Phi vạch chăn, đẩy bàn tay đang túm chặt đũng quần của Tiết Lăng Phong ra, kéo quần y xuống. Giây phút đó, cậu ngáy cả người.

Từng giọt bạch trọc phun ra rơi lả tả trên bụng Tiết Lăng Phong, đây là thứ cậu không thể quen thuộc hơn được nữa, dục vọng của nam nhân. Cậu từng hầu hạ chúng nó, để chúng nó phun ở trên mặt, trong miệng, trong dạ dày của mình, nếu như khách nhân yêu cầu, cậu thậm chí phải cởi quần để bọn họ phát tiết xung quanh hậu huyệt hoặc trên phân thân của mình.

Tiết Lăng Phong thấy Song Phi chỉ nhìn chăm chăm ngọc hành của mình, cũng không nói gì, y lại bắt đầu càng thêm mờ mịt bất an, vì vậy liền kéo tay áo Song Phi, yếu đuối hỏi “Song Phi, ta bị bệnh rồi sao? Rất nghiêm trọng sao?”

Song Phi ngược mắt lên nhìn y, Tiết Lăng Phong nghĩ ánh mắt đó có chút kì lạ, y liền không dám nói gì nữa.

“Phong Phong, ta cho ngươi thoải mái, có được không?”

Tiết Lăng Phong vô tri mà nhu thuận gật đầu. Chỉ cần là Song Phi, chỉ cần là cậu, làm cái gì cũng được.

Song Phi nằm sấp giữa hai chân Tiết Lăng Phong, đầu tiên bắt đầu liếm những giọt bạch trọc rơi rải rác, rồi từng chút một tới bụng dưới của Tiết Lăng Phong.

Đây mới là cảm giác vừa rồi trong mộng! Không, so với trong mộng càng thêm mãnh liệt, càng thêm trùng kích!

Tiết Lăng Phong chỉ là một đứa con nít đáng thương, đâu chịu nổi sự hầu hạ thành thạo như thế, thất lưng gầy gầy bắt đầu vận vẹo.

Lúc Song Phi ngậm phân thân của y vào miệng, y lập tức triệt để bất chấp thẹn thùng mà lớn tiếng rên rỉ.

“Song Phi —— ưm, a! A! Thật... thật thoải mái... ha a...”

Tiết Lăng Phong luồn tay vào tóc Song Phi, đem đầu cậu ấn sâu về phía mình. Y đã theo bản năng nam tính thức tỉnh, tới tìm vị trí càng thoải mái và mức độ càng sâu hơn.

Mà thiếu niên cũng thuận theo ý tứ của y, đem phân thân của y nuốt càng sâu, sau đó lại dùng đầu lưỡi mềm mại không nặng không nhẹ hầu hạ phần trụ của bộ phận kia.

Song Phi! Song Phi!

Tiết Lăng Phong trong sự vui sướng lần đầu tiên trải sự đời, không ngừng lặp lại cái tên này ở trong lòng, y cấp thiết muốn nói gì đó với cậu, thế nhưng lại không tìm được từ ngữ thích hợp, cái thanh âm ở dưới đáy lòng hô hào muốn được phát ra, muốn được biểu đạt này là gì?

“Song Phi, ta yêu ngươi!”

Tiết Lăng Phong bắn ở trong miệng Song Phi.

Đúng, đây là lời y muốn nói. Giây phút đó, điều y muốn biểu đạt chính là y yêu cậu. Loại yêu này, là một loại tình yêu hoàn toàn mới, mở ra một cánh cửa trong thế giới tình cảm vẫn còn đơn thuần của y. Y nghĩ, nó như khói lửa rực rỡ vào đêm Trừ tịch, vừa là một loại chiếm hữu không cho người khác tranh giành.

Khoái cảm *** khiến Tiết Lăng Phong chưa hề có kinh nghiệm bị choáng váng mất một lúc lâu, đến khi y hồi phục lại tinh thần thì quần đã được Song Phi mặc lại, chân cũng đã đắp lên, mà mình thì đang bị ôm trong ngực.

Tiết Lăng Phong vươn tay, cũng ôm lấy Song Phi, dáng vẻ giống như trong mộng, sờ mó khắp nơi. Cảm giác ôm thân thể quen thuộc này không còn giống như trước kia. Y cảm thấy Song Phi của y nóng nóng, rất mềm mại, làm cho muốn đè lên lần qua lần lại, làm cho người ta muốn hôn...

Sau đó, y hướng về phía môi Song Phi, tới gần hôn một cái.

Đại để là Tiết Lăng Phong đã hiểu được mình bị làm sao, bởi vì y không thể ngừng nhớ tới cuộc sơ ngộ với Song Phi ở cửa nam quan quán, ‘Người mua ta không?’, nhớ tới nam nhân đáng ghê tởm kia, gã nói rằng ‘Song Phi có thể tiếp khách’.

Bắt đầu thấy không vui, Tiết Lăng Phong ôm chặt lấy Song Phi không buông.

“Ngủ đi, ngày mai dậy hỏi người một chuyện.” Song Phi dịch lại chân giúp Tiết Lăng Phong.

“Chuyện gì a?”

“Ngày mai hỏi lại người.”

Tiết Lăng Phong liền cả đêm không ngủ, y lật qua lật lại, một hồi nghĩ rồi cuộc Song Phi muốn hỏi y cái gì, một hồi lại trở về với khoái cảm vừa rồi, mãi đến khi trời sắp sáng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc tỉnh dậy, Tiết Lăng Phong phát hiện Song Phi đã đi rồi. Vì vậy, y vội vã hưng phấn bật dậy, mặc y phục, vòng qua một sườn núi nhỏ, đi tới trù phòng.

Song Phi quả nhiên đang ở bên trong, giúp bà vú của y nhóm lửa, làm điểm tâm cho y.

Thất Thất cũng ở đó.

Nó đã được huấn luyện biết mang củi lửa ở bên cạnh bàn bếp, đưa tới tay Song Phi. Còn Song Phi thì đẩy chúng nó vào miệng bếp dưới bàn, rồi dùng kiếm sắt gầy gầy.

Tiết Lăng Phong vọt tới phía sau cửa, len lén nhìn cậu. Y chưa từng nhìn lén như vậy, mang theo ái mộ, thậm chí một chút tự ti sợ cậu phát hiện.

Y thấy hỏa quang in dấu trên mặt Song Phi, đỏ rực, cậu hơi cong lưng, gương mặt hết sức chuyên chú, khiến Tiết Lăng Phong thấy tâm thần nhộn nhạo.

Vào một buổi sáng đầy sương mù ở Bàn Long sơn trang, Tiết Lăng Phong thấy mình có chút cảm giác thoát thai hoá cốt. (lột xác)

“Bạch thẩm, ta đi gọi thiếu gia đến ăn.”

Thấy điểm tâm nấu sắp xong, Song Phi đứng dậy, phỉu phỉu bụi bặm trên người. Trước mặt người ngoài, cậu vẫn gọi y là thiếu gia.

“Được.”

Bạch thẩm còn đang bận rộn vì món bánh bao nhân thịt mà Tiết Lăng Phong thích ăn nhất.

Tiết Lăng Phong thấy Song Phi chuẩn bị đi ra, lập tức đi vào, làm ra vẻ vừa mới tới, Song Phi thấy y bỗng nhiên xuất hiện, trong mắt hiện lên một tia sửng sốt.

“Vú nuôi! Con đói rồi!” Tiết Lăng Phong hướng về phía món bánh bao của mình. Mới vừa rồi rõ ràng còn quan tâm như vậy, hiện tại lại cố ý làm bộ không phát hiện Song Phi, kỳ thực tại đây mắt lại liếc trộm cậu.

Đáng tiếc Song Phi hoàn toàn không chú ý tới ‘Dụng tâm kín đáo’ của y, cũng chẳng ngại y tận lực hờ hững, đi giúp lấy bát đĩa.

“Tới đây, ăn thôi!”

Bạch thẩm gọi một tiếng, đem bánh bao thịt và những thứ khác đem tới căn phòng sát vách. Thất Thất lập tức kích động ở một bên hét ‘Tức! Tức!’. Vì sao nó từ sáng sớm đã tới bếp giúp đỡ, còn không phải là vì muốn được ăn ngon sao, Tiết Lăng Phong vụng về lấy ra một củ khoai lang từ trong đồng tro bếp, ném về phía nó.

Thất Thất ôm củ khoai lang nóng bỏng tay thỏa mãn chạy đi, ba người ăn ở sương phòng sát vách. Tiết Lăng Phong kiêu lời một cách hiểm cớ, còn Song Phi thì như là không biết phải nói thế nào, vì vậy, bữa sáng rất an tĩnh.

Song Phi không dùng đũa, Tiết Lăng Phong thường giúp hắn gấp những thứ mà thìa không xúc được.

Ăn xong, Bạch thẩm đi làm việc nhà, bà làm vú nuôi của Tiết Lăng Phong đã mười năm, nhìn y lớn lên, chiếu cố việc ăn uống và cuộc sống hàng ngày của y.

Còn Song Phi thì như mọi khi, thu thập bát đĩa, đem vào bếp rửa.

Gì thế này! Tiết Lăng Phong dẩu mồm, hiện tại chỉ còn hai người, chưa định hỏi sao??? Còn y thì đã tâm tâm niệm niệm cả đêm a!

Vì vậy, Tiết Lăng Phong không cam tâm đi theo vào trù phòng, đứng bên bàn bếp nhìn chằm chằm Song Phi rửa bát.

Song Phi cúi đầu rửa mấy cái, ngược mắt nhìn y một chút “Làm gì vậy? Ở đây toàn dầu mỡ, đi ra ngoài đi, đừng làm dơ y phục.”

Được rồi, được rồi, người giả bộ hả? Vậy tự ta hỏi!

“Tôi hôm qua người nói có chuyện muốn hỏi ta, là cái gì a?”

Trong thời gian chờ đợi đáp án, tim Tiết Lăng Phong lại tăng tốc một cách mặc danh kỳ diệu.

“Nga, không có việc gì.”

Tiết Lăng Phong lập tức thấy máu nóng xông lên ót, tức muốn chết.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Nói mau!”

Song Phi buông cái bát đã rửa sạch phân nửa ra, vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên xoay người, nhìn thẳng vào mắt Tiết Lăng Phong, hỏi: “Phong Phong, người có nguyện ý làm nương tử của ta không?”

Thịch! Thịch! Thịch!

Nhảy lên kịch liệt như thế, là âm thanh của trái tim sao?

Tiết Lăng Phong thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi. Y là nam nhân a, làm nương tử thế nào? Đó trong mắt người lớn hoàn toàn là một câu nói vui đùa của tiểu hài tử không hiểu chuyện, là một loại lời kịch trong trò chơi “Gia đình”. Thế nhưng, bọn họ là hai người đã quen thuộc lẫn nhau, họ suy nghĩ gì, thường không cần nói rõ ra đã có thể hiểu được.

Tiết Lăng Phong đỏ mặt, còn gì hạnh phúc hơn chuyện ‘Quân tâm tự ngã tâm’ (=) Lòng chàng như lòng ta). Y ngẩng đầu, kiêu ngạo mà hạnh phúc tuyên bố:

“Song Phi, là người phải làm nương tử của ta! Ta là trượng phu của người! Sau này quyết định như thế! Người gả cho ta, ta sẽ đối xử tốt với người, không cho người khác khi dễ người, không để người chịu khổ!”

Trong lòng thích một người, liệu có thể kéo dài qua bao nhiêu năm? Ước định này, có đúng là sẽ thực sự vượt qua toàn bộ sinh mệnh của cả hai người?

.

Đệ tam mạc – Vĩnh bất tương vong

(Mãi không quên nhau)

Lúc xuân về hoa nở, Tiết Lăng Phong lại nhiễm phải phong hàn. Đó đều là do y không nghe khuyên can nhảy vào hồ bơi, lúc đó xuân thủy còn vương chút lạnh, đêm đó y trở về liền phát sốt.

Thế nhưng vốn là chứng bệnh hai ba ngày có thể khỏi, y lại càng ngày càng suy yếu đi.

Đại phu ở Bàn Long sơn trang cách vài ba ngày lại tới thăm khám một lần, nhưng tựa hồ cũng không ngăn cản được bệnh tật ăn mòn thân thể Tiết Lăng Phong, y nhanh chóng không thể chạy loạn khắp nơi nữa, càng không thể cả ngày áp trên người nương tử của y làm chuyện thoải mái vui sướng.

Bệnh y rất nặng, đa số thời gian đều ở trên giường, cả ngày phát sốt nhẹ, nước mắt ngân ngấn, bất lực mà suy yếu cuộn người lại. Nếu như Song Phi ngồi bên giường với y, y sẽ dụ ngoạn đặt đầu ở trong lòng cậu, thường thường khó chịu tới độ hừ một tiếng.

Y luôn thấy rất hối hận, vì sao không nghe lời Song Phi, lại nhảy vào hồ mà bơi. Giờ mới ân hận, hàng ngày uống thuốc cũng không thấy khởi sắc, vô tác dụng.

“Phong Phong, người uống thuốc đi, uống xong ta sẽ ôm người ngủ, có được không?”

Thuốc trong tay Song Phi cũng sắp nguội rồi, thế nhưng Tiết Lăng Phong lại rúc ở trong chăn như một chú rùa, chỉ lộ ra mỗi tóc.

“Ta không muốn uống, ta khó chịu, Song Phi, ta khó chịu.”

Giọng Tiết Lăng Phong nho nhỏ, nhược nhược, truyền ra từ trong chăn, như một chú chim non mỏng manh.

“Uống rồi sẽ thấy dễ chịu.”

“Người gạt người.”

“Không gạt mà.”

“Lần nào người cũng nói uống xong sẽ dễ chịu, mỗi lần ta đều khó chịu!”

...

Cuối cùng, Tiết Lăng Phong vẫn ngoan ngoãn dậy uống thuốc, y vừa uống, vừa khó chịu tới độ nước mắt rơi tí tách vào trong bát, Song Phi nhẹ nhàng hôn y, vuốt vuốt lưng y.

Sau khi y uống xong, lại suy yếu nằm trở lại chần, chỉ là nhỏ giọng nói một câu: “Mau tới cùng nhau ngủ”, liền không có thanh âm.

Song Phi đem chén thuốc về trừu phòng, Bạch thẩm đang chà nôi. Bà nhận lấy chén thuốc Song Phi đưa, vội vã ngâm vào nước rửa sạch.

“Song Phi, khổ cực cho người rồi. Mỗi lần đều phải đỡ thiếu gia uống thuốc.”

Song Phi rũ mắt, đi tới bên đồng củi, hỗ trợ chuẩn bị củi lửa mai dùng “Bệnh của thiếu gia vì sao không khỏi?”

“Ai~” Bạch thẩm thở dài, nhìn thiếu niên cúi đầu yên lặng bận rộn bên đồng củi, bỗng nhiên chuyển câu chuyện “Nếu như thiếu gia nhu thuận được bằng một nửa người, thì ta cũng bớt việc.”

Song Phi buông củi trong tay, ngẩng đầu nói “Ta không muốn thiếu gia giống như ta, hẳn không cần phải nhìn sắc mặt người ta mà sống, không nên giống như ta đi lấy lòng người khác, mệnh của chúng ta không giống nhau, ta thích hần tự do tự tại, vừa tùy hứng lại vừa lạnh lợi. Ta hy vọng hẳn có thể vô ưu vô lự như thế cả đời, hiện tại hẳn mắc bệnh nặng như vậy, ta chỉ hận không thể đem thân mình ra thay. Chỉ cần thiếu gia có thể khỏi, ta nguyện ý hy sinh tất cả.”

Bạch thẩm sững sốt một chút, thở dài lắc đầu. Người bị mua về làm nô làm phò như họ, cho dù chủ nhân có tốt, cũng là ở dưới mái hiên nhà người khác xin phần cơm ăn, trước sau vẫn là kém một bậc. Trên đời này, thực sự là mỗi người một mệnh.

“Bạch thẩm, ta trở về đây.”

Song Phi thu thập củi lửa xong, liền vội vàng cáo từ Bạch thẩm, trong đầu cậu toàn là đáng vẽ đáng thương thấp giọng nức nở của Tiết Lăng Phong lúc khó chịu, nhớ tới làm cho đau lòng.

Trở lại gian phòng, bên trong một mảnh đen kịt, không có nửa điểm thanh âm. Chần trên giường vậy thành hình tròn lớn, đó là Tiết Lăng Phong đang cuộn thành một đồng.

Song Phi đi qua sờ trán y, vẫn liên tục duy trì sốt nhẹ, đối với sự đụng chạm của mình không có chút phản ứng nào.

Song Phi cởi y phục, cẩn thận chui vào chần. Vừa mới nằm xuống, thân thể nóng hổi của Tiết Lăng Phong liền như thú con vô thức áp tới.

Song Phi đưa tay ra ôm lấy y, bị bệnh nửa tháng rồi, y gầy đi rất nhiều. Ban đêm thường nói mê, có đôi khi gọi ‘Cha’, có lúc thì gọi ‘Song Phi’. Mà thì thoảng khó chịu tới tỉnh lại, khóc trong lòng Song Phi, thấp giọng cầu xin cậu gọi đại phu cho mình.

Hỏi y khó chịu ở đâu, y lại chỉ biết lắc đầu, biểu đạt không rõ ràng lắm.

Kỳ thực là tự Tiết Lăng Phong biết rõ, nguyên nhân thật sự khiến y khóc, nguyên nhân làm y sợ.

Y khóc, cũng không phải vì bị ốm đau dằn vặt, điều thực sự làm y khó chịu, là y phát hiện mình bắt đầu quên một số thứ.

Y không nhớ nổi lời Song Phi nói với y đêm qua trước khi đi ngủ; y không nhớ nổi hôm qua mình ăn gì, làm gì. Ký ức xa hơn, lại giống như bị một bàn tay vô hình xóa đi, hết thấy trở nên mơ mơ hồ hồ. Mà gần đây, khi ở trên giường một mình muốn đọc sách, y phát hiện có rất nhiều chữ y không nhận ra nữa.

Y sợ, có một ngày, mình sẽ quên tất cả, đến Song Phi cũng quên mất.

Nhưng trạng huống như vậy y không dám nói cho ai, bất cứ lúc nào y tỉnh lại, đều có thể thấy Song Phi lo lắng nhìn mình, vì mình mà cả đêm mất ngủ, một người mình yêu như vậy, thắm thiết không muốn xa rời, y nên nói thế nào với cậu: ‘Có lẽ ta sắp quên người rồi.’?

Tiết Lăng Phong bắt đầu bị quan đối với sự biến đổi của bệnh trạng, tuy rằng y mới mười mấy tuổi, nhưng y đã bắt đầu suy nghĩ về cái chết, y nghĩ, tuy rằng mình đã quên rất nhiều, nhưng theo bệnh tình phát triển như vậy, tới một ngày nào đó đến lúc phải đi, y hẳn là còn có thể nhận ra Song Phi.

Qua một tháng, Tiết Lăng Phong trở nên an tĩnh, y không hề cần Song Phi phải dỗ uống thuốc, mỗi lần đều bình thần nuốt hết, y không hề vì khó chịu mà rên rỉ, luôn nằm yên lặng, kéo Song Phi tới bên người, không cho cậu rời đi nửa bước.

Y đã gãy trơ xương, nhưng lặng lẽ chịu đựng bệnh tật, ở trong đầu thầm lặng tìm kiếm từng ký ức càng ngày càng ít.

Y gần như không mở miệng nói nữa.

Nhưng Song Phi biết thân thể y đã càng ngày càng suy yếu.

Đại phu vẫn đúng hạn tới xem bệnh, mỗi lần đều nói Tiết Lăng Phong chưa hết phong hàn.

Nhị thức của Tiết Lăng Phong, Tiết Chấn Dương cùng thường đích thân tới thăm y. Từ sau khi phụ thân của Tiết Lăng Phong bỏ đi, mọi việc lớn nhỏ trong trang đều tạm thời do Tiết Chấn Dương tới quản lý thay.

Lần cuối cùng Tiết Chấn Dương tới là ba ngày trước, lúc đó Tiết Lăng Phong nhìn hẳn thật lâu, cuối cùng mới suy yếu gọi: “Nhị thúc.”

Y thực sự sắp không nhớ được nữa. Tới lần sau Tiết Chấn Dương trở lại, y đại khái đã không nhận ra nổi hẳn.

Lúc đó cũng không ai chú ý tới sự khác lạ của Tiết Lăng Phong, hoàn toàn cho rằng là bệnh của y quá nặng, không còn sức để gọi.

Song Phi liên tục suy nghĩ, rốt cuộc Tiết Lăng Phong bị làm sao? Nếu như thật sự là cảm phong hàn, vì sao mình mỗi ngày cùng ăn cùng ở với y, lại không bị lây.

Một ngày một đêm trôi qua, Tiết Lăng Phong đã không hề hồi tưởng chuyện quá khứ nữa, bởi vì y cơ bản không tỉnh, đại đa số thời gian, y đều chìm trong mê man.

Song Phi không đồng ý cho y tiếp tục uống thuốc, chỉ muốn để y nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, thế nhưng Bạch thắm vẫn đúng hạn gọi y tỉnh lại, để y dậy uống thuốc.

Mỗi lần tỉnh dậy, Tiết Lăng Phong đều mờ mờ mịt mịt, ngay cả Song Phi ở bên cạnh cũng không có phản ứng gì, uống thuốc xong lại nằm xuống, chỉ là trước khi đi vào giấc ngủ, sẽ theo thói quen liếc nhìn Song Phi một cái, vươn cánh tay khô héo về phía cậu, để cậu ngồi xuống bên người mình, rồi nặng nề ngủ.

Thẳng đến một buổi tối nào đó, bởi vì Tiết Lăng Phong nôn mửa, Song Phi dậy giặt quần áo cho y, lúc đó mới biết tất cả.

Tiết Lăng Phong, bị chính thức thúc ruột của mình, Tiết Chấn Dương, hạ độc.

Song Phi thấy Tiết Chấn Dương từ một nơi bí mật gần đó giao một cái bọc cho Bạch thắm, sau đó nói rằng: “Đây là bảy phần dược cuối cùng, đại phu nói, hẳn là nó sẽ không chịu nổi qua lần này. Không ngờ một tiểu hài tử lại có thể gắng gượng lâu như vậy. Có điều cũng tốt, nếu chết quá nhanh, trái lại dễ gây ra khả nghi, bên trong Bàn Long sơn trang này, vẫn còn một vài lão già muốn giữ lại nó.”

Bạch thắm gật đầu, nhận lấy cái bọc quay về trù phòng.

Còn Tiết Chấn Dương nhìn quanh một chút, cũng nhanh chóng ly khai.

Song Phi lặng lẽ về phòng, đắp lại chăn cho Tiết Lăng Phong, ánh mắt rơi xuống thanh bội kiếm treo trên tường. Vì sao, một người lại muốn giết chết chất nhi của mình? Bọn họ không phải là có quan hệ máu mủ tình thân sao? Còn Bạch thẩm, bà nuôi Tiết Lăng Phong lớn, chiếu cố y mười lăm năm, vì sao giờ khắc này cũng có thể xuống tay, nhìn y từng chút một thống khổ mà chết?

“Bạch thẩm.” Song Phi đứng ở cửa phòng bếp, lặng lẽ nhìn chăm chăm nữ nhân bên trong.

Bạch thẩm đang chuẩn bị ngâm thuốc, bị làm cho giật mình, đến gói thuốc trong tay cũng rơi xuống đất, lại cuống quýt nhặt lên.

“Đã trễ thế này? Người tới đây làm gì? Thiếu gia đâu?”

“Bạch thẩm, vì sao?”

Song Phi đi vào, từng bước một tiến về phía nữ nhân bên bàn bếp.

“Cái gì vì sao?” Nữ nhân có chút hoảng loạn lui về sau.

“Vì sao muốn hại thiếu gia? Không phải bà đã nuôi dưỡng hần mười lăm năm hay sao? Tuy rằng hần nghịch ngợm, thế nhưng đối với bà cũng tốt. Hần từng nói với ta, bà giống như mẹ ruột của hần. Vì sao?” Nói tới đây, tất cả đều không giấu diếm nữa.

Nữ nhân không lùi tiếp, cúi đầu, thì thào nói “Vì sao? Sữa của ta để nuôi hần, sẽ không thể nuôi hài tử của chính ta, ta làm cơm cho hần, còn hài tử của ta lại không được ăn thức ăn ta làm; ta nhìn hần lớn lên, mà hàng năm chỉ có tới tất niên mới có thể trở về nhìn hài tử của ta một chút, chúng nó cũng sắp không nhớ rõ người mẹ là ta đây nữa rồi. Thiếu gia đối với ta dù tốt, chung quy vẫn là con của người khác, mà ta mất đi, là thân sinh cốt nhục...”

“Ta không oán, bởi vì ta nghèo, để có thể có tiền cho hài nhi của ta, ta chỉ có thể chọn cốt nhục chia lìa. Ta cũng không oán thiếu gia, Song Phi, người nói đúng, mỗi người một mệnh, muốn trách chỉ có thể trách mệnh ta bất hảo.”

“Thế nhưng, nhị lão gia nói, nếu như ta không chịu làm chuyện này, phải chết sẽ là hài nhi của ta. Song Phi, nếu người có mẫu thân trên đời, nàng ắt cũng sẽ làm như ta.”

Một phen nói hết lời, nữ nhân cũng bật khóc, có hổ thẹn, có không đành, thế nhưng cho dù có mười lăm năm dưỡng dục thâm tình, bà chung quy cũng chỉ là một vú nuôi.

“Song Phi, nhị lão gia muốn làm trang chủ thực sự. Nhưng lúc trang chủ bỏ đi, đã có thủ dụ để Thiếu gia tiếp vị lúc mười sáu tuổi, nhị lão gia không muốn nhường a... Hần muốn thiếu gia phải chết, mình có thể danh chính ngôn thuận làm trang chủ, nhưng lại không thể một phát giết ngay, khiến cho người khác hoài nghi. Vừa vặn hai tháng trước thiếu gia nghịch nước bị phong hàn, hần liền cùng đại phu nẩy ra cái chủ ý này, lại mượn cơ phong hàn kéo dài không khỏi, cứ vậy làm theo... Ta...”

Song Phi trầm mặc thật lâu, sau đó ‘Bịch’ một tiếng quỳ xuống: “Bạch thẩm, ta hiểu nỗi khổ của bà, cũng không muốn bà khó xử, ta chỉ cầu bà một việc, có thể để ta mang thiếu gia đi hay không? Đời này chúng ta sẽ không quay về Bàn Long sơn trang nữa bước, nhị lão gia cũng có thể ngồi lên cái vị trí trang chủ của hần.”

Bạch thẩm vội vã lắc đầu, hoang mang nói: “Song Phi, chuyện này căn bản không liên quan đến người, nhị lão gia muốn giết chính là thiếu gia, sẽ không làm khó dễ người, nếu người không muốn nhìn thiếu gia chết, thì đi một mình là được. Nhị lão gia đã phân phó với ta, quyết không thể để thiếu gia ra khỏi Bàn Long sơn trang nữa bước. Nếu người muốn dẫn hần đi, ta đành phải nói với nhị lão gia!”

Song Phi gật đầu, nhìn Bạch thẩm nói nghiêm túc: “Bạch thẩm, ta nói rồi, vì thiếu gia, ta có thể hi sinh tất cả, trong sự hi sinh đó, cũng bao gồm cả bà.”

Nữ nhân còn chưa kịp nghĩ ra những lời này có ý gì, đã thấy thiếu niên bỗng nhiên từ phía sau rút ra một thanh kiếm sắc bén, quang mang ngân bạch sáng như tuyết trong nháy mắt xuyên thủng trái tim bà.

“Bạch thẩm, xin lỗi.”

Song Phi từ trên mặt đất đứng dậy, chạy vội ra ngoài.

Cậu đã giết người, từ nay về sau, cậu là một kẻ sát nhân. Mùi máu tanh đêm đó, cho dù sau này cậu lại giết vô số người, vẫn không cách nào phai nhạt.

Bởi vì, chính mẫu thân của cậu cũng bị một kiếm xuyên thủng trái tim, lưu lại cậu còn nhỏ tuổi, bị bán vào kỹ viện, vì sinh tồn mà làm chuyện dè tiện nhất. Nếu như mẫu thân còn sống, vận mệnh của cậu có lẽ đã khác. Mà nữ nhân bị giết này, hài tử của bà có lẽ giống như cậu, từ nay về sau sẽ đi trên con đường đời hoàn toàn khác.

Giữa trần thế, luôn có một đám người như vậy, số phận của họ, đã đơn giản bị một người xa lạ chưa từng gặp gỡ cải biến.

Trên đường chạy trở về, Song Phi một mực khóc, cậu chỉ là một đứa trẻ con, lúc giết người sao có thể không sợ, nhưng là vì Tiết Lăng Phong...

Cả đời cậu, đều là vì một người này, chết chín lần cũng không hối hận.

.

Đệ tứ mạc – Ảnh vệ

Lúc Song Phi trở về phòng, trời đã tờ mờ sáng.

Tiết Lăng Phong hồn nhiên không phát giác ra kinh biến một đêm, chỉ cuộn tròn lại trong chăn.

“Phong Phong, dậy đi! Chúng ta phải rời khỏi đây!”

Song Phi nâng Tiết Lăng Phong dậy, mặc áo bông, quần bông cho y. Tiết Lăng Phong bị lăn qua lăn lại một lúc lâu mới chậm rãi tỉnh lại, y nhìn thiếu niên trước mặt, Hắn là ai vậy?

Hắn là ai? Rất rất quen thuộc, nhưng sao không thể gọi ra cái tên đó.

“Người mua ta không?”

“Vĩnh viễn yêu Phong Phong, cả đời không rời khỏi người.”

“Phong Phong, người nguyện ý làm nương tử của ta không?”

...

A, là người đó.

“Song Phi...”

Ký ức khô cạn tuôn ra một chút, y nhớ ra rồi. Tiết Lăng Phong yếu ớt gọi một tiếng, là Song Phi của y, y còn nhớ rõ cậu, may là, y còn nhớ rõ.

Trên đôi môi tái nhợt của Tiết Lăng Phong hiện ra tiểu ý suy yếu.

“Phong Phong, chúng ta phải đi rồi.”

Song Phi mặc y phục cho Tiết Lăng Phong, bế y ra ngoài. Y đã bệnh tới không còn trọng lượng, chỉ còn tro xương.

“Phải đi rồi...”

Bởi vì thân thể quá gầy, đầu Tiết Lăng Phong có vẻ lớn đặc biệt, nhìn xa xa, như một quả bóng da dính trên que củi. Y không cử động nổi đầu mình, liền dựa vào vai Song Phi, nhân thân mờ mịt, bọn họ phải đi đâu? Mà y hiện tại thân ở nơi nào? Bỗng nhiên, trong ánh mắt y hiện lên một ánh sáng yếu ớt, y nhớ tới một chuyện gì đó trọng yếu.

“Thất Thất... đem Thất Thất cùng đi!”

Y cấp thiết kéo vạt áo Song Phi —— Thất Thất, đó là con khỉ lúc y trên đường mang theo Song Phi trở về, mua lại từ đám người trên chợ khỉ, lúc đó nó đã bệnh sắp chết, lại được hai người họ cùng nhau cứu sống, thành bạn chơi đùa tốt nhất của họ. Y nghĩ Thất Thất cũng như y, ban đầu không ai cần, sau đó thì tìm thấy hạnh phúc. Vứt bỏ Thất Thất, thật giống như ám chỉ y cũng sẽ bị vứt bỏ.

Song Phi không để ý Tiết Lăng Phong cầu xin, chỉ vội vã ôm y chạy đi về phía con đường xuống núi. Tiết Lăng Phong đã thần chí mơ hồ, lại không rõ trạng huống, y chỉ biết là Song Phi không muốn mang Thất Thất theo. Cậu sắp vứt bỏ Thất Thất, sau đó cũng sẽ vứt bỏ mình.

“Thất Thất, Thất Thất! Ô ——”

Đột nhiên Tiết Lăng Phong bật khóc.

Song Phi thấy y đã suy yếu tới mức này, còn hao sức khóc tê tâm liệt phế, không thể làm gì khác hơn là đặt y trên một cái ghế đá tại chỗ rẽ của sơn đạo, để y chờ.

“Phong Phong, ta đi tìm Thất Thất tới. Người đợi ở đây, không nên lộn xộn, ta sẽ nhanh chóng trở lại!” Nói xong, Song Phi liền theo sơn đạo chạy lên núi. Cậu và Tiết Lăng Phong làm một cái phòng ở trên thân cây tại sườn núi cho Thất Thất, chỉ cần là lúc Thất Thất không ở trong bếp, cơ bản đều chơi quanh căn phòng kia.

“Ta sẽ nhanh chóng trở lại.”

Những lời này, vậy mà lại trở thành ký ức tê tâm liệt phế nhất trong đầu Tiết Lăng Phong, bởi vì Song Phi đã không trở lại.

Ở giữa một sườn núi, lúc Song Phi đang ôm lấy Thất Thất, cậu thấy áo mình bị một bàn tay to lớn xé rách lên.

Cậu quay đầu lại nhìn, một nam nhân trên mặt có vết sẹo thật dài, đang đứng phía sau cậu, nhìn cậu chằm chằm phát ra tiếng cười ‘Hắc hắc’.

Đó là tứ hộ pháp.

Là người cổ quái nhất Bàn Long sơn trang.

Hắn không tham gia vào cuộc tranh giành quyền lợi trong sơn trang, cũng không quan tâm các loại sự vật trong trang. Hắn chỉ suốt ngày ở Thiên Ảnh môn huấn luyện ảnh vệ, suốt ngày đắm chìm suy nghĩ làm thế nào có thể huấn luyện ra ảnh vệ cường đại hơn. Hắn không quan tâm ai là trang chủ, hắn cũng không quan tâm ai chết ai sống, hắn đem toàn bộ thể xác và tinh thần, tập trung vào đám sinh vật mà hắn coi thường hơn hết thảy, lại cảm thấy hứng thú không gì sánh được kia.

Song Phi còn chưa từng gặp qua hắn, thấy nam nhân diện mục dữ tợn này nhìn chằm chằm cậu mà cười thì theo bản năng thấy sợ hãi, Thất Thất trong lòng cũng hướng nam nhân phát ra tiếng thét đầy địch ý.

“Buông ra, buông ra! Người là ai??! Buông ta ra!!!”

Song Phi bị Tứ hộ pháp dùng một tay xé cổ áo lên, cậu hoảng loạn giãy dụa, nam nhân này, khiến cậu rất sợ hãi!

“Hắc hắc, hắc hắc hắc hắc.” Hoắc Quân cười như thần kinh “Rốt cuộc tìm được một bảo bối!”

Hóa ra, lần này hắn hạ sơn, là vì đi tìm ‘Vật liệu’ luyện ảnh vệ. ‘Vật liệu’ thiếu thốn là chuyện khiến cho hắn đau đầu ở Thiên Ảnh môn, bởi vì muốn luyện một ảnh vệ, phải tiêu hao hơn trăm nghìn ‘Vật liệu’. Đại bộ phận những người bị bắt vào Thiên Ảnh môn, ở trong hoàn cảnh cực đoan nghiêm khắc đó, căn bản không sống được bao lâu. Cuối cùng có thể trở thành ảnh vệ, đã là chọn một trong hàng nghìn.

Mà lần này đây, hắn phiền muộn ra về tay không.

Không ngờ tới trời xanh có mắt, lại để hắn nhặt được một bảo bối ngay tại ngọn núi nhà mình. Với ánh mắt đã xem qua vô số người của hắn, liếc mắt liền nhìn ra đây là một ‘Vật liệu’ có thể thành dụng cụ rất tốt.

“Ha ha, ha ha ha ha!”

Cứ như vậy, Hoắc Quân không đợi phút nào, kéo Song Phi đi thẳng vào Thiên Ảnh môn, Song Phi giãy dụa một cách vô lực trong bàn tay cứng như thép của hắn, tựa một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi trên đại dương mênh mông.

Thất Thất thấy chủ nhân của mình gặp rủi ro, bất chợt nhảy dựng lên trong lòng Song Phi, cắn mạnh vào lỗ tai Hoắc Quân. Hoắc Quân cảm tức hừ một tiếng, chỉ tiện tay đập một cái, Thất Thất đã ngã khỏi đầu vai hắn, rơi xuống mặt đất, không nhúc nhích nữa.

Nó trợn lớn đôi mắt tràn máu, chưa kịp giẫy dụa đã tắt thở.

“Thất Thất!!!” Song Phi kêu lên, liều mạng muốn vụng bưng tay Hoắc Quân ra, nhưng đôi bàn tay kia không chút sứt mẻ mà kéo cậu theo, cậu còn không biết mình sẽ bị mang tới một địa ngục trần gian như thế nào, nhiều lần trải qua sự dằn vặt không tưởng tượng nổi, bị cải tạo tới thay đổi hoàn toàn; cậu còn không biết từ đó về sau số phận của cậu và Tiết Lăng Phong đã bỏ lỡ điểm giao nhau, bắt đầu đi lên con đường càng lúc càng tách xa.

“Phong Phong! Phong Phong ——”

Song Phi liên tục gọi tên Tiết Lăng Phong, mãi đến khi thanh âm của cậu và cuộc đời sau này đều bị cánh cửa sắt nặng nề cao chín trượng của Thiên Ảnh môn bao phủ.

Còn Tiết Lăng Phong lúc này vẫn ngồi ngây ngốc ở ghế đá tại chỗ rẽ dưới chân núi, lo lắng chờ đợi thân ảnh của Song Phi và Thất Thất cùng trở lại trên sơn đạo.

Sau đó mãi đến khi mặt trời xuống núi, y cũng không thể đợi được bọn họ trở về, mà là Tiết Chấn Dương tới. Sáng sớm Tiết Chấn Dương đã thấy mí mắt giật liên tục, như có cảm giác không hề tốt. Hắn liền vội vã tới, xem Tiết Lăng Phong có hấp hối như kế hoạch hay không.

Mà Tiết Chấn Dương thấy Tiết Lăng Phong bọc chăn bông, ngồi trên ghế đá thì nhất thời sợ ngây người.

Tiết Lăng Phong thì ánh mắt mờ mịt, y đã không còn nhớ rõ nữa. Hắn là ai vậy nhỉ.

Sự tình bại lộ rồi sao?!

Đây là cảm giác đầu tiên của Tiết Chấn Dương.

Chẳng lẽ tất cả mọi người đều đã biết hắn định giết chết nhi, mưu trang chủ vị??!

Không, Tiết Chấn Dương tỉnh táo lại, theo kinh nghiệm của hắn, chuyện này còn chưa truyền ra, về phần vì sao Tiết Lăng Phong lại ngồi một mình ở đây, hắn cũng không có thời gian đi sâu tìm hiểu, hiện tại chỉ có thể quyết định thật nhanh, lập tức giết thiếu niên này!

Dù sao nhìn dáng vẻ đầu trọng cước khinh đó (lảo đảo?), cũng là cái thứ sống không được bao lâu nữa, giết xong rồi bịa ra chuyện bệnh tật bỗng nhiên trở nặng, chết bất đắc kỳ tử, cũng sẽ qua chuyện.

Không suy nghĩ nhiều, Tiết Chấn Dương rút Tuyệt kiếm trong lòng ra, chậm rãi tiến về phía Tiết Lăng Phong.

“Chết nhi, xin lỗi nhé!”

Nhìn kiếm đâm tới, Tiết Lăng Phong mờ mịt mở to hai mắt.

Ngay khoảnh khắc đó, bỗng nhiên, từ những bóng râm trong rừng hiện ra bảy hắc y nhân, đều mang mặt nạ thanh đồng, như thể quỷ mị che chắn trước mặt Tiết Lăng Phong, rời khỏi kiếm khí của Tiết Chấn Dương.

Những người này là ảnh vệ của Bàn Long sơn trang! Không, phải nói là ảnh vệ thuộc về Tiết Lăng Phong.

Đây là thanh kiếm sắc bén mà phụ thân của Tiết Lăng Phong, trước khi rời khỏi Bàn Long sơn trang, đích thân chọn ra từ Thiên Ảnh môn, lưu lại cho nhi tử của mình.

Đây là cái khiên mạnh mẽ mà trong cuộc sống sau này không có ông ở bên, sẽ thay thế ông bảo hộ nhi tử.

Thế nhưng, không chỉ Tiết Lăng Phong có ảnh vệ, Tiết Chấn Dương hiện nay là người chủ trang, đương nhiên cũng xứng có ảnh vệ.

Năm thân ảnh chậm rãi trượt ra khỏi tàng cây, lặng lẽ như cái bóng đứng phía sau Tiết Chấn Dương.

Trong Tu La tràng của Thiên Ảnh môn không có bằng hữu, đồng dạng thân là ảnh vệ, cùng trải qua sự tàn khốc và đau khổ như nhau, nhưng sẽ vì chủ nhân mà rút kiếm không chút do dự hướng về phía nhau.

“Đinh Ất, bảo hộ chủ nhân ly khai.”

Người dẫn đầu trong số bảy người phân phó với một người khác.

Tiết Lăng Phong nhìn cái người mang mặt nạ thanh đồng ôm mình lên khỏi ghế.

“Người muốn mang ta đi đâu? Ta đang đợi nương tử của ta và Thất Thất. Ta không đi!” Tiết Lăng Phong giãy dụa trong lòng Đinh Ất.

Tiết Lăng phong phát hiện hắc y nam nhân vẫn không buông mình ra, lại bắt đầu lớn tiếng kêu thảm thiết.

“Song Phi! Thất Thất! Song Phi —— Người thả ta xuống!”

Nhưng ảnh vệ vô cảm cũng không phải là Song Phi mà đối với mỗi giọt nước mắt của y đều đau lòng, thấy Tiết Lăng Phong rơi lệ, trên gương mặt sau diện cụ kia cũng không có bất cứ biến động nào, trong mắt ảnh vệ chỉ có mệnh lệnh và bảo hộ chủ nhân.

Nam nhân bỗng nhiên kiên quyết nhảy lên, tựa như một đạo cầu vòng hắc sắc bắn về phía chân trời, trong nháy mắt biến mất vào sâu trong rừng rậm.

Tiết Chấn Dương cả kinh, quả nhiên là do phụ thân Tiết Lăng Phong đích thân chọn, ắt là ảnh vệ được đào tạo đặc biệt, thế nhưng, hắn không thể thả y đi!

“Các người đuổi theo!”

Năm cái bóng phía sau Tiết Chấn Dương biến mất hai, thế nhưng lại có không ít thị vệ của Tiết Chấn Dương chạy tới.

Còn lại sáu người, đương nhiên là để ngăn chặn Tiết Chấn Dương, liều mạng đánh một trận để cho Tiết Lăng Phong có thêm thời gian tranh thủ chạy thoát.

Sau trận đó, thủ hạ của Tiết Chấn Dương tổn hại nặng nề, mà sáu người lưu lại cũng đã chết.

Nửa tháng sau, Tiết Chấn Dương kế nhiệm vị trí trang chủ, tuy rằng trong việc Tiết Lăng Phong biến mất có vô số điểm đáng ngờ, nhưng hắn đã gạt bỏ tất cả những người có tham dự trong chuyện đó. Không nhân chứng, không vật chứng, mà trang chủ vị của Bàn Long sơn trang đã bỏ trống ba năm, cần gấp người kế tục, dĩ nhiên là Tiết Chấn Dương được như nguyện. Chỉ là, hắn vẫn không ngừng tìm kiếm và truy sát Tiết Lăng Phong.

Còn Đinh Ất mang theo Tiết Lăng Phong vượt xuống Giang Nam, gặp Âu Dương Ngọc và phụ thân Âu Dương Trường Hoành. Âu Dương Trường Hoành cùng với phụ thân của Tiết Lăng Phong có sinh tử chi giao, đương nhiên đồng ý ra tay cứu con của người kia một mạng.

Ngay lúc đó, Tiết Lăng phong đã chỉ còn thoi thóp một chút hơi tàn cuối cùng.

Âu Dương Trường Hoành đưa Tiết Lăng Phong về nơi ở bí mật của mình, chậm rãi trị liệu, cuối cùng Tiết Lăng Phong cũng khá dần lên.

Y mơ hồ nhớ lại một vài chuyện, chỉ là đại bộ phận ký ức đã như cánh tay người bị cắt đi, không tìm trở lại được nữa.

Khi đó, Âu Dương Ngọc mới mười tuổi, có một lần gọi Tiết Lăng Phong là người điên, vì suốt ngày hỏi người khác là nương tử của mình đi đâu rồi, thế nhưng lại không nói nên được rằng nương tử của y là ai, đáng vẻ thế nào, nhà ở đâu.

Tiết Lăng Phong phát điên một thời gian, bị tất cả tiểu hài tử gần đó đả kích và cười nhạo.

Đến tận khi Âu Dương Trường Hoành nói với y: “Tất nhiên sẽ có ngày nương tử của ngươi trở về, đến lúc đó ngươi sẽ nhận ra thôi. Thế nhưng, trước khi người đó trở về, ngươi hẳn là phải chuẩn bị một cuộc sống tốt nhất cho hắn, không để hắn chịu khổ theo ngươi, không để hắn cùng người bị người ta truy sát như bây giờ. Vậy nên, ngươi cần phải đoạt lại tất cả thuộc về người ở Bàn Long sơn trang.”

Tiết Lăng Phong liền trầm mặc hẳn đi. Khi đó, y đã đầy mười sáu tuổi, tới độ tuổi bắt đầu suy nghĩ những vấn đề như vậy giống người lớn.

Y nghĩ y hẳn là phải hảo hảo luyện võ công mà cha y đã dạy, không thể ham chơi làm nũng như trước, dù sao, bên cạnh y đã không còn ai để có thể dựa vào.

Lại là một năm Giang Nam tuyết.

Liệu có phải rằng sau khi đã giết người, trái tim sẽ chậm rãi trở nên lạnh lẽo cứng rắn?

Có lẽ, sau khi y lựa chọn tu tập ma công, tim của y cũng đã biến thành đá rồi?

Tiết Lăng Phong phát hiện, võ công cha y dạy là võ học chính chống, võ công như vậy muốn tu luyện tới cảnh giới chí ít phải mất ba mươi năm, mà y một khắc cũng không thể chờ tới lúc đạt được mục đích, y muốn trở lại Bàn Long sơn trang trong thời gian ngắn nhất, kiếm số tiền tối đa, đợi nương tử của y trở về cùng y sống những ngày tươi đẹp.

Tu tập ma công, tuy rằng tâm tình đại biến, thân thể bị thương không nhẹ, thể nhưng học rất nhanh.

Tiết Lăng Phong y rút cuộc đem Bàn Long sơn trang tẩy tới máu chảy thành sông.

Ngay lúc đó Tam hộ pháp cũng không tránh được lưỡi kiếm của y. Tuy rằng Nhị hộ pháp năm lần bảy lượt biểu thị bản thân đối với y, đối với cha y từ đầu tới cuối đều là trung tâm như một, đồng thời một mực tìm kiếm tung tích của y, thể nhưng trong bộ não không có ký ức của Tiết Lăng Phong, y cũng không phán đoán ra thật giả đúng sai.

Vậy nên, y giết hẳn không chút do dự, điều y cần chính là bồi dưỡng một nhóm tinh nhuệ thật sự thuộc về mình.

Tiết Chấn Dương chết bởi cực hình, Tiết Lăng Phong diện vô biểu tình nhìn Nhị thúc mà y không còn ký ức gì, nhưng lại có huyết hải thâm thù, kêu rên tới chết dưới giá hành hình.

Trong cảnh huyết chiến đó, Đinh Át cuối cùng vì bảo hộ chủ nhân mà chết.

Những năm tháng sau đó, là vô tận hư không và chờ đợi, đợi cái người nói với y ‘Ta sẽ nhanh chóng trở lại’ kia.

Y bắt đầu thích đi tìm bảo vật, chém giết khắp nơi, đi trộm, đi mua bảo bối, y thích chiếm giữ những kỳ trân dị bảo trong lời của mọi người, muốn dùng chúng nó để bổ khuyết nội tâm yếu đuối của mình.

Bởi vì, bảo bối của chính y đã mất rồi...

Vậy nên, y phải đi đoạt bảo bối của người khác, để cho người khác cũng nếm thử sự thống khổ của y, nhìn bọn họ hận không thể quỳ xuống đất cầu xin y trả lại.

Ghế đá tại lối rẽ kia, còn ngưng lại trong trí nhớ của y. Y thường hay tới đó ngồi, yên lặng chờ đợi thậm chí cả một ngày.

Trước sau y luôn tin tưởng câu nói kia của Âu Dương Trường Hoành, nương tử của y sẽ trở về, mà đến lúc đó y nhất định có thể nhận ra hẳn.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Tiết Lăng Phong lúc thì ngồi ngơ ngác, lúc lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mười năm rồi, những hồi ức lẻ tẻ trước khi mất trí nhớ xuyên qua thời gian phủ đầy bụi bặm, tuy chưa bao giờ rõ ràng, nhưng không mờ nhạt đi chút nào; sau đó, y lại chậm rãi cầm lấy dược bình, mở nắp đổ thuốc lên trên miệng viết thương của Song Phi. Một mình y đối diện với ảnh vệ không còn phản ứng, làm đi làm lại tới nửa đêm, cuối cùng gục vào bên giường chợp mắt.

Song Phi cũng nằm mơ, một giấc mơ lặp lại vô số lần, chỉ có đúng một cảnh tượng.

Đó là thời gian còn huấn luyện tại Thiên Ảnh môn, lần hẳn bị phạt thảm nhất. Hẳn đã không còn nhớ là bị phạt vì chuyện gì, chỉ biết đó là một lần giáo huấn giết một rắn trăm.

Một mình hần quỳ gối trên đài hành hình của Tu La tràng, bốn phía đều bị tuyết trắng băng lãnh bao phủ. Tu La tràng trống trải, tĩnh mịch không có một ai, không có bất cứ âm thanh nào, chỉ có gió lạnh gào thét thổi lên xích sắt rũ xuống từ giá hành hình va vào nhau phát ra âm thanh ‘keng keng’.

Hần muốn đứng dậy, thế nhưng thân thể lại ngã vào trong tuyết.

Ngã xuống, tức là tử vong, đây là quy luật vĩnh hằng bất biến của Thiên Ảnh môn.

Lúc này còn có vài trăm đồng liêu tới vây xem hần thụ hình, giờ bọn họ đã tiêu thất đi đâu đó như là quỷ mị, nhưng cho dù họ còn ở lại, cũng không có khả năng tới cứu hần.

Ở cái thế giới ngăn cách với bên ngoài như Thiên Ảnh môn, chỉ có máu tanh và tàn khóc, mỗi người đều dựa vào loại bỏ người khác mà cầu được cơ hội sống sót, ít đi một người, tức là ít đi một đối thủ.

Nhưng đến lúc chết, mới có thể cảm nhận được, trong thế giới này đáng sợ nhất kỳ thực chính là cô độc.

Một mình chịu đựng, một mình giãy dụa, rõ ràng đã tới lúc nên một mình rời khỏi nhân thế, nhưng vẫn muốn sống sót trong cô độc.

Tại thời khắc tận cùng của sinh mệnh vạn vật cô quạnh như thế này, dù cho có một người ở bên hần cũng tốt lắm rồi.

Thế nhưng cho dù là thời khắc như vậy, cho dù nội tâm khát vọng cường liệt tới đâu, hần cũng đã bị huấn luyện để có thể giấu diếm vết tích.

Ảnh vệ không cần có tình cảm và suy nghĩ, hần chỉ an tĩnh nằm trên mặt đất, để tuyết trắng yên lặng phủ lên người mình, đến nước mắt lướt qua gương mặt cũng không tự biết.

Nhưng, một trận tiếng bước chân vội vàng đi tới quấy rầy cái chết yên tĩnh này.

Cước bộ hoảng loạn kia dừng lại bên người hần, sau đó bắt đầu cố sức kéo hần đứng dậy. Hần nhọc nhằn ngẩng đầu, muốn nhìn rõ xem là gương mặt của ai.

Giấc mơ này, cứ đến thời khắc đó lại nhiều loạn.

Cái người kéo hần dậy kia, có lúc là Quý Khư, vẻ mặt lo lắng và sợ hãi, luống cuống nâng phía sau lưng hần lên, chuyển nội tức không thuần hậu của mình sang cho hần, hoàn toàn không để ý bản thân công lực còn thấp sẽ phải đối mặt với cuộc đấu loại kế tiếp như thế nào; có đôi khi, lại là Tiết Lăng Phong, vẫn đáng vẻ hơn mười tuổi, liều mạng kéo tay hần, đôi mắt thật lớn ngập lệ, bất lực mà sợ hãi, khiến hần không thể nào yên tâm rời đi.

Nhưng vô luận là ai, người vào giờ khắc này đi tới bên người hần, đều là người mà cả đời này hần không thể bỏ mặc, là người đến chết cũng không vứt bỏ mình, đến chết vẫn lo lắng.

Chỉ là, cho tới bây giờ, không có ai trong họ ở bên người mình nữa, một người đã rời đi rất xa, mà người còn lại, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Lúc Song Phi tỉnh lại, là một buổi hoàng hôn, không biết từ lúc nào bên giường đã treo một tấm sa liêm (màn), ngăn chặn ánh mặt trời chiếu vào giường.

Lạc nhật (mặt trời lặn) rất tròn, nhìn xuyên qua sa liêm, cũng không chói mắt.

Lần trước mặt trời lặn, hần bị Tiết Lăng Phong kéo vào trong sân đút cho ăn, sau đó, chịu đòn.

Song Phi ngồi xuống, mùi thuốc tràn ra khỏi chăn. Hần động dậy một chút, phát hiện tay mình đã được băng bó lại, trên đầu gối cũng bôi một ít thuốc, đã ngấm vào da, nhưng còn giữ được hương vị của thuốc.

Hần thử đứng xuống đất, hình như thân thể cũng không còn đau đớn như cũ.

Trong viện, như thường lệ truyền tới tiếng đùa giỡn hi hi ha ha, tiếng đuổi bắt —— mệnh của mỗi người, thực sự là rất bất đồng.

Song Phi đi về phía cửa sau vài bước, thân thể vẫn còn hơi yếu ớt, trận tuyết yên lặng trong mộng kia đọng vào tia sáng hiện thực liền tan đi như sương khói.

Vô luận như thế nào, chung quy hấn vẫn là một ảnh vệ.

Hấn đã bị đóng dấu, dấu ấn mang tên của Tiết Lăng Phong, trở thành một món hàng, điều đó nói rõ, yêu cũng được, không muốn cũng được, đều đã có thể được hấn an tĩnh đặt dưới đáy lòng, bị thời gian bình thần giấu đi.

Thật vất vả Song Phi mới tới được bên cánh cửa, vừa định ra ngoài một chút, cửa bỗng nhiên bị mở ra từ phía bên kia, bóng người thon dài của Tiết Lăng Phong chặn trước cửa, trong tay còn bưng một chén thuốc.

Một người ở trong, một người bên ngoài, hai người đều giật mình, nhìn nhau, nhất thời không có phản ứng gì.

Hoàng hôn tia sáng lơ mơ, chiếu vào trên người họ, cực kỳ giống như thời khắc sinh ly tử biệt nhiều năm trước kia. Chính là từ thời điểm đó, họ đã bước lên hai con đường hoàn toàn bất đồng.

Chuyện cũ trong quá khứ, vào khoảnh khắc đó, tựa như xuyên qua thời không, biến thành một bàn tay, chạm vào ánh mắt giữa họ một chút.

Sau đó, Song Phi cúi đầu quỳ xuống, quỳ gối trước chủ nhân của hấn, chúa tể của hấn ngay trước mặt, vì vậy bàn tay yếu ớt kia lập tức biến mất.

“Chủ nhân.”

Tất cả khôi phục bình thường, Tiết Lăng Phong cũng khôi phục bình thường, ảnh vệ của y mê man ba ngày, y cảm thấy may mắn rằng sự vắng vẻ và yếu đuối y thể hiện đêm đó không bị bất cứ ai thấy.

Đây là nhược điểm mà y cất dấu, không cho bất cứ ai biết đến.

“Đứng lên uống thuốc.”

Tiết Lăng Phong đi qua bên người ảnh vệ của y, thậm chí không đưa tay ra dìu hấn, đi thẳng tới bên bàn ngồi xuống, buông chén thuốc.

Ảnh vệ của y lập tức lĩnh mệnh đi theo, quỳ gối bên chân y, nỗ lực dùng bàn tay bị quán như bánh chưng của mình nâng chén bạc chế tác tinh xảo kia lên.

Thế nhưng hấn làm cách nào cũng không thể thành công. Đôi bàn tay từng vung kiếm vì chủ nhân kia, bây giờ trở nên vụng về chưa từng thấy.

Tiết Lăng Phong nhìn một hồi, tùy ý đem cái chén đã bị văng không ít thuốc đặt ở chỗ ảnh vệ của y không với được, rồi kéo hấn dậy, đặt lên chiếc ghế đối diện.

Băng gạc trên tay hấn bị nước thuốc văng ra thấm ướt, tạo thành một mảng vết tích màu nâu.

Còn hấn chỉ trầm mặc an tĩnh ngồi ở chỗ kia, thậm chí không hướng chủ nhân của mình hỏi lý do bị đòn.

Tiết Lăng Phong nhìn ảnh vệ của mình một hồi, thân thể suy yếu này, bàn tay run nhè nhẹ đặt trên đùi này, có thể nói, mỗi một vết thương trên người hấn đều là bởi vì mình.

“Có đau không?”

Tiết Lăng Phong nâng bàn tay bị thuốc làm ướt nhẹp của Song Phi lên.

Nếu như không chủ động hỏi, có lẽ ảnh vệ của y sẽ nhẫn tới chết cũng không nói ra một chữ.

Không đợi Song Phi đáp lại, Tiết Lăng Phong đã cởi băng gạc trên tay hấn, lộ ra một đôi bàn tay sưng đỏ. Cho dù là thuốc tốt, nhưng bị thương quá nặng, trong khoảng thời gian ngắn không thể lập tức hồi phục.

“Không nên làm ướt, hiểu chưa?”

Tiết Lăng Phong nâng mắt nhìn Song Phi một chút, loại thuốc này gặp phải nước sẽ mất tác dụng giảm đau.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

“Không nên làm ướt, hiểu chưa?”

Tiết Lăng Phong ngược mắt nhìn Song Phi một chút, loại thuốc này gặp nước sẽ mất tác dụng giảm đau.

“Rõ rồi, chủ nhân.”

Ảnh vệ của y ngoan ngoãn gặt đầu.

Tiết Lăng Phong đứng dậy, đi tới bên ngăn tủ lấy ra hai ba cái bình, bên trong có thuốc mỡ và bột phấn màu trắng. Y ra lệnh cho Song Phi giơ tay lên, rồi đổ chúng vào ngón tay của hắn, những thứ thuốc ngàn vàng khó mua này giờ trước mặt y không đến một xu.

Thuốc mỡ và bột phấn tràn ra xuyên qua ngón tay rơi xuống đất, số lượng có thể dùng nhiều lần bị Tiết Lăng Phong dùng một lần quá nửa.

Một tay y giơ được bình, để nước thuốc không ngừng trút xuống, tay kia để sau lưng, giặt lại cự ly ba thước với ảnh vệ của y, để đảm bảo nước thuốc đang không ngừng chảy xuống sẽ không bắn vào người y.

Không có sự che chở tỉ mỉ, không có cẩn thận trấn an từng chút một, Tiết Lăng Phong như là kiêu hoa kiêu thảo, thế nhưng dụng tâm của y mỗi chỗ đều được y tưới tắm.

Ảnh vệ của y vẫn ngồi an tĩnh, hơi nghiêng đầu, lông mi hơi hơi cong che lại đôi mắt hắn, không biết trong hai hồ nước sâu đó lúc này có tuôn ra ít tâm tình gì không. Dù sao, bọn họ chung quy cũng là chủ tớ, mà hiện tại chủ nhân đang lần đầu tiên tự mình bôi thuốc cho thuộc hạ, lẽ nào trong ánh mắt không nên có chút cảm kích kiểu thụ sủng nhược kinh sao.

Tiết Lăng Phong buông được bình, cầm lấy một cái bình sứ nhỏ chứa bột phấn, đổ lên thuốc mỡ còn chưa khô lại, rất nhiều bột phấn rơi xuống giữa hai người họ như là hoa tuyết.

Lúc này hắn có cảm nhận được rằng mình đối với hắn rất tốt hay không?

Tiết Lăng Phong nhìn đôi mắt từ đầu tới cuối vẫn rũ xuống kia.

Việc hắn thụ hình cũng không thể hoàn toàn trách mình được, không phải sao? Dù sao cũng là hắn làm mình mất hứng trước, là hắn khiến mình mơ thấy chuyện cũ khổ sở đầy chữ.

Hơn nữa, hiện tại mình đã tự tay giúp hắn bôi thuốc, hắn hẳn là rất cảm động mới đúng!

Hắn rất cảm động, sau đó thì sao? Trong lòng Tiết Lăng Phong suy nghĩ tiếp, y muốn ảnh vệ của y có thể cảm động, có thể cảm nhận được mình đối với hắn rất tốt, như vậy hắn sẽ muốn hồi báo gì đó...

Đúng rồi, y nghĩ tới, sự báo đáp mà y mong muốn có được — y muốn hắn trở thành ‘Thay thế phẩm’ cho y.

Một người có thể tạm thời thay thế nương tử của y, một người có thể ở bên cạnh y, cùng y sống qua những ngày chờ đợi dài đằng đặc.

Có thể trở thành thay thế phẩm, chí ít phải có chút tương tự với nương tử của y chứ nhỉ? Bọn họ cùng có sự trầm mặc và an tĩnh, đều chân thành và trung thực đối với y, cũng đều sẽ vì y mà tùy thời tùy chỗ có thể giao phó sinh mệnh của chính mình.

Thế nhưng, ở trong mắt Tiết Lăng Phong, những nét tương tự đó lại tuyệt nhiên bất đồng.

Ở trong mắt y, ảnh vệ của y thiếu ngôn ít ngữ, chỉ nghe theo lệnh, hoàn toàn là kết quả bị huấn luyện ra, là bởi vì trong bộ não không có năng lực tư duy của họ chỉ có mệnh lệnh và phục tùng. Không như nương tử của y, sẽ cười, sẽ khổ sở, sẽ chiều cố y, sẽ bởi vì yêu y mà làm tất cả, chứ không phải là mệnh lệnh.

Ảnh vệ của y, cũng có thể biến thành như vậy chứ?

“Song Phi, ngẩng đầu, nhìn ta.”

...

Quả nhiên, hoàn toàn không giống.

Trong ánh mắt vừa ngược lên kia, lại lộ ra một tia kinh hoàng, sau đó khôi phục thành tỉnh mạch hoàn toàn.

“Cảm tạ chủ nhân.”

Ảnh vệ của y nói vậy, sau đó quay đầu nhìn lướt qua vầng thái dương đang chìm xuống chân núi “Đêm nay có muốn ta hầu hạ ngài không?”

Tiết Lăng Phong đập được bình xuống bàn, ‘cạch’ một tiếng, phụng phịu đi mang băng gạc mới đến, quần hết vòng này tới vòng khác lên bàn tay sưng đỏ kia.

Vì sao lại như vậy! Tiết Lăng Phong thấy rất ảo não, vất vả lắm y mới có được một thứ bảo bối không tầm thường, còn vì bảo bối này mà đắc tội với hộ pháp của y, kết quả lại phát hiện bảo bối đó chỉ là một cái vỏ trống rỗng vô tâm vô phế.

Mà ‘bảo bối’ của y không nhận được câu trả lời của chủ nhân, liền an tĩnh buông mắt xuống, chờ mệnh lệnh tiếp theo.

“Vương Tam, đưa thức ăn vào đây!”

Tiết Lăng Phong ủ rũ dựa vào bàn ngồi xuống, không quan tâm tới ảnh vệ của y nữa, ngồi cúi đầu. Y rất rất muốn có thể có một người bầu bạn, một người giống nương tử của y, ở bên y.

“Tới rồi đây, thưa trang chủ.”

Hóa ra Vương Tam vẫn ở ngay bên ngoài cửa sau nghe lệnh, Tiết Lăng Phong vừa phân phó, ông lập tức chạy đến trừ phòng.

Tiết Lăng Phong không nói gì, Song Phi đương nhiên càng không thể lên tiếng.

Lúc này Tiết Lăng Phong gọi hấn làm hấn thực sự càng hoảng sợ, hấn cho rằng mình lại phạm tội rồi. Bóng ma của việc chủ nhân sau khi dứt cho hấn ăn lại để hấn chịu đòn hấn còn chưa quên, không biết có phải là nhận được một chút ôn nhu của người này sẽ phải trả giá rất lớn hay không.

Cả đời này, thứ hấn có thể cho y, đều đã cho.

Hấn cũng không yêu cầu cái gì, cho đến giờ đều là như thế.

Y đã quên mình, vậy thì quên đi. Cho dù y nhớ rõ thì sao, cái gì cũng không thể thay đổi sự thực hấn đã trở thành một ảnh vệ thấp hèn, cái gì cũng không thể vãn hồi được sinh mệnh đang nhanh chóng biến mất của hấn. Hấn đã bị cải tạo và huấn luyện, hấn đã từng thụ thương, từng cảm thụ đau đớn, những điều này đều không thể thay đổi được.

Không có gì có thể lấy lại.

Hôm nay hấn đề tiện và chật vật, hấn nghĩ may mà cái người này không nhớ rõ.

Tiết Lăng Phong vẫn chưa từ bỏ ý định, thi thoảng lại liếc nhìn ảnh vệ của y, mãi cho đến khi cơm nước được đặt lên bàn, y mới rút cuộc từ bỏ nỗ lực của ngày hôm nay.

Y vẫn cao cao tại thượng, tự cho là đúng, rất ít khi y đứng ở góc nhìn của người khác để suy nghĩ về một vấn đề. Vậy nên, y sẽ không hiểu được, dùng tư thái coi rẻ tất cả, không chút dụng tâm nào như thể bỏ thí sự quan tâm với người thấp kém hơn y, đối phương sẽ không thể cảm nhận được ý tốt của y.

Trên bàn bày tám món, khiến cái bàn gỗ nhỏ trở nên chật chội. Rất nhiều món Song Phi không biết tên, thế nhưng nhìn qua tất cả đều là đầy đủ sắc hương vị.

Bên ngoài gian nhà tiếng ẩm ỉ cũng dần ngừng, đã tới lúc dùng bữa, đại bộ phận mọi người trong Bàn Long sơn trang đều đi ăn tối rồi.

Còn những ảnh vệ ẩn náu ở một nơi bí mật gần đó, có lẽ lúc này đang hái quả dại trên cây.

Thị nữ đưa đồ ăn tới rồi xới cơm, dọn đĩa, sau đó thỉnh an rồi liền lui ra khỏi cửa. Vương Tam đốt nến xong, cũng vội vã rời đi.

“Há miệng.”

Mọi người đi hết, Tiết Lăng Phong gấp một khối cá hấp trông hơi trong suốt long lanh, tươi mới mọng nước đưa tới bên miệng Song Phi.

Đôi tay sưng đỏ kia, một thời gian dài sẽ không có khả năng tập cầm đĩa rồi.

Lúc này đây, rất thuận lợi.

Ảnh vệ của y rất nghe lời mà mở miệng, rồi lại ngoan ngoãn ăn, sau đó lại nuốt xuống một miếng cơm y đút cho.

Nhu thuận, dịu ngoan.

Có khi nào cứ dạy hần từng việc một, hần sẽ có thể học hết được, sau đó có một ngày, có thể trở nên giống như nương tử của y?

Cho Song Phi ăn xong một miếng, Tiết Lăng Phong lại xoay người bắt đầu tự mình ăn.

Cho dù ảnh vệ của y không nói lời nào, cứ an tĩnh ngồi bên cạnh y, nhưng một chút thỏa mãn mà hần mang lại cho y thì tất cả những nữ nhân y nuôi dưỡng đều không thể thay thế.

Tiết Lăng Phong ăn một hồi, thì sẽ đút một miếng cho ảnh vệ của y. Hình như hần cũng không kén ăn, bất kể mình đút cho cái gì, hần đều ăn.

Nhưng đút tới phân nửa, Tiết Lăng Phong phát hiện ảnh vệ của y ăn thứ gì thanh đạm, sẽ nuốt nhanh hơn, nếu như là thịt hay là những thứ đầy mỡ, thì cả nửa buổi hần mới nuốt xuống.

Có lẽ bởi vì thân thể hần không tốt, vậy nên không thích đồ mỡ. Nhớ rõ lần trước đút hần ăn, hình như hần cũng như mình rất thích ăn thịt.

Vì vậy Tiết Lăng Phong liền tránh đĩa thịt, đút cho hần ít rau xanh và canh.

Không biết ảnh vệ của y có thể cảm nhận được phần cẩn thận tỉ mỉ đó của y hay không.

Bọn họ đều là nam nhân, có rất nhiều tính cách chung của nam giới, rất nhiều cảm giác không nói ra, rất nhiều suy nghĩ cũng chỉ giữ trong lòng, chỉ cần một ánh mắt, là đôi bên có thể minh bạch, đối phương đã hiểu.

Có điều người ngồi bên cạnh y là một nam nhân, nhưng cũng là một ảnh vệ, từ ánh mắt của họ rất khó có thể nhìn ra tâm tình gì.

Ảnh vệ của y ăn tất cả những thứ được gấp cho, gương mặt an tĩnh nghe lời đó, từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi.

“Vài ngày nữa ta định đi Tô Châu một chuyến, ngươi cũng cùng đi.”

Tiết Lăng Phong ăn xong, buông đĩa, lại đút mấy miếng cho ảnh vệ của y, để hần ăn hết đồ ăn trong bát.

“Dạ thưa chủ nhân.”

Song Phi vẫn gặt đầu.

Thời gian mười năm, cách đối thoại giữa họ đã chỉ còn kiểu này.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Bàn Long sơn trang có rất nhiều cách vợ vét của cải, liên quan đến rất nhiều con đường. Lớn thì có những tiền trang, tửu loại, thuyền đội nổi tiếng vùng Trung Nguyên, nhỏ thì có củi gạo dầu muối hàng ngày, chỉ cần có nơi buôn bán, hầu như đều có bóng dáng nó chen chân vào.

Tiết Lăng Phong làm người chủ gia, đương nhiên phải dồn tinh lực lo toan tất cả. Gia nghiệp của Bàn Long sơn giang truyền từ đời này qua đời khác, y đương nhiên không thể để nó suy thoái trong tay mình.

Lần này y đi Tô Châu, là bởi vì Từ Hữu Tiến chủ quản buôn bán dược liệu của Bàn Long sơn trang ở nơi đó lợi dụng chức quyền, điên cuồng bóc lột tiền từ việc làm ăn của chủ nhân Tiết Lăng Phong, được liệu mua vào giá thấp bán ra giá cao, rốt cuộc bị gã bóc lột thành một cái lỗ thủng lớn một mình không thể bù vào được.

Tiết Lăng Phong rất ít khi tự mình đứng ra, đợi tới lúc y đại giá quang lâm, thì chỉ còn hai lối thoát, hoặc là trả đủ tiền cho y, sau đó rút đi; hoặc là giao mạng ra.

Ở Tô Châu xa xôi, Từ Hữu Tiến đã nhận được báo đưa tin rằng trang chủ sắp tới, đang luống cuống tay chân chuẩn bị nghênh tiếp, đồng thời vã mồ hôi chạy khắp nơi vay tiền bù vào.

Nhưng ở trong Bàn Long sơn trang, vẫn là một bầu không khí hoàn toàn bình thản an tĩnh, không có mấy người biết trang chủ sắp ra ngoài tìm người ta tính sổ. Tiết Lăng Phong đi đòi mạng một người, cho tới giờ đều là im lặng tốc chiến tốc thắng, không hề giống trống kua chiêng thông báo.

Y vẫn ôn nhu đùa giỡn với đám nữ nhân của y, hoặc là dây dưa mơ hồ cùng một chỗ với ảnh vệ của y, chỉ là, y không bao giờ qua đêm ở trong căn phòng có trúc xanh trước cửa nữa.

Bắt đầu từ đêm đó, Tiết Lăng Phong sau khi ăn cơm trong phòng Song Phi, dứt cho ảnh vệ của y ăn no, liền đứng dậy rời đi.

“Sáng mai xuất phát, buổi tối người nghỉ ngơi cho tốt.”

Đây là câu duy nhất y nói tối nay.

Mấy ngày qua, ngoại trừ lúc ăn, Tiết Lăng Phong chưa bao giờ tiến vào gian phòng này.

Song Phi nhìn trong ánh sáng nến mờ, thân ảnh cao lớn mà lạc tịch kia đi tới cửa không quay đầu lại, nhân thân bỗng phát hiện đã ảm đạm xuống.

Y thực sự rất tịch tịch sao? Hay chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Mỗi ngày hẳn đều có thể nghe được âm thanh chủ nhân của hắn ở trong sân cười nói với các sủng phi, mỗi ngày đều thấy y xuân phong đắc ý, cao cao tại thượng tiếp thu sự thỉnh an của thuộc hạ.

Sao y có thể tịch tịch được, nếu có, đó chỉ sợ cũng chỉ là bởi vì địa vị phi phạm, mà có vẻ có chút ‘Nơi cao không khỏi lạnh’ mà thôi. Hoặc có thể, chỉ là bởi vì lúc họ mới gặp, bóng dáng cô đơn bất lực của Tiết Lăng Phong đã khắc quá sâu vào trong ngực hắn.

Cửa sau vừa mở ra, một thanh âm nổi giận ùng ùng truyền tới.

“Huynh định đi đâu?!”

Tiết Lăng Phong đứng ở cửa chặn đường nhìn, vậy nên Song Phi không thấy người ngoài cửa là ai, nhưng khẳng định, người này lớn hơn Tiết Lăng Phong rất nhiều, hơn nữa nghe giọng, thì là Mộ Dung tiểu thư mà lần trước bị hắn đẩy ngã xuống đất.

“Không đi đâu cả.”

Tiết Lăng Phong cúi đầu nhìn người trước mặt, cười cười. Không biết vì nguyên nhân gì, nụ cười của y không tự nhiên như lúc ban ngày.

“Nói bậy! Vương Tam đang xếp gì đó lên xe ở trên đường cái bên ngoài trang đấy!”

“Đi ngủ đi.”

“Không!”

Thân ảnh nhỏ xinh chen vào qua khe hở giữa Tiết Lăng Phong và cánh cửa, bởi vì quá cố sức, nàng thoáng cái đã nhào tới giữa phòng.

Ngẩng đầu liền thấy nam nhân lần trước đây nàng đang ngồi bên cạnh bàn, nàng sửng sốt một chút, hình như nam nhân kia cũng hơi ngạc nhiên.

Sau đó nàng lại xoay người, đứng thẳng, hướng về phía Tiết Lăng Phong còn đang ở cửa kêu lên: “Huynh toàn lên-chuồn-đi!”

“Qua đây.”

Môi Tiết Lăng Phong mím chặt lại, mở cửa ra một chút.

“Không! Huynh định đi đâu? Mang muội đi với! Huynh còn gạt người ta, nói cái gì mà không đi đâu cả, huynh nghĩ rằng muội còn có thể tin á?!”

Tiểu cô nương quật cường vô cùng hướng Tiết Lăng Phong kêu la, còn mang theo sự phẫn nộ vì bị lừa.

“Qua đây.”

Tiết Lăng Phong vẫn hai chữ cũ, thế nhưng thanh âm đã lạnh đi rất nhiều.

“Không.”

Lúc Tiết Lăng Phong dịu dàng, nàng có thể càn quấy, thế nhưng hiện tại...

Có điều nàng vẫn bước bình cứ tuyệt, trái lại lùi về phía Song Phi ngồi.

Tiết Lăng Phong nhìn chằm chằm thân ảnh nàng lùi về sau, cửa lập tức mở rộng ra thêm chút nữa, trầm giọng nói “Qua đây, ngay lập tức.”

“Huynh sẽ về sớm một chút chứ?”

Nói cho cùng, không có bất cứ ai dám cãi lời cảnh cáo của Tiết Lăng Phong tới lần thứ ba. Tiểu cô nương không lui tiếp nữa, ngược lại nhỏ giọng hỏi. Lúc nhìn thấy Tiết Lăng Phong gật đầu, nàng mới ngoan ngoãn đi tới bên cạnh y. Lúc Tiết Lăng Phong mang nàng ra ngoài, nàng len lén quay đầu lại, nhìn về phía nam nhân từ đầu tới cuối vẫn ngồi bên cạnh bàn, không nói lời nào.

Tiết Lăng Phong cầm bất cứ kẻ nào vào phòng này. Mặc dù là nàng, cũng sẽ bị bắt buộc phải ra ngoài.

“Lăng Phong ca ca, chừng nào thì huynh trở về?”

Tiết Lăng Phong nắm tay nàng, đưa nàng về phòng. Bọn họ đi qua hành lang quanh co uốn lượn trong đình viện, nàng ngược lên nhìn y, nhìn bên cạnh gương mặt đẹp hoàn mỹ của y, và đôi mắt vẫn buồn xuống.

Gió đêm rất lạnh, một vài sợi tóc nhẹ nhàng phiêu động bên khuôn mặt y, nàng có thể nhìn ra được, sự kiêu ngạo và tịch mịch của y.

“Rất nhanh.”

Tiết Lăng Phong vẫn không nâng mắt lên, không tập trung, chẳng biết là đang suy nghĩ gì.

“Lăng Phong ca ca, huynh sẽ không rời khỏi A Ly đúng không?”

“Sẽ không đâu.”

Rốt cuộc Tiết Lăng Phong cũng quay đầu, nở nụ cười với tiểu cô nương.

Một nụ cười rất mơ hồ, rất miễn cưỡng.

Nàng nhìn ra được, mỗi lần bước ra khỏi căn phòng của nam nhân kia, y đều không lấy gì làm vui vẻ. Nàng cũng không nhắc lại, kéo tay y trở về phòng, sau đó ở cửa phát tay nói ‘Tạm biệt’ với y, sau đó, ngoan ngoãn đi thẳng về giường ngủ.

Nàng không giống với những nữ nhân khác của Tiết Lăng Phong, nàng được Tiết Lăng Phong nhặt về từ rất nhiều năm trước, ở trong mắt y, nàng là muội muội, là một người phải hảo hảo nuôi nấng lớn lên, rồi phiêu phiêu lượng lượng, môn đăng hộ đối gả đi. Y đối với nàng rất tốt, nàng rất khó có thể tưởng tượng được những từ ngữ mà người khác dùng để hình dung Tiết Lăng Phong, tỷ như lạnh lùng, tàn nhẫn, bôn cọt với đời.

Mộ Dung Ly cũng coi Tiết Lăng Phong như ca ca, y thay đổi cuộc đời nàng, thay đổi số phận nàng, từ một đứa trẻ bị vứt bỏ, biến thành người duy nhất trong Bàn Long sơn trang mà nam nhân cao quý kiêu ngạo này từng dụng tâm.

Y đối nàng dụng tâm, vậy nên, bên trong Bàn Long sơn trang này, cũng chỉ có nàng thấy qua sự tịch mịch trong lòng y. Cô độc khắc sâu như vậy, cho nên chỉ cần y thoáng thả lỏng tâm tư, thì liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Nàng hy vọng y có thể hạnh phúc, bởi vì phải có một phần kiên cường như thế nào mới có thể ở trước mặt người khác che giấu sự cô quạnh như vậy. Nàng không hiểu giang hồ, nhưng nàng cũng biết, càng là người cao cao tại thượng, càng không thể để bị người khác nắm được nhược điểm.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời mới hơi rạng, xe ngựa của Tiết Lăng Phong đã đỗ thỏa đáng ngoài cửa lớn.

Đi ra tiễn y chỉ có ba hộ pháp, những người khác tại Bàn Long sơn trang phỏng chừng đều còn đang chìm trong mộng.

Tất cả đều rất tĩnh lặng.

Việc buôn bán dược liệu chiếm khoảng một phần mười sinh ý của toàn bộ Bàn Long sơn trang, là một phần rất quan trọng. Lần này Tiết Lăng Phong đi, là để nó cải thiện hoàn đại, biến cố càng lớn, thì càng ít người biết càng tốt, tránh khỏi một phen tranh quyền đoạt vị, rắc rối để rắc rối. Y chỉ thích dùng người mình muốn dùng, không thích làm ra tuyển cử ở trong trang, tên Từ Hữu Tiến kia chính là tuyển qua hết tầng này tới tầng khác đến trước mặt y, khiến không muốn cũng không có biện pháp.

Ảnh vệ của y an tĩnh đứng bên xe ngựa chờ y, trường sam màu thiên thanh hòa làm một với sắc trời. Vết thương của hắn vẫn chưa lành, trên tay còn nhằng nhịt băng gạc.

“Vào trong.”

Y nhìn thoáng qua Song Phi, ý bảo hắn lên xe trước, rồi xoay người nói gì đó với mấy hộ pháp, một lát sau mới đi vào trong xe.

Xa phu vung roi lên, mã xa từ từ tiến vào trong sương sớm, trên ngọn cây hai bên đường mơ hồ có tiếng động lao vút đi, đó là bóng dáng ảnh vệ đuổi theo chủ nhân.

Trên một ngọn cây tuyết tùng cao cao tại cửa sơn trang, một tiểu cô nương yên lặng ngồi đó, nhìn ca ca nàng mang theo nam nhân trầm mặc kiếm lời kia chậm rãi đi xa.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Ngày qua chính ngọ.

Mã xa đã ra khỏi phạm vi thể lực của Bàn Long sơn trang từ lâu, rất nhanh sẽ tới thành trấn gần nhất.

Dọc theo đường đi, bóng cây dập dờn, ở trên đường cái giữa rừng, thường thường có thể gặp được người đốn củi.

Mùa này, là tháng ba cỏ trường oanh phi, trời rất xanh, ánh dương quang rất rạng rỡ, chim trong rừng hót rất dễ nghe.

Nhưng hai người trong mã xa lại an tĩnh một cách thần kỳ.

Màn xe đều hạ hết xuống, ngăn cách với không khí và ánh nắng ấm áp bên ngoài, trong mã xa âm u, Tiết Lăng Phong ngồi bên trái, Song Phi ngồi bên phải, không có vẻ sẽ định nói chút gì.

Đều là hai người vẻ ngoài rất đẹp, nhưng ngồi diện vô biểu tình, mang theo sự sắc bén và hàn lãnh mà ngay cả người phiêu bạt trong chốn giang hồ cũng không thể có nổi một phần, bầu không khí như vậy —— chắc là giống cái cảm giác ‘Băng đóng dày ba thước’.

Tiết Lăng Phong ngồi bên cửa sổ xe, đẩy rèm cửa ra một góc nhỏ, mắt nhìn ra ngoài, đầu cũng không quay lại. Ảnh vệ của y an tĩnh ngồi ở bên kia xe, vừa chờ chủ nhân có thể ra lệnh bất cứ lúc nào, vừa lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh sáng trong xe ngựa u ám như vậy khiến hắn thấy rất thoải mái, mà tần sắc lung lay, xóc nảy không nhanh không chậm lại khiến hắn thấy rất thả lỏng, nhưng chỉ cần chủ nhân của hắn mở miệng, hắn vào bất cứ lúc nào đều có thể lập tức tỉnh táo lại.

Rời khỏi sơn đạo u tĩnh, mã xa đi vào thị trấn.

Bên ngoài xe trở nên ồn ào, tiếng người âm ỉ — tiếng gào của tiểu thương, tiếng nói giỡn của người qua đường, tiếng đánh nhau ẩu đả đầu đường cuối hẻm, đủ loại thanh âm đều tràn vào trong tiểu mã xa tràn ngập lãnh ý này.

Song Phi tỉnh táo lại, nhiều năm huấn luyện, chỉ cần là nơi náo nhiệt sẽ khiến thần kinh hắn căng thẳng.

Tiết Lăng Phong vẫn nhìn ra ngoài từ cái góc cửa nhỏ kia, bỗng nhiên y buông màn, hô một tiếng ‘Đỗ xe’ với xa phu, rồi vội vã vút ra ngoài.

Song Phi nghe y ở ngoài thấp giọng nói chuyện với xa phu, rồi một lát sau, chỉ thấy chủ nhân của hắn vén màn xe lên, vẫn vô cảm nhìn hắn: “Xuống xe.”

Vừa xuống xe, ánh mặt trời huyền diệu mãi mãi chiếu xuống khiến thế giới này có vẻ chói mắt đặc biệt, chủ nhân của hắn một thân bạch y lại càng giống như vô số gương nhỏ phản xạ tia sáng gai mắt, khiến hắn hầu như không thể chuyển đường nhìn sang.

“Nhị vị khách quan, mời vào trong a, mời vào!”

Tiếng *** tiểu nhị nhiệt tình bắt chuyện khiến Song Phi ngẩng đầu, ‘Vân Kiều tửu quán’, đại chiêu bài màu đỏ chữ vàng treo ở cửa chính, vì học đòi văn vẻ, nên dùng thể sáu kim để viết, hóa ra bọn họ đang đứng trước cửa một tửu lâu.

Tiết Lăng Phong gật đầu với xa phu, xa phu liền vội vàng đưa mã xa đi. Y nhìn thoáng qua chiêu bài của tiệm rượu này, phát tay áo, liền đi vào trong.

Song Phi đương nhiên là theo phía sau, cúi đầu, đôi mắt chỉ có thể nhìn dưới mặt đất, hơi nheo lại, ánh mặt trời giữa trưa mùa xuân, trắng lóa, từ bầu trời chiếu xuống không có bất cứ cái gì che chắn, với hắn mà nói là quá gay gắt.

Tư thế đi đường đó, khiến hắn mãi đến khi đụng vào người Tiết Lăng Phong, mới thất kinh ngẩng đầu lên.

Không biết Tiết Lăng Phong đã dừng lại từ lúc nào, đứng ở phía dưới xà ngang của tửu lâu, nhìn ảnh vệ của y cúi đầu đụng vào người y, sau đó lại cấp tốc văng ra, về mặt kinh khủng.

“Người đừng vào.”

Y để Song Phi ở ngoài, về mặt hồ hững nhìn ảnh vệ của y, sau đó gỡ xuống túi gấm nhỏ tùy thân, ném tới trước mặt hắn, bên trong có một ít bạc vụn “Muốn mua gì thì tự mua, lúc mặt trời xuống núi phải quay về đây gặp ta, hiểu chưa?”

Song Phi khom lưng nhặt túi gấm lên, cũng nhặt những mẩu bạc vụn bị rơi ra đất về, cẩn thận bỏ túi gấm vào trong túi tiền sát mình.

“Rõ rồi, thưa chủ nhân.”

Hắn không được phép đi vào, vừa rời khỏi Bàn Long sơn trang, hắn đã bị vút bỏ rồi.

Nhìn bóng người Tiết Lăng Phong đi vào tửu quán, Song Phi cúi đầu, xoay người đi về phía ngược lại.

Tửu lâu này bề ngoài thì là tửu lâu, kỳ thực sau khi đi vào mới biết nó có nhiều công dụng, đám thiếu nam thiếu nữ xinh đẹp đứng ở lầu hai cũng không phải chỉ trưng ra không thôi.

Ấm no tư *** dục, không biết tửu lâu này có phải là căn cứ vào câu đó mà kinh doanh hay không, sau khi khách nhân ăn uống no đủ, còn có thể để cho bọn họ nhất trường tham hoan.

Nam nhân cô độc mà lại đẹp luôn khiến nữ nhân chú ý, bóng dáng Song Phi cúi đầu đi bên đường thu hút ánh mắt của rất nhiều nữ hài tử.

Các nàng nhỏ giọng soi mói nghị luận về hần —— tóc dài buông tới lưng, trường sam màu thiên thanh, bước chân đi rất nhẹ, làm cho người ta thấy có một loại cảm giác phiêu dật, lại có vẻ ôn nhu, nhưng không mất vẻ đẹp kiên cường cùng mạnh mẽ mà mọi người tập võ đều có.

Trong đôi mắt u hắc kia, lại cất giấu sự thống khổ mà người ngoài không thể nhìn thấy.

Đừng để ý, dưới đáy lòng hần tự nói với mình như vậy.

Cũng không phải lần đầu nhìn thấy, trước khi hần trở thành ảnh vệ một lần nữa tới bên người y, trong ba năm, vô số lần, hần ở trên ngọn cây bên ngoài cửa sổ nhìn y cùng không biết bao nhiêu nam nhân, nữ nhân dây dưa trên giường trong phòng.

Ban đầu thì đau đớn thấu tâm can, rồi lâu dần bị thời gian mài mòn, chậm rãi trở thành có thể chịu đựng được.

Thế nhưng, lúc này đây, sự đau đớn đó lại quay lại, vì sao?

Là bởi vì y đã ôm mình, không chỉ không nhớ rõ, còn lần thứ hai đi tìm người khác sao?

Hần là một ảnh vệ, rời khỏi chủ nhân, có thể đi đâu, trên thế gian người đến người đi này, không còn một chỗ nào thuộc về hần nữa.

Tiết Lăng Phong đi vào trong tửu quán, hoàn toàn không ngồi xuống, trực tiếp đi tới trước bàn của chưởng quỹ đặt hai phòng hảo hạng, sau đó lại ra khỏi cửa.

Cửa sau tửu lâu này nối với một đường nhỏ, đi sâu thêm một chút, là một rừng đào, tháng ba, đào ở đây đã thơm ngát.

Bởi vì địa thế có chút hẻo lánh, lại là đường cụt, vậy nên rất ít ai tới nơi này.

Cứ ở chỗ này, tốc chiến tốc thắng là được rồi.

Tiết Lăng Phong đi một mình vào trong rừng đào, dừng lại búng ngón tay một cái.

Năm thân ảnh hắc sắc mang theo mặt nạ thanh đồng từ giữa bóng đào nhảy ra như quỷ mị, quỳ gối trước mặt chủ nhân.

“Các người đi theo hần.”

“Dạ.”

Ảnh vệ đồng thanh lĩnh mệnh, thân ảnh đan vào nhau lóe lên vài cái, lại cấp tốc tiêu thất vào trong bóng tối.

Ảnh vệ đều đã đi, Tiết Lăng Phong rút bội kiếm ra, trầm giọng nói “Theo lâu như vậy, ra đi.”

Một nam nhân mặc áo màu lam đậm cũng mang theo kiếm, từ chỗ tối đi ra “Đuổi hết thị vệ đi, người không sợ chết như vậy sao? Đừng nói cho ta là người đang thương tiếc thuộc hạ.”

“Dù sao bọn họ cũng không phải đối thủ của người, ta không muốn lãng phí lúc này.”

Tiết Lăng Phong nắm kiếm, nhìn chăm chăm nam nhân đứng ngoài ba trượng, đây là Thanh Thiên kiếm của ‘Phi Thiên song kiếm’ hai tháng trước, vào một buổi tối từng tới tìm y đòi Nam Hải minh châu.

Y còn nhớ rõ lúc người này ra tay đã giết liền ba ảnh vệ của y.

“Vậy còn người? Người thì là đối thủ của ta chắc?”

Đối phương cười hận thù.

Rất khó tưởng tượng, danh môn chính phái cũng sẽ có nụ cười ác độc như vậy.

Thế gian này đã không còn ‘Phi Thiên song kiếm’ nữa, bởi vì không thể lấy được Nam Hải minh châu từ trong tay Tiết Lăng Phong đi cứu mạng người, đồng sự kiếm ái nhân của hần đã mất rồi. Vậy nên, lúc này

đây, hắn cũng không phải trở lại để lấy Nam Hải minh châu gì cả, mà là trực tiếp đòi mạng của tên hung thủ này.

“Tiết Lăng Phong, người thì là đối thủ của ta sao? Ở đây không phải Bàn Long sơn trang, không có nhiều tay sai của người, hơn nữa, ta đã biết một bí mật của người, ha hả.”

“Người có ý gì?” Tiết Lăng Phong nhướn mày.

“Lập tức sẽ nói cho người ta có ý gì!”

Dưới dương quang chói mắt, thiên cổ danh kiếm ‘Thanh Thiên’ trong tay nam nhân phát ra ánh bạc đẹp mắt, theo động tác của chủ nhân, giống như ngân tiễn có thể bắn thẳng chân trời, sắc bén ập về phía Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong giơ kiếm ra đỡ, hai luồng khí sắc bén trong nháy mắt va chạm mãnh liệt, phóng xuất ra âm rung thật lớn. Còn lực đạo của nam nhân cũng không tiêu thất ngay lúc đó, lúc đánh, lực lượng dự trữ rất nhanh theo kịp, kiếm phong ép xuống, đã trực tiếp đẩy Tiết Lăng Phong lùi tới bên một gốc đào.

Phía sau lưng Tiết Lăng Phong đụng vào thân cây lúc đi vào, cánh hoa đào đỏ tươi phủ kín cây nhất thời bay lượn như tuyết, phiêu linh theo gió.

Một đóa hoa đào rơi vào trên kiếm phong rót đầy nội tức của Thanh Thiên kiếm, lúc lướt qua thì đã bị cắt thành hai nửa, toàn bộ tiến vào trong bùn đất, còn kiếm phong kia, lúc này gần như đã đặt tới trên cổ Tiết Lăng Phong.

“Người xem, người không được rồi, Tiết Lăng Phong.”

Nam nhân cười cười, như đêm đó Tiết Lăng Phong không thềm ngoảnh lại nhìn hắn, đường kiếm bá đạo lần thứ hai áp tới, Tiết Lăng Phong nhũn mày chống đỡ, cây đào đó bởi vì phải nhận nội lực của hai người, mà gần như tan nát.

“Có phải người mỗi buổi tối đều dùng nội lực giúp tiểu tình nhân chữa thương? Hả? Tính cho tới hôm nay, tròn mười ngày, đúng không? Cao thủ lợi hại tới đâu cũng không chịu được tiêu hao như vậy, cho nên ta một mực chờ cơ hội này. Vốn ta nghĩ đợi đêm nay lúc người tiếp tục vận khí chữa thương sẽ trở lại giết người, để đảm bảo ta có thể thành công, thế nhưng hiện tại xem ra không cần, bởi vì người so với ta tưởng tượng còn suy yếu đáng thương hơn.”

Một bí mật Tiết Lăng Phong cho rằng chỉ có trời biết đất biết, chính y biết, lúc được thuật lại từ miệng của một người khác, y so với bất cứ thời điểm nào còn khó khắc chế ý muốn giết người hơn.

Cho dù là người tự chủ tới mức siêu phàm thoát tục như y, cũng rất cuộc thẹn quá hóa giận.

Đúng vậy, mỗi ngày sau khi Song Phi ngủ, y đều len lén quay lại phòng hắn, điểm huyết ngủ của hắn, giúp hắn vận khí bức độc. Sau khi ảnh vệ của y thụ hình trở về, y bắt đầu nhận thấy hắn suy yếu một cách bất thường và kỳ độc trong cơ thể chỉ có thể dùng nội lực áp chế.

Thế nhưng, chuyện này chỉ cần mình y biết là đủ rồi, y không cần lắm người tới tuyên truyền giúp y.

“Người rất đáng ghét.”

Tiết Lăng Phong ít khi nghiêm túc chăm chú biểu thị tình cảm của mình như vậy “Người thực sự rất đáng ghét! Người có biết hay không, người biết bí mật của ta đều phải chết, hơn nữa nhất định phải chết!”

Lúc thái dương xuống núi, Song Phi đúng giờ trở về Vân Kiều tửu quán.

Màn đêm buông xuống, tửu lâu bắt đầu thêm náo nhiệt, đứng ở cửa tửu quán chờ hắn cũng không phải chủ nhân, mà là xa phu đánh xe.

“Trang chủ đã nói, muốn người ở trong phòng chờ ngài, tối nay ngài sẽ tìm người.”

Song Phi gật đầu, theo xa phu vào tửu lâu.

Tửu lâu này tiền đường (phòng chính) hai tầng lầu đều là nơi tiêu dao khoái hoạt, còn hậu đường mới là nơi ngủ trọ nghiêm túc.

Sau khi xa phu đưa Song Phi tới căn phòng Tiết Lăng Phong đã thuê, liền đi ra.

Tiếng động lớn ồn ào âm ỉ ở tiền đường bên cạnh không nghe được chút gì, Song Phi đẩy cửa ra, một trận mùi thơm ập vào mặt, gian phòng rộng mở ngăn nắp sạch sẽ chỉ có một cái giường đơn, trên bệ cửa sổ đặt đầy hoa nở rực rỡ.

Rất rõ ràng, Tiết Lăng Phong đêm nay lại không định cùng hần đồng sàng cộng chẩm. (chung giường chung gối)

Song Phi xoay người đóng cửa phòng, đốt nến, yên lặng ngồi xuống bên cạnh bàn. Tay hần nửa ngày rồi không bôi thuốc, lại bắt đầu âm ỉ đau.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Gian phòng của Song Phi, cách vị trí của hai cánh cửa, chính là nơi Tiết Lăng Phong ở.

Màn đêm đã bao phủ toàn bộ thành trấn, hoa đăng sơ thượng, từng điểm ánh nến với đèn ***g như sao trời, lục tục sáng lên. Nhưng gian phòng này vẫn một mảnh tăm tối.

Có điều, chỉ là vì không đốt đèn.

Tiết Lăng Phong ngồi bên cạnh bàn, một tay đặt trên bàn, anh tĩnh từ từ nhắm lại hai mắt.

Trước mặt y có một thân ảnh sắc đen thẫm thẫm đang quỳ, mang mặt nạ thanh đồng, đầu hèn mọn cúi thấp.

“Hắn đi qua hai con phố, mua chút bánh nướng ăn, lúc đi ngang qua quán xướng hí khúc thì dừng lại một hồi, thế nhưng không lâu. Trung tâm của thôn trấn có một bãi diễn xiếc ảo thuật, hắn ở đó xem xiếc khỉ, còn nói chuyện cùng người dạy khỉ, tròn một buổi chiều không rời khỏi chỗ đó, lúc thái dương lặn sơn, thì trở lại đây.”

...

...

“Được rồi, người lui xuống đi.”

Tiết Lăng Phong vẫn từ từ nhắm hai mắt, qua thật lâu mới nói. Vừa nói xong, một dòng máu lại dừng mảnh tiền ra theo khoe miệng y, y bất động thanh sắc giơ tay lên lau, tấm khăn trắng cầm trong tay đã bị máu thấm đỏ au, gần như không nhìn ra màu sắc ban đầu.

Thân ảnh hắc sắc sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, nhanh chóng vọt vào trong rừng cây sáng ánh trăng ngoài cửa sổ, biến mất không dấu vết.

Trong phòng lại quay về với sự vắng vẻ và tối tăm chết chóc.

Song Phi dựa theo khẩu dụ mà xa phu lưu lại, một mực ở trong phòng chờ chủ nhân của hần.

Bóng đêm càng hắc ám, lại càng làm nổi bật cho sự sáng sủa rực rỡ, náo nhiệt ồn ào của thành trấn này. Tiểu thương và dòng người thậm chí còn đông đúc hơn so với ban ngày.

Còn ban đêm ở Bàn Long sơn trang thì luôn luôn an tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu, muện thêm một chút, thì đến tiếng côn trùng cũng tiêu thất.

Song Phi ngồi bên cửa sổ, nhìn ra ngọn đèn dầu xa xa, bao nhiêu người cũng giống như hần, mặc dù sinh tại nhân thế, nhưng cô độc ngoài chốn hồng trần.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là *** tiểu nhị tới đưa bữa tối.

Song Phi nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, đi ra mở, *** tiểu nhị gọi hỏa kế trong ***, tay chân lạnh lẽo đem cơm nước đã chuẩn bị vào, còn dọn hai bộ bát đĩa.

Song Phi khoanh tay đứng ở một bên, đã có hai bộ bát đĩa, vậy ý của chủ nhân chắc là sẽ qua đây cùng ăn cơm với hắn.

Vết thương ở tay hắn còn chưa khỏi hẳn, đến giờ cũng không có cách nào khác tập cầm đĩa, mỗi lần đều là Tiết Lăng Phong dứt cho hắn ăn. Không biết thế nào, mấy ngày nay hắn cảm giác hình như thân thể thoải mái hơn một chút, ăn cũng tốt hơn, không mệt mỏi như trước đây, luồng độc tố trong thân thể hắn cũng như bị cái gì đó chế ngự, tuy rằng vẫn hay phát tác, nhưng không còn thường xuyên như trước.

Song Phi nhìn đầy bàn thức ăn, an tĩnh ngồi xuống, yên lặng chờ chủ nhân của hắn.

Đến tận khi cơm nước nguội lạnh, Tiết Lăng Phong mới tới.

“Chủ nhân.”

Song Phi thấy Tiết Lăng Phong vào, vội vã đứng dậy muốn tới hành lễ, Tiết Lăng Phong ngăn hắn lại, để hắn tiếp tục ngồi.

Song Phi ngẩng đầu nhìn thoáng qua chủ nhân của mình, hắn thấy hình như tối nay sắc mặt chủ nhân rất tái, nhưng hắn lại không dám hỏi có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không.

Tiết Lăng Phong cũng đi qua ngồi xuống, y dùng tay thử thử mép bát.

“Lạnh rồi, đi đổi đồ nóng tới đây.”

Song Phi vừa muốn đứng lên đi tìm hỏa kế, Tiết Lăng Phong đã kéo hắn trở lại: “Quên đi, cứ để vậy. Người có thể ăn được chứ?”

Thương thế của y, không cho phép y có thể nhẫn nhịn quá lâu.

Song Phi gật đầu, tuy rằng cơm nước so ra kém với những món ngon mỹ vị ở Bàn Long sơn trang, thế nhưng dù lạnh cũng là cực phẩm a.

Tiết Lăng Phong thấy hắn gật đầu, liền cầm lấy bát đĩa của hắn, gấp đồ đưa vào miệng hắn.

Song Phi há miệng, nuốt xuống, hắn và Tiết Lăng Phong ngồi đối mặt, dựa vào sự lý giải nhiều năm về y, hắn nghĩ chủ nhân của hắn đêm nay thực sự không bình thường. Hắn có thể cảm giác được, lúc Tiết Lăng Phong cầm đĩa, tay run khê một cách khó nhận ra.

“Chủ nhân, ta có thể tự làm.”

Nhân lúc ăn xong đồ trong miệng mà Tiết Lăng Phong còn chưa kịp gấp thứ tiếp theo, Song Phi vội vã mở miệng. Chủ nhân của hắn vẫn dứt cho hắn ăn, còn bản thân thì một miếng cũng chưa từng động vào.

Tiết Lăng Phong lướt mắt qua bàn tay còn bị bọc tầng tầng lớp lớp của hắn, cuối cùng lạnh lùng nói “Há miệng.”

Hai người lại trầm mặc xuống, một người dứt, một người ăn, rõ ràng là hành vi thân mật, nhưng giữa họ lại đột nhiên hiện ra áp lực và nặng nề.

“Buổi chiều ngươi làm gì?”

Tiết Lăng Phong lại dứt một miếng vào miệng Song Phi, kỳ thực y đã biết được toàn bộ hành tung chiều nay của người này từ phía ảnh vệ, y chỉ là thấy buồn chán, nên tùy tiện hỏi mà thôi.

“Ta tiêu bầy văn tiên mua hai cái bánh nướng, sau đó thấy một quán diễn hí, liền ở đó xem...”

Song Phi đột nhiên nhớ tới, hắn quên trả tiền thừa lại cho chủ nhân rồi.

“Sau đó nữa?”

Nghe ngữ khí tựa hồ không nổi cáu, may là chủ nhân không tính toán với sự sơ sẩy của hắn, cũng không trách hắn tiêu nhiều tiền.

“Sau đó, đợi tới lúc mặt trời lặn, ta liền trở về, thưa chủ nhân.”

Động tác của Tiết Lăng Phong khựng lại, y giương mắt nhìn ảnh vệ của mình, đối phương vẫn mang dáng vẻ khiêm tốn, kính cẩn nghe theo mà rũ mắt xuống, cũng không nhìn y.

“Vậy sao? Xem kịch gì?”

Tiết Lăng Phong lại giấu diếm vết tích mà gắp một miếng thịt ngư bằg lên, bỏ vào miệng ảnh vệ của y.

Ảnh vệ của y cả nửa buổi cũng không nói chuyện.

Hắn không có cách nào tiếp tục lời nói dối này, bởi vì đời này hắn chưa từng xem kịch, càng không thể bịa ra tên một vở nào. Cho dù hắn có thể tùy tiện nói ra một cái, Tiết Lăng Phong bảo kể lại cũng sẽ vạch trần được lời nói dối của hắn.

Tiết Lăng Phong thấy ảnh vệ của y không lên tiếng, lại dứt thêm một miếng thức ăn cho hắn “Lại một lần nữa, chiều hôm nay ngươi làm gì?”

Song Phi vội vã ngẩng đầu lên nhìn Tiết Lăng Phong, vẫn nói rằng “Ta tiêu bầy văn tiền mua hai cái bánh nướng, sau đó thấy một quán diễn hí, liền ở đó xem.”

“Toàn bộ buổi chiều ngươi chỉ xem kịch, đúng không?”

Song Phi trầm mặc một hồi, cuối cùng gật đầu.

Tiết Lăng Phong nhìn hắn như vậy, buông bát, một tay đặt ở đầu, nhắm mắt lại, thương thế vẫn bị y mạnh mẽ áp chế, hầu như trong nháy mắt phá tan đi ra, mùi máu tươi liên tục trào lên yết hầu.

Một lát sau, y lần thứ hai mở mắt ra, nhìn ảnh vệ của mình “Ngươi nói lại lần nữa xem, buổi chiều ngươi làm gì?”

Có cái gì đáng phải lừa y? Chỉ bất quá là xem xiếc khỉ mà thôi, có cái gì đáng phải lừa y?!

Việc đã đến nước này, kẻ ngu cũng biết là Tiết Lăng Phong có ý gì đó.

Song Phi cúi đầu, đứng lên khỏi ghế, sau đó quỳ xuống bên chân Tiết Lăng Phong, vẫn là nói rằng “Chủ nhân, ta tiêu bầy văn tiền mua hai cái bánh nướng, sau đó thấy một quán diễn hí, liền ở đó xem. Sau đó, đợi tới lúc mặt trời xuống núi, ta liền trở về.”

Hắn không muốn nói, hắn thấy một con khỉ con, rất giống Thất Thất, hắn cứ nhìn mãi nó biểu diễn các loại động tác, một cách tinh quái, thật giống như Thất Thất sống lại, còn bọn họ lại lần nữa trở về với quá khứ.

Xem ra, ảnh vệ của y, lần này muốn đối kháng với y tới cùng.

Cả nửa buổi Tiết Lăng Phong không hề nhúc nhích, bỗng nhiên cười nhạt vài tiếng, xoay người, đưa lưng về phía Song Phi búng tay một cái.

Năm hắc y ảnh vệ lập tức từ ngoài cửa sổ nhảy vào, quỳ gối bên chân Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong lạnh lùng nói “Vừa rồi là ai báo cáo hành tung của hắn với ta?”

“Là ta, thưa chủ nhân.” Một ảnh vệ trong đó tiến về phía trước, cúi đầu càng thấp.

Tiết Lăng Phong đưa tay rút ra bội kiếm trên lưng ảnh vệ đó, chỉ thẳng vào cổ hắn “Là ngươi? Ngươi vậy mà lại dám gạt ta, nói dối về hành tung của hắn? Ngươi có biết là gạt ta thì phải chết hay không hả?!”

Đời này, y hận chính là bị lừa, hận nhất người nói rất hay là sẽ trở về, nhưng không quay trở lại bên y.

Song Phi mở lớn hai mắt, hắn chỉ cho rằng Tiết Lăng Phong sẽ nghiêm phạt hắn nói dối, hoặc là giết hắn, nhưng thật không ngờ chủ nhân lại như vậy.

“Chủ nhân, thuộc hạ không nói dối.”

“Không, ngươi có nói dối.”

...

“Dạ.”

Chủ nhân nói gì, thì là như thế.

Ảnh vệ đã bị mũi kiếm đâm vào giữa cổ, động cũng không động một chút. Chủ nhân muốn hắn chết, thì hắn phải chết. Bọn họ chỉ là một thứ công cụ mà thôi.

“Chủ nhân, xin lỗi, là ta nói dối, xin hãy nghiêm phạt ta.”

Song Phi thấy thế, vội vàng quỳ lê đi mấy bước, tới bên người Tiết Lăng Phong, cuộc đời này hắn có thể chết vì người khác, nhưng không muốn thấy có người vì hắn mà chết.

Bởi vì ảnh vệ không thể tự ý chạm vào chủ nhân, vậy nên hắn không thể ngăn trở cánh tay cầm kiếm của Tiết Lăng Phong, chỉ có thể liên tục dập đầu nhận sai.

Có một số lời, có một số việc, thực sự không muốn nói. Bởi vì nói ra miệng, tình cảm bị khắc chế sẽ không còn kiềm nén được nữa.

Chuyện cũ trong quá khứ, bất luận lúc nào nhớ tới cũng đều muốn rơi lệ, đều muốn hỏi một câu: ‘Vì sao?’

“Buổi, buổi chiều ta xem xiếc khỉ. Khi ta còn bé từng nuôi một con khỉ, sau đó... sau đó đã chết... chủ nhân, xin lỗi, xin chủ nhân nghiêm phạt.”

Vì sao người không yêu ta nữa?

Thế gian này chuyện thống khổ nhất, là ta không xứng để tiếp tục yêu người, mà chuyện tàn khốc nhất, là ta đã không còn trong trí nhớ của người.

Tiết Lăng Phong vẫn đứng không nhúc nhích, máu dừng mãnh tiến ra, bắt đầu là từng giọt một, sau đó thành dòng, theo cầm của hắn, nhiễm lên y phục.

Đây là kết quả của việc làm cho kinh mạch nghịch hành, miễn cưỡng đánh một trận.

Cái gọi là ma công, chính là chiêu thuật có thể ở rất nhiều thời khắc máu chót, làm đổi thủ trọng thương, đồng thời lại tổn hại sâu sắc tới bản thân.

Song Phi quỳ gối phía sau y, đương nhiên là không nhìn thấy những điều này, vẫn không ngừng dập đầu nhận sai.

Mãi một lúc lâu sau, Tiết Lăng Phong mới thấp giọng nói rằng: “Còn dám gạt ta nữa không?”

“Thuộc hạ không dám.”

Lời này, là Song Phi và ảnh vệ kia đồng thời nói ra.

Tiết Lăng Phong ném thanh kiếm trong tay, đi ra khỏi phòng không quay đầu lại. Đám ảnh vệ sau khi chủ nhân rời khỏi, cũng cấp tốc biến mất vào trong bóng tối.

Song Phi vẫn quỳ trên mặt đất, trong đầu rối tinh rối mù. Chủ nhân của hắn chỉ vài ba câu liền moi ra được chuyện hắn đã chuẩn bị chết để kháng cự lại, Tiết Lăng Phong luôn có thể nắm được cách uy hiếp đối phương nhanh nhất, sau đó dễ dàng hạ gục họ. Nhưng hắn thực sự không muốn nói, không muốn đối diện với gương mặt lạnh lùng đó, nói về những năm tháng đã cùng nhau trải qua.

Tiết Lăng Phong về tới phòng liền ngã xuống giường.

Đêm nay là một đêm thống khổ gian nan nhất. Ngoại trừ cố chống đỡ, không có bất cứ biện pháp gì có thể giúp y.

Y yên lặng chịu đựng, rất nhanh toàn thân liền đổ đầy mồ hôi. Sau khi kinh mạch nghịch hành, đau đớn bắt đầu phát tác, thật giống như bị lực mạnh trói lại, rồi bị người khác đập nát từng tắc xương một.

Còn chuyện ảnh vệ của y lừa y, khiến y phản nộ triệt để như vậy, thực sự là khiến thương thể của y tuyệt thượng giá sương. (đã rét vì tuyệt lại còn thêm sương giá)

Có lẽ, điều càng khiến y không cách nào chịu được, là sự thất vọng vì bị dối lừa.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Dựa theo kế hoạch đã định, thời gian bọn họ tiếp tục lên đường hẳn là ở buổi chiều ngày thứ hai.

Xa phu đã sớm chuẩn bị tốt mã xa, dắt tới chờ ở cửa tửu quán. Kéo xe là hai con ngựa trắng, trải qua một đêm chinh đồn, lại dường đủ tinh thần, liên tục vẫy vẫy đầu, đá chân lộc cộc.

Song Phi từ trong phòng đi ra, đi tới đại sảnh náo nhiệt ở tiền đường, thấy Tiết Lăng Phong đang đứng trước quầy hàng tính tiền thuê phòng và tiền cơm rượu với lão bản. Tay lão bản lướt trên bàn tính, Tiết Lăng Phong vẫn dáng vẻ khó chịu, một tay chống đầu, vừa dựa vào quầy hàng vừa nhìn.

Lúc Tiết Lăng Phong xuất môn chưa bao giờ mang theo người hầu, tùy tùng thì có lẽ là thị vệ gì đó, y nghĩ mấy thứ kia lên đường sẽ trở thành gánh nặng.

Y không thích tha gia đãi khách, khiến cho thanh thế rùm beng, chỉ có lần này, y dẫn theo ảnh vệ kia.

(tha gia đãi khách: dẫn theo gia trẻ trong nhà, ý nói mang nhiều người theo thì nhiều hệ lụy)

Lúc Song Phi đi vào phòng khách, Tiết Lăng Phong nhìn lướt qua hẳn, sau đó lại quay đầu đi.

Cái liếc mắt đó ý nghĩa bất minh, chẳng mang chút cảm tình, toàn bộ như là nhìn người qua đường giáp ắt bính đình nào đó. Song Phi cúi đầu, đi về phía người mặc bạch y, cung kính đứng ở chỗ cách xa Tiết Lăng Phong hai bước: “Chủ nhân.”

Đôi mắt Tiết Lăng Phong vẫn nhìn những hạt châu không ngừng biến hóa trên bàn tính: “Vào xe chờ.”

“Dạ.”

Song Phi an tĩnh lùi ra khỏi bên người y.

Ngoài cửa tửu quán, ánh dương quang chiếu âm áp, đoàn người rộn ràng nhộn nhịp lưu động trên đường.

Song Phi vừa ra khỏi cửa liền thấy mã xa đã chờ ở đó, xa phu đang kiểm tra mã giá và trực bánh xe, hẳn vén màn, ngồi vào trong xe, cúi đầu nhìn bàn tay bị bao kín của mình.

Một ngày một đêm rồi không bồi thuốc, nơi đó kịch liệt đau đớn như đang kháng nghị. Hẳn chưa từng bị thương lâu như vậy, chậm chuyển biến tốt như thế.

Nói không chừng, từ nay về sau tay hẳn sẽ tàn phế.

Không quá bao lâu, Tiết Lăng Phong cũng đi vào trong xe, hẳn thậm chí không thèm liếc nhìn ảnh vệ ngồi một bên, trực tiếp đi tới giường mềm đặt ở phía tận cùng của xe nằm xuống.

Xe bắt đầu từ từ lăn bánh, mà hai người trong xe thì một điểm âm thanh cũng không có.

Tiết Lăng Phong thật sự là không chịu nổi, tối hôm qua bị dẫn vật một đêm không chớp mắt, mãi đến khi sắp xuất phát, mới miễn cưỡng có thể đứng lên. Nhưng y không muốn để bất cứ ai biết về thương thế của y, yên lặng một mình chịu đựng tuy rằng gian nan, thế nhưng cũng là cách an toàn nhất.

Trên thế giới này, ngoại trừ nương tử của y, y không muốn ở trước mặt bất cứ kẻ nào thả lỏng bản thân, bại lộ nhược điểm.

Rất nhanh, chiếc xe lung lay lúc lắc ly khai thành trấn náo nhiệt, một lần nữa tiến vào sơn lâm yên tĩnh.

Bóng cây ngăn chặn ánh dương quang ngày xuân, trong xe lại càng thêm u ám. Hoàn cảnh như vậy, thích hợp nhất cho ảnh vệ sinh tồn.

Bầu không khí hôn ám tựa hồ cho Song Phi thêm chút dũng khí, rốt cuộc hẳn dám len lén quay đầu lại nhìn chủ nhân của hẳn. Bạch y nam nhân kia vẫn đang nằm nhắm mắt, tựa hồ là ngủ.

Hình như mấy ngày rồi, trừ phi là bức thiết tất yếu, bằng không Tiết Lăng Phong hầu như không nói gì với hẳn, mà hẳn đương nhiên cũng không dám vượt ra khỏi quy tắc chủ động nói chuyện với chủ nhân, bọn họ như vậy, có tính là chiến tranh lạnh hay không nhỉ?

Đương nhiên không tính, bọn họ đến tình nhân cũng chẳng phải, sao có thể nói tới chiến tranh lạnh được. Hơn nữa hôm qua hẳn còn khiến Tiết Lăng Phong nổi giận, tuy rằng không có bị phạt chịu đòn, nhưng hẳn thấy đó cũng chỉ là bởi vì bọn họ đang trên đường, không tiện xử phạt. Trở về Bàn Long sơn trang, nói không chừng sẽ tính cả vốn lẫn lãi.

Có điều, ngay cả như vậy, hẳn cũng muốn hảo hảo ăn nói một chút với chủ nhân. Tuy rằng Tiết Lăng Phong không lên tiếng, thế nhưng theo quy củ, phạm lỗi sẽ tự rõ ràng vì sao lại làm sai, sai ở đâu, nên phạt thế nào.

Song Phi di chuyển tới bên giường của Tiết Lăng Phong, an tĩnh quỳ xuống, vừa yên lặng chờ chủ nhân của hẳn tỉnh lại, vừa nghĩ làm thế nào có thể giải thích thông suốt chuyện hôm qua hẳn tận lực giấu diếm.

Lúc đó, hẳn chỉ nghĩ làm thế nào giấu sự tình đi, không cho Tiết Lăng Phong biết. Thế nhưng giờ phút này, hẳn lại bỗng nhiên hy vọng có thể mượn cơ hội này nói chút gì đó.

Có thể nói cho y hay không, rằng con khỉ mình từng nuôi, là ‘Thất Thất’? Trong trí nhớ của y liệu có còn cái tên này, liệu có còn nhớ kỹ, lúc y còn nhỏ, đã từng thích cùng chơi với nó?

Liệu hẳn có thể nói chút chuyện cũ này với y hay không?

Bây giờ hẳn dễ tiện thấp hèn, rất nhiều chuyện đã không còn khả năng nữa. Thế nhưng, cuộc đời này chỉ thử một lần, để hẳn vì bản thân thử nghiệm một chút.

Kỳ thực Tiết Lăng Phong không ngủ, khi ảnh vệ của y tới gần, y đã biết rõ ràng. Y cho rằng hẳn tới gần bên giường quỳ là muốn chủ động nói gì đó với y, thế nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy hẳn mở miệng.

Vì vậy, Tiết Lăng Phong mở mắt, nhìn ảnh vệ trầm mặc quỳ gối bên người y: “Có việc?”

Song Phi không ngờ chủ nhân của hẳn tỉnh nhanh như vậy, mà mình vẫn còn chưa nghĩ xong là nên nói như thế nào, đành phải quanh co mở miệng: “Chủ nhân, xin lỗi, buổi chiều hôm qua ta là xem xiếc khỉ, người...”

“Câm miệng!”

Song Phi vừa mở miệng, Tiết Lăng Phong lập tức cắt đứt lời hẳn. Y còn tưởng rằng muốn nói gì, chuyện này, hiện tại y không muốn nghe, nhắc tới liền đau đầu.

Qua thật lâu, Tiết Lăng Phong mới nghe được một tiếng đáp lại yếu ớt: “Dạ.”

Tiếp đó, ảnh vệ của y lại chậm rãi trở lại vị trí ban đầu ngồi một mình, yên lặng cúi đầu.

Tiết Lăng Phong liếc hẳn một cái, xoay người sang chỗ khác, không hề để ý đến hẳn.

Buổi tối tại sơn lâm cũng rất náo nhiệt, nơi nơi đều là tiếng côn trùng kêu vang. Xa phu đã sẵn được chút thịt thú rừng, đẩy lên lửa trại, chuẩn bị cơm tối cho chủ nhân.

Tối ban đêm, Tiết Lăng Phong thấy thoải mái hơn một chút. Lúc chiều, y đang ngủ trong xe, còn mơ một giấc mơ kỳ quái. Y mơ thấy có một thanh âm đang kêu ‘Thất Thất’, hơn nữa thanh âm đó còn giống như là của mình.

Y tỉ mỉ suy nghĩ một chút, vẫn không nghĩ ra ‘Thất Thất’ là ai hay cái gì. Có điều y cũng không thấy kỳ quái, một người từng mất trí nhớ, trong đầu thường đột nhiên xuất hiện một vài cảnh tượng hoặc một cái tên nào đó. Chúng nó có cái xác thực đã từng tồn tại trong ký ức, nhưng có cái chỉ bất quá là do ảo giác tạo ra.

Lúc y mở mắt ra, ảnh vệ của y đã không còn ở trong xe.

Tiết Lăng Phong vô thức đi tìm hẳn, lúc vén màn xe, phát hiện hẳn đang ở đồng lửa cách đó không xa giúp xa phu nhóm lửa.

Mặt hẳn bị hỏa quang chiếu rọi hồng hồng, mặt mày chuyên tâm mà an tĩnh. Bởi vì trên tay còn quần đầy băng gạc, hẳn liền mang củi nâng lên, từng cây từng cây một, chậm rãi nhét vào trong đồng lửa.

Hình ảnh này, Tiết Lăng Phong bỗng thấy rất quen thuộc. Y nhìn không nhúc nhích, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên y chăm chú nhìn một người như thế.

Song Phi một mực cúi đầu trông nom đồng lửa, mùa xuân có hơi ẩm, lửa không dễ cháy lớn, nếu thi thoảng không kích thích một chút, thì không cẩn thận sẽ bị tắt.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

“Người đang làm gì?”

Một thanh âm lạnh như băng, bỗng nhiên vang lên phía sau, thì dù là ai cũng sợ tới nhảy dựng lên.

Song Phi vội quay đầu lại, không biết Tiết Lăng Phong đã bước tới đằng sau hắn từ bao giờ, đang từ trên cao nhìn xuống, mà vẫn đề y hỏi lại vô nghĩa như thế, nhóm lửa làm cơm, lẽ nào không nhìn rõ sao?

“Chủ nhân.”

Song Phi đứng lên, rót một chén nước ấm từ trong bình, hai tay đưa tới trước mặt Tiết Lăng Phong. Nơi này rừng núi hoang vắng, không có danh trà thượng đẳng.

Tiết Lăng Phong neho lại hai mắt, xác thực y rất khát nước, tiếp nhận uống liền một hơi.

Song Phi đón lấy cái bát y đã uống cạn, đặt ở một bên, lại tới bên đồng lửa an tĩnh ngồi xuống. Tiết Lăng Phong liếc hắn một cái, cũng ở bên cạnh tìm một chỗ đất trống ngồi xuống.

Đồng lửa cháy lép lép, xa phu đang ở bên dòng suối nhỏ mỗ vệt hoang, vậy nên lúc này chỉ có hai người bọn họ. Cả đời Tiết Lăng Phong chưa từng nhóm lửa, chưa từng nấu ăn, nhưng y cầm lấy một ít củi đốt, tiện tay ném vào trong đồng lửa.

Kỳ thực không thể thêm củi quá nhanh, trái lại lửa sẽ không cháy lớn. Thế nhưng Song Phi không dám lấy ra cành củi y vờ ném, chỉ có thể tận lực đẩy đồng củi bị dồn một chỗ dịch ra chút.

“Lúc chiều người định giải thích gì với ta?”

Tiết Lăng Phong bất động thanh sắc hỏi, có vẻ chẳng hề để ý.

Ảnh vệ của y mím chặt môi, tựa hồ cũng không muốn mở miệng, nhưng một lát sau còn nói “Chủ nhân, Song Phi cam nguyện bị phạt.”

“Phạt người cái gì?”

“Nói dối chủ nhân.”

“Người nói nên phạt thế nào?”

Tiết Lăng Phong nhìn ảnh vệ của y cúi đầu xem đồng củi đang cháy, tựa hồ bỗng nhiên cười rất khê một chút, nhưng nhìn kỹ lại không có “Dựa theo quy củ, đương nhiên là lấy chết đền tội.”

Tiết Lăng Phong thu hồi đường nhìn, cũng tập trung vào đồng lửa, pháp quy trong Bàn Long sơn trang, đối với ảnh vệ mà nói là hà khắc và vô tình nhất. Như thể Tứ hộ pháp Hoắc Quân không coi họ là người, toàn bộ Bàn Long sơn trang cũng không coi họ là người.

“Song Phi, làm ảnh vệ có cảm giác gì?”

Câu hỏi như vậy, ngực hai người đều lấy làm kinh hãi, nhưng cả hai đều không hề biểu hiện ra mặt, toàn bộ vẫn là nhìn đồng lửa.

Là cảm giác gì?

Trên đời này hình như không có từ ngữ gì có thể hình dung ra.

Nhưng nếu con người thực sự có kiếp sau, hẳn thà rằng không nhận ra Tiết Lăng Phong, cũng không muốn làm ảnh vệ nữa.

“Chủ nhân, ta không biết.”

Lòng hiếu kì gặp phải ngăn trở, Tiết Lăng Phong có chút thất vọng, có điều y tự an ủi bản thân nhẽ ra không nên có hy vọng quá cao dành cho năng lực biểu đạt của ảnh vẽ, trong bọn họ rất nhiều người thậm chí không biết đọc sách viết chữ.

Vì vậy, y lại nhanh chóng chuyển sang một vấn đề khác “Vậy người có lúc nào thấy khổ sở hay là thương tâm hay không?”

Vấn đề này chắc là đủ cơ bản rồi đấy nhỉ? Chỉ cần trả lời ‘có’ hoặc là ‘không’.

“Có.”

Ảnh vẽ của y suy nghĩ một hồi.

Mà Song Phi thì lại ở trong lòng thầm thấy may mắn Tiết Lăng Phong không hỏi là có khi nào hẳn hạnh phúc vui sướng hay không, vậy sẽ lại liên quan tới quá khứ của hai người bọn họ, nhưng đối với những chuyện cũ đó, hiện tại hẳn cái gì cũng không muốn nói nữa. Lần duy nhất hẳn khao khát được nói ra ở trong xe ngựa, đã bị Tiết Lăng Phong bóp chết không chút do dự rồi.

“Lúc nào thì người thấy khổ sở?”

Tiết Lăng Phong vui vẻ hẳn lên, càng thêm hăng hái bưng bưng. Hóa ra ảnh vẽ cũng có tình cảm, y vẫn cho rằng họ là đầu gối.

“Lúc thụ hình.”

Kỳ thực, nói cụ thể ra chính là lần gần đây nhất.

Không biết vì sao, lúc đó thụ hình, ngoại trừ thấy đau, cảm thụ khắc sâu nhất chính là khổ sở, hoàn toàn không giống với sự thống khổ đơn thuần trong quá khứ.

“Còn có lúc nào nữa?”

Ở trong mắt Tiết Lăng Phong, khi thụ hình, cái loại cảm giác này được gọi là hải hùng hay sợ sệt thì chuẩn xác hơn.

Song Phi gầy đồng củi, bất giác nheo mắt lại, nếu nói tới khổ sở, kỳ thực cho tới giờ hẳn chưa từng vui sướng. Tiết Lăng Phong một mực làm những chuyện thương tổn hẳn, mà lại không hề hay biết.

“Ta không biết, thưa chủ nhân.”

Có lẽ, đây là đáp án duy nhất hẳn có thể cho y. Mà nếu kết quả chủ nhân của hẳn có dụng tâm ngẫm lại, là có thể biết trong đáp án mơ hồ này có bao nhiêu bất đắc dĩ và bi thương.

Tiết Lăng Phong nhìn ảnh vẽ của y, cười khổ một chút. Đối với y mà nói, ‘Không biết’, có lẽ là một đáp án hạnh phúc, có thể đơn giản nói ra đau xót của bản thân, vậy ắt là đã tích lũy rất nhiều, bị thương tổn quá sâu.

“Chuyện ta thấy khổ sở nhất, là nương tử của ta rời bỏ ta.” Tiết Lăng Phong chuyển đường nhìn đến đồng lửa, cười thương tâm. Y chưa từng đề cập chuyện này với ai, y chưa từng nói cho bất cứ kẻ nào, bí mật bị gắt gao đè nén này.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

“Chuyện ta thấy khổ sở nhất, chính là nương tử của ta rời bỏ ta.”

Tiết Lăng Phong cúi đầu nhìn đồng lửa, thanh âm không lớn, thật vất vả một lần thổ lộ tiếng lòng, càng như là nói cho chính mình.

Củi lửa cháy sạch vang lên tiếng lép lép, xung quanh đầy mùi thơm ngát của gỗ. Lúc ngẩng đầu nhìn bầu trời, có thể nhìn thấy ngân hà kéo dài xuyên qua phía chân trời.

Tiết Lăng Phong nói khiến Song Phi cả người run rẩy một chút, bàn tay đang gầy đồng lửa cũng ngừng lại.

Hắn trầm mặc một lúc lâu, không nói một câu, đến tận khi lửa đã dần dần tắt, hắn mới đưa tay bắt chúng bùng lên lần nữa.

Tiết Lăng Phong thì vẫn ngẩng đầu nhìn trời, y cũng không hy vọng ảnh vệ của y sẽ đáp lại gì, y biết, bọn họ sẽ không hiểu.

Mắt thấy thổ rùng trên que đã nướng xong rồi, Song Phi gỡ chúng xuống, đưa tới trước mặt Tiết Lăng Phong: “Chủ nhân, ngài có ăn không?”

Tiết Lăng Phong nhận lấy, cắn một miếng, Song Phi vội vã tránh khỏi đường nhìn của y.

Trải qua nhiều năm, rất nhiều chuyện đều thay đổi.

Ngay đến việc y có nương tử từ lúc nào cũng không biết, là vào khoảng thời gian mình ở trong Thiên Ảnh môn sao?

Vậy Song Phi hắn chẳng phải là rất nực cười?

Vào lúc hắn vì nam nhân này mà bị huấn luyện tới chết đi sống lại, lúc hắn vì y nhận hết dần vất sống không bằng chết, lúc hắn vì có thể trở thành một ảnh vệ người không ra người, quỷ không ra quỷ, bị tất cả coi thường, vì trở lại bên cạnh y mà đau khổ vật lộn, y lại ở bên ngoài ngồi trên vị trí trang chủ, khoái khoái lạc lạc, sống phóng túng, cưới vợ sinh con?

(Tự kỉ mức độ nặng rồi em ==)

Y không hề nhớ mình, thậm chí chẳng còn ký ức gì nữa. Nhưng đối với nương tử của y, lại nhớ mãi không quên.

Thì ra là thế, tiểu nam hài tử nắm ống tay áo mình, tràn ngập quyến luyến, tràn ngập ỷ lại, mỗi đêm mình không thể mãi mãi ở bên thì không bỏ qua, đã sớm biến mất theo năm tháng trôi qua. Mà sống chết giữ lời thề, chỉ có mình hắn.

Hắn trở lại bên người y, chắc là cũng đến ba năm rồi? Lúc gặp lại, bọn họ đều đã sai biệt quá nhiều, rất nhiều suy nghĩ khi hài đồng đã trở nên ấu trĩ xa xôi, không thể thực hiện. Y thì cao cao tại thượng, mà mình thì ti tiện thấp hèn, hai nơi cách xa quá lớn, còn nói yêu cái gì nữa, sẽ chỉ khiến đối phương thêm phiền não.

Bọn họ sinh tại nhân thế, mà ái cũng sống tại thế tục.

Vậy nên, ba năm, hắn có thể lựa chọn yên lặng canh giữ bên ngoài cửa sổ phòng y, không tới nhận mặt, không đi thừa thụ những quy tắc thế tục và pháp lệnh trong Bàn Long sơn trang, dùng sinh mệnh ngăn ngừa của hắn, hoàn thành ước định trong quá khứ.

Ba năm, hắn có thể vì y mà chết, vì y mà chiến đấu, chỉ mong có thể nhìn lướt qua đáng vẻ mới lạ trong chốc lát khi y đoạt được bảo vật.

Ba năm, hắn có thể ở trên cây yên lặng nhìn, chịu đựng y cùng người khác ngư thủy chi hoan. (cá nước thân mật ==)

Đó là bởi vì, hắn vẫn cho rằng y chỉ ít vẫn còn nhớ tới hắn, ở trong lòng y vẫn có một vị trí dành cho mình. Bởi vì hắn thấy lúc y cùng người khác hoan ái, vẫn sẽ một mình đi tới trước cửa sổ lặng lặng ngăn ngừa một hồi.

Khi đó, hắn nghĩ một cách đương nhiên rằng, y nhất định là đang nhớ tới mình. Hiện tại xem ra, mình không nên tự tin như thế? Y bất quá là đang nhớ nương tử của y đó thôi.

(sao ta lại phải gõ những dòng tự kỉ thế này hả giới * A *)

Thế nhưng, yêu cũng là ích kỷ như vậy. Tiết Lăng Phong có thể không thuộc về hắn, nhưng là không thể thuộc về bất cứ kẻ nào. Nương tử? Vì sao có người có thể độc chiếm y?!

(Ách, suy nghĩ đáng khen ==))

Xa phu mang vịt đã làm thịt xong trở về, sau khi hành lễ với Tiết Lăng Phong, liền vội vàng xiên chúng vào que đem đi nướng, đồng thời giục Song Phi nổi lửa lớn thêm một chút.

Song Phi gảy một chút, bỗng nhiên buông củi trong tay, xoay người nói với Tiết Lăng Phong: “Chủ nhân, xin cho phép thuộc hạ cáo lui trước.”

Tiết Lăng Phong có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, “Đi đâu?”

Ảnh vệ của y hình như bị khựng lại, nửa ngày không mở miệng. Còn chưa nghĩ ra muốn đi đâu, đã nói xin cáo lui? Không phải là đang trốn mình đấy chứ? Tiết Lăng Phong hỏi vẻ không vui “Đang hỏi người đó, đi đâu?”

Lại đợi nửa ngày, rốt cuộc thấy hắn mở miệng nói “Không biết.”

Tiết Lăng Phong nhìn hắn chằm chằm, thấy rất không bình thường. Vì sao bỗng nhiên lại không giống vừa nãy nữa?

Tuy rằng người nọ vẫn cúi đầu quỳ, vẫn như cũ gọi y ‘Chủ nhân’, thế nhưng sao y lại thấy hình như ảnh vệ của y đang giận?

Đang giận sao? Hay là cái khác? Tiết Lăng Phong không nói chính xác được. Ảnh vệ là người chết lặng không có cảm tình, nhưng một khi biểu đạt tình cảm, thì lại làm cho không đoán ra được như thế này đây.

“Vào trong xe đi.”

Đổi lại là trước đây, Tiết Lăng Phong tất nhiên là không nghĩ ngợi gì cả mà lệnh cho hắn ngồi lại, nhưng hôm nay, bản thân không biết là làm sao, lại bận tâm tới tâm tình của một ảnh vệ.

Ảnh vệ của y nhanh chóng đứng dậy rời đi, một mình quay về xe.

Tiết Lăng Phong lại tới bên đồng lửa, xa phu đưa gà rừng đã nướng cho y, y cắn một cái thì không ăn nữa, lại nói tiếp, vẫn là ảnh vệ của y nướng ngon hơn.

Sau khi đem đã khuya, Tiết Lăng Phong cũng đi vào xe. Vậy mà ảnh vệ của y vẫn chưa ngủ, một mình dựa vào cửa sổ chờ ra.

Tiết Lăng Phong liếc hắn một cái, cũng không để ý, liền đi tới giường mềm nằm xuống.

Ảnh vệ của y thậm chí hình như cũng không thấy y đã vào, còn không quỳ xuống thỉnh an.

Làm sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ công cụ cũng có lúc không thuận tay?

Tiết Lăng Phong nằm trên giường, mãi không ngủ được. Còn ảnh vệ của y vẫn duy trì một tư thế cũ không nhúc nhích.

Nửa đêm, ánh trăng lên tới đỉnh xe, loang loáng chiếu sáng tiểu mã xa lạnh lẽo.

“Chủ nhân, ngài ngủ chưa?”

Rốt cuộc cũng nói.

Đợi lâu như vậy, cuối cùng Tiết Lăng Phong cũng đợi được ảnh vệ của y nói chuyện.

“Làm gì?”

Nhưng y vẫn khiến giọng của mình có vẻ không hề gợn sóng.

“Chủ nhân, ngài có muốn ta hầu hạ ngài không?”

Những lời này khiến Tiết Lăng Phong lấy làm kinh hãi, y không rõ vì sao bỗng nhiên ảnh vệ của y lại nói thế, “Hiện tại? Không cần.”

“Chủ nhân, cũng không thể cho phép ta hầu hạ ngài sao?” Ảnh vệ của y lại đổi một kiểu hỏi khác, tựa hồ rất chấp nhất.

Tiết Lăng Phong sửng sốt, tiếp đó lại bình tĩnh đại ngộ cười lên tà tà: “Có đúng là người rất muốn rồi hay không? Sao hử, không nhìn được nữa à?”

Lại nói tiếp, mình cũng nhiều ngày rồi không chung giường với hắn. Không ngờ dục vọng của anh vệ cũng rất mãnh liệt, khó trách lần đầu y thấy hắn, thì hắn đang lẫn lộn cùng người khác.

Thế nhưng, anh vệ của y không đáp lời, chỉ quỳ ở đó.

Tiết Lăng Phong ngẫm lại bọn họ cũng không có khả năng lý giải ngôn ngữ ám muội như thế, vì vậy vỗ vỗ giường, để hắn lên ngồi, vén lên mái tóc dài của hắn, kề sát vào lỗ tai hắn, hỏi: “Vì sao ngươi muốn hầu hạ ta? Ân?”

Song Phi bị luồng khí y thổi ra ghẹo cho run cả người.

Hắn rất miễn cảm, muốn nói là *** cũng được. Hắn ***, là vì người hắn yêu nhất, hắn không thể không chế muốn cùng y kết hợp làm một.

“Ngươi muốn ta?” Tiết Lăng Phong thò tay vào trong áo hắn, nhẹ nhàng cấu vào tiểu quả thực trước ngực, tay kia thì xoắn vặn láo, tham tiến vào nơi miễn cảm, “Ồ đây, còn có ở đây.”

Song Phi run dữ dội hơn, nước mắt của hắn đã cạn khô lâu rồi, giờ khắc này lại có khao khát muốn tuôn trào: “Ta chỉ là không xác định được, ta đối với ngài có còn giá trị hay không.”

“Ân? Cái gì?” Tiết Lăng Phong nghe không hiểu lắm.

“Thuộc hạ đã không thể bảo hộ chủ nhân thoải mái nữa, nếu như chủ nhân đến cái thân thể này cũng không còn thấy cần, như vậy, chỉ có thể nói lên rằng ta không còn giá trị đối với ngài. Như vậy, ta...”

“Câm miệng.”

Tiết Lăng Phong khó chịu buông hắn ra, lại là cái đồng lý luận của Tứ hộ pháp, nó thâm căn cố đế như vậy sao? Lâu như vậy rồi, người này mãi vẫn không quên được những lời ‘Không còn tác dụng, thì phải chết’.

Kỳ thực Song Phi cũng không phải là muốn nói ra những lời này.

Hắn ngồi một mình trong xe ngựa suy nghĩ thật lâu, hắn muốn biết mình đối với y có còn giá trị tồn tại tất yếu hay không, có còn cần phải tiếp tục giữ vững lời thề năm xưa hay không? Nếu như tất cả đều đã không còn ý nghĩa, hắn hy vọng y có thể buông tha cho hắn đi, chỉ thế thôi.

Anh vệ tuy rằng không được phép chạy trốn, thế nhưng có một phương pháp có thể rời khỏi Bàn Long sơn trang, lại có thể có được tự do. Tự do là phải trả giá đắt, gần như không ai có thể vượt qua phương pháp thí luyện kia. Nhưng hắn nghĩ, nếu là như vậy, cho dù hắn chết, ít ra tâm cũng có thể được giải thoát và tự do.

Hắn không muốn yêu nữa, hắn rất muốn nỗ lực quên đi cái người trước mắt này. Đúng vậy, vì người này đã cưới vợ rồi, y đã thuộc về người khác, điều đó so với quên hắn còn khiến hắn không thể chịu đựng nổi hơn. Trước luôn cho rằng rằng tình yêu của mình rất bao dung, rất vĩ đại, không ngờ chỉ là một cái xà nhà đã gãy, toàn bộ căn phòng đều sụp xuống.

“Song Phi, ngày nào đó ngươi không còn giá trị nữa, ta sẽ nói cho ngươi, sau này không được phép tự tiện phỏng đoán ý nghĩ của ta, hiểu chưa?”

Tiết Lăng Phong còn ôm hắn vào lòng ngắm nghía, lấy tay đùa bỡn điểm miễn cảm của hắn, khiến hắn khó chịu tới thở dốc.

“Để ta xem tên của ta.”

Tiết Lăng Phong cắn cắn lỗ tai hắn.

Song Phi xoay người, đưa lưng về phía Tiết Lăng Phong, kéo áo khoác của mình xuống, lộ ra chữ ‘Lăng’ đỏ tươi in trên lưng hắn.

Tiết Lăng Phong đặc biệt thích nhìn tên mình trên lưng hắn. Đây là dấu hiệu y có thể giữ lấy hắn suốt đời, vì vậy y tới gần bắt đầu hôn nó, khiến thân thể trước mặt càng run dữ dội.

Lúc Song Phi bị Tiết Lăng Phong đặt trên giường mềm, tiến nhập từ phía sau, hắn cảm thấy khoái cảm thật lớn, đồng thời không nhận được bắt đầu rên rỉ.

Rất muốn có thể không yêu y nữa, rất muốn có thể giải thoát, thế nhưng vẫn yêu, vẫn không khống chế được mà muốn yêu, vẫn muốn cùng một chỗ với y.

Tiết Lăng Phong vừa nghe tiếng Song Phi rên rỉ, vừa ở phía sau hần luật động lúc nhẹ lúc chậm, y không ra lệnh cho hần ngậm miệng, để song phương đều vui sướng.

Nhiều năm qua, y cấm bất cứ một người nào phát ra âm thanh lúc cùng y hoan hảo trên giường. Bởi vì, dưới đáy lòng y khinh thường họ, hoặc nam hoặc nữ, y nghĩ bọn họ đều không xứng có được sự vui sướng như vậy từ mình. Chỉ có nương tử của y, mới là người đáng giá cho y lấy lòng.

Sau khi xong việc, Tiết Lăng Phong ghé vào trên người Song Phi nghỉ ngơi. Không biết vì sao, càng ngày y càng thích cảm giác có hần bên mình.

Y hy vọng hần có thể nhanh chóng học được thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố, y một mình cô độc đã lâu lắm rồi, y hy vọng hần có thể sớm một chút trở thành thay thế phẩm.

“Song Phi, ngươi có thể biến thành hần.” Tiết Lăng Phong ôn nhu vuốt ve tóc người dưới thân, “Tuy rằng đời này ta không có khả năng yêu người khác, thế nhưng nếu như ngươi có thể học được giống hần, ta cũng sẽ đối tốt với ngươi. Đợi tới lúc nương tử của ta trở về, ta có thể cho ngươi được tự do.”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Bảy ngày sau, thành quan Tô Châu đã gần trong gang tấc.

Buổi trưa, đoàn người dừng chân tại điểm cuối cùng là một trà lâu cách thành quan chừng mười dặm.

Dương quang chính ngọ ấm áp, lại thêm gió xuân nhu hòa, chiếu ra một cảnh tượng du nhân lười nhác, mơ màng. Không muốn ngủ, thì tụ ở trà lâu nho nhỏ này đặt điều nói xấu.

Người bàn bên cạnh đang nghị luận về Bàn Long sơn trang, tin tức Phi Thiên song kiếm đã chết truyền rộng trên giang hồ, còn truyền thành cả hai người song kiếm đều bị Tiết Lăng Phong giết chết. Hơn nửa hai tháng trước, Nam Hải minh châu của Thiếu Lâm tự bị đoạt mất, Bàn Long sơn trang trở thành mục tiêu mối thù chung của toàn bộ nhân sĩ chính nghĩa trong giang hồ.

Tiết Lăng Phong ngồi ở một bên, ngón tay buồn chán gõ bàn, nghe câu được câu chẳng, không nổi giận, cũng chẳng muốn đi biện giải.

Song Phi ngẩng đầu nhìn y một cái, đối diện với ánh mắt Tiết Lăng Phong cũng đang nhìn hần chăm chú. Hần theo thói quen lảng tránh ánh mắt đó, cúi đầu xuống, lại bị chủ nhân của hần nắm lấy cằm “Ngươi thế này là học không giống, nào có nương tử nào không nhìn tướng công hả?”

Hần liền không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu nhìn y.

May là không quá lâu sau, *** tiểu nhị đưa tới thức ăn họ gọi, vừa rót rượu vừa bày món, còn muốn thanh toán tiền rượu thịt trước để tránh khỏi nợ sổ, rốt cuộc thành công dời đi lực chú ý của Tiết Lăng Phong.

Tối tổng được đường, đã là buổi tối rồi.

Từ Hữu Tiến mang theo mọi người trong đường đứng nghênh tiếp tại cửa, nhìn tiểu mã xa đơn giản của Tiết Lăng Phong chậm rãi đi tới, gã vội vã quay đầu lau mồ hôi.

Xe vừa dừng lại, Từ Hữu Tiến lập tức nghênh đón, đứng ở ngoài xe cao giọng nói: “Cung nghênh trang chủ, trang chủ đi đường khổ cực rồi!”

Song Phi bị hạ nhân của được đường đưa thẳng tới phòng ngủ nghỉ ngơi. Tiết Lăng Phong xuống xe cuối cùng, lạnh lùng trừng mắt liếc xéo, đi qua bên người gã, tiến thẳng vào được đường, “Người đến rồi sao?”

Từ Hữu Tiến run run theo phía sau y, đến thất lưng cũng không dám thẳng lên: “Tối rồi, tối rồi, đã đợi hai ngày rồi, hiện tại đang ở trong khách phòng ạ, ta phái người đưa ngài qua đó.”

Lúc này Tiết Lăng Phong mới quay đầu lại nhìn thẳng gã: “Từ Hữu Tiến, ngươi còn thiếu bao nhiêu?”

Từ Hữu Tiến vô thức cầm chiếc khăn đã thấm mồ hôi trong lòng bàn tay lên xoa cái đầu hói một nửa của gã: “Trang chủ, xin hãy thư thả cho ta mấy ngày, ta... ta đã bù lại được phân... phân nữa rồi.”

“Người còn có thể trả phần còn lại sao?” Tiết Lăng Phong nheo mắt.

“Có thể! Nhất định có thể! Trang chủ, cho ta mấy ngày nữa đi!”

Từ Hữu Tiến run dữ dội, gã đã dốc hết khả năng, bù được phân nửa tiền nợ, phần còn lại muốn trả hết đúng là khó càng thêm khó.

“Vậy cho người mấy ngày nữa.” Tiết Lăng Phong lạnh lùng nhướn mày, “Từ Hữu Tiến, người không nhất thiết phải làm ra vẻ sợ ta như thế, nếu người sợ ta thật, lúc trước còn dám động vào tiền của ta sao?”

Từ Hữu Tiến gật đầu liên tục, khúm núm cong lưng, Tiết Lăng Phong chưa nói là gia hạn cho gã mấy ngày, nếu như không đến nửa tháng, tiền còn lại có bù thế nào cũng không đủ.

Con người không thể không cho chính mình đường lui, nếu như chính gã lần này khó thoát chết, gã cũng phải cố hết sức bảo vệ người nhà của mình. Người tham tiền đều có mục đích của bản thân, mà gã từ đầu chính là vì muốn để vợ con của mình được ăn ngon mặc đẹp, suốt đời vinh hoa phú quý.

Nếu như không được, gã nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp đưa bọn họ đi xa tha hương, cũng đã lưu lại đủ tiền tài cho họ, dù không trả lại được hết tiền cho Tiết Lăng Phong, gã có chết cũng không hối tiếc nữa.

Nghĩ tới đây, Từ Hữu Tiến len lén giương mắt nhìn Tiết Lăng Phong một chút, đã thấy ánh mắt y dừng một hồi tại cửa bên của đại đường, sau đó lại chuyển sang nhìn gã chăm chú.

“Từ Hữu Tiến, ái nữ của người quả là xinh đẹp động lòng, chộc người triu mến. Nếu như người không trả đủ tiền cho ta, ta sẽ lấy lại từ chỗ nàng ta.”

Tiết Lăng Phong nhìn gương mặt Từ Hữu Tiến trở nên trắng bệch, nở nụ cười “Vậy nên người đừng có nghĩ ra chủ ý quỷ quái gì cả, ngoan ngoãn trả lại tiền cho ta, đừng nghĩ rằng người chết rồi, tiền người nợ ta cũng không cần bồi thường nữa.”

Từ Hữu Tiến nhìn về phía cửa hông, cánh cửa đó khép hờ, chỉ hé ra một cái khe, mơ hồ thấy hình như bên trong có một bóng người, đang len lén nhìn ra ngoài.

Nhưng người bình thường căn bản khó có thể phân biệt được người sau cánh cửa là nam hay nữ, tướng mạo ra sao. Có điều với nhãn lực của Tiết Lăng Phong, sao có thể không biết là ai đang len lén nhìn họ.

“Trang chủ, cầu ngài buông tha cho vợ con ta! Ta van cầu ngài!”

Từ Hữu Tiến nhìn thấy thân ảnh nữ nhi của mình ở sau cửa, đầu gã trưởng lên, đầu gối cũng bắt đầu gập lại. Rõ ràng gã đã sớm bảo mẹ con các nàng rời khỏi đây, sao nữ nhi vẫn còn ở chỗ này?

Tiết Lăng Phong đưa tay kéo gã dậy, ghé vào lỗ tai gã nói nhỏ: “Từ đường chủ, sao người có thể tùy tiện quỳ xuống trước mặt con mình được? Ta cũng không phải người không nói đạo lý, chỉ cần người trả lại tiền cho ta, ta đảm bảo bọn họ không có việc gì. Không phải người cũng muốn họ được sống tốt sao? Có thể a, đợi sau khi người chết, ta sẽ cho bọn họ hưởng hết vinh hoa.”

Sau khi nói xong, Tiết Lăng Phong đứng thẳng dậy, buông cánh tay Từ Hữu Tiến ra, hướng gã cười cổ vũ, rồi lại nhìn lướt về phía cửa hông, sau đó đi về hướng nội đường.

Từ Hữu Tiến còn một mình ngơ ngác ở lại đại đường, gã sửng sốt một hồi, sau đó lại bỗng nhiên ngẩng đầu, vội vàng vàng đi về phía cửa hông.

Giữa nội đường và ngoại đường, là một mảnh bách thảo viên rất lớn. Bên trong trồng toàn các loại dược liệu mẫu, mỗi loại đều có một hai cây, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng để so sánh thật giả với dược liệu mới nhập.

Bởi mảnh vườn lớn này, mà trong không khí nội đường đều tràn ngập hương thơm của dược liệu.

Tận cùng của khu vườn, có một người đang đứng chờ ra nhìn chăm chăm những dược thảo này, vẻ mặt trầm điều buồn chán.

Hắn thấy Tiết Lăng Phong đi tới, thở hắt ra thật dài, sau đó lại nhú mào, thập phần tức giận đi về phía y, “Người làm gì a? Tiết trang chủ! Thời gian của ta không thể lãng phí vô ích! Ta ở đây chờ hai ngày rồi, người gọi ta tới vì chuyện gì a?!”

“Ta lãng phí thời gian của người sao? Được liệu lần này người cần mua, ta tặng miễn phí cho người, người cũng phải nỗ lực chút hồi báo tương ứng, có đúng không, Âu Dương Ngọc?”

Tiết Lăng Phong đi tới cạnh hắn, hướng về phía phòng Song Phi ở. Âu Dương Ngọc phát hiện Tiết Lăng Phong có điểm nghiêm túc, cũng không phải lúc có thể đùa cợt, vì vậy bắt đầu đi theo phía sau y.

Hàng năm tới thời điểm hắn sẽ tới được bộ của Tiết Lăng Phong mua được liệu, rồi phối trí thành các loại kỳ được. Thế nhưng năm nay lúc hắn tới đây mua thuốc, lại bị ép giữ lại.

Lúc sắp tới phòng Song Phi, Tiết Lăng Phong dừng lại, quay đầu nhìn Âu Dương Ngọc: “Giúp ta chữa khỏi cho hắn.”

Âu Dương Ngọc nhìn dáng vẻ chăm chú của Tiết Lăng Phong, bỗng nhiên cười rộ lên, lười nhác tựa vào cây cột bên hành lang: “Hắn? Ai a?”

“Đi vào xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Tiết Lăng Phong xoay người lại định đi, nhưng Âu Dương Ngọc một chút ý muốn động dậy cũng không có “Đi vào đâu? Ta có đáp ứng sẽ cứu hắn sao?”

Tiết Lăng Phong nhún mào nhìn hắn một cái, sau đó tiến lên túm lấy cánh tay hắn, một tay kéo hắn lại: “Coi như ta nợ người một cái nhân tình.”

Âu Dương Ngọc há hốc miệng, còn chưa kịp nói gì, đã bị Tiết Lăng Phong tha đi.

Song Phi thấy Tiết Lăng Phong vào, phía sau còn có một người khác đi theo, hắn sửng sốt một chút, liền đi qua, cúi đầu nói: “Chủ nhân.”

Tiết Lăng Phong đã nói với hắn, sau này hành lễ không cần quỳ xuống, nếu không sẽ không giống nương tử.

Tiết Lăng Phong gật đầu, sau đó xoay người dùng ánh mắt ý bảo Âu Dương Ngọc đi tới.

Âu Dương Ngọc tiến lên hai bước, nam nhân này hắn còn nhớ rõ, hắn đã cứu người này, ở trong Bàn Long sơn trang, người này từng bị dùng cực hình. Có điều xem ra Tiết Lăng Phong không nghe lời khuyên của hắn, nhìn trên tay nam nhân này bọc băng gạc, thì biết ngay là lại bị dụng hình.

Chỉ có điều lúc này đây, vết thương của hắn đã không còn ở ngoài, mà ở trong cơ thể. Âu Dương Ngọc liếc mắt liền nhận ra.

Âu Dương Ngọc cười cười với Song Phi, đối phương không đáp lại, cũng đã chuyển đường nhìn từ trên người chủ nhân sang phía hắn, ánh mắt đó không hề xa lạ, xem ra bọn họ vẫn nhớ rõ nhau.

Cũng đúng, lại nói tiếp người phế võ công của hắn chính là mình. Loại chuyện này, người tập võ đều sẽ nhớ cả đời.

Âu Dương Ngọc đi qua, nhắc cổ tay Song Phi lên, khoát tay lên mạch môn của hắn, một lúc sau, cười với hắn nói: “Mạch tượng phù phiếm, mệnh sẽ không dài. Nếu chủ nhân của người trong khoảng thời gian này không một mực dùng nội lực áp chế kịch độc trong người người, chỉ sợ người đã chết rồi.”

Một hòn đá khơi dậy ngàn lớp sóng!

Âu Dương Ngọc thấy Song Phi vẻ mặt khiếp sợ cùng mờ mịt nhìn mình, điều đầu tiên hắn nghĩ đến là người này nhất định không ngờ mình bị thương nặng như thế, nên lời nói ra đã khiến hắn giật mình. Rồi lại quay đầu nhìn Tiết Lăng Phong, đối phương đứng ở phía sau mình, phóng ra sát khí cường đại, ánh mắt đó khiến hắn rất cuộc biết được cái gì gọi là ‘Thiên đao vạn quả’.

Âu Dương Ngọc bình tĩnh, vội vã nói với Tiết Lăng Phong: “Tiết trang chủ, người không cần lo lắng quá mức, độc mặc dù nặng, cũng không phải là không thuốc nào chữa nổi.”

Tiếp đó, hắn lại xoay sang nói với Song Phi: “Chủ nhân của người đối với người tốt như vậy, với sự lý giải của ta về hắn thì đúng là không ngờ. Hắn giúp người áp độc như vậy, bản thân nhất định cũng bị thương không nhẹ.”

Một tiếng nổ ‘Ầm’, cửa phòng văng ra phía sau Âu Dương Ngọc.

Làm sao vậy? Dưới đáy lòng Âu Dương Ngọc mờ mịt tự hỏi, không hiểu được vì sao Tiết Lăng Phong lại đập tung cửa mà đi.

“Thật vậy chăng?” Qua một hồi lâu, nam nhân vẫn trầm mặc trước mặt hắn chậm rãi mở miệng, “Hắn một mực cứu ta?”

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

“Thật vậy chăng?” Qua một hồi lâu, nam nhân vẫn trầm mặc trước mặt hắn chậm rãi mở miệng, “Hắn một mực cứu ta?”

“Người không biết sao?” Âu Dương Ngọc hỏi ngược lại.

Nam nhân kia nhìn hắn một hồi, rồi lại chuyển tầm mắt, trở lại trầm mặc.

Âu Dương Ngọc thấy hắn không nói lời nào, mở cửa phòng, quay đầu lại cười cười với hắn, “Người đợi ta, ta lấy chút đồ tới.”

Bên ngoài gian nhà phảng phất mùi hương thảo được, Tiết Lăng Phong không ở trong vườn được thảo, Âu Dương Ngọc lại xem xét khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng của y, cũng không biết y đã chạy đi đâu rồi.

Lúc này Từ Hữu Tiến lại vẫn ở trong phòng đầm ấm trán, “Con gái à, sao con không đi cùng với mẫu thân? Không phải cha đã bảo hai mẹ con đi rồi sao?”

Nhưng Từ Tiểu Sảnh lại cười lắc đầu: “Thường ngày con hay nghe mọi người nói tới trang chủ, đương nhiên con muốn nhìn một chút xem hắn trông như thế nào a!”

Từ Hữu Tiến vỗ mặt đau khổ, dứt khoát xua tay: “Có cái gì đẹp chứ? Hả? Đã nói rồi, mấy ngày này cha có việc quan trọng phải làm, không phải đã bảo hai mẹ con về nhà bà ở một thời gian hay sao? Sao con lại không nghe lời như thế hả?”

“Con đi con đi, con đi ngay lập tức, cha thật là phiền chết đi được.”

Từ Tiểu Sảnh quay đầu cho Từ Hữu Tiến một ánh mắt bức dọc, xoay người bỏ chạy ra ngoài. Từ Hữu Tiến nhìn bóng nàng chạy ra khỏi cửa, thở dài nặng nề.

Gã có một nữ nhi có chút ngang ngược kiêu ngạo bất hảo, đây là kết quả của việc gã quá mức chiều chuộng, trước đây gã nghĩ cái khuyết điểm này cũng không có gì, thế nhưng hôm nay gã đại nạn đã tới, không thể bảo hộ người nhà nữa, lại bắt đầu thấy hối hận vì chuyện mình làm.

Từ Tiểu Sảnh chơi đùa với bím tóc của mình, đi thẳng tới bên tiểu kiều (cầu nhỏ). Dương liễu rủ ven bờ, hoa đào nở rộ, hồ nước xanh xanh nhộn nhạo dập dờn xuân ý.

Điều khiến nàng càng mừng rỡ không ngờ chính là nàng nhìn thấy Tiết Lăng Phong ở bờ hồ bên kia. Mặt trời chiếu lên dáng người cao lớn của y, còn hơn nhìn thoáng ở xa xa từ phía sau cửa đại đường, lúc này trong lòng Từ Tiểu Sảnh càng thêm xúc động.

Nàng lập tức chạy tới, lặng lẽ bám theo phía sau Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong đi một đoạn đường dọc theo hồ nước, chợt cuộc dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Đợi Tiết Lăng Phong nhìn nàng, Từ Tiểu Sảnh mới thấy trên người nam nhân rất đẹp này có một loại uy nghiêm, làm cho người ta sinh ra chút sợ hãi, khác hẳn với lão cha mặc nàng tùy ý khi dễ chơi xấu kia.

Nhưng nàng lại càng thêm hài lòng, nàng thích nam nhân như vậy, khiến nàng vừa sợ lại vừa yêu. Vì vậy, Từ Tiểu Sảnh nhanh chóng chạy tới bên cạnh Tiết Lăng Phong, hai người đứng ở bên hồ nói mấy câu, Từ Tiểu Sảnh liền cười khanh khách đi theo Tiết Lăng Phong.

Âu Dương Ngọc lấy ra một cái hộp gỗ hình nhánh cây, mở hộp sau đó lấy ra năm loại thuốc nước màu sắc khác nhau, để trong năm cái đĩa rất nhỏ.

Hắn dùng kim châm vào đầu ngón tay Song Phi, để máu rơi xuống từng đĩa một, những chất lỏng này lập tức đổi màu.

“Thiên hạ vô luận là độc gì, đều có thể quy về trong năm loại ở đây. Từ biến hóa của màu sắc, có thể thấy được độc trong cơ thể rốt cuộc là thuộc loại nào, loại khác nhau, thì phương pháp phối trí giải được cũng không giống nhau.”

Âu Dương Ngọc đặc ý nhất chính là tuyệt học này của hắn, lúc cùng người khác luận bàn hắn thường lấy ra khoe khoang, cha hắn là người đầu tiên phân loại độc pháp trong thiên hạ, còn hắn là người đầu tiên căn cứ vào năm loại đó mà chế ra thuốc chữa tương ứng.

Song Phi vẫn không lên tiếng. Hắn suy nghĩ rất nhiều, tình cảnh lúc mười tuổi xẹt qua trong đầu hắn, “Chủ nhân vì sao muốn cứu ta?”

Âu Dương Ngọc cắt hứng nhìn Song Phi một cái, đã không hứng thú với độc môn tuyệt học của người ta thì thôi, không ngờ nam nhân này lại còn không đáp một tiếng một mực quẩn quýt vấn đề kia “Vì sao? Ta nghĩ có lẽ là hắn thích người đó mà.”

Song Phi vội ngẩng đầu nhìn Âu Dương Ngọc một cái, bất động thanh sắc hỏi: “Ngài và chủ nhân của ta rất thân quen sao?”

Hai người không quen thuộc, lời như vậy sẽ có khó thể tin được. Hơn nữa, điều đó cũng quá là không thể tưởng tượng.

Âu Dương Ngọc nghiêng đầu, bôi thuốc cho ngón tay của Song Phi, hắn suy nghĩ một hồi, “Nên nói thế nào nhỉ, trước đây rất thân. Khi còn bé hắn được người ta mang tới tìm phụ thân trị bệnh, lúc đó chúng ta thường cùng một chỗ, có tới hơn một năm, hắn cái gì cũng nói với ta. Sau đó hắn đi, đợi tới lúc lớn lên gặp lại, thấy hắn thay đổi rất nhiều, không thân thiết như cũ nữa.”

“Đó là chuyện khi nào?”

“Cũng không nhớ rõ nữa, chắc cũng sắp được mười năm rồi. Lúc đó hắn bị bệnh đặc biệt nặng, cha ta mất rất nhiều thời gian mới chữa khỏi cho hắn, thế nhưng vẫn để lại di chứng, chính là mất trí nhớ, thế nhưng luôn âm ỉ muốn đi tìm nương tử của hắn. Ta cùng người khác tìm vài thôn cô tới trên hắn, nói đó là nương tử của hắn, hắn lại nói nương tử của hắn là nam...”

Nói tới đây, Âu Dương Ngọc bỗng ngậm miệng, ý thức được người trước mặt cũng là một nam nhân, còn nghĩ tới ánh mắt như đối mình thiên đao vạn quả của Tiết Lăng Phong, vội vã bổ sung: “Kỳ thực điều đó cũng không có gì, hai người chỉ cần thích là tốt rồi, người không nên nói với hắn rằng ta đã kể những chuyện này với người...”

Hai người đều không nói gì nữa, Âu Dương Ngọc cũng không dám lăm chuyện thêm, mới rồi là vì hắn nghĩ tới dáng vẻ cô đơn, hoang mang lo sợ của Tiết Lăng Phong hồi đó, mới bất giác nhiều lời như vậy.

Bôi thuốc xong, sắc trời đã tối, Âu Dương Ngọc thu thập đồ đạc, “Ta đi đây, mai trở lại.”

Hắn đi tới cửa, rốt cuộc nam nhân kia ngẩng đầu nhìn hắn một cái, “Cảm ơn các người đã cứu hắn.”

Âu Dương Ngọc ‘Nga’ một tiếng, hắn nghĩ mình nên nói chút gì đó, rồi lại không nói nên lời, đành phải đóng cửa rồi đi.

Từ Hữu Tiến đứng ở trước cửa được đường gấp đến độ đi qua đi lại, sắc trời đã tối, bảo bối nữ nhi của gã vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Mà khi thấy nàng đi theo bên cạnh Tiết Lăng Phong trở về, thì lại sợ đến ngây ra.

Từ Tiểu Sảnh thấy bóng cha nàng đứng ở cửa, lập tức chạy tới, chỉ vào đầu mình nói: “Cha, cha xem này, trang chủ mua cho con rất nhiều trâm cài tóc đẹp.”

Từ Hữu Tiến nhìn thoáng qua món đồ trang sức sáng lấp lánh đó, rồi lại ngẩng đầu chậm rãi nhìn về phía Tiết Lăng Phong, đối phương không chút hoang mang nhìn lại gã, không nói một câu đi thẳng vào nội đường.

Nhưng gã nhìn ra, cái liếc mắt đó có ý cảnh cáo. Không phải là mua những thứ này cho con gái gã, cùng nàng đi dạo phố, thì sau đó y sẽ không đòi lại tiền nợ từ trên người nàng.

Từ Hữu Tiến cúi đầu răn đe con: “Hôm nay con chạy đi đâu? Ai cho phép con nhận bữa đồ của người khác? Trong nhà những thứ thượng vàng hạ cám này còn ít à?!”

“Cha hung dữ cái gì vậy! Hôm nay con gặp trang chủ ở vườn sau, hần muốn con dẫn hần đi dạo phố! Con thấy hần rất tốt a, người vừa đẹp, lại vừa hào phóng, mua rất nhiều đồ cho con, còn đưa con đi ăn rất nhiều món ngon.”

Từ Tiểu Sảnh càng nói càng hưng phấn, lôi kéo Từ Hữu Tiến vào trong, “Cha, để con cho cha xem những thứ hôm nay trang chủ mua cho con.”

Tiết Lăng Phong đi qua vườn thảo dược, lúc đi ngang qua phòng Âu Dương Ngọc, bên trong có ngọn đèn. Điều đó chứng tỏ hần đã chẩn đoán bệnh cho ảnh vệ của y rồi.

Hai ngày qua, không có mệnh lệnh của y, Âu Dương Ngọc không có cách nào rời khỏi được đường nửa bước, nói vậy trong lòng hần đã sớm có rất nhiều câu oán hận. Nhưng Tiết Lăng Phong cũng không đẩy cửa đi vào, mà đi thẳng tới phòng ảnh vệ của y.

Đứng ở ngoài cửa phòng Song Phi, Tiết Lăng Phong lại dừng lại.

Âu Dương Ngọc thực sự là tội đáng chết vạn lần, dám nói chuyện kia với ảnh vệ của y, còn y lại không thể giết quách tên này đi. Ảnh vệ trước sau là một sinh vật thấp hèn, nếu thích thì lấy ra chơi đùa là được rồi, còn mình lại đi cứu một ảnh vệ, chuyện đó mà truyền ra chẳng phải là mất hết mặt mũi của Tiết Lăng Phong y?

Qua một hồi, Tiết Lăng Phong mới đẩy cửa đi vào.

Ảnh vệ của y đang ngồi bên bàn, nhìn ánh nến mà chờ ra. Sau khi thấy y vào, lại không lập tức đứng dậy nghênh đón, cũng là lần đầu nhìn y rất lâu, sau đó mới đi tới trước mặt y, cúi đầu gọi một tiếng: “Chủ nhân.”

Tiết Lăng Phong thấy phản ứng của Song Phi không giống với bình thường, ngược lại càng thêm một phen phần hận với Âu Dương Ngọc. Có điều cũng được, dù sao bản thân cũng hy vọng ảnh vệ của y có một ngày có thể chủ động yêu mình, mình thể hiện tốt một chút trước để hần có thể lĩnh ngộ, cũng không tính là có hại.

Vì vậy, y làm ra vẻ không có chuyện gì, “Âu Dương Ngọc đã khám cho người chưa? Hần nói thế nào?”

Không ngờ ảnh vệ của y mất một lúc lâu mới phản ứng lại: “Hần nói ngày mai trở lại.”

“Ân.” Tiết Lăng Phong gật đầu, xoay người mở cửa phòng ra, bầu không khí đêm nay có điểm bất thường, đều do tên Âu Dương Ngọc lắm miệng kia, “Người nghỉ ngơi đi, ta về đây.”

Không ngờ ảnh vệ của y lại bỗng nhiên mở miệng nói, “Chủ nhân, ta và nương tử của người giống nhau tới mức nào?”

“Ân?” Tiết Lăng Phong đóng cửa lại, xoay người.

“Vì sao là ta? Vì sao lại muốn chọn ta làm thể thân của hần?”

Tiết Lăng Phong nhìn ảnh vệ của y, hần lại cúi đầu không nhìn y, đôi mắt buông xuống kia, chập chờn trong ánh nến.

“Không biết, nói chung ta nghĩ người có thể học được giống hần.” Tiết Lăng Phong cười có vẻ tùy ý.

Lúc này ảnh vệ của y hít sâu một hơi, rồi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt y: “Vậy giả như ta chính là hần thì sao?”

Tiết Lăng Phong bị ảnh vệ của y hỏi làm cả người chấn động, trong mắt hiện lên tâm tình rắc rối phức tạp, mấy lần hình như muốn mở miệng trả lời, rồi lại nuốt đáp án quay trở lại.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Song Phi nhìn thẳng vào Tiết Lăng Phong như vậy, đáp án này đối với hần mà nói rất quan trọng, quyết định cuộc đời sau này của hần, cũng quyết định cuộc đời sau này của họ.

Cuối cùng, Tiết Lăng Phong xoay người, không nhìn ảnh vệ của y, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Người không có khả năng là hần.”

Sợi hồng trần quyến luyến bất tận, ân oán nhân gian không thể nói rõ. Bọn họ chung quy cũng đã xa cách nhau rất lâu, năm tháng đã thay đổi họ rất nhiều.

Là bắt đầu từ lúc nào, ái tình mà hần vẫn tự cho là thuần túy đã bị vẩn đục?

Một người cao cao tại thượng, một người thấp hèn như bụi bặm.

Ảnh vệ có thể dùng để chơi, dùng để sủng, dùng làm gì cũng được, nhưng bọn hần cuối cùng vẫn là quá mức đề tiện. Hóa ra, y cũng là thâm căn cố đế khinh thường họ. Tình yêu của y, có sâu có đậm tới đâu, cũng là sống trong thế tục. Y không có khả năng tiếp thu chuyện nương tử của mình là một ảnh vệ.

Tiết Lăng Phong không nghe thấy ảnh vệ của y nói gì tiếp, liền mở cửa ra, trước khi đi thấp giọng nói rằng: “Song Phi, ta đã nói với người, người hảo hảo học theo hần, ta cũng sẽ đối tốt với người như vậy.”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Sáng sớm ngày thứ hai, Âu Dương Ngọc liền tới phòng của Song Phi.

Vừa đẩy cửa ra nhìn, nam nhân nọ vậy mà lại vẫn giữ nguyên tư thế lúc tối qua khi hần rời đi, ngồi không nhúc nhích cạnh bàn.

“Bên ngoài ánh nắng đẹp như vậy, không ra ngoài chút sao?”

Âu Dương Ngọc đặt hòm thuốc lên bàn, thoải mái ngồi xuống, cầm ấm trà lên cứ như là chủ nhân, rót cho mình một chén thật đầy.

“Buổi tối không ngủ được cũng không tốt cho thân thể đâu nha.”

Nam nhân ngồi đối diện ngẩng đầu lên nhìn hần một cái, lại thản nhiên hướng ánh mắt đi nơi khác: “Vậy sao? Ta quen rồi.”

“Thối quen có thể sửa mà.” Âu Dương Ngọc uống trà ừng ực, “Tối hôm qua, chủ nhân của người còn hỏi ta về bệnh tình của người đó. Hần quan tâm người như thế, người cũng nên hảo hảo chiếu cố bản thân mới đúng.”

Âu Dương Ngọc vốn tưởng rằng nam nhân này sau khi nghe được sự quan tâm của chủ nhân đối với mình xong, hần là sẽ giống như hôm qua lộ ra chút thần sắc cảm động, không ngờ hôm nay phản ứng của hần cũng rất hờ hững, chỉ đột nhiên hỏi: “Âu Dương đại phu, ngài cũng có ảnh vệ chứ?”

“A, đúng vậy.” Âu Dương Ngọc gật đầu, hần vẫn hay dùng một vài kì được hoặc thứ gì đó giá trị để trao đổi ảnh vệ với Tiết Lăng Phong, dùng để bảo vệ sự an toàn của mình.

“Bọn họ hiện tại ở nơi nào?”

Âu Dương Ngọc bị hỏi hơi sững sốt một chút, nhìn thoáng qua Song Phi, sau đó lại nhìn xung quanh, “Ai biết được, có lẽ là trên cây ở bên ngoài chẳng.”

Hắn còn không biết ảnh vệ của hắn thường ở đâu, chỉ biết là lúc mình gặp nguy hiểm, bọn họ sẽ xuất hiện như quỷ mị.

Song Phi thu hồi tầm mắt nhìn Âu Dương Ngọc, “Ngài thấy thế nào về họ?”

“Ân?” Âu Dương Ngọc càng bị hỏi càng ngây ra.

“Ngài đối với họ có suy nghĩ gì?”

Âu Dương Ngọc bị hỏi vấn đề kỳ quái như thế khiến cho đau đầu, ảnh vệ không phải là công cụ sao? Ai lại có suy nghĩ đối với chiếc dĩa hay là miếng rửa chén a?

“Dùng... dùng cũng tốt...”

...

Hai người đều không nói gì thêm, Âu Dương Ngọc buồn chán, bắt đầu chơi với hòm thuốc của hắn, Song Phi thì đem đường nhìn đặt ở một nơi nào đó rất rất xa.

Không ai coi trọng ảnh vệ, Tiết Lăng Phong đương nhiên cũng là khinh thường.

Cuộc đời này, số phận mình đã định trước là như vậy, kết cục như vậy, cũng coi như là trong dự liệu của hắn.

Nếu có cái gì buồn cười, đó là một mực từ sâu trong đáy lòng vẫn có chút hy vọng, vẫn huyền tưởng về hài tử năm xưa không muốn xa rời hắn, yêu hắn, sẽ không chút nào ghét bỏ mà tiếp nhận sự thay đổi của hắn bây giờ. Mà dù cách nhiều năm, Tiết Lăng Phong có lẽ còn chưa ý thức được, người mà y một mực chờ đợi đã sớm bị một tiêu chuẩn do chính y nghĩ ra thay thế rồi, người không đủ mức độ tiêu chuẩn, bất luận là ai, y đều cự tuyệt tiếp thu.

Lúc Tiết Lăng Phong từ trong phòng đi ra, lại thấy ảnh vệ của y đang ngồi trong vườn được thảo phơi nắng. Thế nhưng hắn ôm chặt hai đầu gối, cúi đầu thật sâu, tựa hồ muốn quần mình lại trốn tránh ánh dương quang.

Song Phi bỗng nhiên thấy phía trước có bóng râm, ngẩng đầu vừa nhìn, mới phát hiện là Tiết Lăng Phong đang đứng trước mặt hắn, chặn ánh nắng chiếu vào người hắn.

Chủ nhân của hắn không nhìn hắn, mà tìm kiếm thứ gì đó xung quanh.

Hơn nữa khuôn mặt đó, không giống cảm giác từng có, Song Phi ngẩng đầu nói: “Chủ nhân, Âu Dương đại phu đã tới xem qua cho ta. Hắn nói trong được đường thiếu thuốc, hắn muốn quần gia dẫn hắn đi mua.”

Lúc này Tiết Lăng Phong mới cúi đầu xuống, ảnh vệ của y đúng là nhìn rõ mọi việc y suy nghĩ trong lòng. Y còn tưởng rằng Âu Dương Ngọc có gan dám đem ảnh vệ của y ra phơi ở đây, còn mình thì lên đi.

“Ai bảo người ở đây phơi nắng? Là Âu Dương Ngọc sao?” Tiết Lăng Phong khom người sờ sờ tóc Song Phi, đen như sa tanh, đã bị ánh mặt trời hun lên nóng nóng rồi.

Song Phi lắc đầu “Ta nghĩ phu nhân của ngài không thể nào không phơi nắng được đúng không? Thuộc hạ chỉ là tận lực làm tốt.”

Tiết Lăng Phong hài lòng cười rộ lên, cũng ngồi xuống đất, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, “Ta biết ngay, người nhất định có thể học được! Người phơi nắng thêm vài lần, chậm rãi thành thói quen.”

Thật tốt a, y đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc có thể cáo biệt sự cô độc khắc cốt này rồi, mà ảnh vệ của y nhưng ở một bên cúi đầu khó chịu, vùi vào đầu gối.

Không ai rõ ràng hơn Song Phi, hắn đã vĩnh viễn không có khả năng trở lại cuộc sống dưới ánh mặt trời lần nữa. Đôi mắt ảnh vệ để có thể chiến đấu trong đêm tối, đều đã bị khai phát quá độ tới không thể vận hồi.

Sau khi dễ chịu một chút, Song Phi lại ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn bầu trời, màu xanh thẳm xinh đẹp đó, vào mắt hắn lại biến thành đau đớn như kim châm.

“Chủ nhân, ta hy vọng ngài có thể sớm ngày tìm thấy nương tử của mình.”

Tiết Lăng Phong có chút kinh ngạc quay đầu nhìn ảnh vệ của y, dưới ánh dương quang, gương mặt hân hoan mỹ mà thanh tú.

“Nếu như hân có thể trở lại bên người ta, ta tất nhiên sẽ theo ước định, cho người tự do.”

Nghe nói như thế, khóe miệng ảnh vệ của y tựa hồ hiện lên chút ý cười như có như không, vậy mà khiến y nhìn tới ngây dại.

“Cảm tạ, chủ nhân, thuộc hạ cũng sẽ tận lực học tập.”

Ánh dương quang cũng được, trời xanh cũng được, đều không phải là thứ ảnh vệ có thể sở hữu, nhưng sau khi chết, Song Phi nghĩ linh hồn họ hân là có thể giống như người khác, hướng về trời cao tự do bay đi.

“Song Phi, hôm nay sao người có vẻ nói nhiều hơn bình thường a?”

Tiết Lăng Phong cảm thấy ảnh vệ của y dưới ánh mặt trời có vẻ càng thêm đẹp, thật giống như bảo thạch phải hướng về phía tia sáng mới có thể phản xạ ra quang mang mê người.

Song Phi bị ánh mặt trời chiếu vào nheo nheo mắt, lúc trước, là không thể nói như vậy với y, bởi vì vừa mở miệng, sẽ không áp chế được tưởng niệm và đau đớn muốn nói cho y, chỉ sợ sẽ không khống chế được bản thân.

Còn hiện tại, không ôm bất cứ hy vọng gì, trái lại cái gì cũng trở nên bình thản rồi. Quá khứ phải chịu quá lớn bi thương và tưởng niệm, hôm nay rốt cuộc có thể hướng trời xanh nhẹ nhàng thở dài một hơi, vân đạm phong khinh, hân còn gì không thỏa mãn nữa.

Tiết Lăng Phong không đợi ảnh vệ của y trả lời, liền kéo hân lên: “Hôm qua ta đi dạo phố, đã quen đường rồi, ta đưa người ra đường chơi.”

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Lúc Tiết Lăng Phong nắm tay Song Phi tới cửa được đường thì vừa lúc đụng phải Từ Hữu Tiến đang vội vàng vàng xuất môn. Gã thấy Tiết Lăng Phong cũng không hành lễ, chỉ là nhìn lướt qua mang theo sợ hãi, liền cúi đầu gấp gấp đi về hướng ngược lại.

Tiết Lăng Phong hướng về phía bóng lưng của gã lạnh lùng cười, cũng không nói gì, xoay người kéo ảnh vệ của y, nhàn nhàn chậm rãi đi dọc theo con đường hôm qua Từ Tiểu Sánh dẫn y đi.

“Song Phi, nếu người thấy thích thứ gì, thì cứ nói cho ta biết.”

Tiết Lăng Phong ôn nhu xoa tóc Song Phi, thấy hân nheo mắt, an tĩnh gật đầu.

“Nếu như mắt người khó chịu, chúng ta có thể đi dưới bóng cây.”

Song Phi ngửa đầu nhìn Tiết Lăng Phong, “Không cần đâu chủ nhân, ta có thể.”

Hai người sống vai đi một đoạn đường ngắn, từ trong rừng dương liễu ven đường bỗng có một nhân ảnh hiện ra, tới thẳng trước mặt Tiết Lăng Phong, “Trang chủ, người định đi đâu? Ta và người cùng đi nhé.”

Tiết Lăng Phong nhìn chằm chằm nữ hài tử trước mặt, không vui nhú mày, “Sao người lại ở đây?”

Từ Tiểu Sánh mím môi, nhìn Tiết Lăng Phong cười, nhưng không nói lời nào, chẳng nhẽ lại nói là nàng cố ý trốn ở đây chờ y.

Qua một lúc, nàng lại đưa một ngón tay ra nghịch ngợm lắc lắc trước mặt Tiết Lăng Phong, “Ta biết ở đây còn một chỗ chơi rất vui, hôm qua còn chưa đưa trang chủ đi tới đó!”

Song Phi đứng bên cạnh Tiết Lăng Phong, nhìn hai người một chút, nói với Tiết Lăng Phong: “Chủ nhân, nếu không để ta về trước.”

Tiết Lăng Phong không để ý đến hân, nhưng lực đạo nắm tay hân mạnh thêm, Song Phi cúi đầu, không lên tiếng nữa.

“Nơi đó thực sự rất thú vị! Có hí khúc để nghe, lại còn có người diễn xiếc khi nữa.”

Từ Tiểu Sảnh thấy Tiết Lăng Phong không lên tiếng, rất sợ y không đáp ứng, lại vội vã bỏ sung.

Lần này thật sự đã thành công khiến cho y hứng thú.

Tiết Lăng Phong nhìn thoáng qua ảnh vệ của y, trong mắt mang ý cười “Được, vậy đi xem xiếc khi đi.”

Tiết Lăng Phong cố ý nhấn mạnh vào hai chữ ‘Xiếc khi’, ảnh vệ của y sợ run một chút, hơi nghiêng đầu đi.

“Đừng sợ, sau này nếu người không nói dối ta, ta cũng sẽ không phạt người. Chuyện lần trước người gạt ta, cũng có thể quên đi.” Tiết Lăng Phong cười an ủi ảnh vệ của y, hoàn toàn cho rằng là hấn sợ thụ hình.

Ba người đi ở trên đường, Từ Tiểu Sảnh lại nhảy nhót liên tục, ríu ra ríu rít không yên, đa số thời gian Tiết Lăng Phong nhìn ảnh vệ của y, thỉnh thoảng trả lời một hai câu, còn Song Phi thì im lặng, từ đầu tới cuối không lên tiếng.

Ánh dương quang đẹp như vậy, ngày cũng nhân nhã như vậy, tâm tình của Tiết Lăng Phong đặc biệt tốt, hấn nắm tay nam nhân này, thấy rất có cảm giác đầy thỏa mãn.

Tiết Lăng Phong thấy Từ Tiểu Sảnh vẫn vô ưu vô lo, xoay tới xoay lui quanh họ như hồ điệp, đột nhiên hỏi một câu: “Tiểu Sảnh, người biết cha người đi đâu rồi không?”

Từ Tiểu Sảnh không yên lòng đáp: “Chắc là ông đi ra ngoài làm việc rồi, ta cũng không biết nữa.”

“Người không biết gần đây cha người bận cái gì sao?” Tiết Lăng Phong cười hỏi.

“Ta chả hơi đâu mà quản.”

Tiết Lăng Phong cười cười, không nói gì nữa.

Ba người chậm rãi đi nửa canh giờ, rốt cuộc tới rạp hát mà Từ Tiểu Sảnh nói.

Không ngờ bên trong đã có rất nhiều người, hai tầng của rạp hát cơ bản đều đã kín chỗ. Những vị trí tương đối tốt ở tầng thứ nhất cũng không còn trống nữa, băng ghế được bày tới tận nội viện bên ngoài rạp hát.

“Lên lầu tìm chỗ đi.”

Tiết Lăng Phong đỡ Song Phi đi, ảnh vệ của y lần đầu tiên theo y ở dưới ánh mặt trời lâu như vậy, y cảm thấy lòng bàn tay hấn đều đang đổ mồ hôi.

Chỗ ngồi ở lầu hai có thể nhìn thấy toàn bộ sân khấu, bởi vì vị trí tương đối tốt, giá cũng cao, vậy nên còn vài chỗ trống.

Tiết Lăng Phong mua ba vị trí. Tới lầu trên, Tiết Lăng Phong vừa ngồi xuống, Từ Tiểu Sảnh lập tức tới ngồi cạnh y, trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Song Phi khom lưng nhỏ giọng nói với Tiết Lăng Phong: “Chủ nhân, thuộc hạ ngồi phía sau vậy.”

Tiết Lăng Phong chuyển mắt nhìn hấn chăm chăm, thẳng tay kéo hấn ngồi xuống bên cạnh mình, tay luôn ra phía sau, ôm lấy thắt lưng hấn.

May là bởi vì có chỗ dựa lưng che đi, mọi người lại đều tập trung vào hí khúc sắp bắt đầu, vậy nên không ai chú ý tới động tác của Tiết Lăng Phong, chỉ có ảnh vệ của y, cả người căng thẳng.

Trước khi buổi diễn bắt đầu, một đồng người ở trong góc tại lầu một bỗng nhiên ầu ẩu, hình như là động thủ vì vấn đề đường nhìn bị ngăn trở. Những người quần sự trong hí lâu vội vã ào tới giảng co, người chung quanh hùng hống hổ hổ nghĩ bọn họ đang làm lỡ thời gian.

Tiết Lăng Phong cực ít khi chen chúc với người khác như vậy, trải qua thời gian tản mạn với tiếng âm ĩ tràn ngập bên tai. Cuộc sống của người bình thường như vậy, y rất ít khi được cảm thụ, thỉnh thoảng thể nghiệm một chút cũng thấy rất mới mẻ.

Lầu hai có nước trà miễn phí, Tiết Lăng Phong nhìn đôi môi có chút khô của Song Phi, liền đi qua đó.

Tiết Lăng Phong vừa đi, Từ Tiểu Sảnh liền chuyển hứng thú lên người nam nhân nọ.

“Ừ, sao người không nói lời nào?” Nàng nghiêng người qua, thế nhưng đối phương không để ý tới.

“Song Phi, sao người lại không thích nói chuyện vậy?” Nàng cười, hất quay đầu lại nhìn nàng một cái.

“Hi hi, ta nghe chủ nhân người gọi người như vậy. Vì sao chúng ta đều gọi là trang chủ, người lại phải gọi là chủ nhân?” Nàng cười hi hi, hắt vãn không nói lời nào, cũng không nhìn nàng nữa.

“Song Phi, chỉ có người không hạnh phúc mới không thích nói. Có phải người từng gặp nạn hay không?” Từ Tiểu Sảnh mở lớn đôi mắt, thập phần hiếu kỳ.

Lúc Tiết Lăng Phong đi tới, thấy Từ Tiểu Sảnh đang liên tục tìm câu trả lời từ ảnh vệ của y, còn ảnh vệ của y từ đầu tới cuối chỉ an tĩnh không lên tiếng.

“Người nói gì với hân?”

Từ Tiểu Sảnh quay đầu lại thấy Tiết Lăng Phong đã đứng phía sau mình, liền ngoan ngoãn ngồi về chỗ.

Song Phi thấy Tiết Lăng Phong mang theo ấm trà và chén trà tới, đầu tiên là cả kính, sau đó bật người đón lấy rót một chén trà, đưa tới trước mặt Tiết Lăng Phong, “Chủ nhân, xin lỗi, thuộc hạ sơ sót.”

Trong lòng Tiết Lăng Phong rất vui, y nhận lấy chén trà, kéo ảnh vệ tới sát bên cạnh mình lần lượt ngồi xuống. Y thích ảnh vệ của y không để ý tới người khác, chỉ nói chuyện với mình y, chỉ thuộc về mình y.

“Uống chút đi, khát nước sao không biết nói ra?”

Tiết Lăng Phong đưa chén tới bên miệng Song Phi, để hân hé miệng ra, ảnh vệ của y nghe lời nhấp một ngụm nhỏ, thấy Tiết Lăng Phong không lấy chén ra, lại uống thêm một chút.

Hí kịch dưới đài đã bắt đầu, người bên dưới ầm ầm, người trên đài giọng cao vút, ngân thật dài, mỗi chữ đều bị xướng tới biến đổi âm điệu, người không thường nghe căn bản không hiểu đang hát gì.

Tiết Lăng Phong nghe một hồi bắt đầu thấy buồn chán, nhìn sang thấy ảnh vệ của y cũng không xem, đôi mắt không biết là nhìn về đâu.

Từ Tiểu Sảnh cũng không thích xem hí, chỉ là vì có thể cùng Tiết Lăng Phong, mới kéo họ tới chỗ này.

Cũng may hí là hát một đoạn dừng một đoạn, trung gian còn xen kẽ biểu diễn xiếc khỉ. Những con khỉ này đều mặc y phục, có thể làm đủ loại động tác.

Lúc này Tiết Lăng Phong mới thấy có chút thú vị, mà thân thể bên khuỷu tay y cũng dần dần thả lỏng ra, ảnh vệ của y cũng bị thu hút sự chú ý.

Chỉ là hân không cười đến vui vẻ như người khác, đa số thời gian, hân nhìn những con thú nhỏ nhỏ trên đài kia mà trầm mặc, mỉm cười cũng không. Thỉnh thoảng cũng dời ánh mắt, nhìn đi nơi khác, trong ánh mắt lấp lánh như chứa đầy lệ, nhưng cũng không thấy chảy ra.

“Người không thích xem?”

Tiết Lăng Phong bỗng nhiên áp vào bên tai Song Phi hỏi một câu, câu đó hiển nhiên đã làm ảnh vệ của y giật mình, thân thể trong lòng bỗng cứng đờ. Lại nhìn tới đôi mắt của hân, bên trong không thấy cái loại cảm giác có nước mắt lưng tròng nữa, như thể vừa rồi hoàn toàn là ảo giác.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Xiếc khỉ nhanh chóng biểu diễn xong, lại tới một lượt hí khúc mới.

Tiết Lăng Phong buồn chán tựa trên ghế, sự mới mẻ được ở chốn đông đúc nháy mắt liền biến mất, tiếng ồn ào ầm ĩ chỉ khiến y thấy phiền.

Từ Tiểu Sảnh cũng thấy rất không thú vị, nàng ngồi ở một bên, buồn chán chơi đùa với bím tóc của chính mình.

“Không thích xem à?”

Tiết Lăng Phong thấy Song Phi vẫn ngồi thẳng tắp, biểu tình từ đầu tới cuối không có bất cứ cái biến gì. “Có phải người thấy xem không hay không, vừa rồi lúc xem xiếc khỉ không thấy người cười?”

Song Phi nhìn con hát ở dưới đài trầm mặc một hồi, sau đó đáp: “Thuộc hạ chỉ là xem không hiểu.”

“Xem không hiểu? Người có thể hiểu cái gì? Hí khúc người không nghe được, đến xiếc khỉ người cũng không hiểu sao? Vậy sao trước đây người có thể ngồi bất động mà xem cả một buổi chiều?”

Vừa nói xong, đến chính Tiết Lăng Phong cũng cảm giác được vừa rồi trong giọng mang theo một chút thói quen, cao cao tại thượng trách cứ và khinh thị. Nói cho cùng, cũng như những người khác, trong lòng vẫn là khinh thường ảnh vệ. Bọn họ đại bộ phận không biết đọc sách viết chữ, cũng không có năng lực câu thông và giao lưu, một mực thề sống thề chết trung thành trái lại khiến những người sở hữu họ không coi họ ra gì.

Nhưng Tiết Lăng Phong có chút hối hận vừa rồi đã nói như vậy, y đã đáp ứng chỉ cần hần hảo hảo học trở thành nường tử của y, thì y sẽ đối với hần thật tốt, có điều ảnh vệ của y hình như đã quen bị răn dạy rồi, không hề có một phản ứng nào dư thừa, chỉ là đã nhận ra sự bất mãn của chủ nhân, vậy nên đáp lời cũng có vẻ sợ hãi.

“Chủ nhân, đó là bởi vì thuộc hạ lúc đó không biết nên đi đâu. Theo lý ta không thể rời khỏi bên cạnh ngài, vậy nên không dám đi xa.”

Cả nửa buổi Tiết Lăng Phong không lên tiếng.

Y nhớ ảnh vệ của y từng nói, nếu như bị không cần tới nữa, sẽ không cần phải sống. Có phải đến một ngày không thể đi theo chủ nhân, bọn họ sẽ không biết làm thế nào để nắm giữ chính số phận của mình hay không?

Kỳ thực nhìn từ một góc độ khác để ngẫm lại, bọn họ cũng rất đáng thương. Cuộc đời đều chỉ có một lần, mà cuộc đời của họ lại dành cho người khác, trung thành như vậy, trái lại bị lợi dụng và ghét bỏ.

Vì vậy, giọng của Tiết Lăng Phong cũng mềm xuống, “Quên đi, hí khúc đó cũng không có gì lý thú, ta cũng chẳng thấy có hứng, ta mang người đi ăn chút gì đó.”

Ba người còn chưa ngồi ở rạp hát được nửa canh giờ, đã đi ra.

Tiệm cơm cũng không cách quá xa rạp hát, Từ Tiểu Sảnh đề nghị sau khi ăn xong tiếp tục đi dạo chợ, Tiết Lăng Phong suy nghĩ một hồi, liền đáp ứng.

Lúc ăn, Tiết Lăng Phong và Từ Tiểu Sảnh ngồi song song, Song Phi ngồi ở phía đối diện họ.

Hần đã có thể tự ăn rồi.

Sáng sớm Âu Dương Ngọc vội vàng tới khám cho hần, vết sưng đỏ đã tiêu hơn phân nửa. Âu Dương Ngọc vừa đặc ý cực kỳ về y thuật của mình, vừa tháo băng gạc trên tay hần đi, chỉ bao một chút ở chỗ các đốt ngón tay.

Sau khi cơm nước đều được đưa lên, Tiết Lăng Phong để một cái thìa sứ vào bát hần, rồi lại gấp một ít thức ăn bỏ vào.

Từ Tiểu Sảnh ngồi một bên nhìn, thấy nam nhân kia không lên tiếng, Tiết Lăng Phong gấp cái gì, cũng chỉ là cúi đầu ăn hết, thấy rất thú vị. Nàng cũng bắt chước Tiết Lăng Phong, thả chút đồ vào trong bát Song Phi.

Một lúc sau, nàng phát hiện nam nhân kia không ăn thứ gì nàng gấp.

“Trang chủ, vì sao hần không ăn thứ ta gấp cho?”

Tiết Lăng Phong nhìn nàng một cái, cười nói: “Bởi vì hần là thuộc hạ của ta, đương nhiên chỉ ăn thứ gì ta cho. Người không cần phải quan tâm tới hần, tự ăn là được ồi.”

“Là như vậy à! Hóa ra còn có loại nô tài thú vị như thế, nếu như ta cũng có một người thì tốt.” Từ Tiểu Sảnh nhìn Song Phi, chống cằm cảm khái một câu.

Nàng vẫn thích có hạ nhân như vậy, vẻ ngoài thì đẹp, lại trung thành, tùy thời tùy chỗ đều ở bên cạnh, thề sống thề chết không rời. Nàng nghe hẳn đối thoại với Tiết Lăng Phong, tuy rằng không nói nhiều, nhưng thanh âm rất êm tai, cũng rất phục tùng.

“Người cũng thích à? Nếu người có thể giao thứ ta muốn, ta sẽ bán một người cho người.”

Những lời này khiến Từ Tiểu Sảnh lập tức hưng phấn hẳn lên, nàng vội vã truy hỏi: “Thật vậy à?! Cần bao nhiêu tiền mới có thể mua được? Ta muốn có một người cũng đẹp như của trang chủ, có được không?”

“Người mua về có gì hữu dụng đâu? Người đã có rất nhiều hạ nhân rồi còn gì.” Tiết Lăng Phong thấy đôi mắt nàng sáng ngời, trong lòng cười thầm.

“Còn chưa nghĩ ra, nhưng cứ mua trước đã. Theo ta đi dạo phố cũng được, còn phải ăn thứ gì ta đút cho nữa. Đám nô tài của ta không được như của ngài, ta thấy họ quá ngu ngốc! Một điểm cũng không thú vị. Trang chủ, hay là bán người này cho ta, có được hay không?”

Tiết Lăng Phong cười ha hả, hỏi nam nhân đối diện từ đầu tới cuối không nói lời nào: “Song Phi, người nghĩ người có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Từ Tiểu Sảnh cũng không nói, hai người đều chỉ nhìn Song Phi, chờ hắn đáp lời.

Qua một lúc lâu, Tiết Lăng Phong mới thấy ảnh vệ của y chậm rãi ngẩng đầu lên, thấp giọng đáp: “Thuộc hạ không biết.”

Từ Tiểu Sảnh “Xì” một tiếng phì cười, càng thấy nô tài này thú vị. Tiết Lăng Phong không cười nữa, y mơ hồ phát giác ra cái gì đó, quay đầu lại nghiêm túc nói với Từ Tiểu Sảnh: “Đừng cười nữa, ăn đi.”

Từ Tiểu Sảnh lập tức ngừng cười, nàng không rõ vì sao bỗng nhiên Tiết Lăng Phong lại lạnh lùng như thế, nhưng sự uy nghiêm không cho phép phản kháng khiến nàng không dám nói gì.

Y phát giác ra, trong lòng ảnh vệ của y đang khổ sở. Y không rõ vì sao lại có cảm giác đó, ảnh vệ của y vẫn giữ biểu tình như vậy, vẫn trả lời y như vậy, nhưng y cảm giác được sự thống khổ dưới đáy lòng hắn. Y suy nghĩ một chút, vừa rồi mình cùng Từ Tiểu Sảnh vui đùa, có lẽ đã làm hắn tổn thương.

Từ Tiểu Sảnh vừa ngoan ngoãn ăn cơm, vừa nhìn Tiết Lăng Phong lại gấp thêm vài thứ cho ảnh vệ của y, nam nhân kia vẫn yên lặng ăn.

Ba người ăn xong, liền ra chợ chơi.

Từ Tiểu Sảnh nhìn thấy sạp nhỏ bán trang sức, nào là trâm cài lấp la lấp lánh, nào là son hồng hồng, phấn trắng trắng, liền lập tức nhào tới. Tiết Lăng Phong đi tới bên cạnh nàng, cho nàng một ít tiền, “Thích gì thì tự mua.”

Từ Tiểu Sảnh nhận lấy, nàng minh bạch ý tứ của những lời này là muốn nàng đi riêng, tuy rằng trong lòng có chút không muốn, nhưng vẫn gật đầu.

Tiết Lăng Phong kéo tay Song Phi đi về hướng ngược lại.

“Có lẽ chỉ có hai chúng ta cùng nhau vẫn tốt hơn, đúng không? Người thấy thích thứ gì, thì phải nói cho ta đấy.”

Hai người cùng dạo quanh chợ cả nửa ngày, nhưng không mua một thứ gì.

Tiết Lăng Phong liền nghĩ, đại khái là ảnh vệ của y căn bản không biết mình muốn cái gì, thích cái gì.

Một sạp sách nhỏ ven đường xuất hiện trong tầm mắt Tiết Lăng Phong, y bỗng nhiên nhớ ra ảnh vệ của y bình thường ở trong hậu cung cũng khá buồn chán, không bằng mua vài quyển sách về, để Vương Tam dạy hắn biết chữ đọc sách.

Sạp nhỏ bán chủ yếu là một ít thi từ tản khúc, tiểu thuyết ngụ ngôn, Tiết Lăng Phong tiện tay nhặt hai ba quyển, đưa cho Song Phi, “Nếu người xem không hiểu, sau khi trở về để Vương Tam dạy người đọc chữ.”

(Tản khúc: hình thức từ khúc thịnh hành trong các thời Nguyên, Minh, Thanh ở Trung Quốc)

Ảnh vệ của y gật đầu, đưa hai tay ra nhận, dáng vẻ hình như rất thích, lúc nói ‘Cảm tạ’ có chút vui vẻ.

Lúc Tiết Lăng Phong mang Song Phi trở về, đã là chạng vạng. Chợ quá lớn, cũng không gặp mặt Từ Tiểu Sảnh, bởi vì nàng nhanh chóng tiêu hết số tiền Tiết Lăng Phong cho, đã về được đường từ sớm.

Thời điểm ăn cơm chiều, Âu Dương Ngọc nói với Tiết Lăng Phong, chỉ cần cho hắn thời gian bảy ngày là có thể. Tiết Lăng Phong cười gật đầu “Coi như ta nợ ngươi một phần nhân tình, ta sẽ nhớ kỹ.”

Đêm đã khuya, Tiết Lăng Phong ở trong phòng Âu Dương Ngọc tới muộn mới đi ra. Bọn họ đã từng rất thân, cho dù sau khi lớn lên rất ít lai vãng, nhưng vẫn gần gũi hơn người bình thường.

Chỉ có ánh trăng soi sáng hành lang gấp khúc trong bóng tối, Tiết Lăng Phong vốn định đi thẳng về phòng, nhưng sau khi vòng qua một góc, thấy đèn trong phòng Song Phi vẫn còn sáng.

Ánh sáng nền mờ nhạt lộ ra sau khung cửa sổ đỏ như một loại mê hoặc im lặng, Tiết Lăng Phong không chút nghĩ ngợi đi về phía ngọn đèn đó.

Sau khi đẩy cửa đi vào, Tiết Lăng Phong thấy ảnh vệ của y đang ngồi trước giá nên xem sách mà lúc chiều y mua cho. Nhìn thấy Tiết Lăng Phong tới muộn như thế, Song Phi có chút kinh ngạc, vội vã buông quyển sách trong tay đi qua hành lễ.

Còn Tiết Lăng Phong thì càng giật mình, y thật không ngờ ảnh vệ của y lại đang xem sách, lẽ nào hắn biết chữ?

“Ngươi hiểu được à?” Tiết Lăng Phong đi qua, lật một trang trên đó, chính là bài ‘Bạch đầu ngâm’, “Ngươi biết chữ?”

Song Phi gật đầu, hắn đương nhiên là biết chữ, nam quán mà trước đây hắn bán mình tuy rằng không tên không tuổi, chỉ ở trên một trạm dịch nho nhỏ, nhưng tất cả những thứ nên được huấn luyện, nên hiểu, hắn đều đã từng tiếp thu. Đọc sách, viết chữ, đánh đàn, quan trọng hơn cả là phải hầu hạ khách nhân như thế nào.

Thấy ảnh vệ của mình gật đầu, Tiết Lăng Phong liền bảo hắn tới, “Ngươi xem tới đâu rồi? Đọc cho ta nghe.”

Song Phi nhìn lướt qua sách, thì thầm: “Ninh đồng vạn tử toái ý dục, bất nhẫn vân gian lưỡng phân trương.”

Tiết Lăng Phong thấy quả nhiên là hắn biết chữ, liền hỏi tiếp: “Ngươi biết lời này là có ý gì không?”

Song Phi trầm mặc một hồi, đáp: “Thà chết cũng không nguyện chia lìa.”

“Ngươi hiểu? Nếu ngươi hiểu những lời này, ngươi có biết là nó nói tới loại tình cảm gì hay không?”

Lúc này đây, ảnh vệ của y trầm mặc thật lâu, cuối cùng tới lúc mở miệng, còn nhìn y một cái rất nhẹ rất chậm: “Có lẽ tựa như giữa ngài và phu nhân của ngài.”

Tiết Lăng Phong ngây ngẩn cả người, ảnh vệ của y, hóa ra hắn so với trong tưởng tượng của y còn sâu sắc hơn rất nhiều. Hắn cũng không phải một công cụ không biết chữ, không có tình cảm, không có tư tưởng, nhận thức đối với thế giới.

Tiết Lăng Phong kéo ảnh vệ của y tới bên giường ngồi xuống: “Song Phi, vì sao ngươi lại hiểu? Ngươi biết thích một người là cảm giác gì sao?”

Ảnh vệ của y cúi đầu ngẫm, một lát sau, bên môi có chút ý cười lướt qua, “Chủ nhân, vào thời gian ta còn chưa tới Thiên Ảnh môn làm ảnh vệ, giữa ta và một người, cũng là như vậy. Hoặc là nói, ta tưởng rằng giữa chúng ta lúc đó là như vậy.”

‘Bạch đầu ngâm’ là bài thơ của Lý Bạch xuất phát từ câu chuyện giữa Tư Mã Tương Như và Trác Văn Quân cùng bức thư ‘Bạch đầu ngâm’ của Trác Văn Quân. Hai câu thơ Song Phi đọc dịch nghĩa là ‘Thà rằng cánh chim tan nát mà được cùng nhau chết, chứ không muốn sống giữa trời mây mà phải chia lìa’

Thăm khảo thêm google và bản dịch thơ của một số tác giả để biết thêm về chi tiết câu chuyện.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Ảnh vệ của y cúi đầu ngồi, một lát sau, bên môi có chút ý cười lướt qua, “Chủ nhân, vào thời gian ta còn chưa tới Thiên Ảnh môn làm ảnh vệ, giữa ta và một người, cũng là như vậy. Hoặc là nói, ta tưởng rằng giữa chúng ta lúc đó là như vậy.”

Những lời này khiến Tiết Lăng Phong kinh hãi cực kỳ. Dựa theo Hoắc Quân nói, ảnh vệ đều đã không còn ý thức bản thân, không có tình cảm, có thể tùy ý sử dụng sai phách, thế nhưng người ngồi bên cạnh y lại rõ ràng không phải là như thế.

Hắn có hồi ức, hắn vẫn nhớ rõ, Tiết Lăng Phong nhớ tới lúc chiều khi xem xiếc khỉ, trong mắt hắn như là có nước, lúc đó tưởng rằng mình hoa mắt, hiện tại lại nghĩ hoàn toàn không phải.

“Sau đó thì sao?” Tiết Lăng Phong giả vờ bình tĩnh hỏi.

“Sau đó... Ta tới Thiên Ảnh môn, ở trong đấy...” Ảnh vệ của y dừng lại một chút, tựa hồ không muốn nhắc lại giai đoạn đó, “Ta nói với bản thân, ta có thể bị mọi người khinh thường, thế nhưng chỉ cần hắn coi trọng ta, ta vẫn sạch sẽ.”

Tiết Lăng Phong nghĩ lời Song Phi nói rất không liên quan, y nghe có chút không rõ, nhưng suy nghĩ một hồi, vẫn là hỏi: “Hắn coi trọng người chứ?”

Ảnh vệ của y cười khê lắc đầu

Tiết Lăng Phong chẳng hiểu sao thấy trong lòng không mấy dễ chịu, liền đưa tay ra vuốt vuốt tóc Song Phi: “Sao người biết được là hắn khinh thường người? Các người nhiều năm không gặp, hắn nghĩ thế nào làm sao người biết được? Đợi sau khi người tự do, hãy đích thân đi hỏi hắn.”

Nhưng ảnh vệ của y gục đầu xuống, nhìn bàn tay bọc lụa trắng của mình: “Chủ nhân, ngài nghĩ ta không có khả năng là nương tử của người, cũng là bởi vì ta quá thấp hèn đúng không?”

Tiết Lăng Phong trầm mặc, sâu dưới đáy lòng, y đúng là nghĩ như thế.

Tất cả ảnh vệ đều rất thấp hèn, đó cũng không chỉ bởi vì họ không có đầu óc, không có tư tưởng, mà mấu chốt là bởi vì tất cả đều biết lúc họ ở Thiên Ảnh môn, để giải tỏa áp lực cực đoan, đêm nào cũng thành quần kết đội hỗn loạn cùng một chỗ, trên mặt đất, trên hành lang, ở bất cứ nơi nào, giống như dã thú cho nhau phát tiết, rồi ngày thứ hai lại bắt nhân giết chết chính đồng loại của mình.

Ảnh vệ của y luôn miễn cảm như thế, đương nhiên cũng là kết quả của việc đã từng trải rất nhiều.

Vậy nên hắn không xứng, hắn không có khả năng là.

Rất nhiều lúc, trầm mặc chính là một loại trả lời, Song Phi thấy Tiết Lăng Phong không nói gì, nhưng chỉ nở nụ cười một chút: “Ta nghĩ suy nghĩ của người kia cũng giống như của ngài.”

Tiết Lăng Phong vẫn không biết nói cái gì cho tốt, Song Phi cũng không lên tiếng nữa, hai người sóng vai ngồi cùng một chỗ, nhìn ngọn nến trên giá dần dần lụi tàn.

Quyển thơ kia nằm an tĩnh trên bàn, bài ‘Bạch đầu ngâm’ viết cũng không phải là ái tình trung trinh, ‘Bát nước đổ hốt sao cho trọn’, bài thơ tới cuối cùng, chính là ý quyết đoạn ân tình.

Song Phi bỗng ngẩng đầu, nhìn Tiết Lăng Phong: “Chủ nhân, đợi nương tử của ngài trở về rồi, có đúng là thật sự có thể cho ta được tự do hay không?”

Tiết Lăng Phong gật đầu, trong lòng y đối với nam nhân luôn an tĩnh trước mặt này, kỳ thực có hổ thẹn. Nếu hắn đã không phải vô cảm, vô tri như lời Hoắc Quân nói, vậy sự lợi dụng trắng trợn này lại càng có vẻ đáng thẹn.

Trong ánh sáng nến, Tiết Lăng Phong nghĩ ảnh vệ của y rất dễ coi, nhưng càng đẹp, lại càng làm cho người ta thấy đáng tiếc. Y nhìn hắn, cúi xuống hôn lên cổ hắn một cái.

Song Phi sững sốt một chút, ngược lại đứng dậy quỳ gối bên chân Tiết Lăng Phong, ngẩng đầu nói: “Chủ nhân, có muốn ta hầu hạ ngài hay không?”

Tiết Lăng Phong không trả lời hắn, nhưng mở chân ra. Ảnh vệ của y thuận theo quỳ gối giữa hai chân y, cởi áo quần của y ra, nhẹ nhàng ngậm lấy vĩ khí của y.

Nhẹ nhàng liếm mút, tinh tế đảo quanh, Tiết Lăng Phong một hồi liền tiến vào cảnh đẹp.

Lúc Song Phi hầu hạ y cũng phải cởi đi y phục, đến khi toàn bộ thân thể hắn đều lộ ra bên ngoài, không có bất cứ thứ gì che đậy dâng lên cho y thưởng thức.

“Sao ở đây không có phản ứng?”

Tiết Lăng Phong đưa tay nắm nhục lồi mềm mại còn chưa thức tỉnh ở phía dưới, tiểu kim hoàn nọ vẫn cầm cố tại phần gốc.

Tiết Lăng Phong chưa từng chạm qua nơi đó, vừa đụng vào như vậy liền khiến Song Phi run rẩy. Hắn cảm thấy thẹn, bị một người khinh thường mình chơi đùa nơi đó, khiến hắn thấy rất nhục nhã.

Cả người hắn nhẹ nhàng run lên, thế nhưng vật kia lại làm trái với ý chí của hắn mà chậm rãi ngừng đầu.

Tiết Lăng Phong ôm hắn lên giường, để hắn nằm úp sấp đầu ra đây, rồi cố sức áp mạnh thắt lưng y xuống.

Song Phi cảm thấy phía sau của mình bị cự vật kéo căng ra, bắt đầu thì đau nhức, nhưng nỗi đau đó lúc truyền tới ngực, lại biến thành một loại bi thương.

Tiết Lăng Phong vừa ở phía sau thẳng tiến, vừa ma sát vật cứng phía dưới của Song Phi. Cho dù nó vẫn còn bị kiềm giữ, biết rõ là sẽ đau, thế nhưng vẫn đứng thẳng lên như thiêu thân lao vào lửa, không ngừng trưởng lớn.

Tiết Lăng Phong nghe thấy ảnh vệ của y bắt đầu phát ra tiếng kêu rên đầy kiềm nén, bởi vì thống khổ và vui sướng đồng thời xâm chiếm, phía sau của hắn ép lại càng chặt, Tiết Lăng Phong cũng không kìm lòng được mà bắt đầu thở dốc.

Bỗng nhiên, Song Phi thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt lưu tuôn vào, mà trong nháy mắt dưới tình huống không có bất cứ báo hiệu gì thì ràng buộc ở phần gốc cũng bị cởi ra, hắn hoàn toàn không kịp suy nghĩ, nơi đó liền lập tức phun trào.

Trên giường một mảnh hỗn độn.

Tiết Lăng Phong xoay Song Phi lại, để hắn nằm ngửa ở trên người, “Song Phi, người thật là đẹp.”

Từ trong mắt Tiết Lăng Phong Song Phi nhìn thấy mình không mảnh vải che thân, hắn lập tức nhắm mắt lại. Phía sau ẩm ướt, hắn đang nằm trên chính ô vật của mình, còn Tiết Lăng Phong vẫn đang trong thân thể hắn.

.

Nháy mắt, đã bảy ngày.

Âu Dương Ngọc cầm bảy tờ đơn thuốc, đưa tận tay Tiết Lăng Phong: “Uống theo trình tự, mỗi thang uống hai mươi ngày.”

“Như vậy là được à?” Tiết Lăng Phong nhìn đơn thuốc một chút, lại nhìn chằm chằm Âu Dương Ngọc.

“Đương nhiên rồi. Bảy ngày qua ta đã giúp hắn diệt trừ lượng lớn độc trong người, còn lại phải chậm rãi điều trị, đợi uống hết đơn thuốc, ta tự nhiên sẽ trở lại.”

Tiết Lăng Phong gật đầu, lại quay đầu nhìn Song Phi đứng ở phía sau, hình như sắc mặt thực sự đã khá lên không ít.

“Người vào phòng trước đi, bên ngoài nắng gắt.”

Nhìn bóng người Song Phi đóng cửa, Âu Dương Ngọc quay sang cảm thán một câu với Tiết Lăng Phong: “Người đối tốt với hần như vậy, có phải hần là nương tử của người không?”

“Không phải đâu.” Tiết Lăng Phong vội trả lời, ngược lại đổi chủ đề câu chuyện, “Vì sao người còn chưa đi?”

Âu Dương Ngọc liền quay đầu đi thẳng.

Nhìn theo Âu Dương Ngọc xuyên qua hành lang gấp khúc, biến mất nơi cánh cửa được đường, sau đó Tiết Lăng Phong liền đi về phía phòng của Từ Hữu Tiên.

“Người chuẩn bị cho tốt rồi chứ?”

Thanh âm lạnh như băng từ cửa truyền tới, Từ Hữu Tiên thấy Tiết Lăng Phong hai tay ôm ngực, tựa ở vách cửa.

“Không thể buông tha cho vợ con ta được sao?” Trên gương mặt già nua của Từ Hữu Tiên đã không còn nhiều biểu tình cho lắm.

Tiết Lăng Phong lạnh lùng cười cười, “Người biết người còn nợ ta bao nhiêu tiền không?”

Từ Hữu Tiên gạt đầu, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin, “Nhưng ta thật sự đã tận lực rồi.”

Bảy ngày nay gã nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng vẫn còn thiếu một phần nhỏ.

Tiết Lăng Phong diện vô biểu tình nhìn gã, cái gì cũng không nói.

Chạng vạng, Từ Tiểu Sảnh từ bên ngoài được đường trở về, thấy Tiết Lăng Phong đang cùng cha nàng lên xe ngựa rời đi. Nàng thấy kỳ quái, vội vã đuổi theo hỏi: “Cha, hai người định đi đâu?”

Từ Hữu Tiên quay đầu lại, nhìn con gái của mình, trong mắt không ngừng tuôn lệ, “Cha phải cùng trang chủ ra ngoài làm việc, lâu nữa mới về được.”

“Phải đi đâu? Vì sao lúc trước không ai nói cho con biết?”

Từ Tiểu Sảnh thấy kỳ quái, nhìn dáng vẻ cha nàng, trong lòng bỗng dấy lên sự bất an khó hiểu.

“Chuyện người lớn con không hiểu đâu, cha đã viết thư cho mẫu thân của con, phái người đưa đi rồi, con cũng nhanh tới chỗ mẫu thân đi.”

Từ Hữu Tiên nhìn cô con gái vô tri của mình, nước mắt chỉ không ngừng chảy xuống, từ nay về sau, họ liền phải vĩnh biệt.

“Cha, cha làm sao vậy? Cha phải đi đâu a?”

Từ Tiểu Sảnh càng nghĩ càng thấy hình như không đúng, nàng đi qua, kéo tay Từ Hữu Tiên “Cha dẫn con theo với.”

Từ Hữu Tiên nhìn tay mình, đã khóc không thành tiếng, gã ôm lấy nữ nhi của mình, nức nở nói “Nơi cha phải tới, không thể mang con đi cùng.”

Từ Tiểu Sảnh thấy Tiết Lăng Phong đứng ở phía sau, đang nhìn họ không gợn chút biểu cảm, liền hỏi: “Trang chủ, người định dẫn cha ta đi đâu?”

Tiết Lăng Phong hướng nàng cười cười: “Trả nợ.”

Mã xa chậm rãi chạy đi, Từ Hữu Tiên không ngừng quay đầu lại nhìn con gái, nàng đứng trong bóng chiều, nhìn gã chậm rãi đi xa.

“Người không cần lo lắng cho nàng như thế, lúc ta bằng tuổi nàng, đã sớm phải độc lập rồi.”

Bên tai Từ Hữu Tiên truyền đến thanh âm đậm mạc của Tiết Lăng Phong, y ngồi ở trên giường mềm sau xe, trong lòng ôm nam nhân xinh đẹp, người nợ không hề lên tiếng, luôn rất trầm mặc.

“Tiết Lăng Phong, người là một người vô tình vô nghĩa, người như người, một ngày nào đó sẽ bị báo ứng!”

Lời mắng chửi oán hận của Từ Hữu Tiến chỉ đổi lấy nụ cười không quan tâm của Tiết Lăng Phong. Thân tình ở trong mắt y chưa từng có phân lượng gì, từ lâu cha y đã không cần y, thúc thúc ruột thì lại từng muốn đẩy y vào chỗ chết.

Sau khi mặt trời xuống núi, bầu trời còn lưu lại chút ánh chiều tà. Xe ngựa đã đi vào sơn lâm u tĩnh, đêm nay họ lại ở trong núi qua đêm.

Nhưng buổi tối này, không thuộc về Từ Hữu Tiến nữa.

“Dừng xe.” Tiết Lăng Phong phân phó xa phu, sau đó nói với Từ Hữu Tiến: “Người đến đây được rồi.”

Từ Hữu Tiến há hốc miệng, không nói nên lời, rồi lại rớt xuống hai giọt lệ.

Tiết Lăng Phong buông ra người vẫn ôm trong ngực, chuẩn bị đẩy Từ Hữu Tiến xuống, ảnh vệ của y lại đưa tay ra kéo y, “Chủ nhân, để cho ta.”

Từ Hữu Tiến bị đưa tới giữa cánh rừng, bốn phía đều là cây cối rậm rạp, sắc trời ở chỗ này tựa hồ càng tối hơn vài phần. Song Phi cởi ra sợi dây trên người Từ Hữu Tiến, trước ánh mắt sững sốt của Từ Hữu Tiến liền nói: “Người đi đi.”

“Cái gì?” Từ Hữu Tiến còn chưa phản ứng kịp, gã không cần phải chết?

“Chủ nhân không muốn giết người.”

“Vì, vì sao?” Từ Hữu Tiến có cảm giác như sống lại, từ đầu đến chân trở nên mềm nhũn.

Câu hỏi của gã không được đáp lại, nam nhân dẫn gã tới nhanh chóng biến mất trong rừng cây.

“Đi rồi?”

Tiết Lăng Phong thấy Song Phi trở về, liền ôm hắn vào ngực.

“Ân.” Ảnh vệ của y lên tiếng, không có biểu tình gì.

“Người có nói với hắn rằng, là người cầu tình giúp hắn, hắn phải hảo hảo cảm tạ người hay không?” Tiết Lăng Phong cười nói.

Song Phi không nói gì.

Hắn nghĩ, không có bất cứ ai có quyền cải biến số phận của người khác. Hắn rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, có lẽ chính là từ thời khắc khi mà phụ mẫu hắn bị giết thì đã định trước rồi, còn Tiết Lăng Phong lại không phải là không sai.

Hắn chỉ là không muốn, lại đi cải biến một người khác.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Lúc xe ngựa trở lại Bàn Long sơn trang đã là hoàng hôn, ánh nắng rực rỡ phủ kín chân trời phía tây, thỉnh thoảng có bóng chim về tổ bay ngang qua bầu trời.

Tính thời gian bắt đầu đi và những ngày ở lại Tô Châu, bọn họ đã đi gần một tháng, ngay đến Bàn Long sơn trang địa thế dựa vào hướng bắc cũng đã bắt đầu có gió xuân ấm áp.

Bọn người hầu ở cửa sơn trang đợi xe ngựa dừng lại, họ tưởng rằng trang chủ ra ngoài tầm bảo đã trở về, dựa theo lệ cũ xếp thành hai hàng dài, hướng về phía Tiết Lăng Phong ở giữa chúc bình an.

Nhị hộ pháp đi qua đoàn người, lặng lẽ nói cho Tiết Lăng Phong, bên Tô Châu đã có người tiếp nhận tiền nhiệm, cả nhà Từ Hữu Tiến đã về quê, vạn sự đều đã thỏa đáng.

Tiết Lăng Phong gật đầu, chuẩn bị để cho mọi người lui ra, nhìn thấy dáng vẻ Nhị hộ pháp như là còn có điều gì đó nhưng muốn nói lại thôi.

“Người lui xuống trước đi, buổi tối ta đến phòng tìm người.”

Nhị hộ pháp gật đầu, lĩnh mệnh đi ra, những người còn lại cũng theo đó lui đi, quay về các nơi.

Tiết Lăng Phong quay đầu lại, ảnh vệ của y vẫn an tĩnh đứng ở phía sau y cách xa hai trượng.

“Tôi đây đi, ta đưa ngươi về phòng nghỉ ngơi.”

Tiết Lăng Phong vẫy Song Phi lại gần, kéo tay hắn, chậm rãi đi vào trong rừng rậm của Bàn Long sơn trang.

Trong rừng rất an tĩnh, chỉ có tiếng chim hót uyển chuyển và ánh chiều tà xuyên qua khe lá, làm cho bóng cây linh sam bị kéo ra rất dài rất dài.

Hai người bước đi song song, đều không nói lời nào.

“Song Phi.”

Bỗng nhiên Tiết Lăng Phong gọi một tiếng.

Song Phi dừng lại, nhìn y, im lặng chờ mệnh lệnh của chủ nhân.

Tiết Lăng Phong cũng nhìn ảnh vệ của mình, trải qua hơn nửa tháng nhiều lần huấn luyện, ảnh vệ của y rất cuộc đã có thể nhìn y mà nói chuyện, không cúi đầu theo thói quen nữa.

Nhưng y lại căn bản chưa nghĩ ra muốn hắn làm gì, đã vô duyên vô cớ gọi tên hắn. Y nghĩ bản thân chính là thích ánh mắt hắn nhìn mình, rất an tĩnh, luôn khiến y có một loại cảm giác yên ổn và thỏa mãn.

“Chủ nhân?”

Song Phi thấy Tiết Lăng Phong chỉ nhìn mình không nói lời nào, thật sự không đoán ra chủ nhân muốn hắn làm gì.

Tiết Lăng Phong cũng thấy bản thân có chút thất thố, y quay đầu, tiếp tục dắt ảnh vệ của y đi về phía trước.

Đi một đoạn rất xa, Tiết Lăng Phong lại dừng lại, ảnh vệ của y cũng dừng lại theo, vẫn an tĩnh nhìn y như cũ.

“Song Phi, đợi sau khi ngươi tự do, ngươi sẽ đi đâu?”

Tiết Lăng Phong nhìn vào mắt Song Phi, mặt trời đỏ tươi phản chiếu bên trong, lại chiết xạ ra tia sáng ấm áp, xuyên vào ***g ngực hoang vắng của y. Không biết vì sao, trong khoảng thời gian này, y luôn bất giác suy nghĩ về việc sau khi ảnh vệ rời khỏi y sẽ đi nơi nào, có phải là từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại nữa hay không.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua giữa họ, thổi vào trong rừng cây rung động xào xạc, y đợi thật lâu mới thấy ảnh vệ trả lời, hắn chỉ là nói rất bình tĩnh:

“Ta không biết, chủ nhân.”

Tiết Lăng Phong không nói gì nữa, chỉ xoay người nhìn theo tầm mắt ảnh vệ của y, quay đầu lại ngẩng vầng mặt trời đỏ tươi rất tròn kia, nó đọng ở phía xa xa trên dãy núi đậm mặc (mực nhạt màu), như gần trong gang tấc, lại như tương lai không chạm tới được.

Sau khi đưa Song Phi trở về nơi ở, Tiết Lăng Phong liền tới phòng Nhị hộ pháp.

Thái dương hạ xuống không bao lâu, Vương Tam liền tới. Ông đem theo thùng dụng cụ của mình, gõ cửa ‘cốc cốc’, nhìn thấy Song Phi mở rộng cửa, hình như ông có vẻ rất cao hứng: “Công tử, người đã trở về.”

Song Phi nhìn lướt qua thùng dụng cụ kia, nghiêng người để Vương Tam đi vào.

Hóa ra lâu lắm rồi hắn không luyện tập gì, từ sau khi hắn thụ hình, rồi lại đi Tô Châu, bất tri bất giác đã lâu như vậy rồi.

Song Phi thấy ông đặt thùng dụng cụ lên bàn, đổ ra vang lên âm thanh lạch cạch, lại nhìn một chút bầu rượu hình hồ lô ông đeo bên hông, “Buổi tối chủ nhân không tới sao?”

Vương Tam lơ ngơ ngẩn đầu, lần đầu tiên ông thấy nam nhân này chủ động nói chuyện với ông, liền vội vã đáp: “Sẽ không tới đâu, trang chủ có thói quen như vậy, mỗi lần ra ngoài trở về, một đêm đầu tiên chỉ ở trong gian phòng của mình.”

Song Phi gạt đầu, trầm mặc một hồi, lập tức nói thêm: “Ta muốn ném thử cái kia, có thể chứ?”

Vương Tam thấy hắn nhìn bầu rượu của mình, còn tưởng rằng hắn khấn trương vì phải chờ đợi luyện tập, liền gỡ bầu rượu xuống ném qua, “Rượu này của ta không ngon, không so được với rượu mà trang chủ uống, là ta tự ừ.”

Song Phi đón lấy bầu rượu Vương Tam ném tới, mở ra ngửi một chút, vị đạo rất mãnh liệt, khiến hắn bất giác nghiêng đầu đi.

Ảnh vệ đều không thể uống rượu, hắn chưa từng hưởng qua cái thứ có thể khiến cho người ta nhất tụy phương hựu. Song Phi thử một ngụm, chất lỏng đắng chát đó khiến hắn thấy rất cay rất đắng.

(Nhất tụy phương hựu đại khái là say tới mất hết phương hướng, quên hết tất cả)

Hắn lại uống vài ngụm, tiếp đó uống hết rượu bên trong, đến khi toàn thân đều bị mùi vị khổ sáp (đắng chát) này lấp đầy, dùng một loại khổ, để hòa tan một loại khổ khác.

Đợi Vương Tam cố định xong giá sắt cần dùng, bôi trơn được cao cho ngọc thể, ông phát hiện nam nhân nọ đã say, đang tựa bên giường, sắc mặt ửng hồng, nhẹ nhàng thở dốc. Còn bầu rượu trống rỗng đang ‘tí tách’ nhỏ ra những giọt nước còn sót lại chẳng đáng bao nhiêu.

“Công tử, người chưa từng uống rượu à?”

Vương Tam nhận lấy bầu rượu của mình, “Lần đầu tiên không nên uống nhiều như vậy.”

Đợi tới khi ông động vào người hắn, hắn cũng không có phản ứng gì, chỉ nghe lời cỏi quần mình ra.

Vương Tam biết hắn không thể theo tư thế quy định được nữa, quỳ rạp trên mặt đất, nâng thất lưng lên, liền nâng người nọ lên giường, để nửa người hắn ghé vào trên giường.

Bởi vì chân hắn không dùng lực, cũng cự tuyệt mở ra, Vương Tam không có cách nào đưa ngọc thể vào trong.

Bởi tư thế này, eo hắn bị giường nâng chắc, không dùng giá sắt để cố định hai chân hắn được, Vương Tam nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra biện pháp. Ông mang sợi dây tới, tách hai chân nam nhân ra cột vào hai chân giường.

Bởi vì độ dài sợi dây có hạn, tư thế này kéo chân mở ra quá rộng, nam nhân trên giường rất nhanh bắt đầu nức nở, liều mạng muốn chống chân dậy, nhưng mỗi lần đều ngã xuống giường, sau vài lần, bởi vì tác dụng của cồn, hắn liền không từ chối nữa, chỉ nằm trên giường thở dốc.

“Công tử, một lúc nữa là ỏn thôi. Ta biết người khó chịu, đợi sau khi đẩy được vào, ta sẽ cỏi ra cho người.”

Vương Tam xoa xoa thất lưng hắn, lại bôi thuốc lên động khẩu đang bị mở ra, rồi cầm ngọc thể đẩy vào trong.

Nam nhân lại bắt đầu giãy dụa, rồi lại chán nản buông xuôi.

Một lát sau, Vương Tam nghe thấy hắn bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Phiền tử... Lợi dụng ta...”

“Công tử?” Vương Tam không hiểu ra sao, tay cũng không dám dừng lại.

“Đừng đẩy nữa, đau.” Nam nhân với một tay ra, muốn kéo ngọc thể đã đi vào gần nửa ra ngoài, nhưng dễ dàng bị Vương Tam chế phục.

“Công tử, phải đau mới có hiệu quả, chậm rãi sẽ quen thôi, hiện tại chịu khổ là vì sau này sẽ khổ ít hơn.”

Đối phương hình như không nghe ra, vẫn rất chống cự muốn đẩy cái thứ trong người ra. Vương Tam cảm thấy mình thật là buồn cười, giảng đạo lý với người đang say rượu làm gì không biết. Ông liền càng dùng sức đẩy vào.

“Cho tới giờ hần căn bản chưa từng yêu ta, ta quá ngu ngốc... vậy mà lại không nhìn ra.”

Lực đạo phản kháng yếu ớt biến mất, Vương Tam không ngờ lại thấy hần khóc.

Ông bỗng nhiên nghĩ người này rất đáng thương, nhưng lại không biết hần đang nói gì, tuy vậy vẫn an ủi vài lời: “Hần rất yêu người, đừng khóc nữa.”

Ông đã là người thất tuần rồi, tự nhiên nói ra một chữ ‘Yêu’, trong lòng bỗng nao nao. Ông đã qua cái tuổi dậy đưa không thôi này rồi, yêu hay là hối hận cũng vậy, bất quá là một đoạn hồi ức chìm lặn dưới ánh trời chiều mà thôi.

“Ta nghĩ rất lâu, rốt cuộc cũng hiểu ra rồi... Đó chỉ là ý lại, căn bản không phải yêu. Hần đem loại cảm tình này nói thành là hần yêu ta, dùng để gạt ta, lợi dụng ta...”

Sao hần lại có thể quên, khi xưa Tiết Lăng Phong dùng tiền mua hần, muốn chính là một người có thể chiếu cố y, có thể đối tốt với y, yêu y thật sâu, tuyệt đối không rời khỏi y. Thế nhưng chính y lại chưa từng hứa hẹn sẽ đáp lại cái gì.

Hần gần như dùng hết cuộc đời, mới nhận ra một chân tướng đơn giản như vậy.

Đó chỉ là ý lại, không phải là yêu. Vậy nên không có sự bao dung quảng đại, không có bình đẳng và tôn trọng, mới có nhiều ‘hần là’ và ‘không nên’ như vậy.

“Công tử,” Vương Tam thật không biết nên nói gì nữa, vì vậy đành phải dồn thêm sức vào tay, “Công tử, sắp tiến vào rồi, người nhện chút nữa.”

.

Tiết Lăng Phong đi tới phòng Nhị hộ pháp, sau khi y đẩy cửa vào, mới phát hiện trong phòng không chỉ có Nhị hộ pháp Dư Phàm ngồi chờ y, mà ngay cả Tứ hộ pháp Hoắc Quân cũng có ở đó. Hần vẫn mang cái gương mặt vừa nhìn đã khiến người ta có ý e ngại, không chút biểu cảm nhìn vào Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong cũng không hề gì mà nhìn lại hần một cái, rồi xoay người hỏi Dư Phàm, “Chuyện gì?”

“Cái này... Trang chủ...” Dư Phàm miễn cưỡng cảm nhận thấy trong phòng hần tràn ngập sự bất hòa giữa hai người kia, lấp đầy khí tức mang tính đối kháng, cho nên đến cười cũng có chút lấy lòng, “Trang chủ, cái này, trong trang có một vài quần sự đã biết ngại kín đáo cho Từ Hữu Tiên thôi việc, có chút bất mãn, gần đây cũng bắt đầu nghị luận nhiều hơn. Ta xem có đúng hay không...”

Tiết Lăng Phong vừa nghe liền ngắt lời nói: “Cái này ngày mai bàn tiếp đi, người còn chuyện gì nữa?”

Dư Phàm nghe ngữ khí của Tiết Lăng Phong, chỉ biết trong lòng y đang rất buồn bực, đại khái căn nguyên là bởi vì Tứ hộ pháp nọ ngồi phía sau hần không nói một câu nào, nhưng lại tấn ra khí tức cường đại khiến người ta không thể bỏ qua.

Dư Phàm quay đầu lại nhìn lướt qua Tứ hộ pháp, rồi quay đầu nhìn một chút Tiết Lăng Phong đang lạnh lùng chờ hần, thu lại nụ cười nói: “Là như thế này, một ảnh vệ của ta đào tẩu rồi.”

Tiết Lăng Phong nhíu mày, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, rất nhiều năm chưa từng nghe nói tới chuyện có ảnh vệ chạy trốn, thảo nào hôm nay gặp phải Hoắc Quân ở đây.

“Trốn lúc nào?”

Tiết Lăng Phong nhìn Dư Phàm, Dư Phàm còn chưa kịp mở miệng, trả lời y chính là người vẫn ngồi phía sau chưa nói một câu.

“Thời gian cụ thể còn chưa rõ lắm, thế nhưng thuộc hạ đã phái người đi bắt. Xuất hiện loại chuyện này, là do kỷ luật rời rạc, ta chuẩn bị triệu hồi tất cả ảnh vệ trong trang, quay lại Thiên Ảnh môn một lần nữa để chỉnh đốn. Thế nhưng...” Hoắc Quân bỗng nhiên có vẻ vòng vo, thanh âm cũng lớn hơn, “Thuộc hạ cho rằng gặp phải loại chuyện này, là bởi vì có người vi phạm kỷ luật trước, thế nhưng không bị nghiêm phạt

thích hợp, trái lại còn được trang chủ dung túng che chở, vi pháp loạn kỷ (vi phạm, làm loạn kỷ luật), mới có thể dẫn đến kết quả như vậy!”

Sau khi Hoắc Quân nói xong, trong phòng không còn ai lên tiếng nữa. Hắn dùng ánh mắt cực kỳ bất mãn để trừng Tiết Lăng Phong, Tiết Lăng Phong đương nhiên cũng hoàn toàn đáp lễ hắn.

Dư Phàm thấy tư thế đó, vội vã đi tới trước mặt Tiết Lăng Phong cười làm lành nói, “Trang chủ, kỳ thực ý của Tứ hộ pháp cũng không phải là như thế...”

Tiết Lăng Phong không liếc Dư Phàm một cái, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoắc Quân “Vậy người nói cho ta biết hắn có ý gì!”

Hoắc Quân không tỏ ra yếu kém chút nào, ‘Đằng’ một tiếng từ trên ghế đứng dậy, “Ý của thuộc hạ chính là như thế! Hy vọng trang chủ có thể giúp đỡ thuộc hạ, nghiêm minh pháp kỷ, không nên tiếp tục vì tình riêng mà làm việc trái phép tắc nữa!”

“Hoắc Quân!”

Tiết Lăng Phong nghiêng rằng nghiêng lợi đi về phía Hoắc Quân, Dư Phàm vội vã ngăn y, còn vừa lùi vừa kéo y ra ngoài cửa.

“Trang chủ, trang chủ hôm nay đi đường xa trở về, nhất định đã mệt nhọc vạn phần, sao không nghỉ ngơi sớm một chút, những chuyện phí sức này để hôm khác bàn lại, hôm khác bàn lại.”

Dư Phàm kéo thẳng Tiết Lăng Phong ra tới ngoài cửa, vẻ mặt tươi cười, “Trang chủ, người cũng biết Tứ hộ pháp là người tính vội vàng xao động, lại luôn nghiêm cẩn tự phụ, loại chuyện như là ảnh vệ chạy trốn, đương nhiên là khiến hắn thấy không biết để mặt mũi vào đâu, trong lòng khó tránh khỏi có chút tức giận, ngài không nên tính toán với hắn.”

Tiết Lăng Phong liếc hắn một cái, lại hung hăng nhìn Hoắc Quân ở trong phòng tướng mạo hung ác như môn thần, hừ lạnh một tiếng phất tay áo bỏ đi.

Sau khi Dư Phàm quay về phòng, bắt đầu dĩ xua xua tay với Hoắc Quân, “Người xem người đây là làm chuyện gì? Người nói với hắn như vậy, hắn có thể trả người lại cho người? Không phải chúng ta đã nói là phải bàn luận cho tốt, phải nói cho tốt sao?”

Hoắc Quân hận rèn sắt không thành thép, ngồi xuống thở một hơi thật dài “Ta thật sự không có cách nào khác khổng chế bản thân, ta không thể nhìn hắn y như cha hắn! Ảnh vệ là cái thứ gì? Như vậy có thể tính là người à? Nhưng sao hắn lại có hứng thú với bọn họ?!”

“Ta nghĩ trang chủ là muốn thứ mới mẻ, ảnh vệ kia của hắn quả thực cũng đẹp, nhưng ta nghĩ không có cái vẻ ngoài đó, trang chủ chơi mãi cũng sẽ chán, đến lúc đó tự nhiên sẽ trả người lại cho người, mặc người xử trí.”

Dư Phàm vẫn ở một bên khuyên giải an ủi, hắn không dám nói với Hoắc Quân, Tiết Lăng Phong còn đưa ảnh vệ theo đi chơi một vòng Tô Châu.

“Ta đi đây.” Hoắc Quân không nói thêm nữa, đứng dậy đi tới cửa, lại xoay người nhìn Dư Phàm một cái “Hy vọng là như lời người nói.”

.

Trên đường trở về, trời tối đen toàn bộ, ánh trăng đã chậm rãi mọc lên.

Dọc đường Tiết Lăng Phong đều hận đến buồn bực.

Năm xưa lúc y trở lại Bàn Long sơn trang, quét sạch rất nhiều người thế hệ trước ở trong trang, trong số ít những người lưu lại, có gã Hoắc Quân này.

Đó cũng là vì không còn cách nào khác, nếu như không phải vì chỉ có hắn biết phương pháp và bí được huấn luyện ảnh vệ, thì với thái độ như hắn, phỏng chừng đã sớm bị Tiết Lăng Phong cho chết mất xác rồi.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Theo thói quen cũ, thì Tiết Lăng Phong sẽ đi thẳng về nơi ở của mình nghỉ ngơi.

Thế nhưng y không làm vậy, lúc y đi qua con đường nhỏ bên cạnh hậu viện thì lại trực tiếp vòng tới ngoài phòng ảnh vệ của y.

Trong phòng đốt đèn, sau khi Tiết Lăng Phong đẩy cửa đi vào, thấy ảnh vệ của y đang ghé vào bên giường, thân trên còn nguyên y phục, nhưng quần lại bị kéo tới tận mắt cá chân, giữa hai đùi đột ngột lộ ra một đoạn ngắn của ngọc thể.

Y vừa nhìn liền biết Vương Tam đã tới, y cũng chỉ là nhất thời quên nói sau này không cần đem mấy thứ này tới nữa, Vương Tam kia thì lại không chút lè mè mà làm hết trách nhiệm của mình.

Tiết Lăng Phong đi qua, người trên giường úp mặt xuống dưới, không nhìn thấy biểu tình.

Tiết Lăng Phong lấy ngọc thể ra, lại kéo quần lên cho Song Phi, lúc ôm hân dẫy, một luồng hơi rượu đập vào mặt. Tiết Lăng Phong không ngờ ảnh vệ lại uống rượu sau lưng mình, lập tức nhú mày. Nhưng vừa nhìn kỹ mặt hân, lại thấy lệ ngân đầy mặt, một đôi mắt không có tiêu cự đang nhìn mình.

“Khóc cái gì? Ai đưa rượu cho ngươi?”

Lần đầu tiên Tiết Lăng Phong thấy hân khổ sở, những giọt lệ kia khiến y khẽ động tâm một cách khó hiểu, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn là tư thái chủ nhân như cũ.

Y dựng thẳng Song Phi dậy, đỡ lấy bờ vai hân, để hân quỳ trên mặt đất. Thân là ảnh vệ vậy mà lại uống rượu, chỉ riêng chuyện đó thôi cũng đã đủ bị phạt tới chết đi sống lại rồi.

Nhưng ảnh vệ của y chỉ nhìn y, không biết có phải là ý nghĩ đã không còn thanh tỉnh hay không, thân thể đang quỳ cũng lung lay lúc lắc.

“Uống tới độ không còn biết quỳ thế nào nữa à?”

Tiết Lăng Phong cố sức ẩn vai hân, không cho hân nghiêng ngả nữa.

Nhưng bỗng nhiên nghe hân nói: “Cút ngay, phiền tử.”

Tiết Lăng Phong lập tức khựng lại, cả nửa buổi mới ý thức được là mình không hề nghe lầm, y nhìn chăm chăm ảnh vệ của mình, trầm giọng nói: “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Ta đang nói, ngươi, Tiết Lăng Phong, là một phiền tử...”

Còn chưa nói xong, Song Phi đã bị Tiết Lăng Phong tát một cái ngã ra đất.

Tiết Lăng Phong đứng dậy, nhắm mắt đi tới bên người Song Phi. Y mà lại bị một ảnh vệ mắng?

Cái cảm giác phẫn nộ chán ghét này, khiến y thấy như là bị một con cóc nhỏ cho một ngụm.

Rốt cuộc y cũng được mở mang tầm mắt thấy ảnh vệ là cái đám gì rồi, thảo nào bị người ta coi khinh. Cái này gọi là gì? Tửu hậu thổ chân ngôn (Say rồi nói lời thật lòng)? Hóa ra thường ngày hèn mọn nghe lời đều là vì sợ chịu đòn, đều là do hình phạt quân giáo mà ra, sống hơi dễ chịu một chút, thì liền bị coi thường.

Uống công y còn đối tốt với hân như vậy, uống công y còn vì một thứ như thế này mà giở mặt với Tứ hộ pháp.

Song Phi cảm thấy mình bỗng nhiên bị một sức mạnh túm lên, còn chưa kịp đứng vững, đã bị Tiết Lăng Phong tha ra cửa.

Tiết Lăng Phong lôi ảnh vệ của mình tới thẳng hành lang. Y căn bản không kịp nghĩ vì sao y lại bị mắng là một phiền tử, y chỉ cảm thấy, mình cao cao tại thượng bố thí ân huệ cho thứ súc vật thấp hèn này, không chỉ không được tiếp nhận mang ơn, trái lại còn bị cản ngược một phát, trả lại toàn bộ!

Nếu đã không cần hảo tâm hảo ý của y, vậy lát nữa có lãnh huyết vô tình cũng không thể trách y được.

Người phía sau không còn phục tùng như trước, trái lại liều mạng muốn giãy ra khỏi lực đạo của y.

“Người buông ra! Người dẫn ta đi đâu?”

Song Phi vẫn gần như là bị kéo đi, hần hình như đã mất toàn bộ cảm giác, cảm thụ mãnh liệt duy nhất chính là, hần không muốn nhìn thấy người này nữa, không muốn bị y chạm vào nữa.

Tiết Lăng Phong càng giận hơn, y cực kỳ không nhịn được mà xoay người, hung hăng túm lấy người trước mắt, không cần nghĩ ngợi hung hăng cho vài cái bạt tai, “Câm miệng! Tiện nhân!”

Song Phi bị đánh cho một trận choáng váng hoa mắt, lỗ tai vang lên ong ong, còn định nói gì đó, nhưng trong miệng tê tê không nói nên lời, Tiết Lăng Phong vẫn dùng sức túm lấy hần, còn hần tay chân hoàn toàn không dùng được lực bị kéo ở phía sau, tránh cũng tránh không thoát.

Trong lúc hai người kéo tới kéo lui, thì đã đi tới ngã rẽ trên con đường nọ.

Lúc đi ngang qua bên ghế đá trên ngã rẽ, trong lòng hai người đều lạnh lẽo.

Tiết Lăng Phong nhìn lướt qua chiếc ghế cẩm thạch trắng lấp lánh dưới ánh trăng, y cảm thấy mình quả là ngốc không chịu nổi, lại đi tìm một tên không biết tốt xấu để thay thế nường tử của mình.

Còn Song Phi thì đầu óc bắt đầu hỗn loạn. Mười năm trước, vận mệnh của hần cũng bị thay đổi ở trên lối rẽ này.

Một con đường thấp thấp kéo dài đi xuống, phía dưới có thể tới chân núi đằng sau, có thể rời khỏi Bàn Long sơn trang, đến với cuộc sống tự do.

Còn một con đường khác kéo dài lên trên núi, thông tới hình đường, thông tới tận cùng là Thiên Ảnh môn.

Lúc đó, hần không chút nghĩ ngợi đi thẳng lên trên núi, vì nam nhân này, vì con khỉ mà y thích nhất, có phải là hần ngốc tới cực độ hay không?! Cứ thế đẩy cả đời mình tiến vào.

Lúc Tiết Lăng Phong kéo Song Phi lên núi cảm thấy hần giãy dụa càng thêm dữ dội, quả thực là muốn liều mạng chống lại y.

“Hừ, giờ biết sợ rồi? Ta nói cho người, muộn rồi!”

Tiết Lăng Phong chỉ nghĩ là hần ý thức được sắp phải thụ hình, cho nên mới chống cự mạnh mẽ như vậy. Y cười nhạt, lực kéo cũng tăng thêm.

Song Phi thấy con đường thông xuống chân núi kia, liền không chút nghĩ ngợi muốn đi tới. Khoảnh khắc đó, hần như lại có thêm cơ hội lựa chọn một lần nữa, lúc này đây, hần không bao giờ chọn sai nữa, hần sẽ không bao giờ ngốc như vậy nữa.

Nhưng hần cảm thấy hết lần này tới lần khác mình bị một sức mạnh cường đại túm lên núi, chống cự thế nào cũng vô dụng. Hần quay đầu nhìn người đang kéo hần, lúc thì nghĩ là thấy Hoắc Quân, nhìn tới cuối cùng mới nhìn rõ đó là Tiết Lăng Phong.

Y đang nhìn mình cười nhạt, lãnh khốc vô tình như vậy, đây là người hần yêu mười năm nay sao?

“Tiết Lăng Phong, ta cũng nói cho người, người cứ việc dẫn vật ta đi, tất cả của ta người đều có thể lấy đi! Thế nhưng có một thứ ta muốn lấy lại từ trên người người, đó chính là tình yêu của ta đối với người!”

Tiết Lăng Phong ngẩn ra, bỗng nhiên dừng bước, xoay người hung hăng nhìn hần chằm chằm, “Người nói cái gì hả?!”

“Ta nói cái gì? Ta hỏi người, người gạt ta làm gì?! Người căn bản không thích ta, vì sao năm xưa lại nói là thích? Vì sao muốn ta lập cái lời thề chết tiết này? Lợi dụng cảm tình của người khác, người rất quá đáng!”

Tiết Lăng Phong chưa từng thấy ảnh vệ nhìn y như vậy, trong ánh mắt đó như là đã từng thụ thương rất nhiều. Y cũng chưa từng thấy, một người vốn an tĩnh như hần, lại dùng ngữ khí phẫn nộ như vậy để nói chuyện với y.

“Người biết chuyện trước đây của ta? Làm sao mà người biết được?” Tiết Lăng Phong kéo Song Phi lên, đè hần vào thân cây, “Ai nói cho người?! Ta từng nói thích người sao? Người là ai?”

Song Phi bị y đè một cái, bỗng nhiên thấy có cảm giác buồn nôn mãnh liệt, bàn tay của Tiết Lăng Phong đè trên cổ hắn vừa nới lỏng, hắn liền ngồi xổm xuống mà nôn.

Sau khi nôn xong, Song Phi không đứng dậy, cũng không giãy dụa muốn chạy trốn nữa, chỉ bỗng nhiên an tĩnh lại, ngồi không nhúc nhích, ôm lấy đầu.

Tiết Lăng Phong thấy hắn bất động, lại duỗi tay ra túm hắn dậy, y nghĩ bí mật và đợi chờ nhiều năm qua sắp được giải khai chân tướng, sao y có thể để hắn im lặng không nói lời nào được.

“Mau nói cho ta biết, ngươi là ai?”

Tiết Lăng Phong nhìn chằm chằm ảnh vệ của mình, lại thấy hắn khóc, phần nộ vừa rồi hình như đều trôi đi theo nước mắt, chỉ còn lại sự uể oải trống rỗng.

“Ta chỉ nói hai chuyện với ngươi.” Ảnh vệ của y rút cuộc cũng mở miệng, nhưng ánh mắt nhìn y, rõ ràng như là có thiên ngôn vạn ngữ, “Thứ nhất, cũng không phải là ta không trở lại, không phải là ta không muốn tuân thủ ước định với ngươi. Là ta không có cách nào trở về, bởi vì lúc đó Hoắc hộ pháp... Thất Thất cũng đã chết, xin lỗi, ta thực sự muốn xin lỗi ngươi, lúc đó để ngươi lại một mình. Thế nhưng nhiều năm như vậy, nghiêm phạt ta phải chịu còn chưa đủ sao?”

Thất Thất...

Tiết Lăng Phong nhớ cái tên từng xuất hiện trong mộng, y nhớ rõ chính y nói, Thất Thất phải cùng đi.

“Còn việc nữa,” Tiết Lăng Phong cảm thấy trên tay mình mát lạnh, y hoàn hồn nhìn lại, là nước mắt của nam nhân này rơi xuống trên tay y, “Ngươi không yêu ta nữa, cho nên hãy buông tha cho ta được không? Ngươi để ta đi có được không? Ngươi không nên tiếp tục chờ nương tử của ngươi nữa, bởi vì ngươi căn bản không yêu hắn...”

Tiết Lăng Phong vẫn đứng cúi đầu không nhúc nhích, y buông tay ra, để mặc ảnh vệ của y vô lực ngồi xổm xuống đất. Y đợi nhiều năm như vậy, rút cuộc đợi được đáp án, mà kết cục như vậy, y nên khóc, hay nên cười đây?

Khó trách y lại thấy nam nhân này rất giống người y chờ đợi, vậy nên cho dù hắn chỉ là một ảnh vệ, nhưng lại bị mình bắt tới giải cơn khát tạm thời; khó trách mình lại có cảm giác thích ở bên hắn, thấy tâm an một cách khó lý giải.

Khó trách y lại từng tự hỏi, nếu như hắn chính là nương tử của mình thì phải làm sao bây giờ...

Trong rừng cây an tĩnh tới độ không có âm thanh nào. Ánh trăng đã bắt tri bắt giác lên cao, đổ bóng cây loang lổ xuống hai người, cái bóng đen sẫm cổ quái đó, quỷ mị như số phận mà không bao giờ thoát khỏi móng vuốt của nó.

Bỗng nhiên, Tiết Lăng Phong thoáng cái bật người đứng dậy, hai mắt ở dưới ánh trăng phản xạ ra tia u ám, “Ngươi không được phép đi đâu cả! Còn muốn chạy? Ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ!”

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Buổi trưa hôm sau, Vương Tam đang ở trong sân chăm sóc hoa cỏ mới trồng, khí trời vẫn tốt như vậy, cảnh xuân tươi đẹp, diều ngừ hoa hương. Tiếp qua mấy ngày nữa, sẽ có bướm bướm bay lượn giữa đám hoa ông trồng.

Lúc ông nhòm người dậy duỗi thất lưng thì vừa vặn thấy Tiết Lăng Phong tới.

Đầu tiên y chẳng nói chẳng rằng đi thẳng tới phòng ảnh vệ của y, rất nhanh sau đó lại đi ra, tới hỏi: “Ngươi đâu?”

“Sáng sớm đã theo con đường nhỏ ở cửa sau đi vào rừng rồi.”

Vương Tam nhìn ra được tâm tình của Tiết Lăng Phong đang không tốt. Sáng sớm lúc ông dậy đi múc nước, vừa vặn gặp Tiết Lăng Phong cùng Dư Phàm đi tới chủ điện, có lẽ là sáng nay lúc trong trang có hội nghị đã xảy ra mâu thuẫn gì đó.

“Hắn có nói gì không?”

Vương Tam lắc đầu, Tiết Lăng Phong liền xoay người bỏ đi. Vương Tam lại cúi đầu chăm sóc hoa cỏ của mình, rất tỉ mỉ, như thể chúng nó đều là con cái của lão đầu cô đơn này.

Trong rừng cây rất an tĩnh, cổ mộc che trời tạo ra bóng râm thật lớn, qua bao nhiêu năm chúng vẫn đứng lặng như vậy, thời gian dường như ngừng trôi tại đây.

Mấy tháng trước, hồ nước đầu rừng cây còn rất lạnh, hiện tại đã có lục bình xanh ngọc bích trôi lững lờ cùng cây cối bỗng bành.

Từ xa xa Tiết Lăng Phong đã thấy ảnh vệ của y ngồi một mình dưới gốc cây bên hồ, y định chạy qua, nhưng rồi lại dừng bước.

Y qua đó làm gì? Y nên nói gì đây?

Người y đợi lâu như vậy đã ngay trước mắt, vì sao cảm nhận không giống trong tưởng tượng mừng như điên và kích động như là tìm lại được thứ đã mất? Vì sao lại có nhiều do dự và trù trừ như vậy?

Tiết Lăng Phong lẳng lặng đứng một hồi, vẫn đi qua. Bất luận làm sao, y vẫn thích được ở bên hắn.

Tiết Lăng Phong chậm rãi đi tới dọc theo con đường, đi tới rất gần rồi ảnh vệ của y mới phát hiện, đợi y đến gần một chút, ảnh vệ của y liền đứng dậy quỳ xuống: “Chủ nhân.”

Hắn vẫn còn gọi y như thế, trong lòng Tiết Lăng Phong không nói nên lời là cảm giác gì. Thế nhưng, như vậy cũng khiến y bớt đi chút cảm giác xấu hổ và không biết phải mở miệng làm sao.

Tiết Lăng Phong dựa vào gốc cây ngồi xuống, Song Phi cũng ngồi xuống một bên.

“Song Phi,” Tiết Lăng Phong quay đầu nhìn hắn, “Mấy năm nay, thật xin lỗi.”

Ảnh vệ của y không nói gì, chỉ an tĩnh nhìn y một cái, rồi lại chuyển ánh mắt về phía giữa hồ.

“Ta sớm nên biết, người chính là hắn.” Tiết Lăng Phong cũng nhìn ra xa, nhìn phù vân nhân nhật nơi chân trời,

“Chủ nhân, ta không phải là hắn, chúng ta đều thay đổi rồi. Hôm qua thuộc hạ không nên nói với ngài những lời đó.”

Hắn vốn không định nói cho y. Hà tất phải nói ra, nói ra rồi, chỉ bất quá lại càng thêm phức tạp, bất quá là đánh vỡ một mộng tưởng đầy chờ mong của y nhiều năm qua.

Người y chờ là một ảnh vệ, trong Bàn Long sơn trang không có vị trí của ảnh vệ. Đón nhận mình, nghĩa là y sẽ phải như cha y từ bỏ tất cả, đi xa tha hương; mà không đón nhận, người y chờ sẽ không còn tồn tại nữa, sự gửi gắm của y đều tan biến.

Tiết Lăng Phong lắc đầu, ngược lại bình tĩnh nhìn ảnh vệ của y, “Song Phi, người còn yêu ta không?”

Đầu tiên ảnh vệ của y trầm mặc một lúc, sau đó mới gật đầu nói: “Yêu.”

Song Phi nhìn dáng vẻ Tiết Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, không nói thêm gì. Nhiều năm si mê như vậy, sao có thể nói không yêu là liền không yêu ngay được, có lẽ sau này, sẽ dần dần đỡ hơn.

Tiết Lăng Phong ở một bên đợi nửa ngày, cũng không thấy ảnh vệ của y lên tiếng nữa, liền ôm lấy hắn hỏi: “Song Phi, sao người không hỏi ta gì vậy? Sao người không hỏi ta yêu người nhiều như thế nào?”

Song Phi chỉ bình tĩnh cười cười, lâu như vậy rồi, hắn rất hiểu y, còn phải hỏi sao? Hắn nhìn dáng vẻ do dự, không biết làm sao cho phải đó của y, là biết y đang cân đo đong đếm tình cảm của hắn đối với y.

Giá trị của phần tình yêu đó, so được với gia tài bạc triệu, non sông gấm vóc của y sao? Đáng để y buông tay tất cả sao?

Thực sự là không nên nói cho y.

Nhìn bộ dạng Tiết Lăng Phong dựa ở trên người mình, mê man do dự, dưới đáy lòng Song Phi thở dài một tiếng.

Kỳ thực không có ký ức là một chuyện cũng khá tốt. Chuyện cũ năm xưa ảm áp như vậy, nhưng sau này hồi ức đó lại hóa thành một thanh đao cùn, cắt không đứt quá khứ, lại lắng trĩu bản thân.

Tiết Lăng Phong vẫn ôm ảnh vệ của mình không buông, y không cho phép hấn đi đâu cả, không bao giờ chấp thuận hấn rời đi nữa, tuy rằng bây giờ y còn chưa rõ rốt cuộc mình nghĩ thế nào, nhưng nói chung trước tiên cứ nắm chặt lấy người này đã rồi tính sau.

.

Từng ngày trôi qua, bụi hoa Vương Tam trồng trong vườn cuối cùng cũng nghênh đón rất nhiều ong mật và bướm bướm.

Ông đã quen mỗi ngày sáng sớm chăm bón cây cỏ xong, lúc nhắc lưng lên nghỉ ngơi, sẽ thấy Tiết Lăng Phong đi vào từ cửa sau của sân, không nói gì hết đi thẳng tới phòng của nam nhân nọ nghỉ ngơi một hồi.

Có đôi khi, y đi ra một mình, có lúc thì cùng với người kia. Cũng có lúc, hai người đứng nói chuyện ở cửa.

Có điều Vương Tam nghĩ Tiết Lăng Phong nói là chính. Đại bộ phận thời gian, người nọ đều không mở miệng, yên lặng không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt hấn, lời Tiết Lăng Phong nói, hấn vẫn đều đặn chăm chú nghe.

Tiết Lăng Phong đã ra lệnh, không được thượng ngọc thể cho hấn nữa, đến kim hoàn phía dưới cũng lấy ra, Vương Tam cảm giác công tác của mình lại rảnh rỗi, nhàn nhã mà tiêu phí quãng tuổi già chẳng còn lại là bao.

Tiết Lăng Phong nghĩ bản thân có lỗi với người này. Thứ y có thể cho hấn không nhiều lắm, nhưng y cũng muốn có được tình yêu và cảm tình của hấn.

“Song Phi, người có yêu ta không?”

“Song Phi, cho ta chút thời gian nữa.”

Hai câu này đã biến thành những lời cửa miệng mà mỗi ngày Tiết Lăng Phong đều phải nói, chỉ khi nghe được hấn trả lời là ‘Yêu’, chỉ khi thấy hấn gật đầu, y mới có thể an tâm.

Thế nhưng đến bản thân Tiết Lăng Phong cũng không biết, y hỏi hấn như vậy rốt cuộc là để làm gì, chẳng lẽ nào từng ngày trôi qua, bản thân sẽ nghĩ thông suốt được hay sao — kỳ thực tiếp thu một ảnh vệ cũng không có gì, kỳ thực buông tha tất cả không hề khó như vậy?

Đảo mắt đã tới mừng bảy tháng bảy, Ngưu Lang Chúc Nữ ở trên trời gặp gỡ. Hoa của Vương Tam đã tới lúc rực rỡ nhất.

Ngày này rất náo nhiệt, trong thành trấn dưới chân núi có chợ đêm đến tận khuya.

Ban ngày, Tiết Lăng Phong không có cách nào, phải theo lệ cũ đi thăm hỏi nữ nhân của y.

Đêm Thất tịch cũng gọi là ‘Thủ hảo tiết’ (Thủ hảo là khéo tay, còn tiết là lễ), các nàng ở bên hồ nước dựng sân khấu diễn kịch, diễn ‘Bạch xà truyện’, Tiết Lăng Phong không thể không đi. Bởi vì các nàng đều tự tay làm lễ vật khéo léo, diễn kịch xong muốn tự tay tặng cho nam nhân mà mình thích.

Ba hộ pháp của Tiết Lăng Phong cũng đi, ở dưới đài xem vui vẻ vô cùng.

Đánh đàn chính là Mộ Dung Ly, mặc một bộ váy dài tuyết trắng ngồi ở bên góc trái của sân khấu kịch. Cầm nghệ của nàng thập phần tinh trạm. Khi trình diễn tới đoạn Bạch xà bị nhốt vào Lôi Phong tháp cùng Hứa Tiên vĩnh biệt, lại phối với khúc nhạc nàng đàn, nữ nhân dưới đài liền khóc như mưa.

Tiết Lăng Phong ngồi nghe dưới đài, hướng nàng cười tán thưởng, nàng cũng cười khẽ đáp lại.

“Trang chủ, người đâu?”

Nhị hộ pháp Dư Phàm đến bên tai Tiết Lăng Phong thấp giọng hỏi một câu, vừa vỗ tay, vừa nhìn chung quanh một phen — không phát hiện nam sủng kia.

“Hắn không muốn tới.”

Tiết Lăng Phong hạ giọng đáp lại một câu.

“Nga.”

Dư Phàm cảm thấy ngạc nhiên, một ảnh vệ mà cũng bắt đầu biết ‘muốn’ và ‘không muốn’ rồi sao, tới hay không chẳng lẽ không phải phụ thuộc hoàn toàn vào ý tứ của chủ nhân hay sao?

“Trang chủ, Hoắc hộ pháp nói, đã tra ra được hành tung của tên ảnh vệ chạy trốn kia rồi, hắn là sắp bắt về.”

“Vậy sao? Sau khi bắt về Hoắc Quân định sẽ làm gì?”

Tiết Lăng Phong vẫn đang xem kịch, lúc này ‘Hứa Tiên’ đã mất đi ái ân, đang ở dưới nắng gắt tháng bảy khóc tới thê thảm, còn ‘Thanh xà’ thì đang suy nghĩ biện pháp báo thù.

“Đương nhiên là dụng hình, hắn có nhiều biện pháp, ta cũng không hiểu rõ lắm.” Dư Phàm nhìn phản ứng của Tiết Lăng Phong, nhưng Tiết Lăng Phong hoàn toàn không có phản ứng gì, dáng vẻ như là không liên quan tới mình, vì vậy lại nói tiếp “Hoắc hộ pháp còn nói, tất cả ảnh vệ đều phải tới xem dụng hình. Hắn cố ý muốn ta hỏi ngài một chút, liệu có đưa cả người của ngài đi hay không?”

...

Tiết Lăng Phong không đáp, y biết rõ ‘người của ngài’ là ám chỉ ai, Dư Phàm cũng không nói gì nữa.

Hoa tháng bảy, phong điệp tháng bảy, tri điệp tháng bảy và màn ‘Bạch xà truyện’ này cùng nhau âm ỉ náo nhiệt bên hồ ba quang lân lân

(ba là sóng, quang là ánh sáng, lân là nước ở giữa các hòn đá – theo Vdict. Nói chung là một cụm từ tả sóng nước nhộn nhạo lấp lánh, chắc vậy)

Tiết Lăng Phong vẫn xem kịch, gần đây đầu óc thường suy nghĩ về một vấn đề: ảnh vệ và bọn họ, thực sự là sống ở hai thế giới khác nhau sao? Trong thế giới của họ cũng chỉ có phục tùng, tử vong và tra tấn?

Trong Bàn Long sơn trang này, người người đều biết y rất sủng Song Phi, nhưng sự sủng ái đó không thể cải biến cái nhìn của mọi người đối với nam nhân này, ở trong lòng mọi người, cho dù là được sủng ái, vẫn là một ảnh vệ, cho dù đã bay lên rồi, cũng bắt quá là chó gà mà thôi.

Đôi khi Tiết Lăng Phong nghĩ Song Phi rất thông minh, hắn luôn kiệm lời, bởi vì hắn biết, ở một nơi không có địa vị của hắn, hắn có nói gì cũng vô dụng.

Tiết Lăng Phong bắt đầu hiểu, cha y năm xưa vì sao phải dẫn ảnh vệ kia cùng nhau bỏ đi, có lẽ chính ảnh vệ của y cũng đang chờ y dẫn hắn cùng nhau đi chẳng?

Kịch vừa xong, Tiết Lăng Phong liền đi thẳng tới rừng cây bên hồ, y biết ảnh vệ của y nhất định đang ở đó.

Cả đoạn đường Tiết Lăng Phong đều đi rất vội vàng, tới bên hồ, quả nhiên có ảnh vệ của y.

Hắn đang hướng lưng về phía ánh mặt trời, đứng ở trong nước, mặt nước lóng lánh ánh sóng khiến cho tấm lưng trần của hắn phủ thêm một tầng màu mật ong sáng bóng, tôn cái chữ ‘Lăng’ kia lên đỏ tươi tới lóa mắt.

Hắn là của mình, luôn luôn là như vậy. Tiết Lăng Phong nhìn không chớp mắt vết tích tên mình được tạc trên người Song Phi, đã nhìn nhiều lần như vậy rồi, nhưng lần nào cũng thấy hài lòng.

Tuy y biết, ở trên da khắc một dấu vết lớn như vậy, lúc đó hắn là đau đớn rất dữ dội, chính là nỗi đau như vậy, mới có thể khắc sâu số phận hai người vào cùng một chỗ, không bao giờ xa nhau nữa.

Khí trời nóng bức, trong nước lạnh lạnh mới cảm thấy thoải mái, Song Phi tắm một hồi, khi xoay người thì liền thấy Tiết Lăng Phong không biết đến từ khi nào vẫn nhìn mình không nhúc nhích.

Nhất thời hấn cảm thấy rất bối rối, rất xấu hổ, vì sao phải tới vừa vặn ngay lúc mình đang tắm, nhưng lại không lên tiếng.

“Chủ nhân.”

Song Phi lên bờ, mặc quần áo lại. Cũng không hề có vẻ không được tự nhiên, hay là che che giấu giấu.

Kỳ thực cũng chỉ xấu hổ một lúc như vậy thôi, dù sao bị nhìn cũng không phải mới một hai lần, người từng xem qua cũng không phải chỉ một hai người, lúc thụ hình ở Thiên Ảnh môn, chẳng phải cũng là cả người trần trụi sao.

“Song Phi, người thật đẹp.”

Tiết Lăng Phong đi qua, hôn một cái lên mặt ảnh vệ của y, biểu tình của hấn không có gì thay đổi, từ đầu tới cuối đều an tĩnh nhìn y.

“Đi thôi, vừa vặn tới giờ ăn trưa, ta đưa người xuống chân núi ăn, đến tối trở về.”

Nói rồi Tiết Lăng Phong liền kéo người đi xuống chân núi.

Thành trấn cực kỳ náo nhiệt, người đến người đi, như thủy như chúc. (chức là thêu, nói chung đều là để chỉ cảnh người đông đúc qua lại liên tục)

Thương khách buôn bán, chẳng từ lao khổ, lại còn dựng một cái đài lớn, mời cả tượng nguyệt lão tới, đặt ở đó để cho người ta xin xăm thăm viếng.

Đồ ăn vặt bán chạy nhất ở chợ là ‘Cửa hàng bánh bao Vị Ưng’, là tiểu *** của cửa một đại thúc mở mang theo cô con gái thơ dại của mình. Tuy rằng chỉ là một cái sạp nhỏ nhỏ, thế nhưng mỗi ngày nơi đó đều có một hàng dài thật dài.

Lần đầu tiên Tiết Lăng Phong thành thật xếp hàng cùng với ảnh vệ của y, chờ hơn nửa canh giờ mua bốn cái bánh bao.

Lúc ở trong rạp hát xem xiếc khỉ, Tiết Lăng Phong thấy ảnh vệ của y cũng lộ ra nụ cười như những người bên cạnh, tuy rằng rất mờ rất nhạt thôi, nhưng vẫn khiến y thấy hài lòng.

“Song Phi, Thất Thất của chúng ta có phải là cũng thông minh như thế không?”

Tiết Lăng Phong vén tóc bên tai Song Phi lên, nhẹ nhàng cắn vào cổ hấn một chút.

(ngồi trong rạp cũng không yên phận @_@)

“Thất Thất rất thú vị.” Ảnh vệ của y nhìn đám khỉ sôi nổi trên đài, nụ cười càng sâu thêm một chút “Thời gian đó, mỗi buổi tối người đều phải chơi với nó tới khuya mới đi ngủ.”

Tiết Lăng Phong nhìn chăm chú vào bên góc mặt Song Phi, lúc hấn hồi ức về mình vẫn cười, điều đó chứng minh hấn vẫn yêu mình. Khi nhớ lại chuyện lúc trước, sẽ quên mất dùng ngôn ngữ như là ‘Thuộc hạ’, ‘Chủ nhân’.

Giống như họ vẫn cùng nhau lớn lên, chưa từng chia lìa bao giờ.

“Song Phi, người có thể kể cho ta một ít chuyện khi còn bé được không?”

Tiết Lăng Phong đưa tay ra ôm lấy Song Phi, nhưng động tác này tựa hồ kinh động tới ảnh vệ của y, trong ánh mắt hấn nhìn lại y, như là hiện lên một tia thất vọng khi quay về với hiện thực.

Tiết Lăng Phong thấy Song Phi không nói gì thêm, cũng không ép hấn, ngoan ngoan ra vẻ đoan chính, nhìn lên sân khấu.

“Song Phi, người có yêu ta không?”

“Yêu.”

“Vậy có thể cho ta một chút thời gian nữa được không?”

“Có thể.”

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Quá giữa tháng bảy, khí trời bắt đầu cấp tốc chuyển lạnh.

Trong rừng cây của Bàn Long sơn trang dần có thêm tầng tầng lá khô, tiếp qua không lâu nữa, tuyết sẽ lại bao trùm nơi đây.

Tiết Lăng Phong vẫn như bình thường cùng một chỗ với ảnh vệ của y, nhưng thời gian trầm mặc ngày càng nhiều.

“Dư Phàm, nếu có một ngày ta dẫn hần đi thì sao?”

Tiết Lăng Phong ngồi trong phòng Nhị hộ pháp, ngẩng đầu nhìn bầu trời càng lúc càng đậm ý thu.

“Vì sao phải đi?”

Dư Phàm nhìn Tiết Lăng Phong, đã không còn vẻ tươi cười mọi khi. Gần đây Tiết Lăng Phong thường hay đề cập đến chuyện muốn ra đi với hần, tuy rằng chỉ là nói nói thể thôi, nhưng hần nghe Hoắc Quân kể, lão trang chủ đời trước cũng mang theo một ảnh vệ bỏ đi, rồi không trở về nữa.

“Ở đây không chấp nhận hần.”

Tiết Lăng Phong quay đầu lại nhìn hộ pháp của y, “Hần rất ít nói chuyện, có suy nghĩ gì cũng không nói với ta. Thế nhưng ta nhìn ra được hần không vui.”

“Trang chủ, hần chỉ là một ảnh vệ, không có tư tưởng gì, đương nhiên không biết nên nói gì, ngài không nên suy nghĩ quá nhiều.”

Dư Phàm thở dài, không biết có phải là người từng là nhị hộ pháp kia, cũng từng khuyên chủ nhân của hần như thế này hay không.

“Không phải, hần có cảm giác.” Tiết Lăng Phong lắc đầu, “Ta càng ở lâu với hần, càng thấy hần không hề thay đổi. Ta không thể mượn cớ vì là ảnh vệ, mà làm chuyện tổn thương hần nữa.”

“Cái gì không đổi? Hần có thể có cảm giác gì?”

Dư Phàm không hiểu, Tiết Lăng Phong thì vẫn chỉ lắc đầu. Y chưa từng nói với người ngoài về quá khứ đó của y và Song Phi, người khác đều cho rằng họ ngay từ đầu chỉ là quan hệ chủ nhân và ảnh vệ, sau này cũng sẽ là như vậy. Nhưng y ở lâu với Song Phi, càng thấy xa cách và dần vật mười năm không hề làm hần thay đổi gì, hần cho mình cảm giác, giống y như trong những hồi ức mộng manh kia.

“Hần thực sự không thay đổi.”

Tiết Lăng Phong vẫn lặp lại những lời này. Làm sao bây giờ, nếu hần chưa từng thay đổi, vậy mười năm qua ắt là càng bị tổn thương sâu sắc hơn.

“Trang chủ, không phải là ngài thật sự thích ảnh vệ kia chứ hả?!”

Dư Phàm nhìn Tiết Lăng Phong, vẻ mặt lo lắng và bất an. Tiết Lăng Phong nhìn hần, suy nghĩ một hồi, “Người đừng lo lắng, ta chỉ tùy tiện nói một chút.”

Tiết Lăng Phong đi ra cửa, y biết, y đã làm mất quá nhiều thời gian của Song Phi rồi, y nên có quyết định, vì hần, cũng là vì mình. Nếu như nhất định không thể tiếp thu, thì cứ làm giống như đã nói, cho hần tự do.

Mùa thu khí trời luôn thay đổi đột ngột, lúc lạnh lúc nóng. Lần đầu tiên, Tiết Lăng Phong cảm nhiễm phong hàn, nhiều năm rồi y không bị bệnh, bị một cái liền phát sốt.

Hai ba ngày nay, y vẫn nằm mê man trên giường.

Mê man, chính là không ngủ hoàn toàn, cũng không tỉnh lại.

Gió thu thổi từng mảnh từng mảnh lá cây lả tả ngoài cửa sổ, đôi khi Tiết Lăng Phong phát hiện mình ở trong mộng mà cũng có thể nghe tiếng lá cây rơi xuống.

Y thậm chí còn nghe thấy có người gọi y “Phong Phong”.

Gọi hết lần này tới lần khác, đến khi y mở mắt ra trong căn phòng không một bóng người.

Thế nhưng mỗi lần y tỉnh lại, đều thấy trên bàn có đặt chén thuốc, còn ấm, nhiệt độ vừa phải, như là biết sau đó y sẽ tỉnh.

Y biết là ai đưa tới.

Ảnh vệ không thể vào phòng chủ nhân, mỗi lần thuốc đều được đưa tới cửa, sau đó do thị nữ đưa vào.

Tiết Lăng Phong để thuốc tới bên miệng, ngửi một chút, mùi vị đắng ngắt. Ước định năm xưa, người kia còn tuân thủ, mặc kệ số phận cải biến thế nào, trong phạm vi khả năng có thể, hắn luôn cố hết sức đối tốt với mình.

“Được rồi đây, người đi nhanh đi, ở đây là chỗ người có thể đến à? Đưa xong đồ thì mau rút!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng thị vệ quát tháo, Tiết Lăng Phong đi tới bên cửa sổ, hé ra một góc mảnh, vừa vặn nhìn thấy thị vệ đang đẩy ảnh vệ của y ra ngoài cửa viện.

Một tỳ nữ như là động lòng trắc ẩn, ngăn cản thị vệ, đi tới nói rằng: “Song Phi, người đừng đưa tới nữa. Trang chủ có thói quen không uống thuốc, người đưa tới, rồi ngài cũng đổ đi thôi.”

Ảnh vệ của y vẫn trầm mặc đứng đó không nói gì, nhìn lướt về phía nơi y ở, như là rất muốn vào xem.

“Mau rút mau rút, người còn đứng đây làm gì?!”

Thị vệ bắt đầu mất kiên nhẫn, cố sức đẩy ra ngoài, rồi liền xoay người đóng đại môn lại, sau đó lại quay sang hất tay với tỳ nữ:

“Người không biết đâu, ta khinh thường nhất chính là loại người như thế. Loại người dựa vào cái mộng, vừa bản thủ vừa ghê tởm!”

“Người đừng như vậy, người nói về hắn như thế, nếu hắn tố cáo với trang chủ thì người liền mất mạng.”

“Tố cáo? Người còn không biết sao? Ảnh vệ đến tố cáo cũng không biết! Bọn họ,” Thị vệ cao lớn đưa tay lên vỗ vỗ đầu mình, “bọn họ không có đầu óc đâu!”

“Người nhìn hắn giống như là không có đầu óc sao? Người không có đầu óc còn biết đưa thuốc cho trang chủ? Người cứ cẩn thận chút đi!” Tỳ nữ nọ lườm thị vệ một cái, xoay người đi vào bếp.

Tiết Lăng Phong đứng phía sau rèm cửa, trong tay còn bưng chén thuốc bốc khói, y vốn chuẩn bị mở cửa sổ hất thuốc ra ngoài, bài học mười năm trước đã sớm khiến y cự tuyệt uống bất cứ loại thuốc nào.

Nhưng y thật không ngờ, vào lúc y không hề hay biết, thủ hạ của y lại đối đãi nam nhân kia như thế.

Còn nam nhân đó, gì cũng chưa từng nói.

Tiết Lăng Phong nâng tay uống hết chén thuốc, mười năm rồi, mùi vị đắng ngắt đó lại một lần nữa tràn ngập ***g ngực y.

Ngày thứ hai, lúc Song Phi đưa thuốc tới, thị nữ đứng ở ngoài cửa phòng Tiết Lăng Phong nói, trang chủ muốn chính hắn đưa vào. Song Phi nhìn nàng có chút vô cùng ngạc nhiên, nàng không nói gì, chỉ chỉ vào cửa, lộ ra thần sắc e ngại.

Lúc Song Phi đi vào, Tiết Lăng Phong đang tựa ở đầu giường, nhìn hắn. Thấy hắn vào, liền vẫy vẫy bảo hắn đi qua.

“Chủ nhân.”

Song Phi đi tới bên giường, đưa thuốc cho y. Tinh thần của Tiết Lăng Phong đã khá hơn nhiều, chỉ là thoát nhìn sắc mặt vẫn còn rất kém.

“Ngồi ở đây.”

Tiết Lăng Phong nhận lấy thuốc, để Song Phi ngồi bên cạnh y. Y mím môi dưới, sau đó lại đặt tay lên mặt ảnh vệ của y, “Có phải là khi còn bé, người cũng nhìn ta uống thuốc như thế này?”

Ảnh vệ của y lẳng lặng nhìn y chăm chú, nhưng không nói một câu.

Tiết Lăng Phong có chút yêu thương nhẹ nhàng sờ hán, “Song Phi, vì sao người không nói cho ta biết? Rằng bọn họ đối xử với người như vậy.”

Song Phi nghĩ đến vẻ mặt của tỳ nữ lúc vừa vào cửa, liền hiểu được Tiết Lăng Phong ám chỉ điều gì. Đại khái là hôm qua lúc hán đưa thuốc tới đã bị Tiết Lăng Phong nhìn thấy.

Nhưng hán không muốn bị y nhìn thấy chút nào. Một bản thân bất lực, ti tiện như vậy.

“Chủ nhân, ta nghĩ cũng không có gì.”

Tiết Lăng Phong nhắc tay uống toàn bộ thuốc, bỗng nhiên kéo lấy tay Song Phi, nhìn hán không chuyển mắt, tựa hồ đang thì thào tự nói: “Song Phi, có phải là ta nên mang người đi hay không?”

Song Phi nhìn thoáng qua Tiết Lăng Phong, rồi lại quay đầu nhìn chân trời âm trầm xa xôi, đi với không đi, với hán mà nói không hề có ý nghĩa lớn như vậy, bởi vì hán đã biết được phân lượng của mình trong lòng người này.

“Trang chủ, Nhị hộ pháp ở bên ngoài cầu kiến.”

Cửa truyền đến tiếng thị vệ thông báo, Song Phi nhanh chóng đứng dậy, quỳ đầu ra đẩy bên giường Tiết Lăng Phong.

“Để hán vào đi.”

Tiết Lăng Phong mặc thêm y phục, ngồi thẳng ở đầu giường.

Sau khi Dư Phàm vào, nhìn thấy nam sủng của Tiết Lăng Phong đang cúi đầu quỳ bên giường, ở trong lòng hán thở dài rằng Tiết Lăng Phong cùng người kia đã ‘Như hình với bóng’ rồi! Nhưng hán không thấy người nọ có chỗ nào đặc biệt a, dáng vẻ cũng đẹp, thể nhưng cái đẹp cũng là thứ sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân. (Núi cao còn có núi cao hơn đó mah)

“Có chuyện gì? Mau nói.”

Tiết Lăng Phong thấy sau khi Dư Phàm vào, ánh mắt quan sát ảnh vệ của mình một lượt, liền thấy có chút không hài lòng.

Dư Phàm vội vã kín đáo thu lại ánh mắt của mình, đi tới trước mặt Tiết Lăng Phong nói rằng: “Trang chủ, đã bắt được ảnh vệ kia trở về rồi! Đang giam giữ ở hình đường, Hoắc Quân đã đi trước thẩm vấn hán, chuẩn bị ngày mai triệu tập ảnh vệ trong trang đến hình đường quan hình.” (là đứng xem hình phạt được thi hành)

“Đã bắt được rồi sao?” Tiết Lăng Phong không có biểu tình gì, chỉ hỏi một câu, rồi nhìn sang Song Phi, thấy hán vẫn cúi đầu yên lặng không nói quỳ gối một bên, “Đã hỏi ra được điều gì chưa? Vì sao bỏ trốn? Tên gọi là gì?”

“Hán không nói gì. Hoắc Quân điểm tên trên danh sách, điều tra ra gọi là Quy Khư.”

“Nga.” Tiết Lăng Phong đáp lại chẳng mẫn chẳng nhạt, tên của một ảnh vệ đối với y mà nói y vừa không biết, lại không có ý nghĩa. Nhưng y cúi người kéo Song Phi dậy, nói rằng “Đừng quỳ nữa, không thấy mệt sao? Người về nghỉ ngơi trước đi.”

Ánh mắt Dư Phàm vẫn theo Song Phi cho đến tận khi hán đứng dậy, đi ra ngoài cửa, lúc này mới nhìn Tiết Lăng Phong lần nữa, “Hoắc Quân nói, nếu như trang chủ thân thể không khỏe, ngày mai cũng không cần phải tới hình đường, dù sao cũng chỉ là một ảnh vệ mà thôi, then chốt là muốn giáo huấn ảnh vệ khác.”

“Được rồi, ta biết ý của Hoắc Quân. Cái gì gọi là ‘ảnh vệ khác’? Người có thể nói thẳng với hán, người của ta sẽ không đi.”

Tiết Lăng Phong liếc xéo Dư Phàm một cái, rồi xoay người nằm xuống, làm việc lâu vẫn khiến y thấy có chút choáng váng, tuy rằng đã hạ sốt, thế nhưng vẫn còn sốt nhẹ kéo dài.

Dư Phàm biết là Tiết Lăng Phong có ý bảo hắn lui đi, liền không thể làm gì khác hơn là hành lễ lui ra ngoài. Hắn vẫn không rõ, nam nhân kia có chỗ nào đặc biệt, có thể mê hoặc Tiết Lăng Phong tới độ mù mị đầu óc.

Buổi tối, Song Phi lại đưa thuốc tới, còn mang theo chút cháo thanh đạm.

Tiết Lăng Phong thấy hắn tới, lại không nhìn được cảm thấy hài lòng.

Y uống xong thuốc Song Phi đưa, lại ôm lấy hắn: “Song Phi, muộn rồi đừng đi nữa, ngủ ở chỗ ta đây.”

Song Phi nhận lấy cái chén không mà y đưa, “Chủ nhân, ta ngủ lại đây, sợ rằng không hợp lý.”

“Có sao đâu? Ta nói có thể là có thể. Người mang cái gì tới cho ta ăn đó? Mau đem tới, vừa lúc ta đang đói bụng.”

Đêm khuya, ánh trăng sáng tỏ lẳng lặng chiếu vào phòng Tiết Lăng Phong.

Song Phi đứng dậy từ bên người Tiết Lăng Phong, đẩy đẩy y, nhỏ giọng gọi: “Chủ nhân?”

Thật lâu không thấy có động tác gì đáp lại, tính thời gian, thì thuốc mê hắn hạ trong chén thuốc hẳn là đã khiến nam nhân này ngủ say rồi.

Y phục của Tiết Lăng Phong tùy ý rơi dưới đất, Song Phi nhẹ nhàng xuống giường, lấy ra lệnh bài của Tiết Lăng Phong ở trong đồng y phục, lại quay đầu nhìn nam nhân vẫn ngủ không nhúc nhích ở trên giường một chút, xoay người nhảy ra ngoài, biến mất trong bóng đêm.

“Người đâu?!!! Ta hỏi các người!!! Người đâu?!!!!”

Ngục tốc của lao ngục hình đường đều nơm nớp lo sợ quỳ một loạt trước mặt Hoắc Quân và Dư Phàm, trong đó phụ trách run run nói: “Hộ pháp đại nhân, đừng trách chúng ta, hắn cầm lệnh bài của trang chủ tới muốn chúng ta thả người, chúng ta không dám không theo a!”

“Phế vật! Đã vậy sao không lập tức phái người thông báo?! Cứ để cho chúng đi như thế!”

Vết sẹo trên mặt của Hoắc Quân dưới lửa giận biến thành một cái miệng ngoác ra dữ tợn.

“Thuộc hạ đang định thông báo a...”

Ngục tốt kêu oan thật to, kỳ thực người còn chưa đi bao lâu, gã đang chuẩn bị báo cáo cấp trên, kết quả là vừa vận dụng phải Hoắc Quân nửa đêm tới xét hỏi.

“Đi tìm! Bắt cả hai tên về cho ta!”

Thị vệ của Bàn Long sơn trang đều tập hợp ở cửa hình đường, đốt đuốc hừng hực, chuẩn bị lục soát núi bắt người.

Bốn hộ pháp đều ở đó, trận thế này, những kẻ làm thị vệ rất hiếm khi nhìn thấy, nhất là Hoắc Quân tức giận ngút trời.

“Người! Mang hai người đi về phía bắc sơn, một thân cây cũng không được để sót cho ta. Người đã bị dụng hình, không chạy xa được.”

“Dạ.” Một chi đội ngũ ba mươi người lĩnh mệnh, chuẩn bị đi về phía bắc.

“Các người! Các người đi về phía bên kia! Xem có phải bọn hắn đi tới bên sông không, mau đi!” Hoắc Quân lớn tiếng quát tháo thuộc hạ, nộ bất khả át, sự tình như thế này mà lại xảy ra! Đám ảnh vệ huấn luyện ra mà lại phát sinh loại chuyện này!

Ánh đuốc rực rỡ, chiếu sáng nửa bầu trời, xua đuổi bóng tối an toàn tới đường cùng không nơi chạy trốn. Mấy trăm người đều đã chuẩn bị tốt, bốn hộ pháp đều mang theo hai người, hướng bốn phía tìm kiếm.

“Đừng đuổi nữa.”

Bỗng nhiên, một thanh âm lạnh lùng xuyên qua đám người rối loạn, thẳng đến màng nhĩ của Hoắc Quân, thanh âm đó khiến hắn hừ mạnh một tiếng.

“Ai cũng không cần phải đi.”

Tiết Lăng Phong đi qua giữa đoàn người, không mang theo biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo khác thường.

“Tiết trang chủ, không cần đuổi theo nữa? Thế nhưng bảo bối của ngài mang theo lệnh bài bỏ chạy rồi, đừng nói với ta ngài không biết!” Hoắc Quân hùng hổ đi về phía Tiết Lăng Phong, hắn sớm đã không thể nhìn được cái chuyện Tiết Lăng Phong bưng bít cho một ảnh vệ, chỉ có điều vẫn chưa làm lớn chuyện mà thôi.

Giờ thì hay rồi, không làm thì thôi, làm rồi thì lớn kinh người. Dám trộm lệnh bài của trang chủ đi cứu người, dám làm chuyện to gan lớn mật như vậy, chỉ có thể nói rõ quan hệ giữa hai người kia không hề tầm thường.

“Trang chủ, ngài xem chuyện này...”

Dư Phàm nhìn Tiết Lăng Phong không biết nói thế nào cho tốt, hắn chỉ có thể ra một kết luận, Tiết Lăng Phong bị nam sủng kia lừa một cú ngoan độc, nhưng nói vậy thì Tiết Lăng Phong nhẽ ra phải thể hội kết luận này còn sâu sắc hơn hắn mới đúng.

“Trang chủ, sao lại không đuổi theo?!” Hai hộ pháp còn lại cũng vậy tới, đứng xung quanh Tiết Lăng Phong.

Cây đuốc đang làm nóng bầu không khí hàn lãnh, cháy bùng bùng, Tiết Lăng Phong vẫn đứng trầm mặc, đôi môi mỏng mím chặt, không có bất cứ biểu tình gì.

Nửa buổi sau, mới lạnh lùng mở miệng, “Sáng sớm mai giờ Thìn, toàn bộ đều tới hình đường quan hình cho ta.”

50. Chương 50

CHƯƠNG 50

Trong rừng núi tối tăm, hai thân ảnh hắc sắc đang vội vã bước đi dưới ánh trăng mờ hồ, trong đó một người đi lại rất khó khăn, một chân liên tục kéo lê trên mặt đất, người bên cạnh đỡ bờ vai hắn, đỡ lấy phần lớn trọng lượng của hắn.

“Ừm...”

Quy Khư không nén nổi một tiếng rên, thân thể nghiêng về phía trước, ngã xuống đất.

Song Phi vội vã nâng hắn dậy, “Người còn có thể đi tiếp một đoạn nữa không?”

Quy Khư nhìn Song Phi một cái, lại giãy dụa đứng lên. Xương bánh chè phía bên phải của hắn đã bị hai cây Mặc Cốt đâm đâm vào, không thể gấp lại, cũng không thể thụ lực, miễn cưỡng đi một đoạn đường này đã đau nhức không chịu nổi.

Cứu người, cũng nên xem người này còn có thể cứu được hay không. Với thương thế của hắn, kỳ thực là không có khả năng chạy trốn.

Nhưng Quy Khư không nói gì với Song Phi những lời vô ích như là “Người đi nhanh đi, đừng động vào ta nữa”, hắn hiểu tính cách của người này, bởi vì họ cùng nhau lớn lên, cùng nhau chịu khổ, hắn biết người này dù là làm chuyện gì, chỉ cần còn một tia hy vọng thì sẽ không buông tha.

“Xin lỗi, ta vô dụng quá.” Quy Khư dựa vào tay Song Phi, rốt cuộc thân thể lại đứng vững lên. Tự như tất cả những ảnh vệ khác, giọng hắn cũng nhàn nhạt, rất khó có thể nhìn ra là mang theo tâm tình gì. Cho dù đã thoát ly gần một năm rồi, nhưng có một số thứ đã tiến vào xương cốt thì vĩnh viễn cũng không thể cải biến.

Song Phi không đáp lại hắn, chỉ tiếp tục đỡ hắn chậm rãi đi về phía trước, cũng nói một cách đậm mạc: “Đi thêm một đoạn nữa đi, tới bên sông nói không chừng có thuyền có thể đi.”

Quy Khư gật đầu, lại hỏi ngay lập tức: “Người thật sự quyết định cùng đi với ta sao?”

Nếu như lần này bọn họ thật sự có một phần vận hy vọng có thể chạy thoát, nam nhân này về sau sẽ vĩnh viễn ở bên mình chứ?

“Người đã hỏi ta ba lần rồi.” Song Phi liếc hắn một cái, không có biểu tình gì.

Quy Khư cũng thấy có chút xấu hổ, không dám hỏi nữa, đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại quay đầu nhìn một chút.

“Làm sao vậy?” Song Phi cũng dừng lại, nhìn theo ánh mắt hắn, xung quanh đều là bóng cây đen kịt, mới vừa rồi trên đỉnh núi tràn ngập ánh lửa hừng hực thiêu đốt, lúc này cũng không biết là đã biến đi đâu rồi.

“Không có gì, đi thôi.”

Quy Khư quay đầu, tiếp tục đi về phía trước. Mới vừa rồi trong nháy mắt hắn nghĩ có người đang theo bọn họ, thế nhưng tỉ mỉ cảm giác thì lại không thấy gì nữa.

Hắn vẫn cảm thấy lần chạy trốn này đặc biệt kì quái, rõ ràng thấy trên đỉnh núi có nhiều người như vậy chuẩn bị đuổi theo xuống, thế nhưng trong nháy mắt lại không thấy bóng dáng đâu. Hắn lại nhìn nhìn Song Phi, tuy đối phương không nói gì, nhưng hắn biết Song Phi cũng chú ý tới điều đó.

Hai người đi một mạch tới bên sông, dưới ánh trăng, trên mặt nước tối tăm một mảng phẳng lặng, một chiếc thuyền cũng không có.

“Xem ra ý trời là vậy” Quy Khư nhìn mặt nước, hiện ra một nụ cười suy yếu, đã không còn bóng cây che chắn, khuôn mặt sau khi thụ hình của hắn bị phản chiếu càng lộ vẻ tái nhợt.

Bên bờ sông này thường có thuyền đánh cá thả neo, tùy tiện đếm cũng có tới mười cái, thế nhưng đêm nay, ở đây cái gì cũng không có.

Song Phi nhìn chung quanh một chút, trên vách đá có một cái hang không sâu lắm, có thể cho người ta dừng chân, hắn liền đỡ Quy Khư đi qua đó.

“Khí trời lạnh, đương nhiên không có ai đánh cá. Vào đây chờ một lúc đi.”

Song Phi đỡ người vào trong động, để hắn dựa vào vách đá.

Vết roi và vết nung trên lưng bị áp vào vách đá thô ráp, Quy Khư liền không nhịn được mà thở mạnh một cái. Hắn thấy Song Phi ở một bên lẳng lặng nhìn hắn, liền cười tự giễu: “Đã lâu không phải thụ hình, da thịt cũng bắt đầu tỉnh quý rồi.”

Song Phi không nói gì, yên lặng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Từng cơn đau đớn thoáng dịu xuống, Quy Khư vô lực dựa vào vách đá, nhìn bên ngoài dòng sông âm thầm bắt đầu gợn sóng: “Song Phi, ta thích người. Nếu như chúng ta có thể thoát được, ta nhất định sẽ quý trọng người. Dù cho chúng ta chỉ ở bên nhau được một ngày, ta cũng muốn đối tốt với người một ngày.

Người bên cạnh chỉ bình tĩnh cười cười, nhưng lại đổi trọng tâm câu chuyện: “Người ở ngoài sống tốt chứ?”

“Cũng chẳng tốt lắm, miễn cưỡng thì no được cái bụng thôi.” Quy Khư len lén nhìn lướt qua Song Phi, nói ra cũng xấu hổ, kỳ thực không phải hắn không muốn tô vẽ thêm một chút cho cuộc sống của mình, nhưng bị ánh mắt nhìn nhìn chăm chú, hắn không nói nổi một lời nói dối. Hắn cười khổ lắc đầu, hướng mặt nước tối đen thở dài: “Người như ta, căn bản không có chỗ dung thân.”

Ra ngoài mới biết, làm ảnh vệ, thì vĩnh viễn sẽ không có tự do nữa. Cho dù trốn khỏi Bàn Long sơn trang, cũng không thoát được số phận phải lang bạt kỳ hồ, trốn tránh khắp nơi.

Ban đêm không gió không mây, chỉ một một mảnh trăng lạnh bạc treo nơi xa vời, tựa như hắn một năm nay trốn chạy, rất nhiều đêm cô quạnh. Chính là trong thời khắc như thế này hắn điên cuồng muốn được

cùng một chỗ với người bên cạnh này, thế nhưng hắn cũng biết, lúc họ gặp lại, tất là thời khắc kết thúc sinh mệnh của hắn.

“Ta vẫn nghĩ rằng, nếu có thể cùng người sống một ngày bình thường cũng tốt. Người nói xem, có phải là ngày này phải chờ tới kiếp sau hay không?”

Quy Khư quay đầu, quyến luyến nhìn người hắn chờ mong đêm ngày, “Người tới hình đường xem ta thì tốt rồi, hà tất phải cứu ta?”

Song Phi cũng nhìn hắn, “Người còn không rõ hay sao?”

Quy Khư cúi đầu, hắn không hề rõ. Hắn không rõ vì sao Song Phi cứu hắn hết lần này tới lần khác, vì sao lại vì hắn mà chấp nhận phiêu lưu quá lớn như vậy.

Thế nhưng hắn không hỏi nữa, trong lòng hắn nghĩ ra được một đáp án —— Song Phi cũng thích hắn. Mà đáp án này, hắn cũng không muốn chứng thực thật hay giả, bởi vì bất luận thật giả, kiếp này hắn yêu Song Phi đều là không oán trách không hối hận, nếu thật sự có kiếp sau, hắn vẫn muốn cùng một chỗ với Song Phi, hảo hảo sống như người bình thường.

Nghĩ đến kiếp sau, nghĩ đến tử vong, Quy Khư lại ngẩng đầu lên, hổ thẹn nói: “Ta liên lụy người rồi, xin lỗi.”

Song Phi chỉ lắc đầu, không nói gì, những lời này nói ra nhẹ nhàng, nhưng họ biết hậu quả phải gánh chịu sẽ rất nặng. Quy Khư nghĩ, nhất định là Song Phi thích hắn, cho nên mới nguyện ý đồng sinh cộng tử với hắn.

“Song Phi, ta rất nhớ người.”

Bỗng nhiên nam nhân kéo lê đuôi phải đã bị phế bỏ của mình, miễn cưỡng xoay người, ôm chặt lấy người bên cạnh, còn kéo đầu hắn vào ngực mình.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp từ người nọ truyền tới, mang theo khí tức đặc thù khiến cho tham luyến không gì sánh được, sợ rằng đến chính hắn cũng không biết, hắn là một thứ chỉ cần một chút là có thể gây nghiện, rồi làm thế nào cũng không thể cai được.

“Ta nhớ người, ta thật sự rất nhớ người, mỗi ngày đều nhớ, mỗi ngày đều mơ thấy.”

Quy Khư tựa ở trên người Song Phi, khoe miệng chuyển động thành một nụ cười đến chính hắn cũng không nhận thấy. Sự ấm áp này, ***g ngực này, cả đời hắn hằng chờ mong, cũng chỉ có thời khắc như thế này.

“Người có nhớ ta không?”

Bỗng nhiên Quy Khư như là nhớ tới điều gì đó, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đó chứa đầy hy vọng tha thiết và một chút khấn trương dè dặt, nhưng mà câu trả lời hắn nhận được, lại chỉ là một nụ cười nhàn nhạt.

Thế nhưng hắn nhìn đến ngây dại, “Ta thích người cười, thật xinh đẹp.”

Người này đẹp, không chỉ có nụ cười, không chỉ có gương mặt, thân thể hắn cũng đẹp, tất cả của hắn đều đẹp như vậy.

Thân thể hắn...

Quy Khư không nhịn được vươn tay về phía dây buộc trên áo người nọ, hắn muốn cởi hết chúng ra, làm cho hắn có thể thấy thân thể của người này.

Nhưng hắn vừa mới kéo sợi dây thứ nhất ra, thì tay đã bị chặn lại, đôi mắt khiến hắn trầm mê kia mang theo sự ôn nhu, lại có một loại lạnh lùng mà ảnh vệ thường có, đang nhìn hắn chăm chú, “Không nên như vậy, người bị thương.”

Quy Khư lập tức lắc đầu, càng dán chặt vào, sờ lên sợi dây thứ hai, “Ta chỉ muốn nhìn một chút, ta sẽ không làm gì cả.”

Không có cái gì giả tạo hơn câu hứa hẹn này của nam nhân, ai cũng sẽ không tin, Song Phi nhìn hắn cười ra vạt áo thứ hai của mình, hơi nghiêng đầu, “Không nên như vậy.”

Nhiều năm qua, chỉ có lúc này, Quy Khư không để ý tới sự cự tuyệt của Song Phi. Bởi vì, đây chính là lần cuối cùng trong đời hắn. Sau tối nay, hắn có thể sẽ hóa thành một bãi thi thủy, chìm vào nền đất, rơi vào hắc ám vĩnh hằng, không còn cái ngày nhìn thấy ánh sáng, nhìn thấy nam nhân này nữa.

Sợi dây thứ ba cũng bị cởi ra, Quy Khư không chờ được vội vàng mở ra y phục đã rời rạc của nam nhân này, nhưng khi chúng tuột xuống bên hông thì hắn lại dừng lại.

Trên thân thể hắn ái mộ không gì sánh được đó, tràn đầy dấu hôn đậm nhạt, chúng bá đạo như vậy, đều khắc lên những chỗ mẫn cảm của người này, là muốn châm lên nhiệt tình của người này, để hắn chủ động mở thân thể của mình ra sao?

Thấy Quy Khư dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình chằm chằm, Song Phi bình tĩnh nói: “Người xem, ta đã nói là người không nên nhìn mà.”

Quy Khư ngồi không nói một câu, đến khi đối phương chuẩn bị mặc y phục vào, hắn lại lập tức ôm lấy, không cho người kia mặc.

Thấy những vết tích này, hắn không hề cảm thấy dơ bẩn và đáng thẹn, hắn chỉ thấy không xứng. Hắn nghĩ không có bất cứ kẻ nào xứng lưu lại vết tích trên thân thể này, đối với hắn mà nói nó rất cao quý, mỗi lần được phép tiến vào nó, hắn đều nghĩ đó là một loại ban ân.

Còn Tiết Lăng Phong dựa vào cái gì có thể tùy ý hưởng dụng? Bởi vì họ là ảnh vệ, còn y là chủ nhân sao?

Quy Khư bắt đầu thấy khó hiểu, theo như sự hiểu biết của hắn về nam nhân này, thì hắn không có khả năng tùy tiện tiếp thu một người khác tùy ý tiến nhập. Năm xưa lúc họ còn ở Thiên Ảnh môn, buổi tối lúc tất cả mọi người loạn giao ở trên mặt đất, hắn vĩnh viễn đều đứng ở một nơi rất xa.

Một năm nay hắn cùng một chỗ với Tiết Lăng Phong, sợ rằng vẫn đều là loại quan hệ này, vì sao hắn có thể chịu được? Chẳng lẽ bởi vì hắn đối với Tiết Lăng Phong có cảm tình khác biệt?

“Song Phi, ta yêu người.”

Thân thể lỏa lồ cứ vậy bị Quy Khư ôm vào ngực, sao hắn có thể không vuốt ve nó đây? Môi lưỡi của Quy Khư không ngừng di chuyển trên thân thể trước mặt, liếm mát da thịt ấm áp, cũng liếm thấy vị đạo mạo chất, đó ắt là nước mắt.

Rất nhiều chuyện hắn không rõ, có lẽ cũng không có cơ hội làm rõ nữa, điều duy nhất hắn biết rõ ràng chính là, rất rất yêu người này.

Trên người đau xót, bị nhiệt tình như lửa trong cơ thể phun ra bao trùm, hình như cũng không thấy đau nữa. Quy Khư chìm đắm trong khí tức của đối phương, chỗ phía dưới đã cứng tới không chịu nổi. Về mặt hắn phủ một màu ửng đỏ, rất khát vọng có thể có được sự thỏa mãn ở trong thân thể đối phương, nhưng vẫn dùng ánh mắt dò hỏi để nhìn người đang bị ôm chặt.

Cho dù là lần cuối cùng, hắn cũng vẫn như trong quá khứ, nhất định phải có được sự đồng ý mới có thể đi vào. Nếu như Song Phi không đáp ứng, hắn cũng sẽ không khổ sở, bởi vì chỉ cần ôm, hôn Song Phi như vậy, thì hắn có chết cũng không tiếc nữa.

“Người nằm xuống.”

Bỗng nhiên hắn bị đối phương nhẹ nhàng đẩy ngã xuống, ngay sau đó, hắn thấy Song Phi cúi đầu, áp lên đầu vai mình hạ xuống vô số những nụ hôn ôn nhu.

Càng khiến hắn thụ sủng nhược kinh chính là, những cái hôn nhẹ nhàng đó không dừng lại, mà kéo dài theo ngực hắn xuống phía dưới, chậm rãi tới bụng dưới của hắn, cho dù rất nhẹ rất khẽ, nhưng đủ để khiến dục hỏa của hắn cháy lan ra đồng cỏ.

Quy Khư bắt đầu không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ thoải mái mà khát cầu, mà khi hắn bỗng nhiên cảm giác được tính khí của mình bị đối phương ngấm vào trong miệng thì hắn nhất thời cả kinh tới mở lớn hai mắt, gât gao nắm lấy những sợi tóc dài của đối phương rơi lả tả trên người, trong nháy mắt đã bị khoái lạc chưa từng được cảm thụ hạ gục.

Ban đầu là ôn nhu, từ đỉnh cho đến tận phần gốc lúc nhanh lúc chậm ra vào trong khoang miệng ẩm nóng, tiếp đó đầu lưỡi mềm mại tham mở nếp uốn ở đỉnh chóp, liếm cho tới căn nguyên mẫn cảm đó, kể cả hai tiểu cầu bên dưới, cũng được ôn nhu chiếu cố đến.

Những thứ này trong đời Quy Khư đều chưa từng trải nghiệm qua, nhân sinh của hắn lần đầu tiên được chăm sóc như vậy.

Trong trí nhớ của hắn, nam nhân này rất ít khi chủ động khi cùng hắn. Bọn họ cùng một chỗ nhiều năm như vậy, cơ bản mỗi lần đều là hắn chủ động cầu hoạn, chưa từng được hưởng thụ sự phục vụ của nam nhân này.

Tuyệt vời như thế, cẩn thận tỉ mỉ như thế, sự hầu hạ ấm áp mà kiên trì khiến Quy Khư cảm thấy không chỉ có vui sướng về thân thể, mà còn làm cho hắn có một loại xung động muốn bật khóc.

Hắn rất muốn cùng người này, trọn đời trọn kiếp, sống tốt đẹp trên trần thế này, chỉ cần một căn nhà gỗ nho nhỏ, chỉ cần một phần yên lặng giản đơn, mà không phải đem phần tâm nguyện này ký thác tới kiếp sau.

Đường nhìn của Quy Khư dần dần bắt đầu trở nên mờ lung, hắn thấy Song Phi đứng lên, khởi động thân thể, nắm dục vọng của hắn, nhắm ngay phía sau của mình, chậm rãi ngồi xuống.

“Đừng, như thế sẽ...”

Hắn muốn ngăn cản Song phi, hắn sợ Song Phi sẽ đau, thế nhưng hắn còn chưa kịp nói xong, đã bị khoái cảm cực lớn đánh tan, sự chặt chẽ làm cho hít thở không thông cùng với nhiệt độ khiến hắn không nói nổi một câu.

Cũng là lần đầu, hắn không khống chế được bản thân, bắn ở trong cơ thể Song Phi.

Quy Khư kinh hoảng đứng lên, đỏ mặt muốn nói xin lỗi, thế nhưng lại thấy nói không nên lời, hắn nghĩ tới nghĩ lui, nhìn thấy dục vọng của đối phương còn chưa phát tiết, vẫn còn đang đứng thẳng, liền cúi xuống, muốn học theo người nọ, cũng hảo hảo để cho đối phương được vui sướng.

Không ngờ hắn vừa mới khom lưng, biểu hiện ra ý đồ, đã bị đối phương nâng cầm lên.

“Ta không cần.”

Quy Khư xấu hổ ngẩng đầu, thanh âm của nam nhân này luôn luôn có vẻ lạnh lùng, nếu như cũng không phải chút ôn nhu nhàn nhạt còn lại trong mắt, mình nhất định sẽ bối vì bị cự tuyệt hành vi lấy lòng mà xấu hổ không chịu nổi.

“Người không mệt sao? Ngủ một lúc đi.”

Trên thế giới này, chỉ có thanh âm lạnh lùng, nhưng lại dễ nghe của người này mới có thể khiến bản thân an tâm trở lại.

Quy Khư bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Hắn nằm úp sấp lên người đối phương, an tĩnh nhắm mắt lại, đau đớn trên người lại tiếp tục tập kích tới, hắn rơi thật sâu vào trong giấc ngủ như là trốn tránh.

Phương đông vừa mới lộ ra màu ngân bạch, sắc trời vẫn còn mờ tối, trên mặt nước mênh mông có một chiếc thuyền đánh cá nhỏ nhỏ trôi tới.

Thấy có nhiều thuyền, Song Phi đánh thức Quy Khư, thế nhưng nam nhân kia đã hôn mê.

Không có cách nào, Song Phi chỉ còn cách kéo hắn qua đó.

Đi tới bên ngoài động, Tiết Lăng Phong đứng ở bên bờ cách cửa động không xa, một thân bạch y bay bay trong gió lạnh sáng sớm. Y còn chưa khỏi bệnh, sắc mặt tái nhợt tới dọa người, trong mắt đầy tơ máu đỏ thẫm, vừa nhìn liền biết cả đêm không ngủ.

Song Phi thấy y, liền đứng khựng lại. Quy Khư vẫn hôn mê, tựa vào trên vai hắn.

Tiết Lăng Phong không nói câu nào, chỉ lạnh lùng nhìn hai người.

Thuyền đã cập bờ, Song Phi nhìn con thuyền một chút, lại nhìn nam nhân vẫn đứng không nhúc nhích đằng kia một chút, rồi cuộc cất bước, đỡ Quy Khư chậm rãi đi về phía thuyền.

Song Phi cẩn thận đặt Quy Khư lên thuyền, rồi đặt cây hương màu xanh nọ lên người Quy khư, chỉ cần qua sông, đợi khi người này tỉnh lại, hẳn có thể đốt hương, tìm được Âu Dương Ngọc tới trị bệnh cho hắn.

Song Phi nhờ nhà dò, tận lực đưa người đến chỗ nào xa một chút, nhà dò nhìn ba người trên bờ vẻ không giải thích được, rồi gật đầu đáp ứng.

Thuyền nhỏ lại rời bến, Song Phi nhìn theo nó, đến khi nó biến thành một chấm nhỏ không thể nhìn thấy nữa. Lúc hắn quay đầu lại, Tiết Lăng Phong vẫn đứng nguyên tại vị trí cũ không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lùng nhìn mình.

Song Phi cúi đầu đi qua, đi tới trước mặt Tiết Lăng Phong, quỳ gối bên chân y, thấp giọng kêu lên: “Chủ nhân.”

Tiết Lăng Phong vẫn không nói một câu, mím chặt môi, ánh mắt dời đi khỏi người bên chân, nhìn về phía sơn lâm xa xa dày đặc sương sớm, tơ máu trong mắt tựa hồ càng thâm hơn.

Một lúc lâu sau, y xoay người đi về phía Bàn Long sơn trang.

Song Phi đứng lên khỏi mặt đất, đi theo phía sau y, cùng nhau biến mất vào trong sơn lâm.

51. Chương 51

CHƯƠNG 51

Trên đường trở về, Tiết Lăng Phong vẫn không quay đầu lại, cũng không nói gì, Song Phi đi theo phía sau y, ở chỗ cách xa ba bước. Bọn họ lâu lắm rồi không đi chung đường thể này, nhưng lại không nói bất cứ điều gì với nhau.

Tiết Lăng Phong chưa nói y tìm thấy họ lúc nào, cũng chưa nói y đứng ngoài sơn động bao lâu, nhìn thấy gì, nghe được gì.

Song Phi không nói, y cũng không hỏi.

Sắc trời dần sáng lên, sương mù trong rừng chậm rãi tan đi, mắt thấy đã sắp tới cửa bắc của Bàn Long sơn trang.

“Chủ nhân.”

Người ở phía sau rốt cuộc mở miệng, thanh âm không lớn, thế nhưng nghe được rất rõ ràng. Tiết Lăng Phong dừng lại, tuy không quay đầu, nhưng hiển nhiên là đang chờ xem người phía sau định nói gì.

Song Phi vẫn theo quy củ quỳ xuống đất, cúi đầu nói: “Chủ nhân, cảm tạ ngài đã buông tha cho hắn.”

Trong lòng hắn minh bạch, nếu như Tiết Lăng Phong ra tay ngăn cản, hẳn căn bản không có khả năng đưa người lên thuyền, thậm chí bọn họ ngay cả cơ hội trốn ra khỏi Bàn Long sơn trang cũng không có.

Bóng lưng Tiết Lăng Phong không hề động đậy chút nào, kỳ thực lời này Song Phi nói ra, so với việc hắn không nói gì cả còn làm y thấy thống khổ hơn. Y trầm mặc không nói gì, người phía sau cũng trầm mặc, rõ ràng, ảnh vệ của y không có dự định nói thêm gì cả.

Tiết Lăng Phong lại đợi một hồi, rốt cuộc mở miệng hỏi:

“Đây là điều ngươi muốn nói sao?”

“Dạ.” Thanh âm rất bình tĩnh, không nghe ra chút sùng gợn nào.

Có được đáp án này, Tiết Lăng Phong không nói thêm gì. Y chỉ lẳng lặng đứng ở phía trước, đôi mắt nhìn mặt trời chậm rãi mọc lên tại phương đông, tựa hồ đang cố hết sức làm cho tâm tình yên tĩnh trở lại.

Từ đầu tới cuối, y đều nhìn thấy hết.

Từ thời khắc hần trộm lệnh bài của mình xuất môn, thì y đã đi theo phía sau. Y không nói gì, thậm chí ngăn cản Hoắc Quân lung bắt họ, y chỉ bắt quá là muốn biết nam nhân này rốt cuộc có thể phản bội y tới mức nào.

Y nghe được cuộc đối thoại giữa bọn họ, thấy được cảnh hoan ái giữa họ, đến tận khi y thấy hần cứ như vậy ngay trước mặt mình, không có bất cứ biểu hiện gì kéo người lên thuyền tiến đi, y rốt cuộc cảm thấy mình đã bị lừa một cú hoàn toàn chính chính, từ đầu tới đuôi.

Song Phi ngẩng đầu nhìn Tiết Lăng Phong đứng ở phía trước đưa lưng về phía hần, thực sự không biết nên nói gì. Bởi vì hần không rõ rốt cuộc y thấy được bao nhiêu, đã biết cái gì. Phản ứng của Tiết Lăng Phong quá khác thường, đến hần cũng không suy đoán được trong đầu y rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Hần muốn nói xin lỗi, muốn cầu xin y tha thứ, thế nhưng nếu như người này còn chưa thấy một màn giữa hần và Quy Khư thì sao? (chưa thấy mah anh lại thái độ thế ah >.<) vậy="" thì="" không="" phải="" là="" chưa="" đánh="" đã="" khai="" sao?="" hần="" thà="" đoán="" rằng="" y="" không="" thấy,="" chứ="" không="" muốn="" nhận="" tội="" trước="" tiết="" lăng="" phong="" đứng="" một="" hồi,="" lại="" tiếp="" tục="" đi="" về="" phía="" trước="" song="" phi="" đã="" có="" thể="" nhìn="" thấy="" cửa="" bắc="" một="" cách="" lơ="" mờ,="" đứng="" lên="" theo="" sau="" ở="" hình="" đường="" giờ="" hần="" đã="" có="" rất="" nhiều="" người="" không="" biết="" sẽ="" dùng="" hình="" gì,="" không="" biết="" có="" phải="" xích="" thân="" loa="" thể="" hay="" không,="" thế="" nhưng="" cũng="" không="" hề="" gì,="" bởi="" vì="" lần="" này,="" chung="" quy="" cũng="" sẽ="" phải="" chết="" đoạn="" sơn="" đạo="" này="" có="" lẽ="" sẽ="" là="" cơ="" hội="" cuối="" cùng="" hần="" ở="" chung="" với="" nam="" nhân="" này,="" kỳ="" thực="" là="" hần="" nên="" nói="" gì="" đó="" với="" y,="" dù="" sao="" cũng="" là="" người="" mình="" dụng="" tâm="" dụng="" lực="" yêu="" lâu="" như="" vậy="" rồi="" thế="" nhưng="" hần="" không="" ngờ="" thời="" khắc="" cuối="" cùng,="" hần="" lại="" không="" biết="" nên="" nói="" gì="" với="" y="" vậy,="" chi="" bằng="" không="" nói="" gì="" cả="" điều="" hần="" muốn="" nói,="" hần="" đều="" đã="" dùng="" hành="" động="" biểu="" thị="" nam="" nhân="" kia="" có="" thể="" hiểu="" thì="" hiểu,="" không="" hiểu="" thì="" nhiều="" lời="" cũng="" vô="" ích="" tới="" cửa="" hình="" đường="" người="" quả="" nhiên="" cơ="" bản="" đã="" đến="" đông="" đủ="" ba="" hộ="" pháp="" thấy="" tiết="" lăng="" phong="" trở="" về,="" lập="" tức="" ra="" đón="" thị="" vệ="" không="" đợi="" phân="" phó="" liền="" cầm="" xích="" sắt="" đi="" về="" phía="" song="" phi,="" trói="" hần="" lại="" tiết="" lăng="" phong="" vẫn="" đứng="" phía="" trước,="" không="" quay="" lại="" nhìn="" hần,="" không="" nói="" gì="" “trang="" chủ,="" còn="" một="" người="" nữa="" đâu?”="" ánh="" mắt="" hoắc="" quân="" nhìn="" lướt="" qua="" đầu="" vai="" tiết="" lăng="" phong,="" nhìn="" người="" đi="" theo="" phía="" sau="" y="" đang="" bị="" xích="" sắt="" trói="" chặt="" một="" chút,="" lại="" quay="" đầu="" nhìn="" tiết="" lăng="" phong,="" không="" biết="" tiết="" lăng="" phong="" suy="" nghĩ="" gì,="" nữa="" ngày="" cũng="" không="" đáp="" lại,="" mãi="" lâu="" sau="" mới="" nhìn="" về="" phía="" hoắc="" quân,="" “đã="" chết.”="" “cái="" gì???="" chết="" như="" thế="" nào???="" hoắc="" quân="" trợn="" lớn="" hai="" mắt,="" trên="" mặt="" viết="" rõ="" rằng:="" hần="" không="" tin.”="" “ta="" giết.”="" tiết="" lăng="" phong="" nói="" thản="" nhiên,="" nhưng="" dư="" phạm="" nhìn="" ra="" được="" hần="" đang="" cực="" lực="" dè="" nén="" điều="" gì="" đó.”="" “vậy="" thì="" thế="" đâu?!”="" “thì="" thế?”="" người="" không="" nhớ="" bọn="" họ="" mà="" chết="" thì="" cái="" gì="" cũng="" không="" có="" hay="" sao?”="" tiết="" lăng="" phong="" nhìn="" hần.”="" “vậy="" còn="" y="" phục="" của="" hần?”="" nếu="" hóa="" thành="" nước="" rồi,="" trên="" y="" phục="" nhất="" định="" lưu="" lại="" vết="" tích,="" ta="" có="" thể="" nhận="" ra="" được.”="" tiết="" lăng="" phong="" nhìn="" chăm="" chăm="" hoắc="" quân="" hơi="" nheo="" mắt="" lại,="" ngữ="" khí="" đã="" xấu="" đi,="" “ta="" không="" biết.”="" người="" còn="" có="" vấn="" đề="" gì="" nữa="" không?”="" “trang="" chủ!="" đây="" không="" phải="" là="" trò="" đùa,="" liên="" quan="" đến="" pháp="" kỷ="" trong="" trang,="" sao="" ngài="" có="" thể...”="" “trang="" chủ...”="" dư="" phạm="" lập="" tức="" bước="" lên="" ngắt="" lời="" hoắc="" quân,="" “trang="" chủ,="" ngài="" chưa="" lành="" bệnh,="" tối="" qua="" lại="" không="" nghĩ="" ngơi,="" hiện="" tại="" chưa="" tới="" giờ,="" chi="" bằng="" ngài="" về="" phòng="" nghỉ="" ngơi="" trước="" một="" lúc="" đi?”="" dư=""

phàm=" chính=" là=" đầu=" đầu=" chuyện=" hoặc=" quân=" có=" cái=" tất=" không=" nhìn=" sắc=" mặt=" người=" khác,=" tiết=" lã=" phong=" rồ=" rã=" đã=" mất=" kiên=" nhẫn=" như=" vậy=" rồi,=" hã=" còn=" hỏi=" liên=" tục,=" lại=" định=" xuất=" đạo=" lý=" ra=" giáo=" huấn=" người=" ta.==" tiết=" lã=" phong=" nhìn=" thoã=" qua=" dư=" phàm,=" uể=" oải=" gậ=" đầu,=" xoay=" người=" chuẩn=" bị=" đi,=" bõ=" nhiên=" lại=" phân=" phó:=" “đừng=" lén=" lút=" tra=" tấn,=" chờ=" ta=" tới.”=" lúc=" đi=" qua=" bên=" người=" song=" phi,=" ánh=" mắt=" tiết=" lã=" phong=" vãn=" không=" rơi=" xuống=" trên=" người=" hã,=" cũng=" không=" đừng=" lại=" chút=" nào.==" song=" phi=" muốn=" liếc=" y=" một=" cái,=" thế=" nhưng=" bị=" thị=" vậ=" đề=" nặng=" không=" thể=" ngẩng=" đầu.==" tiết=" lã=" phong=" trở=" lại=" gian=" phòng,=" cách=" thời=" gian=" quan=" hình=" còn=" nửa=" canh=" giờ.==" thị=" nữ=" đưa=" đồ=" ăn=" sáng=" lên=" cho=" y,=" y=" không=" liếc=" một=" cái=" liên=" vẫy=" lui=" đi.==" y=" chỉ=" thấy=" lạnh,=" lạnh=" như=" sáng=" sớm=" mười=" năm=" trước=" khi=" y=" bị=" để=" lại=" một=" mình,=" y=" phải=" ngồi=" xuống=" giường,=" quán=" chặt=" chẵn=" quanh=" người.==" bệnh=" của=" y=" chưa=" khỏi=" hã,=" đêm=" qua=" lại=" bị=" gió=" lạnh=" bên=" sông=" thổi=" cả=" đêm,=" kỳ=" thực=" hiện=" tại=" đã=" phát=" sốt=" rồi.==" ngồi=" một=" hồi,=" y=" trượt=" theo=" giường=" nằm=" sấp=" xuống.==" trong=" đầu=" không=" ngừng=" hiện=" lên=" hết=" cảnh=" này=" tới=" cảnh=" khác=" y=" nhìn=" thấy=" tới=" qua,=" y=" không=" thể=" khõ=" chế=" nghĩ=" tới=" song=" phi,=" nghĩ=" tới=" hã=" chủ=" động=" hôn=" một=" người=" khác,=" ngồi=" vào=" trên=" người=" người=" kia,=" để=" kẻ=" đó=" tiến=" vào=" thân=" thể=" mình.==" hã=" không=" hổ=" thẹn=" sao?=" vì=" sao=" đến=" một=" câu=" xin=" lỗi=" hã=" cũng=" không=" nói?=" lời=" hã=" nói=" lại=" là=" cảm=" tạ,=" nhưng=" lời=" này=" như=" kim=" châm=" vào=" ngực=" tiết=" lã=" phong,=" y=" tha=" cho=" tên=" ảnh=" vậ=" chết=" tiết=" kia=" đi,=" bắt=" luận=" là=" vì=" cái=" gì,=" cũng=" sẽ=" không=" là=" vì=" muốn=" hã=" cảm=" tạ!==" chậm=" rãi,=" hồi=" ức=" lại=" quay=" về=" lúc=" trước,=" cái=" loại=" cảm=" giác=" cô=" độc=" đáng=" sợ=" này,=" sau=" khi=" cảm=" lã=" trón=" vào=" một=" góc=" rất=" lâu,=" lại=" một=" lần=" nửa=" bò=" ra,=" bóp=" chặt=" lấy=" yết=" hầu=" của=" y.==" y=" cho=" rằng=" có=" người=" kia=" thì=" sẽ=" không=" bao=" giờ=" phải=" cô=" đơn=" nữa,=" thật=" không=" ngờ=" lại=" càng=" cô=" độc=" khác=" cốt=" khi=" xương,=" bởi=" vì=" người=" nọ=" đã=" phản=" bội=" y,=" còn=" y=" không=" còn=" ai=" để=" có=" thể=" chờ=" đợi,=" cũng=" không=" còn=" kỳ=" vọng=" gì.==" thời=" gian=" nhanh=" chóng=" trôi=" qua,=" giờ=" dụng=" hình=" đã=" tới,=" tiết=" lã=" phong=" biết,=" nếu=" mình=" không=" xuất=" hiện=" đúng=" giờ,=" hoặc=" quân=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" chờ=" y=" tới=" mà=" bắt=" đầu=" dụng=" hình=" luôn.==" đúng=" lên=" khỏi=" giường,=" lúc=" kéo=" chẵn=" xuống,=" cả=" người=" tiết=" lã=" phong=" bắt=" đầu=" run=" lên,=" ngoài=" cửa=" sổ=" ánh=" nắng=" tươi=" sáng=" rực=" rỡ,=" thể=" nhưng=" y=" thấy=" lạnh=" vô=" cùng.==" lúc=" tới=" hình=" đường,=" mọi=" người=" đều=" đã=" đến=" đông=" đủ.==" còn=" có=" những=" người=" không=" có=" chỗ=" đứng,=" đều=" chen=" chúc=" trên=" đài=" bằng=" đá=" cẩm=" thạch=" bên=" ngoài=" hình=" đường,=" có=" cả=" một=" vài=" người=" hầu=" cấp=" thấp=" cũng=" tới.==" tất=" cả=" ảnh=" vậ=" của=" thiên=" ảnh=" môn=" dĩ=" nhiên=" là=" đứng=" ở=" nơi=" gần=" đài=" hành=" hình=" nhất,=" bọn=" họ=" rất=" ít=" lộ=" diện,=" thông=" thường=" đều=" ẩn=" đi=" như=" mị=" ảnh,=" người=" không=" xứng=" có=" ảnh=" vậ=" riêng=" thì=" đều=" nhân=" cơ=" hội=" này=" hảo=" hảo=" quan=" sát=" họ.==" hình=" đường=" rất=" ồn,=" tựa=" hồ=" mỗi=" người=" đều=" đang=" nói=" chuyện,=" nhưng=" lại=" không=" rồ=" rã=" lã=" rồ=" rã=" cuộc=" họ=" đang=" nói=" gì,=" tiết=" lã=" phong=" nghe=" âm=" thanh=" âm=" i=" đó,=" lại=" thấy=" đầu=" càng=" đau=" dữ=" dội.==" một=" mình=" song=" phi=" quỳ=" gối=" trên=" hình=" đài,=" nơi=" bị=" xích=" sắt=" trói=" vì=" xiết=" quá=" chặt=" mà=" đã=" cửa=" ra=" vết=" máu,=" hã=" thấy=" tiết=" lã=" phong=" đến,=" liên=" ngẩng=" đầu=" lên=" nhìn=" y.==" hoặc=" quân=" đứng=" bên=" cạnh=" hã,=" thấy=" hã=" dám=" ngẩng=" đầu,=" lập=" tức=" giơ=" tay=" cho="

hấn=" một=" bật=" tai=" song=" phi=" chỉ=" đành=" phải=" cú=" đầu=" xuống,=" hoắc=" quân=" lại=" hung=" hăng=" nói=" gì=" đó=" với=" hấn,=" ngay=" sau=" đó=" là=" một=" cái=" tát=" khác.= " hoắc=" quân=" luôn=" nghĩ,=" chỉ=" cần=" là=" từ=" thiên=" ảnh=" môn=" của=" hấn=" đi=" ra,=" thì=" vĩnh=" viễn=" là=" ảnh=" vệ=" hấn=" huấn=" luyện,=" hấn=" mãi=" mãi=" có=" quyền=" chi=" phối=" và=" cải=" tạo=" họ,=" cho=" dù=" là=" chạy=" đi=" làm=" hoàng=" đế,=" thấy=" hoắc=" quân=" cũng=" phải=" ngoan=" ngoan=" quỳ=" xuống.= " tiết=" lãng=" phong=" từ=" ngoài=" cửa=" đi=" tới=" trên=" hình=" dài=" cao=" cao,=" nơi=" đó=" bày=" ghế=" dài=" dành=" riêng=" cho=" trang=" chủ=" ngồi,=" trước=" mặt=" còn=" đặt=" nước=" trà=" và=" ít=" thức=" ăn,=" trên=" ghế=" có=" lót=" một=" tấm=" đệm=" dày.= " "trang=" chủ,=" ngai=" có=" khỏe=" không?"= dư=" phạm=" thấy=" tiết=" lãng=" phong=" ngồi=" xuống,=" sắc=" mặt=" tái=" nhợt,=" môi=" cũng=" không=" có=" huyết=" sắc,=" liền=" khom=" lưng=" hỏi,=" "nếu=" không=" ngai=" trở=" lại=" nghỉ=" ngơi=" đi?"= tiết=" lãng=" phong=" lắc=" đầu.= " dư=" phạm=" nhìn=" y=" một=" chút,=" lại=" nói=" tiếp:= " "ta=" biết=" ngai=" luyện=" tiếc=" hấn,=" thế=" nhưng=" phạm=" phải=" trọng=" tội,=" hấn=" phải=" chết=" là=" không=" cần=" nghi=" ngờ=" gì,=" chi=" bằng=" dừng=" nhìn=" nữa,=" đỡ=" phải=" rỗi=" lòng.= " "ta=" không=" sao.= " tiết=" lãng=" phong=" nhìn=" hấn=" một=" chút,=" lại=" quay=" đầu=" nhìn=" lý=" ngọc=" bạch,=" hấn=" là=" đại=" hộ=" pháp=" trong=" trang,=" cũng=" là=" người=" chưởng=" quân=" luật=" pháp=" quy=" tắc=" trong=" trang,=" "có=" phải=" đã=" tới=" giờ=" rồi=" hay=" không?"= người=" bảo=" những=" người=" phía=" dưới=" im=" lặng=" cho=" ta.= " lý=" ngọc=" bạch=" còn=" chưa=" mở=" miệng=" dẹp=" loạn,=" hoắc=" quân=" đứng=" trên=" hình=" dài=" đã=" rống=" trước,=" "nhao=" nhao=" cái=" gì?"= đã=" nói=" đủ=" chưa=" hả?!=" tất=" cả=" cam=" miệng=" hét=" cho=" ta!"= hình=" như=" người=" người=" trong=" trang=" đều=" sợ=" tứ=" hộ=" pháp=" vô=" nhân=" tính=" này,=" không=" một=" ai=" dám=" mở=" miệng=" nữa,=" đại=" đường=" trong=" nháy=" mắt=" an=" tĩnh=" tới=" độ=" có=" thể=" nói=" là=" lặng=" ngắt=" như=" tờ.= " sau=" khi=" hoắc=" quân=" rống=" xong,=" xoay=" sang=" nhìn=" lý=" ngọc=" bạch=" và=" tiết=" lãng=" phong=" ở=" trên=" đài=" cao,=" tiết=" lãng=" phong=" lạnh=" lùng=" nhìn=" hấn,=" đại=" khái=" hoắc=" quân=" này=" đang=" tính=" toán=" thời=" gian,=" thật=" là=" một=" khắc=" cũng=" không=" để=" lỡ.= " lý=" ngọc=" bạch=" nhìn=" mọi=" người=" đã=" an=" tĩnh,=" tiến=" lên=" một=" bước,=" cao=" giọng=" nói:= " "canh=" giờ=" đã=" tới=" —=" "theo=" luật=" pháp=" của=" bản=" điện=" cùng=" với=" môn=" quy=" thiên=" ảnh=" môn,=" phạm=" là=" người=" tiết=" lộ=" cơ=" mật=" trong=" trang,=" phạm=" là=" người=" phản=" bội=" bỏ=" trốn,=" phạm=" là=" người=" cấu=" kết=" với=" ngoại=" bang,=" đều=" lấy=" tử=" tội=" để=" luận=" xử,=" nếu=" thân=" là=" ảnh=" vệ,=" thì=" tội=" tăng=" thêm=" ba=" bậc,=" cần=" lộ=" quân=" áo=" để=" thụ=" hình,=" hành=" hình=" xong=" thì=" xử=" tử.= " lý=" ngọc=" bạch=" vừa=" nói=" xong,=" hoắc=" quân=" liền=" hừ=" một=" tiếng=" trút=" giạt=" với=" song=" phi.= " ngược=" lại=" quay=" đầu=" nói=" với=" lý=" ngọc=" bạch:= " "đại=" hộ=" pháp,=" người=" này=" nếu=" là=" ảnh=" vệ=" thiên=" ảnh=" môn,=" chịu=" hình=" phạt=" gì=" có=" phải=" cũng=" nên=" do=" thiên=" ảnh=" môn=" định=" đoạt=" hay=" không?"= lý=" ngọc=" bạch=" gật=" đầu,=" "nếu=" là=" ảnh=" vệ,=" đương=" nhiên=" là=" do=" hoắc=" đại=" nhận=" tới=" chọn=" hình=" phạt.= " "đã=" như=" vậy!"= hoắc=" quân=" giơ=" tay=" ra=" với=" thuộc=" hạ=" dưới=" đài,=" "đem=" đến=" đây!"= một=" thuộc=" hạ=" nơm=" nớp=" lo=" sợ,=" vội=" vã=" đưa=" lên=" một=" quyển=" hình=" sách,=" trong=" đó=" ghi=" chép=" các=" loại=" hình=" phạt=" của=" thiên=" ảnh=" môn.= " hoắc=" quân=" lật=" sách=" một=" cách=" thành=" thạo=" đến=" trang=" thứ=" ba,=" đi=" tới=" phía=" dưới=" đài=" cao,=" đặt=" lên=" bàn=" tiết=" lãng=" phong=" để=" cho=" y=" xem.= " "đây=" là=" làm=" theo=" quy=" củ=" trong=" luật=" đã=" định,=" mời=" trang=" chủ=" và=" lý=" đại=" nhân=" xem=" qua.= " tiết=" lãng=" phong=" liếc=" nhìn=" hoắc=" quân,=" lại=" nhìn=" lướt=" qua=" quyển=" sách.= " sau=" khi=" xem=" xong,=" y=" cam=" lấy=" nó,=" lại=" đứng=" dậy=" từ=" trên=" đài=" cao=" đi=" xuống=" dưới,="

đi=" " tới=" " trước=" " mặt=" " hoặc=" " quân=" " nhìn=" " hấn=" " chăm=" " chăm,=" " nhưng=" " nói=" " thì=" " lại=" " là=" " nói=" " với=" " lý=" " ngọc=" " bạch,=" " "lý=" " hộ=" " pháp,=" " có=" " phải=" " là=" " người=" " còn=" " một=" " quy=" " củ=" " chưa=" " nói=" " hay=" " không?"=" " lý=" " ngọc=" " bạch=" " nhìn=" " tiết=" " lăng=" " phong=" " và=" " hoặc=" " quân,=" " trong=" " đầu=" " nhanh=" " chóng=" " hồi=" " tưởng=" " lại=" " một=" " lần,=" " "thuộc=" " hạ=" " không=" " biết,=" " thỉnh=" " trang=" " chủ=" " cho=" " hay."=" " tiết=" " lăng=" " phong=" " nhìn=" " chăm=" " chăm=" " hoặc=" " quân=" " cười=" " cười,=" " hoặc=" " quân=" " nhìn=" " y=" " không=" " rõ=" " lý=" " do,=" " "lý=" " hộ=" " pháp,=" " người=" " quên=" " thật=" " sao?"=" " quy=" " củ=" " trong=" " bàn=" " long=" " sơn=" " trang,=" " nếu=" " ta=" " thay=" " hấn=" " thụ=" " hình,=" " thì=" " có=" " thể=" " miễn=" " tội=" " chết=" " cho=" " hấn=" " đúng=" ">

52. Chương 52

CHƯƠNG 52

Tiết Lăng Phong vừa nói xong, dưới đài lập tức vỡ òa, tiếng kinh hô và nghị luận cuộn cuộn như thủy triều cấp tốc khuếch tán trong đám người.

Lý Ngọc Bạch ở trên đài ngơ ngác nhìn Tiết Lăng Phong, không biết nên trả lời thế nào; còn Hoắc Quân thì kinh ngạc mở lớn mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Tiết Lăng Phong đợi mãi không thấy Lý Ngọc Bạch trả lời, liền xoay người, giương mắt nhìn hấn, “Lý hộ pháp?”

Lúc này Lý Ngọc Bạch mới như ở trong mộng mới tỉnh mà lấy lại tinh thần, nhưng thanh âm bởi vì không tin nổi nên không liền mạch, “Đúng... đúng là có, nếu trang chủ nguyện ý chịu hình thay, tử tội đương... đương nhiên có thể miễn.”

Tiết Lăng Phong gật đầu, lại nhìn Hoắc Quân lần nữa, đặt hình sách lên tay hấn, “Hoắc hộ pháp, nếu người nói trên hình sách này viết là kết án theo quy củ trong luật, vậy theo lời người đi.”

Hoắc Quân cúi đầu nhìn hình sách, lại ngẩng đầu nhìn Tiết Lăng Phong, tới giờ khắc này hấn vẫn không nói nên lời.

“Trang chủ, không thể!”

Hồi phục tinh thần đầu tiên chính là Dư Phàm, hấn vội vàng vàng từ trên đài cao đi xuống, chạy tới bên cạnh Tiết Lăng Phong, “Trang chủ, trăm triệu lần không thể!”

Dư Phàm tuy rằng không quá hiểu rõ về hình quy trong Thiên Ảnh môn, nhưng hấn cũng biết hình sách kia là phân thành hai cuốn mà thành. Cuốn đầu chỉ là trách phạt, tuy rằng quá trình thống khổ, thế nhưng mục đích chỉ là khiến người ta nhớ kỹ giáo huấn, không tàn phá tới gân cốt; quyển sau mới là tra tấn, là đối với người mắc tội không thể tha thứ hoặc là địch nhân bị bắt thẩm vấn, sẽ không quan tâm người ta thụ thương nhiều hay ít, cũng sẽ không quan tâm người ta có chống đỡ nổi hay không.

Vừa rồi hấn thấy Hoắc Quân đã lật quyển sách tới mấy trang cuối cùng, chỉ biết là không có chuyện gì tốt, hấn không ngờ Tiết Lăng Phong đã xem qua sách, còn làm ra quyết định như vậy.

Tiết Lăng Phong thần nhiên liếc hấn một cái, sau đó lắc đầu, “Ta biết người muốn nói gì, ta không muốn nghe.”

Nếu chỉ là chịu phạt thay, đương nhiên không thể giảm hình phạt chút nào.

Lúc Tiết Lăng Phong thay thế Song Phi quỳ trên hình đài, tiếng kinh hô dưới đài lại càng lớn hơn nữa.

Bởi vì có người chịu phạt thay, vậy nên Song Phi bị kéo lên, không cần quỳ nữa. Tiết Lăng Phong quỳ ở chỗ không xa hấn lắm, rốt cuộc hấn có cơ hội nói gì đó với nam nhân này, mặc dù người này tới giờ vẫn không muốn nhìn hấn.

“Thu hồi lời nói của người!”

Thị vệ vừa mới cỡi xích sắt trên người Song Phi, hần liền giãy ra khỏi họ chạy tới trước mặt Tiết Lăng Phong, “Người sẽ bị phá hủy đấy, có biết không?!”

Thị vệ vọt lên từ phía sau, kéo Song Phi lại, người chường hình đi lên hình đài, bắt đầu cỡi y phục của Tiết Lăng Phong.

“Ta van người đấy! Đừng như vậy!”

Tuy rằng Song Phi bị lôi sang một bên, thế nhưng vẫn còn giãy dựa, có điều người kiềm giữ hần rất nhiều, hần không giãy ra nổi, không thể tới gần bên người kia nữa.

“Đây là một mình ta làm, mặc kệ là nghiêm phạt kiểu gì cũng nên do ta gánh chịu!”

Tiết Lăng phong căn bản như là không nghe thấy lời của Song Phi, im lặng quỳ, tùy ý người khác cỡi y phục của y ra, từ đầu tới cuối y không liếc nhìn ảnh vệ của mình, chỉ nhìn chăm chăm lò lửa có đầy lạc thiết mà chờ ra.

(Lạc thiết là cái que bằng sắt được nung nóng để dùng trong tra tấn)

Ánh lửa màu cam không làm cho sắc mặt tái nhợt của y trở nên ấm áp hơn, cũng không sưởi được tới thân thể nóng hầm hập, nhưng lại hàn lãnh đến tận xương của y.

“Tiết Lăng Phong, người đừng như vậy! Vì sao người lại làm vậy? Vì sao?!”

Song Phi thấy những người đó cỡi từng thứ từng thứ một trên người Tiết Lăng Phong, ở trước mắt bao người, y không chút phản kháng vứt bỏ sự kiêu ngạo và tôn nghiêm mà bản thân từng không chịu buông tha vì bất cứ điều gì.

Chỉ để bảo vệ tính mệnh một ảnh vệ?

“Người nói cho ta biết vì sao!”

Còn chưa dụng hình, chỉ là nhìn Tiết Lăng Phong trần truồng quỳ gối trước mặt nhiều người như vậy, Song Phi đã thấy không thể chịu được, nếu như hần sớm biết sẽ có kết cục như vậy, có khi nào hần thà để Quy Khư bị xử tử hay không? Vậy thì người đang quỳ ở đây lúc này, sẽ không phải người kia.

“Chủ nhân, ta cầu người đứng lên có được hay không?”

Hần chỉ tính sai một bước, chỉ riêng việc Tiết Lăng Phong sẽ thay hần chết là hần không tính đến. Hóa ra y vẫn còn yêu hần như thế sao? Chỉ là ngay lúc đó hai người chưa phát hiện?

Rốt cuộc Tiết Lăng Phong cũng có chút phản ứng, nhưng lại là đối với hộ vệ bên cạnh, “Làm cho hần cảm miệng lại, ta không muốn nghe hần nói nữa.”

Thị vệ đem tờ trắng bịt mũi tới, đang định nhét vào miệng Song Phi, Tiết Lăng Phong lại lạnh lùng truyền lệnh, “Làm cho hần cút đi.”

“Dạ!”

Mấy người thị vệ lôi Song Phi ra ngoài, vô luận hần giãy dựa thế nào, hần vẫn càng ngày càng cách xa nam nhân trên hình đài, đến khi bị đoàn người tầng tầng lớp lớp cản trở hoàn toàn, không thể nhìn thấy nữa, từ đầu tới cuối, nam nhân kia chưa từng liếc hần một cái.

Song Phi bị kéo đến tận một gốc cây linh sam bên ngoài hình đường, thị vệ lôi hần ra để phòng ngừa hần lại chạy vào trong hình đường, liền dùng sợi dây cột hần vào cây.

Trên hình đài, khi vòng sắt cuối cùng cài vào cổ Tiết Lăng Phong, loại cảm giác hít thở không thông này khiến y bất giác ngẩng đầu lên, mấy người chường hình đứng một bên chờ y tìm được một tư thế có thể miễn cưỡng thích ứng xong, liền dùng xích sắt cố định đầu của y vào khiêu giang phía trên hình giá.

(Theo QT thì khiêu giang là cái xà beng)

Hô hấp càng khó khăn, phổi lại càng cần dùng khí lực lớn hơn. Như vậy, một khi lá phổi bị thiết châm đâm thủng, lúc người ta hô hấp sẽ gặp phải một sự thống khổ sống không bằng chết.

Dựa theo quy định, khi thụ hình không thể dùng nội lực để chống đỡ lại. Dư Phàm dẫn lão đại phu ở Ngự Dược đường tới bắt mạch cho Tiết Lăng Phong, chỉ cần xác định Tán Công tán mà y vừa uống đã hoàn toàn phát huy hiệu lực, liền có thể bắt đầu dụng hình.

Lúc đại phu bắt mạch, Dư Phàm cúi đầu đứng một bên, hẳn biết tới giờ khắc này rồi thì nói gì nữa cũng vô dụng, hẳn thấy thân thể Tiết Lăng phong vừa bị dội nước lạnh đang yếu ớt rung động, chỉ có thể bất đắc dĩ chuyển mắt đi.

“Hắn... hẳn không nhìn thấy chứ?”

Bỗng nhiên Tiết Lăng Phong gian nan nhỏ giọng hỏi.

Dư Phàm biết y hỏi là ai, liền tới gần, thấp giọng đáp: “Yên tâm đi, đã đưa ra bên ngoài hình đường. Thị vệ sợ hắn lại chạy vào, nên đã trói vào cây rồi, bất quá ngài yên tâm, xong xuôi sẽ thả hắn ra.”

Tiết Lăng Phong không nói nữa, mỗi lần hô hấp đều như dùng hết khí lực toàn thân y, thế nhưng trong đầu y liên tục hiện lên những hình ảnh đó, như là muốn hút hết chút khí lực nhỏ nhoi còn sót lại của y ra ngoài.

Song Phi bị trói ở trên cây, căn bản không thể động đậy, cho dù hắn có muốn biết chuyện đang xảy ra trong hình đường như thế nào, hẳn cũng chỉ có thể suy đoán đôi chút từ nét mặt của những người đang chen chúc trên thềm đá cẩm thạch. Thế nhưng những người ở đó đều là vài người hầu nhân tản trong trang, cho dù họ dùng toàn lực nghiêng cổ lên, cũng khó có thể thấy rõ rốt cuộc trên hình đài đã tiến hành tới đâu rồi.

Có lẽ lúc này đây, hẳn thực sự sai rồi.

Song Phi cũng đã từ bỏ nỗ lực muốn giãy dụa thoát ra, hẳn ngẩng đầu nhìn những đám mây trôi lững lờ trên bầu trời thu xanh lam.

Hắn nghĩ chúng bay qua đầu mình, sẽ bay tới chỗ những năm tháng đã mất đi.

Chính là nhiều năm trước, những ngày vô cùng đơn giản như vậy mới là hạnh phúc chân chính.

Không chỉ có hắn quyến luyến những ngày đó, còn cả Tiết Lăng Phong nữa. Chính bởi vì sự nhớ nhung không thể dứt bỏ được này, cho nên mới khiến không ai trong hai người họ nỡ nhấn tâm chặt đứt, rõ ràng không thể nói lại được nữa, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn miễn cưỡng dấy đưa.

Nếu nói giữa họ là tình yêu, thì cũng là tình yêu đem ra từ chuyện cũ trong quá khứ, chia lìa mười năm, khiến cho tình yêu luôn bay xa khỏi trần thế của họ bị hiện thực mãnh liệt dội vào.

Vậy nên, trong ánh mắt Tiết Lăng Phong lúc nhìn hắn, luôn hiện ra do dự và mập mờ; vậy nên vào thời khắc hắn cứu Quy Khư, đã nghĩ chỉ bằng bây giờ ra đi, lưu lạc thiên nhai cùng với nam nhân hàm hậu bên cạnh này.

Nhưng sự thực lại là không ai trong số họ nhìn thấu. Phần tình yêu đó có thể không kiên định, thế nhưng vẫn còn chấp nhất; có thể không tinh thuần, thế nhưng vẫn khắc sâu như cũ. Vì vậy Tiết Lăng Phong thà rằng hy sinh tất cả cũng muốn cứu hắn, vì vậy vào thời khắc cuối cùng, hắn vẫn không cùng ngồi lên thuyền rồi đi với Quy Khư, lựa chọn dù chết cũng muốn trở lại bên người này.

Nhưng hắn sai lầm nhất cũng chính là đã chọn trở về.

Vì quyết định đó, cho nên hiện tại Tiết Lăng Phong đang phải ở trên hình đài thụ hình thay hắn. Nếu như lúc đó hắn đi, qua một khoảng thời gian dài, nói không chừng rồi họ sẽ quên đối phương.

Trong nháy mắt, ngày đã đến chính Ngọ.

Bên ngoài hình đường khí hậu mùa thu khô ráo ấm áp, nhưng cũng là lần cuối tiết trời ấm lại trước khi hàn lãnhập tới, đàn chim bay về phương nam kết thành đoàn bay qua khoảng không phía trên hình đường.

Còn bên trong hình đường vẫn là hàn lãnh và ẩm ướt quanh năm bất biến.

“Lấy hết vòng sắt đi, nghỉ ngơi một lúc.”

Người chương hình phân phó thủ hạ, để họ lấy vòng sắt trên cổ Tiết Lăng Phong ra, cho y hô hấp dễ hơn một chút.

Thiết châm bén nhọn đã xuyên thấu qua phổi y, cắm chặt giữa lá phổi của y, mỗi lần nam nhân này hô hấp, đều tạo thành sự thống khổ và thương tổn khó có thể chịu được.

Người dưới đài đã không còn lên tiếng nữa, toàn bộ hình đường an tĩnh tới mức thậm chí có thể nghe thấy tiếng máu tươi của nam nhân rơi xuống trên hình giá.

Dư Phàm không ngồi hướng về phía hình đài, hắn đã sớm đổi cái ghế sang một bên, hướng về phía tường. Hắn nghe người trên hình đài nói thả Tiết Lăng Phong, lúc này mới quay đầu vội vã nhìn một cái.

Hắn chỉ nhìn thấy bóng lưng Tiết Lăng Phong, hai bên của y, mỗi bên lưng đều có ba cây thiết châm, cây châm dài bảy thốn xuyên thấu qua phổi thậm chí toàn bộ thân thể y.

Chỉ liếc nhìn liền có thể biết được cảm giác của người thụ hình lúc này.

Nhưng Tiết Lăng Phong không động đậy chút nào, thậm chí không phát ra thanh âm gì. Dư Phàm không rõ hiện tại y là đang cố gắng chịu đựng, hay là đã hôn mê rồi.

Chỉ là, không đợi Dư Phàm nhìn rõ, người lĩnh hình đã bảo thủ hạ đội một thùng nước vào.

“Tiếp tục hành hình.”

Trong đầu Dư Phàm vang lên một tiếng ‘Ầm’, vừa nảy mới nghĩ được bao lâu? Hắn vội vã đứng lên, đi tìm Lý Ngọc Bạch đôi mắt cũng đang nhìn chăm chăm sàn nhà.

“Lý hộ pháp, không phải là xong rồi sao? Còn phải như thế này bao lâu nữa a?”

Lý Ngọc Bạch cũng rất đồng tình, hắn và Dư Phàm cùng đi về phía Hoắc Quân, toàn bộ quá trình, chỉ có mình người này là nhìn không sót chút gì.

“Hoắc hộ pháp, trang chủ vốn có bệnh trong người, ta thấy như vậy là đủ rồi đấy.”

Hoắc Quân quay đầu lại nhìn hai người họ, lại quay đầu nhìn chăm chăm hình đài. Đám hình vệ trên đài đã chuẩn bị hình cụ cho bước tiếp theo, Tiết Lăng Phong vẫn im lặng không phát ra âm thanh gì, tùy ý bọn họ tiếp tục ghì mình lại.

Sau khi khóa kỹ xiềng xích, lại bắt đầu một vòng roi và nung mới, ở nơi đã chồng chất vết thương xé toạc ra vết thương mới, sau đó dùng lạc thiết ở trên đó.

Lúc lạc thiết hạ xuống, rốt cuộc Tiết Lăng Phong hơi né đi, xích sắt rủ trên hình đài cũng theo đó bắt đầu rung động, phát ra một trận âm vang rầu rĩ.

Hoắc Quân không nhìn xuống phía dưới nữa, đứng dậy nói rằng: “Lý hộ pháp, người chủ quản hình luật, vậy do người quyết định đó.”

Dư Phàm và Lý Ngọc Bạch nhìn hắn đi ra ngoài hình đường, lập tức tuyên bố dừng hành hình.

Song Phi ở ngoài thấy mọi người trong hình đường dần tản đi, tất cả đều vừa đi vừa bàn tán. Mấy hộ vệ đi qua đoàn người hướng về phía hắn, không nói một câu cưỡi trời cho hắn.

“Hắn thế nào rồi?”

Song Phi vội vàng hỏi họ, mấy thị vệ nhìn hắn một cái, lại nhìn nhau một chút, tất nhiên đến trang chủ còn thay người này thụ hình, họ cũng không dám tùy tiện lỗ mãng nữa. Một trong số đó đáp:

“Đại hộ pháp đã tuyên bố ngừng hình, trang chủ được đưa đến Ngự Dược đường rồi.”

Song Phi nhìn thần sắc của họ một chút, lại lập tức truy hỏi: “Hắn bị thương có nặng không?”

Họ cưỡi tất cả dây trên người Song Phi ra, đều không nói, cuối cùng vẫn là người kia lên tiếng: “Chúng ta cũng không rõ lắm.”

53. Chương 53

CHƯƠNG 53

Ngự Dược đường, không phải là nơi ai cũng có thể tùy tiện vào.

Song Phi tới vài lần, lần nào cũng bị thủ vệ ở cửa ngăn lại, hắn chỉ có thể thấy rất nhiều thị nữ mang theo đủ loại hòm thuốc vào vào ra ra, về mặt vội vã.

Không ai chịu nói cho hắn biết rốt cuộc Tiết Lăng Phong bị hành hình thế nào, hiện tại ra sao rồi.

Hắn liền an tĩnh ngồi xuống, ngồi ở trên thềm đá trước cửa Ngự Dược đường mà đợi, đến khi mặt trời chậm rãi chìm về phía tây, hoàng hôn chụp xuống bầu trời, tựa như nhiều năm qua, hắn ở ngoài cửa sổ của một nam nhân chờ đợi qua từng đêm vắng vẻ.

Đêm dần sâu, trời nổi gió mát. Thu trùng (trùng=sâu) kêu râm ran trong một trận gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, trở nên gián đoạn, lúc kêu lúc nghỉ.

Một vầng trăng lạnh nguyệt cô độc treo nơi chân trời.

Thủ vệ trông cửa đã thay ca ba lần, Song Phi vẫn ngồi không nhúc nhích ở chỗ ban đầu.

Cho đến khi hắn thấy nhị hộ pháp Dư Phàm từ trong Ngự Dược đường đi ra.

“Chủ nhân ta thế nào rồi?”

Dư Phàm vừa ra khỏi Ngự Dược đường, nam nhân này liền tới đón đầu chặn lối của hắn. Lần này Dư Phàm nhìn Song Phi chăm chú, hắn thật muốn nhìn ra một cái gì đó, nam nhân này ngoại trừ đẹp, còn có chỗ nào có thể khiến Tiết Lăng Phong đến mạng cũng không cần.

Nhưng hắn nhìn không ra, hắn không biết rằng buộc giữa họ, trong mắt hắn, Song Phi mãi chỉ là một nam nhân có vẻ ngoài xinh đẹp mà thôi.

“Hắn không được tốt lắm.”

Dư Phàm đi vòng qua Song Phi, tiếp tục con đường của mình.

“Ta có thể vào thăm hắn hay không, hộ pháp đại nhân?”

Người phía sau lại đuổi theo, Dư Phàm nhìn ra sự sầu lo thật sâu trong đôi mắt người này.

“Trang chủ nói, hắn không muốn thấy người!”

Nghe Dư Phàm nói vậy, Song Phi không đuổi theo nữa. Dư Phàm đi xa thật là xa, lại quay đầu nhìn Song Phi một chút, hắn cho rằng nhất định nam nhân này sẽ đi, không ngờ người đó chỉ tới bên thang lầu yên lặng ngồi xuống, ôm đầu gối lẳng lặng chờ trong gió lạnh.

Sáng hôm sau, lúc Dư Phàm trở lại Ngự Dược đường, lại thấy nam nhân kia vẫn ngồi chỗ cũ, nhìn người ra kẻ vào Ngự Dược đường, hỏi thăm từng người có khả năng biết tin tức về tình huống của Tiết Lăng Phong.

Song Phi thấy Dư Phàm đi tới, liền đi qua quỳ xuống, hành lễ với hắn, “Dư đại nhân, xin lỗi, hôm qua ta quá mạo phạm rồi.”

Dư Phàm thấy hắn quỳ, liền lắc đầu, bảo hắn đứng dậy, nói với hắn rằng: “Người không cần quỳ nữa, Hoắc hộ pháp đã nói, người không còn là ảnh vệ nữa.”

Thấy nam nhân nọ mở to hai mắt, Dư Phàm liền bổ sung: “Người cũng không cần phải gọi trang chủ là chủ nhân nữa, người sau này xưng hô hắn là trang chủ giống như chúng ta đi.”

Nói xong, Dư Phàm cũng không nhìn ra Song Phi biểu hiện ra vẻ vui mừng hay kích động gì cả, nam nhân này chỉ trầm mặc đứng yên thật lâu, sau đó thấp giọng nói: “Dạ.”

Nhìn bóng dáng Dư Phàm đi vào Ngự Dược đường, Song Phi lại trở lại thềm đá ngồi xuống, xoay người lại. Hắn không còn là ảnh vệ nữa, không còn là cái bóng thấp hèn, bị người ta khinh thường nữa, nhưng vì sao

hắn không có cảm giác mừng như điên? Vì sao hắn không thấy vui sướng vì đã tự do? Vì sao nhiều chuyện như vậy, đều biến thành không giống như hắn tưởng?

Vì sao, hắn trái lại nghĩ, hắn và Tiết Lăng Phong càng lúc càng xa cách? Đã lâu như vậy, số phận họ rốt cuộc tới thời khắc không thể không chia biệt rồi sao?

Lúc Song Phi cúi đầu, có một nữ hài tử vừa khóc vừa chạy lên đầu thềm đá, hướng vào trong Ngự Dược đường, lúc nàng đi qua bên cạnh Song Phi, nhìn hắn một cái, trên mặt đầy nước mắt, thấy hắn ngồi đó có vẻ có chút giật mình, nhưng không dừng lại mà chạy thẳng vào.

Song Phi nhận ra nàng là Mộ Dung Ly, toàn bộ Bàn Long sơn trang đều biết nàng là nữ hài tử mà Tiết Lăng Phong thích nhất. Lúc nàng vào được đường, bảo vệ cửa thấy nàng liền không hề ngăn cản.

Qua khoảng chừng nửa nén nhang, Mộ Dung Ly đi ra mắt đỏ hồng, lúc nàng đi tới đầu thềm đá, Song Phi cất tiếng gọi nàng lại.

“Mộ Dung tiểu thư, trang chủ thế nào rồi?”

Mộ Dung Ly ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu, “Ta không biết, Dư Phàm đại nhân không cho ta vào gặp Lăng Phong ca ca. Ta chỉ từ xa xa thấy rất nhiều người đứng bên giường Lăng Phong ca ca, đang bằng bó cho huynh ấy, ta không biết vì sao.”

Nói xong nàng lại ngẩng đầu, khóc nhìn Song Phi: “Ta nghe mọi người trong trang nói Lăng Phong ca ca bị thương rất nặng, vì sao lại như vậy? Sáng sớm hôm qua lúc ta thấy huynh ấy về phòng vẫn còn khỏe mạnh.”

Song Phi nghe nàng nói xong, không đáp lời, lại ngồi xuống thềm đá, mặc kệ phải đợi bao lâu Tiết Lăng Phong mới có thể bằng lòng gặp hắn, hắn vẫn sẽ chờ ở chỗ này. Nếu như Tiết Lăng Phong vẫn không gặp hắn, hắn sẽ chờ tới ngày y từ Ngự Dược đường đi ra.

Tối ngày thứ ba, Dư Phàm đang trông nom bên giường Tiết Lăng Phong.

Nam nhân trên giường nhắm chặt hai mắt, trên đầu phủ một lớp mồ hôi mỏng, hô hấp nặng nhọc.

Dư Phàm biết y đang khó chịu, liền tới gần ghé vào lỗ tai y thấp giọng hỏi: “Trang chủ, ngài có muốn uống nước không?”

Tiết Lăng Phong không mở miệng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Dư Phàm liền rầu rĩ ngồi sang một bên, để Tiết Lăng Phong tiếp tục nghỉ ngơi. Chỉ vừa tới gần, hắn cũng đã cảm giác được thân thể Tiết Lăng Phong nóng dị thường. Các lão y nhân ở Ngự Dược đường đều chưa từng thấy qua thủ đoạn xảo diệu như vậy trong Thiên Ảnh môn, họ tổn rất nhiều công sức, mới có thể lấy châm ra khỏi thân thể Tiết Lăng Phong, nhưng lại không có cách nào làm cho y giảm sốt.

Họ đều kiến nghị tìm Âu Dương Ngọc đến khám, thế nhưng lam hương duy nhất trong trang có thể tìm người đó đã không còn. Dư Phàm biết, Tiết Lăng Phong cũng tất nhiên biết cây hương đó đi đâu rồi, nhưng Dư Phàm không hiểu, vì sao người này dù thống khổ thế nào, đến một câu trách cứ cũng không nói ra.

Bỗng nhiên, nam nhân trên giường mở mắt, nhìn Nhị hộ pháp ngồi bên cạnh một chút, khàn giọng hỏi: “Hắn còn ở ngoài sao?”

Dư Phàm gật đầu, “Vẫn ở.”

Tiết Lăng Phong trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc nói rằng: “Để hắn vào.”

Lúc Dư Phàm từ Ngự Dược đường đi ra, hàn khí buổi tối khiến hắn run rẩy một chút, ánh mắt hắn trực tiếp hướng tới vị trí kia, không ngoài dự đoán nam nhân vẫn đang chờ ở nơi đó.

Nếu Tiết Lăng Phong không nói gì với hắn, vậy mình dù có ý kiến to lớn thế nào cũng không thể đi chỉ trích hắn, vì vậy Dư Phàm bước đến có chút không tình nguyện.

Song Phi thấy Dư Phàm tới, lập tức đứng lên, còn không chờ đối phương mở miệng đã giành nói trước: “Trang chủ bằng lòng gặp ta rồi sao?”

Dư Phàm liếc hẩn một cái vẻ không tình nguyện, “Đúng vậy.”

“Cảm tạ!”

Dư Phàm còn chưa có phản ứng gì, người trước mặt đã vội vã chạy vào trong Ngự Dược đường. Hẩn nhìn bóng lưng gấp gáp của người nọ một chút, liền không quay lại Ngự Dược đường nữa, xoay người đi về hướng ngược lại.

Trong căn phòng gỗ nhỏ nhỏ, tản ra hương thơm nhàn nhạt, giá cắm nến cao cao đứng ở bốn góc phòng, vẫn đang thiêu đốt một cách u tĩnh.

Tiết Lăng Phong tựa ở trên giường, nhìn người vừa vào, người nọ không nói câu gì, chỉ quỳ bên giường y.

Cuối cùng Tiết Lăng Phong mở miệng trước, “Người không ăn không uống ngồi ở ngoài, là để làm gì?”

Song Phi ngẩng đầu lên nhìn Tiết Lăng Phong một cái, lại cúi đầu, thấp giọng nói: “Chủ nhân, xin lỗi.”

Ánh mắt Tiết Lăng Phong rơi xuống trên người hẩn một hồi, sau đó lại rời đi: “Không cần phải gọi chủ nhân nữa, Dư Phàm không nói với người sao?”

Người quỳ trên mặt đất tựa hồ không biết nên đáp lại thế nào, mãi lâu sau mới trả lời: “Dư Phàm đại nhân có nói, là thuộc hạ quên mất.”

Trong thanh âm, có một phần thất lạc bị tận lực đè nén.

Có điều Tiết Lăng Phong không nghe ra. Y chỉ cần nhìn thấy người này, trong đầu sẽ hiện ra hình ảnh hẩn cùng một chỗ với ảnh vệ kia, chỉ cần y vừa nghĩ tới đó, máu trong cơ thể sẽ bắt đầu đảo lộn.

“Người tự do rồi, không phải là người muốn điều này sao? Người muốn đi đâu, muốn đi cùng ai cũng được.”

Sau khi Tiết Lăng Phong nói xong, không chờ được người dưới đất đáp lại, mà ập đến là một cơn đau đớn bén nhọn lan tràn theo hô hấp từ ***g ngực tới miệng vết thương, y bỏ tay vào trong chăn, túm chặt lấy khăn trải giường.

Song Phi vẫn không nói gì, nhưng sự thống khổ đó cũng nhanh chóng khiến Tiết Lăng Phong mất kiên nhẫn, thanh âm cũng bắt đầu trở nên bức bối: “Rốt cuộc người muốn gặp ta là có chuyện gì?”

Sao trước đây y không cảm thấy nhỉ? Cái tật không chịu nói lời nào của người này dẫn dắt người khác như thế?

Kỳ thực Song Phi bị hẩn hỏi xong không biết nên trả lời thế nào. Hẩn còn có thể có chuyện gì? Không phải là vì hẩn muốn thấy y hay sao? Không phải là vì muốn có thể ở bên cạnh y chia sẻ nỗi đau sao?

Nhưng câu trả lời như vậy không có cách nào để nói ra một cách thoải mái, trước khi hẩn chưa nghĩ ra biện pháp nói rõ chuyện của hẩn và Quy Khư, hẩn không có cách nào hạo hạo nói chuyện với Tiết Lăng Phong. Thế nhưng hẩn lại không biết nên nói thế nào, bởi vì căn bản là Tiết Lăng Phong không chủ động hỏi, hẩn không thể đoán ra y có nhìn thấy màn đó giữa hẩn và Quy Khư hay không.

Lẽ nào Tiết Lăng Phong thấy toàn bộ rồi sao?

Tim Song Phi thất lại, hẩn bị Tiết Lăng Phong vứt bỏ, nỗi thống khổ như vậy hẩn còn có thể chịu nổi; nếu như là bởi vì chính hẩn, mà giữa hẩn và Tiết Lăng Phong mất đi hy vọng, vậy hẩn không có cách nào có thể chịu nổi.

“Ta không thể ở lại đây một lúc được sao?”

Người vẫn quỳ dưới đất, rốt cuộc dè dặt mở miệng.

Tiết Lăng Phong không thêm tốn thời gian với hẩn nữa, thẳng thắn quay đầu vào trong, nhắm mắt lại.

Y cho rằng không thấy hẩn, sẽ dễ chịu hơn một chút, không ngờ chỉ cần khí tức của người này tồn tại xung quanh y, y sẽ thấy đau đớn trùy tâm thứ cốt. (khoan vào tim, châm vào xương)

Muốn hẩn cút đi, thế nhưng lời đã ra tới cửa miệng, lại biến thành “Người đi gọi đại phu đến đây.”

Đại phu đứng ở bên giường, buộc tay Tiết Lăng Phong vào đầu giường, đề phòng lúc thay thuốc cho y sẽ bởi vì đau đớn mà động chạm vào vết thương.

“Trang chủ, loại thuốc giảm đau này không thể dùng nhiều, sẽ khiến miệng vết thương thối rửa.”

Tiết Lăng Phong ở trên giường không nói một câu, Song Phi quỳ gối một bên cũng không nói gì nữa. Hắn ngẩng đầu nhìn Tiết Lăng Phong, mặc dù vải trói tay là vải mềm, nhưng bởi vì bị trói liên tục, trên cổ tay vẫn xuất hiện từng vết hồng.

Bản thân có lỗi với y, Song Phi nhìn vết thương màu đỏ sẫm, bởi vì tầm mắt bị chắn, hắn không thể thấy rõ những thương tích khác của Tiết Lăng Phong.

Hắn nhớ người này luôn nói với hắn, cho y một chút thời gian nữa. Kỳ thực y vẫn luôn nỗ lực không ngừng, chính là mình từ bỏ trước.

54. Chương 54

CHƯƠNG 54

Sáng sớm ngày hôm sau, Dư Phàm và Lý Ngọc Bạch cùng nhau tới Ngự dược đường thăm Tiết Lăng Phong.

Lúc đến nơi, họ thấy người đã từng là ảnh vệ kia vẫn đang quỳ trên mặt đất, cách giường không xa lắm. Thấy họ vào, hắn cũng không đứng dậy, chỉ hành lễ qua loa.

Dư Phàm và Lý Ngọc Bạch không tính toán với hắn, cũng không phân phó hắn ra ngoài. Người này hiện tại không còn là ảnh vệ, không cần phải nghe theo mệnh lệnh của họ nữa. Đây cũng là lần đầu tiên từ trước tới nay, Hoắc Quân buông tha cho một ảnh vệ còn sống, cho hắn tự do.

Nam nhân này trong một đêm từ một ảnh vệ thấp hèn bị mọi người khinh thường biến thành một người nhân nhâ và tự do nhất Bàn Long sơn trang. Thậm chí có thể nói, hắn không hề thuộc về Bàn Long sơn trang nữa, bởi vì hắn không còn là ảnh vệ, lại không được giao cho chức vị gì mới.

Tiết Lăng Phong vẫn nằm an tĩnh như trước, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt. Tuy rằng trong phòng có đốt mấy lò sưởi, nhưng y vẫn phải đắp mấy lớp chăn dày. Không ai như y sau khi thụ hình như thể xong lại còn phải nhẫn lâu như vậy, bởi vì thường thường sau khi thụ hình bọn họ sẽ bị xử quyết. Ngày thứ tư rồi, cho dù dùng một lượng thuốc lớn, y vẫn đang thấy như là trong phổi mình bị hai khối lạc thiết, không lúc nào là chúng không cháy rực đỏ hồng, khiến cho y dù thấy mệt mỏi rã rời tới mức nào, cũng không thể chớp mắt nổi.

Thế nhưng y lại không muốn nói với bất cứ ai, y biết hai hộ pháp của y đã vào, không chỉ không mở mắt, thậm chí còn không mở miệng nói với họ.

Lý Ngọc Bạch thấy đại phu vừa lúc tới, liền tiến lên hỏi: “Trang chủ thế nào rồi?”

Lão y giả lắc lắc đầu: “Xin thứ cho lão phu vô dụng, còn chưa mời được Âu Dương đại phu tới sao?”

Lý Ngọc Bạch nhìn Tiết Lăng Phong nằm không nhúc nhích trên giường một chút: “Phải rất nhiều người ra ngoài hỏi thăm rồi, vẫn chưa có tin tức trở về, thực sự là không dễ tìm.”

“Từ đại phu, gần đây trong trang nhiều việc, chúng ta không có khả năng mỗi ngày đều trông coi ở đây, có lẽ phải cậy nhờ ngài quan tâm hơn rồi.” Dư Phàm nhìn Tiết Lăng Phong một chút, sau đó lại nhìn lướt qua nam nhân im lặng quỳ đằng kia.

Ở ngoài Ngự dược đường đợi vài ngày, lại quỳ cả đêm, sắc mặt cũng không khá hơn Tiết Lăng Phong chút nào.

“Nhiệm vụ hộ pháp đại nhân quá khách khí rồi!” Từ đại phu vội vã hành lễ, kỳ thực ông cũng không có gì có thể giúp, đơn giản là bôi thuốc giảm đau cho Tiết Lăng Phong, thế nhưng cũng đã dùng nhiều rồi, hai ngày tới không thể dùng tiếp nữa.

Lý Ngọc Bạch và Dư Phàm cũng không ở lại lâu, nhanh chóng rời đi, Từ đại phu khám vết thương cho Tiết Lăng Phong một chút, rồi cũng đóng cửa ra ngoài.

Gian phòng lại rơi vào trong trầm mặc.

Ánh mặt trời sáng sớm tiến vào qua cửa sổ, chiếu thẳng vào trên người Song Phi, vậy mà hắn lại không tránh né, quỳ nguyên một chỗ như đã chết lặng.

Nếu không phải tại hắn cảm lam hương đi, lúc này Tiết Lăng Phong cũng sẽ không nằm đây sống không bằng chết.

Tuy rằng áy náy và lo lắng, nhưng không thể không thừa nhận, khi hắn thấy Tiết Lăng Phong thụ hình, khoảnh khắc đó trong lòng xen lẫn khiếp sợ và thâm hạnh phúc. Hắn không ngờ, y sẽ vì mình mà làm như thế, giây phút đó khiến hắn cảm thấy nhiều năm cô độc và dằn vặt trải qua đều là đáng giá. Thế nhưng vì sao giờ khắc này lại tới muộn như thế?

Vì sao lại xảy ra khi hắn hầu như đã nản lòng thoái chí, quyết định từ bỏ?

Nếu như hắn biết cảm tình của Tiết Lăng Phong sớm hơn một khắc, hắn sẽ không như vậy với Quy Khư, trong đầu hắn thậm chí cũng sẽ không có ý niệm muốn ra đi. Dù cho hắn phải làm ảnh vệ cả đời, dù cho phần tình yêu đó của Tiết Lăng Phong là mật ngọt bị khóa kín trong tủ, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, hắn chỉ cần biết là nó tồn tại, thì cái gì cũng được.

Thế nhưng tất cả tới hiện tại đều chỉ còn hối hận và sợ hãi, hắn sợ, đó là khởi đầu, cũng là kết thúc.

Nếu như từ lúc chào đời tới nay hắn lần đầu tranh thủ một chút vì bản thân, thì số phận có khi nào sẽ giúp hắn một tay hay không?

“Người đừng quỳ mãi ở đó nữa, đi nghỉ ngơi đi.”

Sau một đêm, rốt cuộc Tiết Lăng Phong mở miệng nói chuyện với hắn, thế nhưng ngữ khí cũng rất lạnh nhạt.

Song Phi ngẩng đầu, ánh dương quang chiếu vào làm mắt hắn biến thành màu hổ phách, ngay đến sự khấn trương và bất an ẩn dấu dưới khuôn mặt đó cũng bị tia sáng rọi ra.

Hắn đứng lên, đi tới bên giường Tiết Lăng Phong, lần đầu tiên chủ động tiếp cận y, “Người thấy khá hơn chút nào không?”

Nếu không thể gọi chủ nhân nữa, hắn cũng không muốn gọi y là trang chủ, hắn không muốn giống như những người khác.

Tiết Lăng Phong không trả lời, làm như không nghe thấy.

“Có thể để ta xem được không?” Hắn muốn vạch chăn ra, xem vết thương trên người y.

Tiết Lăng Phong vẫn không để ý, một lát sau, y cảm giác được chăn trên người bị nhẹ nhàng vạch ra, sau đó một đôi tay chậm rãi sờ lên người y.

Chúng mang theo cảm giác mát lạnh đặc thù, xuyên thấu qua tầng tầng băng gạc truyền tới sâu bên trong vết thương, khiến cảm giác thiêu đốt đó nhất thời hòa hoãn xuống.

Song Phi của y, đối với y mà nói, nói cho cùng vẫn là không như những người khác.

Thế nhưng loại cảm giác thoải mái này không duy trì được bao lâu, trong đầu Tiết Lăng Phong bỗng nhiên hiện ra hình ảnh thương tổn người ta tới tận xương tủy, hai bàn tay đó bắt đầu xoa thân thể một người nam nhân, thậm chí là cái dơ bẩn đó, cũng mang theo sự ôn nhu tương tự, cảm giác mát lạnh tương tự.

Mình giao hết sự tín nhiệm cho hắn, nhưng hắn lại lợi dụng chúng không chút do dự như vậy sao? Nếu sớm đã thích người khác, vì sao còn muốn nói lời yêu với y?

“Người đi đi, ta mệt quá, muốn ngủ một lát.”

Song Phi nghe ra được, trong giọng Tiết Lăng Phong bắt đầu mang theo loại ngữ khí như là không nhận được. Hiện tại họ trở thành như vậy, hình như Tiết Lăng Phong hoàn toàn không thể tâm bình khí hòa mà nói chuyện một lúc được với hắn.

Mà bây giờ Tiết Lăng Phong căn bản không muốn nghe nam nhân này nói bất luận điều gì. Y từng thích, đôi mắt người này nhìn y, sự dịu ngoan khi ở cùng với y, tình yêu kiên định dành cho y, hiện tại toàn bộ biến thành thứ chó má, giờ y chỉ cần một thứ, đó chính là giải thích.

Điều có thể làm vì hắn, vì hai người họ, y đều đã làm. Y cũng sẽ không hỏi, sẽ không thúc ép hắn, y sẽ chờ chính hắn nói rõ, có lẽ hai người từ đó về sau hảo hảo cùng một chỗ, hoặc có lẽ là ân đoạn nghĩa tuyệt.

Nếu như hắn vẫn không giải thích gì cả, vậy chỉ có thể nói rõ là hắn căn bản không yêu y.

“Ta có thể chờ tới khi người tỉnh dậy chứ?” Tới khi nói tiếp, nam nhân bên giường lại trở về với vẻ dè dặt.

Tiết Lăng Phong không để ý đến hắn nữa, đến khi y nghe thấy tiếng bước chân ai đó rời đi cũng không tỏ bất cứ thái độ gì.

Hắn có thể tới lúc nào cũng được, nhưng nếu như không phải là tới giải thích với y, thì sẽ y làm cho hắn phải cút đi.

Trong lòng Song Phi rõ ràng, giờ đã khác với trước kia. Không có khả năng là Tiết Lăng Phong hỏi một câu, hắn đáp một câu, Tiết Lăng Phong không hỏi, hắn có thể không đáp.

Y muốn chính mình nói cho y nghe.

Thế nhưng nam nhân kia có thể hiểu hắn sao? Y có thể hiểu hay không?

Y có thể lý giải được rằng mình cũng là một người bình thường? Lúc ở Thiên Ảnh môn, nếu như không có Quy Khư, nếu như trong hoàn cảnh đó không tìm được một người có thể giúp đỡ lẫn nhau, hắn sẽ không kiên trì được?

Có lẽ cũng phải trách hắn không chịu khổ được, không thể chịu đựng một mình, hắn rất vô dụng, nhưng hắn cũng muốn sống sót.

Trở lại viện tử, Song Phi thấy Vương Tam lại đang loay hoay với đám hoa cỏ của ông. Trời đã sang thu, hoa cỏ gần như đã khô héo hết, thế nhưng ông vẫn ở đó tỉ mỉ uốn nắn những cành khô trơ trọi, như vậy tới mùa xuân sang năm, chúng nó có thể sinh tồn tốt hơn.

“Trang chủ vẫn ổn chứ?”

Vương Tam thấy Song Phi đi tới, liền đứng thẳng dậy chào hỏi hắn. Người nọ sắc mặt xám trắng, vẻ mặt mệt mỏi, chẳng lẽ ra ngoài ba bốn ngày nay không ngủ chút nào sao?

Song Phi nhìn thoáng qua Vương Tam, không nói điều gì mà đi thẳng về phòng nằm xuống, có vài thói quen không sửa được, tỷ như không thích nói.

Để ngày mai đi, hắn sẽ đi nói cho nam nhân kia tất cả.

55. Chương 55

CHƯƠNG 55

Nói ngày mai, kỳ thực đã là bốn ngày sau đó.

Vương Tam ngày ngày thấy nam nhân kia đi ra khỏi phòng từ sáng sớm, ngồi trên thềm đá phía sau cửa, bất động trầm mặc cả ngày, đến lúc mặt trời khuất núi thì lại đi vào nhà.

Hắn như là đang nhìn ông loay hoay với hoa hoa cỏ cỏ, nhưng lại như là đang nhìn đi chỗ khác.

Tới khi Song Phi quay lại Ngự dược đường thăm Tiết Lăng Phong thì trời đã trở lạnh, không có mặt trời rực rỡ, không có trời xanh và mây trôi.

Thế nhưng hình như nam nhân kia đã đỡ hơn, lúc hắn đi vào phòng, thấy y đang dựa vào giường, bàn chuyện với Lý Ngọc Bạch và Dư Phàm.

Nhìn thấy hắn vào, hai hộ pháp Bàn Long sơn trang ăn ý cùng nhau cáo từ Tiết Lăng Phong. Tiết Lăng Phong không ngăn họ, ngồi ở đầu giường lẳng lặng nhìn người mấy ngày nay không xuất hiện.

Song Phi vốn tưởng mình đã chuẩn bị đủ tốt rồi, thế nhưng khi bị Tiết Lăng Phong nhìn, hắn vẫn thấy cả người khấn trương tới độ căng thẳng. Vậy là hắn cứ đứng ở cửa, không tiến lên phía trước.

“Có việc?” Tiết Lăng Phong hơi nhướn mày, ngữ khí nhàn nhạt.

“Ân.” Song Phi rũ mắt, không hề nhìn y, như là làm vậy có thể trốn tránh được một chút, “Ta muốn nói chuyện lần này.”

Tiết Lăng Phong cũng không gọi hắn tới gần, chăm chú nhìn hắn một hồi, lãnh tĩnh nói: “Người nói đi, đừng có gạ ta.”

“Chúng ta quen nhau trong Thiên Ảnh môn.”

“Hắn từng giúp đỡ ta rất nhiều.”

“Hắn đã cứu ta hai lần, có một lần còn suýt thì chết.”

Kỳ thực Song Phi đã nghĩ ra rất nhiều lời nên nói, thế nhưng đợi tới khi mở miệng trước mặt Tiết Lăng Phong, không biết vì sao lại biến thành khó khăn nhả ra từng câu từng câu một.

“Hắn và ta, kỳ thực chúng ta...”

Hắn không biết nên nói như thế nào nữa.

Tiết Lăng Phong đợi một hồi, thấy người nọ cắn chặt môi, đứng cạnh cửa vẻ không biết phải làm sao, rất muốn nói, nhưng lại không nói nên lời, liền nói đều đều:

“Vậy người nói xem người cứu hắn như thế nào đi.”

Song Phi ngẩng đầu liếc Tiết Lăng Phong, đối phương vẫn đang nhìn mình, tuy rằng không có biểu tình gì, thế nhưng có phải trong lòng y đang cười nhạo mình ngốc nghếch hay không?

“Hôm đó ta nghe thấy Nhị hộ pháp đại nhân và ngài nói chuyện của hắn xong, ta đã nghĩ phải cứu hắn. Đêm đó ta hạ thuốc mê trong được của ngài, xin lỗi...”

Nói tới đây, Song Phi bất giác nhìn Tiết Lăng Phong một cái, vẻ mặt đối phương vẫn bình tĩnh, không ngắt lời hắn, vì vậy hắn lại nói tiếp: “Sau đó, chờ ngài ngủ, ta lấy trộm lệnh bài của ngài, tới bảo khố trong được đường lấy lam hương, rồi tới hình đường thả người.”

“Sau đó chúng ta chạy trốn mãi tới tận bên sông, lúc đó không có thuyền, chân hắn cũng không thể đi lại nữa, chúng ta ở trong một nham động bên bờ chờ thuyền tới. Đợi cả buổi tối, tới hôm sau khi thuyền đến, chúng ta liền...”

Chuyện sau đó hai người đều đã biết, Song Phi không nói thêm nữa.

Tiết Lăng Phong thấy rất lâu hắn không mở miệng, liền hỏi: “Người nói xong rồi?”

“Ân.”

“Vậy ở trong động các người cùng nhau làm gì?”

Song Phi nghe Tiết Lăng Phong hỏi như vậy, vội vã ngẩng đầu lên, muốn phát hiện ra gì đó trong ánh mắt nam nhân này, nhưng hắn không nhìn ra điều gì cả, Tiết Lăng Phong vẫn chỉ bình tĩnh nhìn hắn, đợi đáp án của hắn.

Hắn là y không biết đâu? Chuyện đêm đó nhất định là y không biết, nếu không sao y có thể bình tĩnh như thế, lại còn có thể thay mình thụ hình?

Song Phi suy nghĩ bốn ngày, chính là nghĩ đến đáp án này, hắn có thể thắng thán tất cả, duy nhất chỉ có chuyện kia là không thể nói. Bởi vì, đó rõ là bằng chứng xác thực hắn đã phản bội y triệt để. Một khi hắn nói ra, hắn nghĩ Tiết Lăng Phong không có khả năng sẽ tha thứ cho hắn, không có khả năng chấp nhận hắn lần nữa.

Nhưng hắn rất muốn trở lại bên người y, cùng một chỗ với y.

“Không làm gì, chúng ta chỉ chờ thuyền tới.”

Song Phi nói xong, không nhìn Tiết Lăng Phong nữa. Hắn cầu khẩn lão thiên gia giúp hắn lần này, cả đời hắn chỉ cần lúc này đây là đủ rồi.

Tiết Lăng Phong trầm mặc nhìn Song Phi, vì sao hắn lại phải lừa y hết lần này tới lần khác?!

Trong miệng bỗng nhiên dâng lên mùi máu tươi, Tiết Lăng Phong hung hăng nuốt xuống, “Song Phi, người có gạt ta không? Người cùng hắn chưa hề làm chuyện gì sao?”

Người ở cạnh cửa hình như do dự trong chốc lát, nhưng vẫn nói: “Không có.”

Tiết Lăng Phong không nói nữa. Cả đời này, y cũng chỉ đem sự tín nhiệm trọn vẹn trao cho hắn, mà hắn mỗi một lần lừa dối, đều là thương tổn thẳng tới chỗ sâu nhất của y.

Hắn nói hắn sẽ mau chóng trở lại, kết quả khiến y phải đợi mười năm; lần đầu y vì hắn uống hết bát thuốc đắng chát, kết quả bị hắn hạ thuốc mê; y hy vọng có thể nghe được lời giải thích hoàn chỉnh của hắn, kết quả hắn lảng tránh, nói vài câu bịa đặt nghĩ là đã lừa được y.

Y không muốn cái loại cảm tình tràn ngập lừa dối này nữa.

Song Phi thấy mãi Tiết Lăng Phong không nói gì, chỉ ngồi cúi đầu một mình, trong lòng bắt đầu lo sợ bất an, “Chủ nhân?”

Hắn thử thăm dò nam nhân trên giường.

Tiết Lăng Phong nghe hắn gọi như thế, cười khổ lắc đầu, “Song Phi, nếu như ta không đến, người sẽ đi cùng với hắn đúng không?”

“Ta sẽ không!” Người cạnh cửa đáp một cách vội vàng, hoàn toàn không suy xét.

Tiếp tục lừa y đi, lừa đủ thì thôi, hắn thật sự cho rằng mình không nghe thấy lúc Quý Khư kia hỏi ba lần, ba lần hắn đều trả lời là muốn đi cùng gã đó sao?

Tiết Lăng Phong nghĩ, vết thương trên người lại bắt đầu đau nhức, thậm chí khiến mãi y không thể nói nổi một câu. Y nhắm mắt lại, đến khi cơn đau dễ chịu hơn, y mới nhìn thoáng qua người từ đầu tới cuối vẫn đứng ở cửa không động nửa bước.

“Người còn chuyện gì khác không?”

Song Phi nghe Tiết Lăng Phong hỏi vậy, kinh ngạc nhìn y. Hắn cho rằng có thể y sẽ hỏi tiếp vấn đề khác, hắn còn tưởng rằng phải bịa ra trăm lời nói dối cho các vấn đề của y để che giấu cái lời nói dối thâu trời kia.

“Hôm nay ta có thể ở lại đây chứ?”

Như vậy thôi sao? Một việc lớn như vậy, Tiết Lăng Phong lại không hề hỏi thêm câu nào?

Tiết Lăng Phong không nói gì cũng không trả lời gì mà lần nữa nằm xuống, hướng lưng ra ngoài, hơi cuộn người lại. Nếu người kia không muốn nói, y sẽ không hỏi nữa; hắn muốn lừa dối y, vậy y sẽ tiếp nhận sự lừa dối đó mà không vạch trần ra.

Cho dù để y lựa chọn lại lần nữa, hình phạt có nặng tới đâu y cũng sẽ chịu thay hắn, bởi vì bất luận là quá khứ hay là tương lai xa xôi sau này, y đều không thể tưởng niệm một người nào sâu sắc như vậy, chờ đợi một người nào như vậy.

Ngày, lại chậm rãi khôi phục sự yên bình.

Không lâu sau, trận đại tuyết đầu tiên bao trùm toàn bộ Bàn Long sơn trang.

Hoa cỏ của Vương Tam đều bị tuyết bao phủ, lòng ông sốt ruột cầm bản chải dọn đi tuyết đọng trên bề mặt.

Tiết Lăng Phong đứng ở cửa phòng Song Phi, cũng không đi vào, hoa tuyết bương bình nhẹ nhàng xoay tròn rơi trên đầu vai y, ánh mắt y trầm tĩnh nhìn nam nhân trong phòng.

“Người có lạnh không?”

“Không lạnh.” Trong phòng có hai lò sưởi đang hùng hực cháy.

“Đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

Sau đó hai người không nói gì nữa. Tiết Lăng Phong đứng một hồi, không vào phòng, nhanh chóng rời đi.

Hai tháng rồi, Tiết Lăng Phong và hắn vẫn cứ như vậy. Không cùng hắn ăn, cũng không nhìn hắn lâu.

Ban đầu, chính Song Phi cũng chủ động vài lần.

Ở trước mặt y chủ động cởi y phục, dưới ánh mắt lạnh nhạt gần như nước đá của y, chủ động nằm sấp xuống hầu hạ y.

Tại Thiên Ảnh môn chịu đựng đau đớn khôn kể mới học được cách khắc chế và nén chịu, hiện tại lại phải sửa thành chủ động và nhiệt tình, quả thực là khiến hắn phải trải qua sự đau đớn lúc trước một lần nữa.

Tiết Lăng Phong cũng không phải không có dự vọng, nhưng y chính là không cần hắn, nếu như y thấy bản thân sắp không khống chế được mà bắn ra, thì thà bắt hắn ra ngoài, sau đó tự dùng tay.

Trong lòng Song Phi rõ ràng, Tiết Lăng Phong khẳng định là còn đang giận hắn vì chuyện gì đó, có lẽ là chuyện kia. Tuy rằng hiện tại họ không còn là quan hệ chủ tớ nữa, thế nhưng đã thành thói quen, hắn không dám quá đà đi hỏi suy nghĩ của y.

Lúc hắn ngẫu nhiên hỏi, Tiết Lăng Phong chưa bao giờ trả lời hắn.

Thời gian như tuyết trùn lên từng tầng từng tầng một, trôi qua một cách vội vã.

Tới cuối năm, bỗng nhiên Tiết Lăng Phong lại muốn ra ngoài tầm bảo. (tầm bảo vật :-“)

Mọi người trong trang cảm thấy rất kinh ngạc, bởi trang chủ của bọn họ đã lâu rồi không có ra ngoài đi tầm bảo bối.

Buổi tối trước hôm xuất phát, Song Phi đợi mãi không thấy Tiết Lăng Phong tới phòng mình. Vì vậy, hắn quyết định đi tìm y.

Từ sau khi Tiết Lăng Phong thay hắn thụ hình, hình như địa vị của hắn trong trang cũng yên lặng xảy ra biến hóa. Những người khác cho dù thấy hắn không vừa mắt tới mức nào, cũng không dám cười nhạo và châm chọc một cách lộ liễu trước mặt hắn. Hơn nữa, Hoắc Quân cũng đã nói hắn không còn là ảnh vệ nữa.

Vậy nên, lúc Song Phi tới tìm Tiết Lăng Phong, lần này không có thị vệ nào ở cửa ngăn cản.

Lúc hắn tới nơi, cửa phòng khép hờ, Tiết Lăng Phong ở bên trong đang nói chuyện với Mộ Dung Ly. Mộ Dung Ly tựa hồ có chút không hài lòng, liên tục bĩu môi lắc đầu, Tiết Lăng Phong nhìn nàng cười cười, cũng không tức giận.

Song Phi không tiến vào, cũng không gõ cửa, đợi tới khi họ nói chuyện xong, thời gian đã bắt đầu trôi qua hai canh giờ. Tiết Lăng Phong có vẻ có chút mệt mỏi, Mộ Dung Ly đứng dậy cáo biệt y.

Lúc Mộ Dung Ly mở cửa phòng ra, thấy Song Phi đứng ở cửa, lại càng hoảng sợ.

“Người đến đây lúc nào vậy? Sao không lên tiếng?”

Nàng ngẩng đầu hỏi Song Phi, thế nhưng cũng không thực sự chờ câu trả lời của hắn, mà rời đi ngay. Nàng cũng đã buồn ngủ đi không nổi nữa, ngày mai còn phải dậy sớm một chút, lên trèo lên cây tuyết tùng kia nhìn Tiết Lăng Phong lên đường.

Song Phi đứng ở cửa, nhìn nam nhân bên trong, hóa ra tối nay y căn bản không có dự định tới tạm biệt hắn.

Tiết Lăng Phong không có chút ngạc nhiên nào trước sự xuất hiện của hắn, sao y có thể không biết có người đứng ngoài phòng.

Y tắt đi vài ngọn đèn, chỉ còn chút ánh sáng nền tại góc phòng, sau đó đi tới cạnh cửa hỏi: “Có chuyện gì?”

Song Phi thấy y thổi tắt đèn, có vẻ chuẩn bị đi nghỉ ngơi, liền biết là y không hề muốn mất thời gian thêm với mình, “Ngày mai người phải đi rồi sao? Lúc nào trở về?”

Tiết Lăng Phong trầm mặc một hồi, “Khoảng hai ba tháng, sao vậy?”

Trên gương mặt nam nhân hiện lên một tia lạc tịch, lại lắc đầu, “Không có gì, ta chờ người trở về.”

(lạc tịch là vừa có vẻ mắt mát lại cô đơn)

Nhìn Song Phi rời đi, Tiết Lăng Phong không nói thêm gì.

Lẽ nào hắn không cảm thấy rằng, họ đã không thể trở lại như trước kia được nữa rồi sao?

.

Tiết Lăng Phong đi thật lâu.

Ngay cả thịnh yến Nguyên Tiêu cũng không trở về.

Tuy rằng không có trang chủ ở nhà, nhưng lễ vẫn phải tổ chức. Tối Nguyên Tiêu vẫn náo nhiệt như cũ, chỉ có Song Phi là một mình. Hắn ngồi trên chiếc ghế đá ở sườn núi kia, nhìn con đường nhỏ kéo dài từ chân núi đi lên.

Ánh trăng trên trời tự tạo thành một vòng tròn, u ám chiếu lên tuyết đọng trong rừng núi. Hóa ra không có Tiết Lăng Phong, hắn cũng không thuộc về nơi này. Hắn đã ở nơi này mười năm, vậy mà lại không có một nơi nào khiến hắn có chút lưu luyến.

Nếu đã là vì y, vậy bản thân càng trở nên hữu dụng hơn đối với y, giống như trước kia lúc nào cũng có thể thủ hộ bên y.

Ba ngày sau, Âu Dương Ngọc tới chẩn trị cho Song Phi.

Một năm nay, cơ bản cứ ba tháng hắn lại tới một lần, luôn hoàn thành nhiệm vụ Tiết Lăng Phong dặn dò.

Nhưng đây là lần cuối hắn tới, bởi thân thể của nam nhân kia đã khôi phục gần như ban đầu, hơn nữa Tiết Lăng Phong cũng làm theo yêu cầu của hắn, chưa từng để người kia thụ hình hay là bị trọng thương.

“Trang chủ không có nhà à?”

Sau khi Âu Dương Ngọc thấy Song Phi, thuận miệng hỏi một câu, hắn không biết Tiết Lăng Phong đã ra ngoài tầm bảo gần được hai tháng rồi.

Song Phi nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn và Âu Dương Ngọc không còn xa lạ nữa, họ đã giao tiếp nhiều lần, vậy nên lời Âu Dương Ngọc nói, thình thoảng hắn cũng đáp lại.

“Được rồi, đây là mười thang thuốc cuối cùng, sau này người chỉ cần chú ý nghỉ ngơi, không nên quá mệt mỏi, thì sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Âu Dương Ngọc đưa thuốc cho Vương Tam đứng một bên ở đằng sau, Vương Tam đón lấy hộp gỗ vuông, tập tễnh đi ra ngoài.

“Âu Dương đại phu, có chuyện muốn cầu người hỗ trợ, người có thể khôi phục võ công của ta hay không?”

Song Phi nhìn Âu Dương Ngọc, rất chăm chú.

Âu Dương Ngọc đang uống trà tới phân nửa, thiếu chút nữa thì phun ra.

“Người dùng Thiên tà ti khóa huyết đạo của ta, thế nhưng hiện tại ta đã không sao nữa rồi, người có thể cởi ra được không?”

Âu Dương Ngọc phát hiện ra biểu tình của nam nhân này rất nghiêm túc, không có vẻ là đang nói giỡn chút nào.

“Vì sao vậy? Người cần võ công để làm gì?”

Vừa hỏi xong, hắn lại thấy mình rất ngốc, một người trước đây từng có võ công, sao lại không muốn có lại chứ?

“Có thể không?”

Song Phi vẫn chỉ truy vấn một câu đó.

“Người ra quyết định này, đã hỏi trang chủ chưa?” Âu Dương Ngọc không dám tùy tiện động vào người của Tiết Lăng Phong.

Ban đầu Song Phi không nói gì, nhưng sau đó lại giương mắt nhìn Âu Dương Ngọc nói rằng: “Người giúp ta đi. Ta muốn ở lại bên hần, ta cần một cái cớ và lý do.”

Nửa tháng sau đó, Dư Phàm không thể tin nổi khi nhìn thấy Song Phi quỳ gối trước mặt mình, “Dư đại nhân, ta muốn làm thị vệ của trang chủ.”

Cả nửa buổi cổ họng Dư Phàm không phát ra được một câu nào, một ảnh vệ biến thành một thị vệ? Hần quản vấn đề an toàn của Bàn Long sơn trang lâu như vậy rồi, vẫn chưa gặp qua chuyện như thế này.

Lại qua nửa tháng, Tiết Lăng Phong rốt cuộc trở về.

Mọi người trong trang đều đứng ở cửa nghênh đón theo quy củ.

Song Phi cũng ở đó, hần đứng ở giữa đám thị vệ nghênh tiếp, ăn mặc y phục màu nâu giống họ.

Lúc Tiết Lăng Phong từ trên xe xuống, Dư Phàm dẫn họ đi tới.

“Trang chủ.”

Đám thị vệ hành lễ vấn an Tiết Lăng Phong.

Đôi mắt Tiết Lăng Phong tùy ý lướt qua trên người họ, lúc thấy Song Phi cũng ở trong đó, y lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Dư Phàm.

“Trang chủ, lát nữa thuộc hạ sẽ giải thích với ngài.”

Dư Phàm hạ giọng nói một câu.

Tiết Lăng Phong vừa chuẩn bị nói gì đó, một thân ảnh nho nhỏ màu đỏ tươi đã nhào từ mã xa xuống, thoáng cái đã nhảy vào lòng Tiết Lăng Phong, trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp, một đôi mắt lo sợ bất an nhìn đoàn người đông đảo, lại ôm lấy Tiết Lăng Phong càng thêm chặt.

“Trang chủ.”

Đến thanh âm cũng tràn ngập sự yếu đuối hòa lẫn bất an khiến người ta trù mến.

Sự chú ý của Tiết Lăng Phong nhanh chóng bị hần lôi cuốn.

Trong đôi mắt đen sâu của Song Phi, phản chiếu bóng Tiết Lăng Phong khom lưng, kiên trì thay nam hài kia buộc lại áo bông.

Nam hài kia khoảng chừng mười lăm tuổi, giống như họ mười năm trước.

56. Chương 56

CHƯƠNG 56

Dư Phàm đứng ở một bên, thấy nam hài tử kia từ trên xe xuống, nhất thời cũng lấy làm kinh hãi. Hần gần như vô thức nhìn Song Phi đang đứng bên cạnh.

Người kia yên lặng nhìn, không nói một câu, nhưng Dư Phàm thấy ngón tay nắm kiếm của hần siết chặt lại, các đốt ngón tay đều hơi tái đi.

Dư Phàm biết lúc này hần bị đả kích lớn lao tới mức nào.

Lý Ngọc Bạch ở một bên mở miệng: “Trang chủ, ngài nhất định là đi đường mệt mỏi rồi đúng không? Muốn về phòng nghỉ ngơi trước, hay là dùng bữa tối trước?”

Tiết Lăng Phong nhìn nam hài ôm eo y không chịu buông một chút, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu An, người có đói bụng không?”

“Ta đói.” Nam hài nâng mặt, thanh âm rất nhỏ. Ở nơi xa lại này, trong sơn trang mà cậu chưa từng đặt chân tới, Tiết Lăng Phong là toàn bộ chỗ dựa của cậu.

Tiết Lăng Phong rất sẵn sàng mà xoa xoa đầu cậu, phân phó với Lý Ngọc Bạch: “Dùng bữa trước đi, đưa vào phòng ta.”

Tiếp đó lại quay đầu nhìn Dư Phàm: “Người cũng tới.”

Cuối cùng, ánh mắt của y mới đặt ở trên người Song Phi, thế nhưng chỉ là nhìn lướt qua rất nhanh, rồi liền dắt nam hài bên cạnh đi vào trong trang.

Lúc Dư Phàm dẫn Song Phi đi tới phòng Tiết Lăng Phong, không kiềm được len lén nhìn Song Phi, muốn nói chút gì đó, thế nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Cho dù là người ngoài không có quan hệ gì, hắn cũng có thể lý giải cảm thụ trong lòng Song Phi lúc này. Hắn biết nam nhân này yêu Tiết Lăng Phong tới nhường nào.

Chỉ từ việc vì Tiết Lăng Phong, chịu đựng thống khổ lớn như vậy để khôi phục võ công, là có thể thấy được. Có vài lần, hắn thấy Song Phi nhắm tới độ mồ hôi đầy đầu.

Tới phòng của Tiết Lăng Phong, rốt cuộc Dư Phàm quay đầu lại nhìn hắn: “Song Phi, nếu không muốn thì người không phải vào đâu. Ta sẽ giải thích với trang chủ.”

Song Phi thần nhiên lắc đầu, “Ta không sao.”

Nhưng chưa tiến vào phòng Tiết Lăng Phong, tiếng cười của hai người đã truyền ra, sau đó là thanh âm hiếu kỳ của nam hài tử nọ: “Món này ăn ngon, giống vị cua!”

Song Phi chỉ nghe, một cách yên lặng.

Dư Phàm gõ gõ cửa, được sự cho phép của Tiết Lăng Phong xong liền cùng Song Phi đi vào.

Hóa ra hai người đang ăn, thế nhưng nam hài cũng không ngồi ở trên ghế, mà là ghé vào trên lưng Tiết Lăng Phong, lấy tay ôm cổ y, chỉ thò đầu đưa cái miệng nhỏ nhắn ra cho Tiết Lăng Phong gấp đồ cho.

Nếu như thấy không ngon, cậu liền nhè ra ngay lập tức.

Bọn họ, hiển nhiên đã cực kỳ quen thuộc rồi, thời gian bên nhau sợ rằng không chỉ mới một hai ngày.

Tiết Lăng Phong ngẩng đầu nhìn thấy Dư Phàm và Song Phi tiến đến, liền kéo người từ trên lưng xuống. Nam hài nọ tựa hồ rất sợ người lạ, thấy có người vào, cũng lập tức không cười nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống, an tĩnh tự ăn.

Tiết Lăng Phong đi tới trước mặt họ, đầu tiên là nhìn Song Phi một chút, sau đó lại nhìn thẳng Dư Phàm: “Đây là có chuyện gì?”

“Ta xin Âu Dương đại phu giải khai huyết đạo cho ta, là ta tự nguyện làm thị vệ.” Song Phi mở miệng thay cho Dư Phàm.

“Hắn xin người để hắn làm?” Tiết Lăng Phong vẫn nhìn Dư Phàm.

“Cái này, trang chủ...” Dư Phàm đang nghĩ xem nên nói thế nào, tiếng của Song Phi lại từ đằng sau truyền tới.

“Ta cầu Dư đại nhân, ban đầu Dư đại nhân không đồng ý, không còn cách nào mới đáp ứng ta, chuyện không liên quan tới hắn.”

Cuối cùng Tiết Lăng Phong cũng dời ánh mắt lên người Song Phi, y tiến lên một bước, đưa tay kéo cổ tay hắn, cố sức đẩy hắn tới trên cửa.

Nhịp đập từng chút từng chút một từ cổ tay truyền tới ngón tay Tiết Lăng Phong, chúng nói cho y biết huyết đạo của nam nhân này đã thực sự được giải khai, hắn lại bắt đầu luyện loại võ công hại thân này.

“Sao bỗng nhiên ngươi lại có thể nói chuyện rồi?” Tiết Lăng Phong nhìn chăm chăm Song Phi, đem cổ tay áp qua đầu hắn, “Sao trước đây ngươi không nói ra được điều chết tiệt gì? Ai cho phép ngươi tự ý giải khai huyết đạo?”

Song Phi cũng nhìn y, nhưng không nói gì thêm nữa.

“Trang chủ, kỳ thực sự tình là như thế này...” Dư Phàm chen ngang, muốn giải thích, Tiết Lăng Phong quay đầu lườm hắn, khiến hắn câm miệng.

“Sao lại không nói nữa? Ân? Ta hỏi vì sao ngươi muốn giải khai huyết đạo?”

Sự tình kỳ thực rất đơn giản, đáp án cũng đơn giản như vậy.

Chính là vì muốn trở nên hữu dụng đối với y, muốn có thể ở bên giúp đỡ y.

Nếu không phải vì người đang ngồi cạnh bàn kia, Song Phi sẽ trả lời như vậy, nhưng đáp án đó hắn không có cách nào nói ra được, bởi tiền đề đã thay đổi: “Vì ta không muốn làm một phế nhân, thế nào?”

Ngữ khí khi nói khiến Tiết Lăng Phong lập tức cảm thấy cái người luôn nhẫn nhục chịu đựng này tựa hồ có chút ý tứ muốn đối kháng với y.

Y hơi nheo mắt lại, nhìn tân thị vệ của mình rồi cười một cái lãnh đạm mà tràn ngập ý cảnh cáo.

“Trang chủ, ta ăn no rồi.”

Lúc này, thanh âm yếu đuối từ bên bàn truyền tới, như là đã bị hoảng sợ.

Tiết Lăng Phong buông lỏng tay ra, đi tới bên bàn, đến giọng cũng trở nên dịu dàng: “Sao đã no rồi? Không phải ngươi rất đói sao?”

Song Phi không nhìn họ lấy một cái, đứng ở cạnh cửa, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Dư Phàm thấy thế, lập tức chấp tay cáo từ Tiết Lăng Phong: “Trang chủ, thuộc hạ không quấy rối nữa, xin cáo lui.”

Tiết Lăng Phong không đáp, để ý cũng không.

Dư Phàm nhanh chóng kéo Song Phi ra. Trên đường trở về, họ không nói thêm câu nào.

Người trong Bàn Long sơn trang đều nhanh chóng biết được rằng, bảo bối lần này Tiết Lăng Phong tìm về là một con người.

Hầu như mỗi ngày y đều ở bên bảo bối của y.

Bảo bối của y gọi là Tiểu An, không có họ, cũng giống như thị vệ tên Song Phi kia.

Người trong trang đồn rằng, Tiểu An từ Giang Nam tới, vậy nên chưa từng thấy qua băng tuyết lớn như ở phương bắc, hiểu kỳ muốn chết. Mỗi ngày Tiết Lăng Phong đều đưa cậu leo lên tuyết sơn, xem cảnh tuyết, không thì cũng dạo chơi ở thành trấn dưới chân núi.

Trong mắt người ngoài, Tiểu An này khác hẳn ảnh vệ kia của Tiết Lăng Phong, họ luôn thấy cậu cười, luôn mặc áo bông màu đỏ sẫm, giống một ngọn lửa cháy hừng hực, nhưng đáng vẻ lại thanh tú tuấn mỹ như mưa bụi Giang Nam.

Kết luận của họ chỉ có một: cậu đẹp hơn Song Phi, vẻ đẹp của con người ta quả nhiên là sơn ngoại hữu sơn. (núi cao còn có núi cao hơn đó ^^)

Đảo mắt, Tiểu An đã ở Bàn Long sơn trang nửa tháng.

Từ ban đầu xa lạ câu nệ, đến giờ đã thành tùy tiện và quen thuộc.

Cậu dọn tới ở trong hậu viện của Tiết Lăng Phong, ở trong gian phòng Song Phi đã từng ở. Cậu hoàn toàn không giống với Song Phi, cậu rất thân quen với nữ nhân của Tiết Lăng Phong, lúc không có Tiết Lăng Phong, vẫn cùng chơi đùa náo nhiệt.

Duy nhất không để ý tới cậu chính là Mộ Dung Ly.

Làm một nữ hài tử sắp được gả đi xa, điều khiến nàng khó tiếp thu nhất chính là cái thể loại ‘có mới nói cũ’ này.

Song Phi đã chuyển đến nơi khác.

Đó là một căn phòng nhỏ sau núi, ánh mặt trời đều bị những gốc linh sam to lớn ngăn trở.

Dãy nhà gỗ đó đã lâu không dùng. Góc tường bằng gỗ loang lổ mọc đầy những dấu rêu mỏng mỏng, bị băng tuyết trắng noãn bao trùm.

Trên thực tế, đây là nơi hắc tòng cùng ở với Tiết Lăng Phong.

Năm xưa khi nhị thúc của Tiết Lăng Phong còn nắm quyền, họ bị an bài ở chỗ này, cùng với vú em của Tiết Lăng Phong, ba người sống chung.

Người trong trang nhận định một việc, đó chính là nam nhân này thất sủng rồi.

Sự tình cũng tới tai Hoắc Quân, hắc chỉ tùy tiện cười nhạt một chút. Nếu người nọ đã không còn là ảnh vệ, thì vận mệnh ra sao đâu có liên quan gì tới hắc nữa.

“Trang chủ, ta đã nói mà, một ảnh vệ thực sự không có gì thú vị cả, vẫn là như này tốt hơn.”

Dư Phàm và Tiết Lăng Phong đứng chung một chỗ, nhìn Tiểu An ở trên mặt tuyết phía trước cong lưng, cúi đầu cho đám sóc bên chân ăn.

Nụ cười dịu dàng, khuôn mặt thanh tú mỹ lệ, thân ảnh như hỏa diễm đỏ, lúc nào cũng thu hút ánh mắt của người khác. Ánh mắt của Tiết Lăng Phong vẫn định tại trên người cậu không di chuyển.

Dư Phàm nói câu đó xong, trộm liếc Tiết Lăng Phong cả nửa buổi, đối phương vẫn không có phản ứng gì, tựa hồ là ngẫm đồng ý. Dư Phàm liền lý giải thành, Tiết Lăng Phong thừa nhận điểm ấy, y đã mất hứng thú với nam nhân không thích nói, không thích cười kia rồi.

Buổi tối, Dư Phàm tới nơi ở của Song Phi, hắc đang thay quần áo, chuẩn bị tới gác đêm cho Tiết Lăng Phong.

Dư Phàm tựa ở cửa, Song Phi đi tới hành lễ: “Song Phi, người biết đó, làm thị vệ, làm người của Bàn Long sơn trang, sẽ không thể rời khỏi sơn trang nửa bước.”

Song Phi gật gật, quy củ này lúc đó Dư Phàm đã nói với hắc, mà hắc cũng đã đồng ý rồi, hắc chính là ngốc nghếch như vậy vì Tiết Lăng Phong mà từ bỏ tự do mình vất vả cầu được.

“Lúc đó người đã nói sẽ không hối hận, giờ thì sao?”

Song Phi sửng sốt một chút, không nhìn Dư Phàm, ánh mắt chuyển đi. Ánh nến yếu ớt phản chiếu vào trong mắt hắc, chậm rãi lóe sáng, bỗng như là nổi lên lệ quang.

Dư Phàm thấy hắc không trả lời, cũng không ép hắc, chỉ trầm giọng nói: “Trang chủ đối tốt với Tiểu An, ngài chưa từng đối với người tốt như vậy đúng không?”

Đúng vậy, y chưa từng đối xử với mình tốt như thế.

Tất cả sự quan tâm ngẫu nhiên của y đều khiến mình cảm động không thôi, đều khiến hắc nghĩ y mà lại có thể vì hắc làm nhiều như vậy, giờ mới hay, cái này gọi là không so thì không biết.

“Nếu vậy, ta không rõ vì sao trang chủ lại thụ hình thay ta.”

Dư Phàm nhìn Song Phi, trong mắt đối phương là một mảng mê man, mà chính Dư Phàm cũng không thể trả lời vấn đề này. Có lẽ lúc đó Tiết Lăng Phong yêu hắc, giờ không yêu nữa.

Giữa hai người đó từng xảy ra điều gì, Dư Phàm cũng không biết mấy, nhưng rất hiển nhiên, trong lòng nam nhân này vẫn còn tồn tại một tia hy vọng.

“Song Phi, ta là muốn nói với người, nếu người còn muốn đi, ta có thể đồng ý cho người rời Bàn Long sơn trang.”

Song Phi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Dư Phàm, chưa từng có thị vệ có thể ra đi, giống như ảnh vệ đến chết cũng không thể rời khỏi chủ nhân.

“Thế nhưng ta có điều kiện, vào ngày người đi, nhất định phải lập lời thề, sau này không thể quay lại Bàn Long sơn trang nữa bước, người và ngài đời này kiếp này vĩnh viễn không gặp lại.”

Vừa nói xong, Dư Phàm đã nhìn ra sự khó hiểu và khiếp sợ trong Song Phi

Nhưng hắn không giải thích gì, tất cả những điều hắn làm đều là vì Bàn Long sơn trang và trang chủ. Hắn không nói với Song Phi, sau khi Tiết Lăng Phong thụ hình thay Song Phi, bởi vì bị thương quá nặng, hiện tại chỉ còn lại ba tầng công lực; giống như hắn không thể nói cho Tiết Lăng Phong biết, vì mỗi ngày có thể ở gần y hơn, có thể mỗi ngày thấy y, Song Phi quỳ trên tuyết hai ngày cầu hắn để mình làm thị vệ cho y.

Hắn nghĩ, hai người này nên xa nhau, không có lý do gì để giải thích cả, chỉ bởi vì họ ở bên nhau không thích hợp, luôn thương tổn lẫn nhau. Hắn tin tưởng số phận cũng quyết định với họ như thế, bằng không họ đã không có nhiều đau khổ như vậy.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57

Gác đêm, đó là canh giữ tại cửa nơi ở của Tiết Lăng Phong, bất kể bên trong lúc đó có người hay không, cũng không quản buổi tối lạnh thế nào.

Đứng canh quá nửa đêm, Tiết Lăng Phong mới mang theo Tiểu An cùng cười nói từ bên ngoài trở về.

Tiết Lăng Phong thấy Song Phi vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, liền đi qua hỏi thăm: “Có lạnh không?”

“Đương nhiên là lạnh rồi!” Tiểu An từ phía sau theo kịp, tùm tùm cười mở cái bao trên lưng ra, bên trong đầy những thứ cậu cùng với Tiết Lăng Phong mua ở chợ đêm.

“Ăn chút gì đó ấm ấm đi.”

Y phục của Tiểu An dù là trong đêm đông lạnh lẽo cũng có vẻ rất diêm lệ, cậu lấy từ trong túi ra hai cái bánh bao đưa tới trước mặt Song Phi, “Đây là bánh bao trong cửa hàng Vi Ứng đó nha, ta xếp hàng lâu lắm mới mua được, còn đang nóng đó, người ăn đi!”

Song Phi nhìn lướt qua, nhưng không nhận.

Thất tịch năm ngoái, Tiết Lăng Phong đưa hắn đi ăn bánh bao Vi Ứng, xếp hàng nửa canh giờ mới mua được.

Sự cảm động lúc đó, đến hôm nay ký ức vẫn còn mới mẻ, nhưng đã biến thành sự trào phúng của số phận.

“Sao không nhận hả?” Tiết Lăng Phong nhìn Song Phi, cầm lấy bánh bao trong tay Tiểu An, đưa cho thị vệ của y, “Cầm lấy.”

Song Phi không nói tiếng nào mà nhận lấy, trên mặt không có biểu cảm gì.

Tiết Lăng Phong bỗng cảm thấy khó chịu.

“Ăn, ngay bây giờ.” Mệnh lệnh lạnh như băng.

Nhưng cho đến khi hai cái bánh bao được ăn xong, Tiết Lăng Phong cũng không thấy vẻ mặt thị vệ của y có thay đổi gì.

“Ăn ngon không?” Tiểu An thấy Song Phi đỡ dần ăn hết hai cái bánh bao, vẫn cười cười nhìn hắn.

Tiết Lăng Phong thấy hai mắt Song Phi vẫn nhìn vào rừng cây yên tĩnh, thậm chí cũng không liếc nhìn hai người họ.

“Đang hỏi người đó, người câm rồi à?”

Y không thể nhìn cái vẻ mặt đậm mạc của hắn, khiến y nổi lên một luồng lửa giận vô danh.

“Chưa đủ à? Vậy ăn thêm cái nữa là được, vừa vặn ta mua ba cái về.”

Tiểu An lại đưa một cái bánh bao nữa ra, nụ cười trên mặt cậu không suy chuyển, thế nhưng hàm ý bên trong đã thay đổi.

Thấy Song Phi lại không nhận, cậu liền kéo kéo y phục của Tiết Lăng Phong, “Trang chủ, thị vệ của ngài chệ tay ta bần à?”

Tiết Lăng Phong xoa xoa đầu nam hài, nhìn thẳng vào ảnh vệ của y, “Có phải là người lại muốn tới Hình đường không hả?”

Rốt cuộc Song Phi cũng mở miệng, “Ta không muốn ăn nữa.”

Bức được người ta lên tiếng, Tiết Lăng Phong thấy ngọn lửa trong lòng được giải tỏa hơn phân nửa. Y mang theo người cùng về phòng, trở tay cài cửa lại.

Bên trong nhanh chóng truyền ra âm thanh vui cười đùa giỡn, rồi nện bị tắt đi, ngay sau đó là tiếng thổ dốc cuồng loạn của Tiết Lăng Phong và tiếng rên rỉ vong tình của nam hài.

Trong đêm đông hàn lãnh, chúng truyền tới một cách rõ ràng, đến lỗ tai một người đang đứng ở cửa.

Tới sau nửa đêm, thanh âm trong phòng dần an tĩnh xuống, một lát sau, cửa phòng bị mở, Tiểu An mặc hồng bào đi ra, trên mặt còn mang theo màu đỏ ửng sau khi tình cảm mãnh liệt rút đi.

Cậu nhìn lướt qua Song Phi, nam nhân kia vẫn đứng hờ hững nơi đó, như thể chưa từng động đậy.

Cậu biết, đó chính là nam nhân mọi người trong trang đồn đãi, từng là người Tiết Lăng Phong sủng ái nhất. Nhưng cậu chỉ biết, còn không thể nói là “đã từng”, nếu như đã không có hứng thú nữa, thì thẳng thắn không để ý nữa, nhưng Tiết Lăng Phong vẫn đang thường thường đi trêu chọc hắn, kích thích hắn, như là tiết hận.

Ban đêm rất lạnh, Tiểu An nắm chặt áo bông trên người, bỏ đi rất nhanh.

Song Phi hơi ngẩng đầu lên, ánh trăng xa vời sắp hạ xuống. Ban đêm mới là an toàn nhất, như vậy sẽ không có ai nhìn thấy lệ hắn từng rơi.

.

Mùa đông luôn rất dài rất dài, cái ***g băng tuyết như không nhìn thấy tận cùng.

Nhưng mỗi ngày Vương Tam đều ở vườn sau chăm chút hoa cỏ, chỉ là Song Phi không nhìn thấy nữa. Có lúc Vương Tam cũng sẽ nhớ tới nam nhân trầm mặc ít lời kia, nghe nói giờ hắn làm thị vệ, ông thấy cũng không tệ, dù sao cũng tốt hơn nằm dưới thân người khác.

Cảm tình của của Tiểu An đối với tuyết lại biến chuyển thành chán ghét, cậu đến từ nơi rất ấm áp, ở đây khiến cậu thấy lạnh không chịu nổi.

“Trang chủ, ta không quen ở chỗ này.”

Tiểu An ôm eo Tiết Lăng Phong, nam nhân này vừa ở trên người cậu phát tiết xong.

“Sao lại không quen?”

Tiết Lăng Phong trở mình, thỏa mãn nằm xuống, đêm nay y không hăng hái lắm, chỉ tới một lần.

“Ở đây quá lạnh, hơn nữa ngài bận rộn như vậy, rất ít có thời gian theo ta, ta thấy tịch mịch lắm. Vương Tam ta cũng không thích, lão già quá rồi, ta nói chuyện với lão thậm chí lão còn chẳng nghe rõ lắm, lúc giúp ta tắm, ta cũng luôn thấy là lạ. Ta muốn đổi người khác tới, có được không?”

“Người muốn đổi ai tới?” Tiết Lăng Phong thuận miệng hỏi một câu, con mắt chưa từng mở ra.

Tiểu An nhìn y một hồi, phóng thấp giọng: “Ta muốn đổi Song Phi, được không?”

Tiết Lăng Phong bỗng mở mắt, nhìn cậu. Tiểu An lập tức bị hù không nhẹ, kỳ thực cậu chỉ muốn thử một chút, không ngờ Tiết Lăng Phong ngược lại còn cười: “Được, người thích là tốt rồi.”

Nghe Tiết Lăng Phong nói xong, Tiểu An lập tức mặt mày rạng rỡ, Tiết Lăng Phong biết thị vệ của y lúc này hẳn là đang ở ngoài cửa gác đêm, liền gọi: “Song Phi, tiến đến.”

Ngoài cửa nửa ngày không truyền đến phản ứng.

“Song Phi!”

Tiết Lăng Phong lại gọi một tiếng, ngoài cửa vẫn không ai đáp.

Tiết Lăng Phong thấy kỳ quái, liền mặc y phục mở cửa ra xem, nhất thời liền nổi giận không nhẹ, ngoài cửa nào đâu còn bóng dáng thị vệ của y!

.

Đêm nay vẫn lạnh như trước, tuyết ngừng rồi, nhưng vẫn phủ dày trên mặt đất, từng bước chân của Song Phi in trên nền tuyết, để lại dấu vết thật sâu.

Hắn quay đầu lại, nơi ở của Tiết Lăng Phong vẫn sáng như trước, chỉ là hắn không cần nghe tiếng rên rỉ khiến kẻ khác đau đớn nữa.

Hắn lại quay đầu, dứt khoát đi sâu vào trong rừng, giờ này khắc này, dù hắn chẳng thể cầm giữ được điều gì nữa, cũng không nguyện để đối phương tàn nhẫn nhắc nhở hắn rằng, hắn chẳng còn gì, hắn chẳng là gì.

Kỳ thực, từ ngày trở thành ảnh vệ, hắn đã không còn là nương tử của Tiết Lăng Phong, bao sự xoay vần tới giờ, ngoại trừ tâm của mình ra, không còn gì là chưa thay đổi cả.

Ngồi lên tảng đá phủ rêu trong đêm tuyết rất lạnh lẽo, nhưng Song Phi chỉ tìm được một nơi như thế có thể nghỉ chân, hắn gỡ kiếm bên hông cắm vào tuyết, ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu lẳng lặng nhìn bầu trời đen kịt.

Không biết từ khi nào, hắn đã thành thói quen ngưỡng vọng trời đêm, bầu trời mênh mang sâu thẳm ẩn chứa cô độc và tịch mịch vô biên vô hạn, cũng như tâm tình của hắn lúc này, trong trời đất rộng lớn, chung quy hắn vẫn cô độc sao?

Hắn vốn tưởng Tiết Lăng Phong liệu mình thụ hình thay hắn thì sẽ cho hắn một cơ hội nữa, bắt đầu lại từ đầu, thế nhưng thẳng đến khi nam hài kia xuất hiện, Song Phi mới ý thức được, có lẽ căn bản không có cái cơ hội được bắt đầu lại lần nữa với Tiết Lăng Phong. Một phiến lá bị gió thổi rơi xuống, Song Phi mở lòng bàn tay tiếp được, chiếc lá phiêu linh, nhưng vẫn còn mình thương hại nó, còn bản thân thì sao?

(phiêu linh = rơi chậm chậm, cũng để tả sự lênh đênh, trôi dạt)

Hắn có thể bỏ đi, thực sự đã tới lúc hắn nên ra đi rồi. Đầu tháng ba là sinh nhật Tiết Lăng Phong, cũng là ngày mà mười năm trước hắn vạn dặm đi tới Bàn Long sơn trang, một đoạn tình cảm này, bắt đầu ở đó cũng kết thúc tại đó.

Sắc trời đã hơi hửng sáng, Song Phi nghĩ thầm Tiết Lăng Phong và Tiểu An hẳn là đã xong việc rồi, mình cũng nên trở về canh giữ trước cửa của họ, dù sao, hiện tại hắn cũng là một thị vệ.

Song Phi chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy phía trước truyền đến từng đợt tiếng chân gấp gáp, thậm chí, hắn còn nghe được giọng Tiết Lăng Phong.

“Lục soát cho ta! Đừng để hắn chạy!”

Tiết Lăng Phong khoác lông cừu nặng nề đứng trên tuyết, Tiểu An thì như một ngọn lửa dựa sát vào lòng y. Cậu cúi đầu buồn mắt, thần sắc không hề thoải mái, cậu nhìn ra được Tiết Lăng Phong vẫn rất quan tâm tên ảnh vệ từng làm nam sủng của y đó, nếu không sao lại hưng sư động chúng tìm kiếm hắn trong đêm.

“Trang chủ, ta ở đây.”

Song Phi tiến lên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, quỳ gối trước mặt Tiết Lăng Phong. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trầm mặc không nói gì, họ biết quan hệ giữa Tiết Lăng Phong và nam nhân này không phải chuyện đùa, vậy nên hiện tại chỉ có thể chờ chỉ thị của Tiết Lăng Phong.

“Người ở chỗ này làm gì?!”

Tiết Lăng Phong ôm Tiểu An đi tới trước mặt Song Phi, tuyết đọng dưới chân bị y giẫm thành những hố sâu.

“Xin lỗi, thuộc hạ tự tiện rời cương vị, thỉnh trang chủ thứ tội.”

Thanh âm bình tĩnh, vừa không có sự sợ hãi lại không có chút áy náy trong lời nói, Song Phi bỗng nhiên ngẩng đầu, lẳng lặng ngắm nhìn Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong sa sầm mặt nhìn hắn, một câu cũng không nói, còn Tiểu An ở trong lòng y nũng nịu: “Trang chủ, ở đây lạnh ghê hà, nếu tìm được hắn rồi, chi bằng chúng ta quay về phòng đi thôi.”

“Ừm.” Tiết Lăng Phong quần chặt áo lại cho Tiểu An, xoay người liền quay trở lại, sau khi đi vài bước, y mới quay đầu căn dặn bọn thị vệ đi theo, “Người này tự tiện rời cương vị, mang hắn về treo trên cây trước cửa phòng ta răn đe, trời sáng mới thả ra.”

Tiết Lăng Phong về tới phòng, hết cả buồn ngủ, còn Tiểu An thì mệt cực kỳ, lập tức nằm xuống ngủ cạnh y.

Bởi y đã phân phó, nên Song Phi nhanh chóng bị người dẫn về, Tiết Lăng Phong ngồi trên giường hơi xoay đầu nhìn bóng những người đó ngoài cửa sổ, y nghe thấy ngoài cửa có người nhẹ giọng lẩm nhặc, thậm chí có cả tiếng đá, đại khái mọi người đang oán giận chỉ vì mình Song Phi mà nửa đêm còn phải điều động nhân lực.

Song Phi vẫn trầm mặc như mọi khi, Tiết Lăng Phong không nghe thấy một nửa âm thanh của hắn, một lúc sau, y mới thấy có bóng người bị chậm rãi treo lên, thân thể thon dài đem chiếc bóng vừa vịn chiếu vào trên giấy cửa sổ. Tiếp đó thị vệ ngoài phòng cũng tản đi, lưu lại mình Song Phi bị treo trong sân.

Hắn đã làm sai, mình chỉ theo phép mà phạt hắn. Tiết Lăng Phong tự nhủ như thế, y nhìn cái bóng hầu như không hề có động tĩnh hay âm thanh kia lần cuối cùng, xoay người chui vào chăn.

Trời rất nhanh sáng, Tiết Lăng Phong cũng tỉnh sớm, hình như y có tâm sự, sáng sớm đã mặc y vật vào rồi ra cửa.

Song Phi đã được thả ra, chỉ là không biết bị mang đi nơi nào, có lẽ là xuống phía dưới nghỉ ngơi rồi. Tiết Lăng Phong thở dài một hơi, trong lòng lẩn lộn rồi bời.

“Người đâu, gọi Song Phi tới đây.” Tiết Lăng Phong kêu một thị vệ đến, bảo hắn đi gọi Song Phi.

Song Phi bị treo hơn nửa đêm, đang dùng nước nóng ngâm cổ tay đau đớn của mình, vẻ mặt hắn chán nản nhìn trong bồn nước dần dần có một vệt máu nhộn nhạo, cười cười xem thường, nếu như đã phiền chán mình như thế, lúc trước Tiết Lăng Phong hà tất phải thụ hình thay mình nhỉ?

Giữa lúc hắn đang miên man suy nghĩ, có một thị vệ đi vào, đối phương nói với hắn, Tiết Lăng Phong muốn gặp hắn.

“Thuộc hạ bái kiến trang chủ.”

Song phi còn chưa khôi phục hoàn toàn huyết sắc, vẻ mặt tiêu tụy mà quỳ gối trước mặt Tiết Lăng Phong, hắn không biết có phải sự nghiêm phạt tối qua còn chưa kết thúc hay không, nên sáng sớm nay sẽ tiếp tục.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi không cần làm thị vệ nữa.” Tiết Lăng Phong nói bằng lãnh, “Tiểu An cần một người hầu mới, đó là ngươi, sau này ngươi sẽ phụ trách hầu hạ Tiểu An, đừng có làm hắn không vui.”

Song Phi ngớ người, một lát vẫn không hé răng, Tiết Lăng Phong từ trên cao nhìn xuống hắn, rốt cuộc không nhịn được khế quát: “Lời ta nói, ngươi không nghe thấy sao?”

“Đã nghe thấy, thuộc hạ tuân mệnh. Giờ thuộc hạ đi giao nhận đồ đạc.”

Song Phi nhanh chóng đứng lên, sau đó lui ra ngoài, Tiết Lăng Phong thấy thần sắc hắn bình tĩnh, bỗng nhiên nhớ tới, ngay từ đầu ảnh vệ của y bất kể là vui vẻ hay thống khổ vĩnh viễn đều giấu ở sau mặt nạ, còn bây giờ, có phải đối phương đã đeo một chiếc mặt nạ khác rồi không.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58

Khi Dư Phàm thấy thủ hạ đưa Song Phi tới trả lại y vật và bội kiểm, mới biết được Tiết Lăng Phong để hắn đi làm người hầu cho Tiểu An.

Nam nhân đó lúc giao ra tất cả đồ vật của thị vệ, vẫn bình tĩnh như trước. Hắn yên lặng đưa y phục đã gấp gọn, chỉnh trang yêu bài và bội kiểm, cứ như cơ hội mà hắn chịu bao nhiêu thống khổ để cầu tới chẳng có bất cứ giá trị gì.

Có lẽ Tiết Lăng Phong thực sự không còn tình ý gì với hắn nữa, trong lòng Dư Phàm nghĩ vậy. Hắn đi tới trước mặt Song Phi, đến gần mới phát hiện ra, trong ánh mắt nam nhân này kỳ thực cất giấu sự đau xót khắc cốt ghi tâm.

“Song Phi, ta vẫn nói câu kia, bất cứ khi nào ngươi muốn đi đều có thể đi, thế nhưng đi rồi thì không cần trở về, không cần gặp lại nữa.”

Tuy rằng tất cả những dấu hiệu của Tiết Lăng Phong bây giờ cho thấy y đã di tình biệt luyện (đi yêu người khác rồi =.=), có điều Dư Phàm vẫn muốn bảo đảm vạn vô nhất thất.

Song Phi ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Dư Phàm, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Vương Tam đang ở trong sân chăm chút hoa cỏ, thì thấy người hầu của Bàn Long sơn trang đưa một người tới hậu viện. Ông tập trung tinh thần nhìn kỹ, hóa ra là Song Phi bấy lâu không gặp.

Họ không dừng lại để ý tới lão đầu, mang theo người vội vã đi tới gian phòng trước đây.

“Song Phi! Song Phi!”

Có lẽ Vương Tam rất kích động, còn chưa kịp khắc chế bản thân đã gọi người ta, ở cái tuổi của ông, có thể chạm mặt một ‘người quen’ đã không dễ dàng rồi.

Vương Tam thấy đối phương lạnh nhạt nhìn lướt qua phía bên này, nhưng giống như trước kia, biểu thị là hắn nghe thấy, có điều cũng không trả lời.

Trong lòng Vương Tam vui vẻ, đối tượng mà ông thích cùng nói chuyện phiếm lại trở về, tuy rằng mình nói cả đồng cũng không được nửa câu đáp lại, thế nhưng người nọ có một thói quen tốt mà ông rất thích, đó chính là khi người khác nói chuyện với hắn, hắn sẽ chăm chú lắng nghe.

Kỳ thực bản thân từng tuổi này, chẳng qua chỉ muốn có người nghe ông lải nhải, dù sao ông nghe người khác nói cũng sắp nghe không rõ nữa rồi.

Lúc Song Phi bị đưa vào trong phòng, Tiểu An đang buồn chán ngồi trên giường, bên ngoài băng thiên tuyết địa, đứng lên mặc y phục thôi cũng cần dùng khí.

“Các người lui hết ra đi.”

Tiểu An thấy Song Phi vào, lập tức cười vẫy lui những hạ nhân khác.

Song Phi đứng trong phòng, cách bài biện của căn phòng chưa từng thay đổi, chỉ có thêm ít hoa cỏ. Tiểu An chăm chú nhìn hắn một hồi, sau đó cười nói: “Song Phi, trông ngươi thật là đẹp, thảo nào trước đây trang chủ thích ngươi như vậy. Kỳ thực ta cũng rất thích ngươi a, nhưng hình như ngươi rất ghét ta, vì sao vậy?” (Còn phải hỏi ah??!)

Thấy Song Phi không trả lời, Tiểu An lại tự cười nói: “Có phải là ngươi khinh thường ta hay không? Hà tất? Chúng ta đều là người như nhau. Ta đoán trước đây ngươi cũng được trang chủ mua về giống như ta đúng không? Bởi vì chỉ có người như chúng ta, mới có tên không họ, để khỏi bôi bẩn mặt mũi tổ tông nhà ai cả.”

. . .

“Thế nhưng trang chủ chẳng kể cho ta chuyện của các người trước kia gì cả, Song Phi, chi bằng ngươi nói cho ta nghe đi.”

Tiểu An nói một mình nửa buổi, lại đợi một hồi lâu, cũng không thấy nam nhân trong phòng đáp gì lại, thậm chí đến dấu hiệu chuẩn bị trả lời cũng không có.

“Người đứng là không thích nói chuyện, y như họ kẻ. Quên đi, ta muốn đi tắm.”

Tiểu An đạp chân ra, từ trên giường ngồi dậy, vươn hai cánh tay trắng trẻo, nhìn chằm chằm Song Phi chờ đợi.

Song Phi nhìn cậu một cái, bước tới ôm cậu lên, đi qua một đoạn tuyết ngắn, đến ôn tuyền nhỏ sau phòng, thả người vào trong đó.

Được ngâm vào nước nóng, Tiểu An mới thở nhẹ ra, nơi này thực sự lạnh không chịu nổi, cậu quay đầu lại nhìn nam nhân bên bờ vẫn không nhúc nhích, bỗng nhiên xoay người ôm lấy cổ hắn.

“Lạnh chết mất, người mau xuống đây, giúp ta chà lưng!”

Thân thể ướt sũng của Tiểu An bám vào Song Phi, nhanh chóng làm y phục đối phương bị ẩm ướt.

“Buông tay.”

Cuối cùng Tiểu An cũng nghe thấy nam nhân này mở miệng.

“Ta không buông! Ta muốn chà lưng!!!”

Tiểu An càng thêm sòng chét ôm chặt lấy cổ đối phương không buông, toàn bộ thân thể đều cố sức áp sát vào.

Song Phi nhìn thiếu niên ôm chặt lấy hắn, bỗng nhiên dưới tay dùng sức.

“A a!!! A —— đau, đau...”

Tiểu An hét rầm lên, chút khí lực cón con của cậu sao có thể là đối thủ của một nam nhân, hai tay nhanh chóng bị bóp tới đau đớn, tiếp đó cả người bị kéo thẳng xuống, ném vào trong nước.

Thiếu niên ngửa mặt chìm vào trong nước, uống phải mấy ngụm nước, may là cái ao không sâu, cậu sờ soạng ho vài cái, rốt cuộc miễn cưỡng bò được từ dưới nước lên.

Không đợi cậu mở miệng khóc, đã thấy Tiết Lăng Phong đứng ở bên bờ, y không nhìn cậu, mà là đẩy ngã nam nhân kia lên một thân cây.

“Trang —— “

Tiểu An vừa định gọi, đã thấy Tiết Lăng Phong giáng một cái tát xuống Song Phi, lực đạo không nhẹ, nhân thân cũng hung ác độc địa, so với trang chủ ăn nói dịu dàng mà ngày thường cậu thấy cứ như là hai người, khiến cậu sững sốt.

Cậu còn chưa có sững sốt xong, đối phương đã giáng xuống cái tát thứ hai.

“Nghe nói người còn muốn chạy? Hừm?”

Tiết Lăng Phong nhìn chằm chằm Song Phi, trên mặt lộ ra tiểu ý lạnh lùng.

“Ta không có...”

Hắn còn chưa dứt lời, lại một cái bạt tai đánh tới.

“Nói dối, người ngoại trừ nói dối thì còn có thể làm gì? Há?” Nụ cười của Tiết Lăng Phong lạnh thêm, cuối cùng thu liễm lại bên môi, “Ta sớm đã nói với người, còn muốn chạy? Người đừng mơ! Người không nhớ rõ nữa à?”

“Thuộc hạ nhớ rõ.”

Vài giọt máu rơi xuống tuyết, Song Phi mới biết được đã bị đánh chảy máu, bởi vì toàn bộ miệng hắn đã tê dại rồi, một chút vị đạo cũng không cảm giác được. Khi Tiết Lăng Phong đánh hắn, tới giờ chưa từng lưu tình.

“Vậy thì tốt.” Ánh mắt Tiết Lăng Phong lạnh lùng, nhìn Song Phi giơ tay lau vết máu bên khóe miệng, bỗng nhiên cười băng lãnh.

‘Chát!’, lại một cái tát khác, uống công lau đi giọt máu vừa rồi. Song Phi dứt khoát đứng yên, để y đánh cho đã tay. Nhưng Tiết Lăng Phong lại không đánh nữa, cười lạnh nói: “Đây là đánh thay Tiểu An, vừa rồi ngươi làm gì? Nếu ngươi không muốn làm người hầu, thì cứ thành thật nói cho ta biết, đừng có ở đây bằng mặt mà không bằng lòng!”

Y lại tiến tới gần hắn hơn một chút, đến bên cạnh cổ hắn, như là muốn hôn hắn, nhưng chỉ là tiếp tục nói rằng: “Ngươi đừng có trở nên giống những người khác, ta không thích.”

Song Phi mím môi không hé răng, thực ra hắn không thể chịu đựng sự đụng chạm của người lạ, thói quen huấn luyện mười năm đã không bị hắn khổng chế, mà là tùy thời tùy chỗ tự động sản sinh phản xạ, dù là Tiết Lăng Phong đánh chết hắn, lần sau hắn vẫn sẽ túm người xuống ném vào trong nước.

Tiểu An đứng trong nước, vẫn còn ngơ người, thấy Tiết Lăng Phong đi về phía mình, cậu bắt đầu không khỏi sợ hãi, thở tử hổ bi, vừa rồi cậu tận mắt thấy số phận của một nam nhân thất sủng. Tuy rằng cách khá xa, không nghe rõ họ nói gì, thế nhưng tư thế như vậy, khiến người ngoài như cậu cũng thấy sợ hãi trong lòng.

Một ngày kia, khó bảo toàn người bị đánh sẽ không phải là cậu.

“Tiểu An, tắm xong chưa? Có muốn ta ôm ngươi vào nhà không? Bên ngoài lạnh lắm nhỉ.”

Tiết Lăng Phong ngồi xổm xuống bên hồ, giờ ánh mắt đã ôn nhu, ngữ khí đã hòa ái.

“Trang chủ —— “

Niên thiếu nhu thuận mà khiếp đảm tựa sát tới, ngã vào lòng nam nhân, thấp giọng nói: “Song Phi khi dễ ta.”

“Ta biết, vừa rồi ta đã giáo huấn hắn rồi.” Tiết Lăng Phong xoa đầu Tiểu An, “Sau này hắn sẽ không dám nữa, có điều ngươi cũng không nên tùy tiện chạm vào hắn.”

“Ừm.”

Thiếu niên nhỏ giọng đáp ứng, ôm lấy cổ Tiết Lăng Phong. Cậu thấy nam nhân kia còn đứng dưới tàng cây, cúi đầu lau vết máu không ngừng chảy bên khóe miệng.

Tối bữa tối, đương nhiên là Tiết Lăng Phong cùng ăn với Tiểu An, Song Phi được cho phép về ăn. Hắn rót đầy chén cho hai người, đặt ấm trà trong tay lên bàn, thỉnh an Tiết Lăng Phong, sau đó lui ra ngoài phòng.

Hiện tại hắn ở một mình, cơm nước là tự làm, hắn thích làm đơn giản thôi, thích làm những thứ có thể không cần dùng đũa gắp.

Trên đường trở về, hắn chạm mặt Dư Phàm.

Dư Phàm phải tới hình đường, lĩnh mười lăm trượng, thủ hạ đang dìu hắn về phòng, hắn chỉ mặc một bộ áo lót trắng, y phục đã bị thấm máu loang lổ.

“Dư đại nhân.”

Song Phi thấy hắn như vậy, lấy làm kinh hãi.

Dư Phàm ngẩng đầu, thấy là Song Phi, liền sai thuộc hạ dìu hắn đi tới.

“Trang chủ biết chuyện ta nói với ngươi rồi.” Hắn đi thẳng vào vấn đề, “Ta cũng không biết là ai truyền những lời đó tới tai ngài.”

“Xin lỗi.” Song Phi chỉ có thể nói lời này.

Dư Phàm nhìn vết tích bị đánh trên mặt Song Phi, lắc đầu, “Lời nói của ta, vẫn còn giữ chắc. Nếu như ngươi quyết định xong, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi.”

Sau khi về phòng, cơm tối chỉ là hai đĩa rau đơn giản. Song Phi đang chuẩn bị ngồi xuống ăn thì bóng Mộ Dung Ly nhanh chóng chạy từ cửa vào.

Nàng dễ dàng lấy được đĩa bát từ trong chạn ra, sau đó lấy cho mình ít thức ăn, rồi chạy tới trước bàn cơm, thản nhiên ngồi xuống.

“Đúng là đồ người làm ăn vẫn ngon hơn.”

Song Phi liếc nhìn nàng một cái. Từ sau khi chuyển tới đây, tiểu cô nương này thường xuyên chạy tới, nàng là một người hoạt bát hướng ngoại, không còn cái quy định ‘Cấm vào phòng Song Phi’ như khi còn ở hậu viện của Tiết Lăng Phong, nàng nhanh chóng trở nên thân quen với người nọ.

“Ta làm thêm cho người ăn.”

Nếu không phải ăn một mình, thì cơm nước không thể tùy tiện như vậy.

Mộ Dung Ly lộ ra một nụ cười hoạt bát.

Lúc Song Phi đang làm cơm, nàng liền tới gần.

“Hôm nay ta lén thấy trang chủ lại đánh người, sao vậy?”

Song Phi cúi đầu thái thức ăn, vẫn không ngừng, “Đương nhiên là bởi vì ta có lỗi.”

“Có phải là bởi vì tên Tiểu An kia không?”

Khi Mộ Dung Ly nhắc tới tên của thiếu niên kia, ngữ khí thường trở nên rất oán giận, tràn ngập sự đồng tình với ‘kẻ yếu’.

“Cũng không hẳn.” Song Phi bỏ thìa thái sợi vào nồi, Mộ Dung Ly nhanh chóng ngửi thấy mùi thơm ngon lành.

“Song Phi, một ngày nào đó Lăng Phong ca ca sẽ lại đối tốt với người.” Nàng ngồi xuống cạnh hồ chứa củi, tay chống cằm, “Thật đấy, huynh ấy sẽ như thế.”

Song Phi quay đầu nhìn nàng một cái, cười nhàn nhạt.

“Sau sinh nhật của Lăng Phong ca ca là ta phải đi rồi.” Ánh mắt Mộ Dung Ly rơi xuống ánh lửa đang cháy, “Ta sắp thành thân rồi, cũng không được gặp người nữa, người sẽ tới thăm ta chứ?”

“Sẽ không.” Song Phi tiếp tục nấu ăn, không quay đầu lại.

Mộ Dung Ly có chút thất vọng, nhưng không truy hỏi vì sao, bởi nàng biết nhiều khi nam nhân này sẽ không giải thích.

“Chàng sẽ đến, vào bữa tiệc chúc mừng sinh nhật Lăng Phong ca ca, người sẽ đi nhìn giúp ta nhé! Ta đã thấy bức họa của chàng rồi, cũng được lắm, tuy rằng không đẹp như người, nhưng Lăng Phong ca ca nói về ngoài của nam nhân không quan trọng.”

Mộ Dung Ly kể về người đính hôn mình chưa gặp bao giờ, mặt hơi đỏ lên, có chút hưng phấn, “Người đi nhìn một cái dùm ta, sau đó nói cho ta biết trông chàng có giống như trên bức họa không.”

“Ừm.” Song Phi khẽ lên tiếng.

Mộ Dung Ly cười xấu hổ. Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy mái tóc đen bóng phủ trên lưng Song Phi, lại bắt đầu không nhịn được muốn giơ tay ra nắm, thế nhưng rốt cuộc vẫn không làm, nàng hiểu hẳn, biết hẳn không thích bị người khác chạm vào.

Không biết sinh nhật nên tặng gì cho y, Song Phi thấy mình gần đây hay bắt giắc đồ ra, hẳn muốn tặng gì đó cho y, làm cho y có thể nhớ kỹ mình.

Bởi vì sau đó, hẳn sẽ ra đi, cả đời này họ cũng sẽ không gặp lại.

Hắn chỉ muốn làm cho y có thể nhớ kỹ mình hơn một chút, bởi vì hắn nghĩ mình đã giao phó cả đời vì y, y nên nhớ, yêu cầu này không quá đáng đâu nhỉ.

Chỉ thế thôi, hẳn liền có thể tự nhủ mình không sống uống cuộc đời này. Hẳn ở lại trong trí nhớ của người khác, không giống những ảnh vẽ kia, vô thanh vô tức, chết trong cô đơn.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59

Ngày nối tiếp ngày, sinh nhật của Tiết Lăng Phong càng lúc càng gần, trong trang trên dưới đều đang chuẩn bị lễ mừng, khí trời đã nhanh chóng ấm lại.

Đám nữ tử cả ngày nhàn nhã này đều đang chuẩn bị lễ vật của riêng mình dành cho nam nhân, không có việc gì thì liền lấy ra khoe khoang học hỏi lẫn nhau.

Tiểu An cũng đã chuẩn bị xong. Cậu đem tiền Tiết Lăng Phong cho chạy xuống khu chợ dưới núi mua một cái chuỗi kiếm chế tạo tinh xảo, bên dưới đồ đằng (hoa văn) cầu phúc có lưu tô đỏ thắm rủ xuống, bên trong có những đường mảnh quần quýt bằng vàng bạc, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

(Ở đuôi kiếm hay treo mấy sợi tua rua giống ở ngọc bội hay chuỗi 1 số đồ vật ý, mah ghi là tua rua nghe hơi buồn cười nên để nguyên là ‘lưu tô’)

Chỉ có Song Phi không chuẩn bị gì cả.

Hắn không có tiền, lại còn không có thời gian. Toàn bộ tinh lực của hắn đều bị dồn vào việc học tập làm thế nào để trở thành một người hầu tốt, Tiết Lăng Phong luôn ở một bên nhìn, làm không tốt liền bị phạt.

Phạt cũng không nặng, chính là quỳ thôi, xử phạt như thế đối với hắn mà nói là phải chịu đựng nhẹ nhất.

Tựa hồ Tiết Lăng Phong cũng không có dự định giáo huấn hắn bằng hình phạt, y bắt hắn quỳ, quỳ dưới đất ở ngay cạnh, nhìn mình chơi cờ, vẽ tranh với Tiểu An, để Tiểu An làm nũng trong lòng mình, hai người vừa cười vừa đùa.

Y chính là muốn cho hắn biết, tình yêu của Tiết Lăng Phong y dụ dỗ mê người tới mức nào, còn hắn đã đánh mất nó.

Tới đầu tháng ba, chỉ còn cách sinh nhật Tiết Lăng Phong có hai ngày, yến đường (phòng để tổ chức tiệc) trong trang đều đã được bố trí thỏa đáng, bàn ghế và xà nhà đều được trang trí lụa màu, nền để thấp cũng được đổi thành màu đỏ.

Bởi gió xuân đã thổi tới nơi rừng núi, vậy nên Tiểu An nằng nặc đòi được chơi đùa.

Nơi họ ở không có tập tục thả diều, thế nhưng Tiểu An muốn chơi, Tiết Lăng Phong liền sai Song Phi đi với cậu xuống chợ tìm xem có bán diều hay không.

Hai người gần như ở dưới núi cả một ngày, sau khi mặt trời hạ xuống rất lâu mới trở về.

Rốt cuộc tìm được một cái diều, Tiểu An hay xuống núi đương nhiên không hề tiết kiệm, tiêu hết sạch tiền, lúc họ trở về, tay Song Phi ôm đầy đồ.

Đồ ăn, đồ chơi và quần áo, bất kể mua bao nhiêu thứ đều na ná nhau, như là y phục mỗi lần mua về đều có màu đỏ.

Lúc về tới nơi, Tiết Lăng Phong đã chờ trong phòng, Tiểu An thấy y ngồi bên bàn, vội vàng nhảy vào lòng y, cười rất hài lòng.

“Hắn có làm người phạt ý không?”

Tiết Lăng Phong ôm Tiểu An, chỉ vào Song Phi hỏi.

“Không có đâu, có điều hắn toàn im thin thít, rất không thú vị!” Tiểu An ngoan ngoãn đặt đầu trên vai Tiết Lăng Phong, ôm cổ y, nhẹ nhàng lắc lư thân thể.

Tiết Lăng Phong ngược mắt nhìn Song Phi đang đứng trong góc tường một chút, “Nếu không có gì thì người để lại đồ rồi về đi.”

Song Phi khom người, đặt đồ mua về sang một bên, hấn lại mặc bộ trường sam màu thiên thanh đỏ, sắc màu nhàn nhạt, nhạt như biểu tình trên mặt hấn lúc này.

Tiết Lăng Phong nhìn vẻ mặt hấn lãnh đạm, lại thấy khó chịu, y nhíu mày, trách mắng nam nhân đang bày đồ đạc xuống bên tường: “Đừng rề rà nữa, xếp đồ cũng phải lâu như vậy sao, có thấy phiền không hả? Sau khi người về quỳ một canh giờ, nghe không?”

“Nghe thấy rồi.”

Song Phi sắp xếp xong, liền nhanh chóng rời đi. Nhớ rõ lần trước bị phạt quỳ là bởi vì động tác của hấn quá nhanh không dọn xong, lần này lại là quá chậm, hình như vĩnh viễn hấn không thể khiến cho nam nhân cao cao tại thượng kia thỏa mãn.

Một mình trở lại căn nhà gỗ nhỏ tại núi bắc, lúc đó Song Phi thấy rêu xanh đang đón ánh trăng tại góc tường lại nhiều thêm. Chúng nó vừa đề tiện lại vừa ngoan cường, rõ ràng là mấy ngày trước hấn mới thanh lý một lần.

Hiện tại hấn đặc biệt ghét chúng, tựa như hấn ghét tình cảm mình dành cho Tiết Lăng Phong vừa thấp hèn lại vừa ương ngạnh. Hấn cũng không nhớ rõ là bắt đầu từ lúc nào, hấn cảm thấy chán ghét mình cứ giữ chặt lấy tất cả, nhưng lại không có cách nào thoát khỏi.

Sau khi vào nhà, Song Phi điểm nến lên, thế nhưng không quỳ. Hấn không còn ngốc như trước, không muốn làm những việc mình không thích nữa.

Tuy rằng mùa xuân sắp tới, nhưng thường vẫn còn những trận rét tháng ba bất ngờ hay là những đêm lạnh lẽo khi hai mùa giao nhau. Song Phi nghĩ tối nay hơi lạnh, vậy nên cũng đốt cả lò sưởi lên.

Hấn cầm chiếc dao khắc trên bàn lên, yên lặng ngồi xuống bên cạnh lò sưởi.

Trong một góc lò sưởi đặt một cái tượng gỗ, dáng vẻ mơ hồ nhận ra là một con khỉ con. Song Phi lấy ra, lại chậm rãi khắc gọt, chỉ vào ban đêm hấn mới có chút thời gian để hoàn thành nó.

Khi giờ tỵ sắp qua, thì một người tới căn nhà gỗ, là Nhị hộ pháp Dư Phàm.

Sau khi bị Tiết Lăng Phong đánh, trước mặt người khác hấn không lui tới với nam nhân này, nếu có việc, hấn sẽ chọn đêm hôm khuya khoắt để tới. Dù sao nhiều năm qua, nam nhân trong phòng nhỏ nọ cũng đã quen ngủ rất ít.

Khi Dư Phàm tới, quả nhiên đèn bên trong còn chưa tắt.

Sau khi vào, hấn thấy Song Phi đang ngồi đối diện với lò sưởi, cầm trong tay tượng gỗ kia, trên mặt đất đã có một lớp vụn gỗ mỏng.

“Mai là sinh nhật trang chủ rồi, sợ rằng người không làm xong đâu.”

Dư Phàm tới bên cạnh lò sưởi, nhìn lướt qua tượng gỗ trong tay nam nhân.

“Cũng không quan trọng, làm không xong thì không tặng, ta nghĩ hấn cũng không quan tâm.”

Nam nhân dùng dao nhỏ nhẹ nhàng nạo vài cái một bên mắt của con khỉ, tuy rằng chưa tô màu, thế nhưng đã phác ra được phần cơ linh và bướng bỉnh hàm chứa trong ánh mắt đó.

“Đẹp lắm.” Dư Phàm khen ngợi con khỉ gỗ còn sơ sài một câu.

Nam nhân cúi đầu khắc con mắt bên kia, không đáp lại.

Dư Phàm vòng ra đứng trước lò sưởi, nhìn ánh lửa màu cam in dấu trên gương mặt trẻ tuổi của đối phương, hấn nhìn ra được người kia đang cố gắng chế sự thống khổ trong lòng, nhưng con khỉ trong tay xem ra lại vừa hớn hờ vừa hạnh phúc.

“Cái này cho người, ra ngoài rồi có nhiều thứ cần tiền lắm. Số tiền này cũng không nhiều, chỉ mười lượng bạc thôi, nếu như lấy hơn nữa ở phòng thu chi, ta sợ trang chủ sẽ sinh nghi.”

Dư Phàm lấy ra một bọc nhỏ, bên trong là mười lượng bạc, đưa tới trước mặt Song Phi.

Đối phương nhìn thoáng qua, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Người cầm đi, ở trong trang nhiều năm như vậy, những thứ này cũng là người nên được.”

Dư Phàm lại đẩy cái bọc ra trước một chút, đối phương tuy không nhận, nhưng cũng không cự tuyệt nữa, hắn liền đặt cái bọc ở bên cạnh.

“Người thấy đi vào lúc sinh nhật của trang chủ thì thế nào?”

Dư Phàm quyết định đêm nay mạo hiểm nói thêm mấy câu với người này, dù sao cũng sắp không được gặp nữa rồi, tuy hắn cũng như những người khác, khinh thường người làm ảnh vệ, nhưng ảnh vệ này là một người có thể khiến Tiết Lăng Phong dần vật ra nhiều chuyện như vậy, cũng có thể nói là ‘không giống bình thường’.

Hơn nữa, tình yêu của hắn có thể sâu như vậy, Dư Phàm vẫn rất kính nể hắn ở điểm này.

“Ta nghĩ mấy ngày nay trang chủ nhiều việc, không có thời gian để quản những việc vặt vãnh như ta, ta đi, hắn là hắn sẽ không nhanh chóng phát hiện ra được.”

Song Phi dậm mặ nói một câu, Dư Phàm gật đầu, chúc mừng sinh nhật kỳ thực chỉ là mượn cớ, chủ yếu chính là mời một vài người quan trọng tới, nói mấy mồi làm ăn. Vậy nên hàng năm, tiệc sinh nhật của Tiết Lăng Phong đều phải duy trì liên tục ba ngày, người tới rất nhiều, liên quan đến mọi mặt làm ăn của Bàn Long sơn trang.

Huống hồ lần này vị hôn phu tương lai của Mộ Dung Ly cũng tới, vậy nên dịp này sẽ càng thêm náo nhiệt.

Dư Phàm lại hỏi: “Người xác định là đi vào buổi tối sinh nhật sao? Ta sẽ sai người chuẩn bị ngựa cho tốt từ sớm.”

Qua hồi lâu nam nhân bên lò sưởi mới nói “Cảm ơn”, thanh âm đã thấp tới không thể nghe thấy.

“Vậy ta đi đây.”

Dư Phàm cũng không dám nấn ná lâu, nhanh chóng đi về phía cửa. Lúc này phía sau hắn lại đột nhiên truyền tới một thanh âm:

“Sau khi ta đi phải bao lâu mới có thể quên hắn? Sẽ rất nhanh đúng không?”

Dư Phàm quay đầu, thấy đối phương đã xoay người lại nhìn mình, không ngờ lại đang khóc. Trong nháy mắt Dư Phàm nghẹn lời, không biết nên trả lời thế nào cho tốt.

“Xin lỗi.”

Nhưng đối phương nhanh chóng rút lại lời, tiếp tục ngồi xuống bên lò sưởi, lại cúi đầu đeo gọt con khỉ gỗ.

Hắn hỏi như vậy, chỉ là bởi vì thực sự không chịu được nữa. Hắn không biết tình cảm này còn bồi hồi trong lòng hắn bao lâu nữa, hắn hận không thể giống như Tiết Lăng Phong quên đi mọi chuyện, sau đó làm lại cuộc đời một lần nữa. Như vậy, hắn sẽ không cần phải nhìn Tiết Lăng Phong ôm người khác rồi đau đớn thấu tim, lại còn phải giả vờ bình tĩnh vì chút tôn nghiêm ít tới đáng thương còn sót lại.

“Ta nghĩ sẽ nhanh thôi, dù sao sau này người cũng không gặp hắn nữa, gặp gỡ những người khác, sẽ quên đi rất nhanh.”

Dư Phàm cũng là dựa theo kinh nghiệm của người khác mà nói với hắn như thế, nói vậy rồi đối phương cũng không đáp lại, chỉ từng chút từng chút một không ngừng động tác điêu khắc nơi tay.

Vậy là được rồi, như vậy cũng rất được rồi. Song Phi thầm nhủ như vậy, không bao giờ phải yêu y nữa là được rồi.

.

Sáng hôm sau, Tiết Lăng Phong đưa Tiểu An tới một khu đất trống trong núi chơi đùa.

Song Phi đương nhiên là phải quỳ một bên, bởi sáng sớm Tiểu An phát hiện dây điều bị đứt, có lẽ là do hôm qua mưa nhiều đồ quá, khi cầm lại không chú ý, nên không cẩn thận bị đứt.

Tuy rằng sợi dây dễ dàng được nối lại, nhưng không thể miễn quỳ.

Dư Phàm vừa lúc đi ngang qua, thấy Tiết Lăng Phong lại mang theo nam hài tử kia chơi vui vẻ, còn nam nhân nọ thì đang yên lặng quỳ một bên, hẩn lẳng lẳng nhìn họ, mặc cho Tiết Lăng Phong nhục nhã cùng thương tổn hẩn xong lại hạnh phúc bên người khác khắc sâu vào lòng hẩn.

Dư Phàm thấy Tiết Lăng Phong đang chơi đùa vui vẻ, có lẽ y còn chưa biết không lâu nữa sẽ không còn được thấy Song Phi, có điều Dư Phàm nghĩ có lẽ không hề gì với y cả, từ góc nhìn của Dư Phàm, hẩn nghĩ Tiết Lăng Phong đã không còn tình cảm gì với ảnh vệ kia nữa, chỉ bất quá là một người còn chưa từ bỏ được mà thôi.

Khi Dư Phàm đi qua bên cạnh Song Phi, thậm chí không liếc hẩn một cái, để tránh khiến Tiết Lăng Phong hoài nghi và bất mãn, mà đối phương cũng không ngẩng đầu nhìn hẩn.

Tối buổi chiều, hai người chơi mệt liền về phòng chơi cờ, nghỉ ngơi. Bởi vì sắp tới Tiết Lăng Phong phải bận rộn ba ngày, vậy nên Tiểu An muốn trước sinh nhật y dành thêm thời gian ở bên cậu.

Song Phi đứng một bên, thêm trà thêm nước cho họ.

“Đúng rồi, trang chủ, hôm qua ở trên phố ta mua trà mới, có muốn cùng thử xem hay không?”

“Ân.” Tiết Lăng Phong đáp một câu nhàn nhạt, con mắt nhìn bàn cờ, thoạt nhìn như đang chăm chú tự hỏi bước tiếp theo đi như thế nào.

Kỳ thực y đang tự hỏi, làm thế nào để thua giấu diếm vết tích, bởi vì y thắng, Tiểu An tất nhiên sẽ quán lấy y đòi chơi tiếp, nếu như y thua quá ngu ngốc, Tiểu An sẽ lại bởi vì y cố tình né tránh mà làm âm lên.

Nếu như cũng không phải bởi vì...

Tiết Lăng Phong bỗng ngẩng đầu, bất mãn nhìn lướt qua Song Phi.

Song Phi thấy y nhìn mình như vậy, không biết lại đắc tội y điểm nào, liền lập tức quỳ xuống.

“Song Phi, người làm gì đó?” Tiểu An thấy hẩn lại quỳ, liền cười nói: “Đứng lên lấy trà ta mua hôm qua ra pha đi.”

Song Phi lại nhìn Tiết Lăng Phong một chút, đối phương không nhìn hẩn nữa, đang nhìn chăm chăm bàn cờ ngậy người, hẩn liền đứng lên, tới gần tủ lấy trà hôm qua mua.

Chờ nước sôi, pha xong trà, lại chờ trà nguội tới độ có thể uống được, Tiết Lăng Phong đã phải đi, chiều y còn có việc, phải đi thương lượng với Lý Ngọc Bạch một chuyện cuối cùng của yến khách sinh nhật.

“Trang chủ, ngài uống một chén rồi hẵng đi! Người ta cố ý pha cho ngài uống mà.” Tiểu An thấy Tiết Lăng Phong phải đi, liền lôi kéo y nhất định phải uống xong.

Tiểu An lại nói với Song Phi: “Người cũng ném thử đi, quỳ cả buổi sáng chắc cũng mệt rồi nhỉ.”

Song Phi liền uống, miễn cho lại tới tai Tiết Lăng Phong.

Sau khi Tiết Lăng Phong đi, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Tiểu An nghiêng đầu chống tay, cười tủm tỉm nhìn nam nhân ngồi đối diện gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Cậu nhìn hẩn một lúc, bỗng nhiên đứng lên, đi qua ôm lấy hẩn, ngồi trên đùi hẩn, sau đó ôm lấy cổ hẩn. Cậu thấy đôi mắt nhàn nhạt của hẩn chuyển động, nhìn mình, lộ ra chút mờ mịt, nhưng cũng không đẩy ra.

Tiểu An nở một nụ cười xán lạn, cậu biết là thuốc cậu thả trong trà bắt đầu có tác dụng rồi.

“Song Phi, ta thích người.” Tiểu An ôm lấy vai nam nhân, hôn nhẹ vào vành tai hẩn.

“Thật sao?” Nam nhân ngơ ngác đáp lại, cũng ôm lấy người trước mắt.

“Ân, thật sự, hôn ta đi.” Tiểu An cởi y phục của mình, lộ ra ngực trần trắng nõn, sau đó thỏa mãn nhìn thấy nam nhân hôn lên đó cẩn thận mà thành kính, rồi trầm mê trong đó không thể tự thoát ra được.

Trên đường Tiết Lăng Phong đi tìm Lý Ngọc Bạch, bỗng thấy trong người có một luồng khô nóng, y không rõ mình bị làm sao. Trong đầu y đột nhiên hiện ra hình ảnh Song Phi ***, đang nằm sấp trên giường, hai chân mở ra chờ y xâm phạm. Động khẩu phía sau hé mở, màu sắc càng lúc càng trở nên tiên diễm, đang khát vọng y xô xuyên qua.

Kỳ quái, Tiết Lăng Phong thấy rất bất thường, y không chế bản thân không nghĩ tới những thứ đó nữa, nhưng trong đầu lại càng lúc càng hiện ra nhiều hình ảnh y cùng với Song Phi, có những hình ảnh thậm chí là y tưởng tượng ra, bởi vì Song Phi chưa từng làm tư thế *** đang như thế.

Lẽ nào y bị hạ được?

Thế nhưng Tiết Lăng Phong lại không thấy thế, lúc này hai mắt y không vẫn đỏ, cũng không có cái dáng vẻ miệng thở hổn hển, gặp ai là sẽ bò lên người người đó, chỉ là y bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lúc y làm tình với nam nhân nọ, bỗng nhiên muốn thử lại lần nữa.

Tuy không có dục vọng quá cường liệt, thế nhưng Tiết Lăng Phong vẫn quyết định không miễn cưỡng khắc chế, quả thực lâu rồi y không hưởng dụng hần, từ sau khi hần bị dục vọng ghê tởm của kẻ khác làm qua, thì trong lòng y có một loại cảm giác ngại hần bản. Lần này y vẫn không muốn đi vào, nhưng muốn phát tiết ở trong miệng đối phương tới khi thỏa mãn mới được.

(aaa cái suy nghĩ thối nát gì thế này :-w)

Dù sao thời gian cũng còn sớm, Tiết Lăng Phong lại vòng trở về tìm ảnh vệ của y. Y đã nghĩ rồi, sẽ đem hần quay về nhà gỗ rồi làm là được, chỗ đó cũng không xa nơi ở của Lý Ngọc Bạch, muốn chơi đùa mấy lần cũng được.

“Phong Phong, người thực sự thích ta sao? Ta không tin, người toàn tổn thương ta.”

Nam nhân đang gắt gao ôm thiếu niên vào ngực, vừa hôn cậu, vừa thấp giọng lẩm bẩm.

“Đương nhiên là thích.” Tiểu An ôm đầu nam nhân, khoe miệng dẫn ra một nụ cười đắc ý.

“Ừm.” Nam nhân khẽ lên tiếng, ôm đối phương càng chặt hơn.

Thế nhưng bỗng nhiên, ‘Phong Phong’ trong lòng hần bắt đầu liều mạng giãy dụa, còn vừa khóc vừa gào, hần cho rằng mình làm cậu đau, liền vội vã buông cậu ra.

‘Phong Phong’ lập tức chạy ra khỏi lòng hần, sau đó, trên mặt hần trúng một cái tát bồng rât, lực đạo to lớn, khiến hần lập tức té lăn dưới đất.

“Tiện nhân! Đồ dê tiện không biết xấu hổ!”

Tiết Lăng Phong hung hăng đá nam nhân đang cuộn mình dưới đất, Tiểu An thì nắm chặt ống tay áo y, khóc tới chết đi sống lại, “Trang chủ, sao hần có thể khi dễ ta như vậy?”

Tiết Lăng Phong quay đầu liếc nhìn Tiểu An, rồi lại chán ghét đẩy cậu ra, hết sức chuyên chú vừa đánh vừa mắng người dưới chân, y vừa vào cửa đã thấy một màn như vậy, gần như bức y phát điên lên.

Y thấy hần lại ôm ấp người khác, trong đầu y liền hồi tưởng lại một màn trong động mà từ đó tới nay y không hề muốn nhớ lại, có phải là trời sinh hần đã thấp hèn như thế không? Phải có người liên tục làm thì mới có thể khiến hần an phận một chút?

“Tiện nhân! Tiện nhân! Tiện nhân chết tiệt!” Tiết Lăng Phong đá xong, lại vung tay dùng sức mà đánh, Song Phi ôm đầu, cuộn tròn trên mặt đất, không dám né tránh, nhưng lại nài nỉ: “Phong Phong, người đừng đánh ta, người đừng đánh ta như vậy.”

“Người nói cái gì? Người gọi cái gì?” Tiết Lăng Phong dùng một tay nhấc người lên, hung hăng tát mấy cái, “Ai cho phép người gọi như thế?!”

Song Phi bị tát mạnh mấy cái, lúc này hần mới chậm rãi nhìn rõ, nam nhân diện mục dữ tợn trước mắt là Tiết Lăng Phong. Hần thấy thật kỳ quái, vừa rồi sao mình như là nằm mơ. Hần mơ thấy Tiết Lăng Phong, vẫn là đáng đáp mười lăm tuổi, ôm đầu của hần, nói rất thích hần, còn hần thì hài lòng như vậy, cố sức hôn y.

Sao bỗng nhiên hấn lại nằm mơ?

Hắn nhìn Tiểu An quần áo mất trật tự đang đứng ở một bên, cùng với một chút tiểu ý chôn sâu bên khóe môi, mới hiểu ra.

“Tiện nhân, người thật đúng là ai cũng dám cùng làm, đến người của ta cũng dám động? Người mượn gan ai hả?!”

Cái tát của Tiết Lăng Phong vừa nhanh lại mạnh, hắn nhanh chóng bị tát hơn chục cái, cảm giác đến đầu lưỡi cũng sưng lên.

“Ta không có, không... thà (là)... Ta...” Hắn cố gắng tìm khoảng cách giữa những cái tát để biện giải, đầu lưỡi tê dại đến độ nói cũng không chuẩn.

“Không phải người? Ta tận mắt thấy hết, người còn nói dối trước mặt ta?! Tiện nhân chết tiết này!” Đôi mắt Tiết Lăng Phong tràn đầy vằn đỏ nhìn chằm chằm người trước mặt “Người còn muốn gạt ta tới khi nào?! Người cùng với Quy Khư kia, lúc đó chẳng phải là ở trong sơn động làm như vậy sao?! Người còn gạt ta nói là người không có!”

Tiết Lăng Phong túm chặt lấy người mà đánh, lại còn đá vào bụng đối phương, đến khi hắn không gượng người dậy được nữa: “Người rõ ràng đã cùng hắn làm, còn gạt ta nói là không làm! Ta đã nói với người thế nào hả? Không được phép nói dối ta!!!”

Hóa ra y đã thấy hết.

Bỗng nhiên Song Phi hiểu ra tất cả, vì sao khi hắn cho rằng có thể làm lại tất cả một lần nữa, thì lại xảy ra những chuyện này, rốt cuộc hắn đã hiểu vì sao Tiết Lăng Phong lại đối với hắn như vậy.

“Hóa ra người biết.”

Khi Tiết Lăng Phong ngừng đánh, Song Phi lộ ra một nụ cười mờ nhạt, hàm chứa máu loãng, không ngừng từ miệng chảy ra.

“Người sớm một chút nói cho ta biết, người đã thấy hết, không phải là tốt hơn sao?”

Trên gương mặt sưng vù của Song Phi lại lộ ra một nụ cười méo mó, sớm biết vậy hắn đã không ôm chút hy vọng mong manh này mà vật lộn tới tận hôm nay, hắn đã sớm ra đi.

Thảo nào, y dẫn vật mình không mang theo chút thương hại và đồng tình nào.

“Người bảo ta nói với người? Sao chính người không thành thật nói với ta?!”

Tiết Lăng Phong làm như không thấy vết máu, lại tát một cái.

Song Phi ngã lún ra đất, nhưng lần này lại nhanh chóng đứng lên, hắn nhìn Tiết Lăng Phong “Ta nói ra và chính người thấy có gì khác nhau? Kết cục của ta sẽ khác đi sao? Ta sẽ không bị người thương tổn? Người có biết rằng ta rất sợ người tổn thương ta hay không? Người có biết rằng mỗi lần người dẫn vật ta, ta có cảm giác gì hay không? Ta nghĩ bản thân rất sai lầm rất thất bại, bởi vì sự nỗ lực của ta là uổng phí, cuộc sống của ta cũng uổng phí!”

“Ta ghét chính là điểm ấy của người!” Tiết Lăng Phong lại kéo người lại, lôi ra ngoài, không hề quan tâm máu đã vấy bẩn y phục cả hai người, “Ta ghét người như vậy, lúc nên nói thì không nói, lúc không nên nói thì toàn nói bậy bạ! Từ nay về sau người hảo hảo học phải nói chuyện thế nào cho ta!”

Kéo ra tới tận ngoài hậu viện, Tiết Lăng Phong ném người xuống bên chân thị vệ “Trời tới Hình đường.”

Tiểu An nhìn bóng dáng hai người đánh đấm, mỉm cười mặc lại y phục của mình. Mưu kế của cậu rốt cuộc đã thực hiện được, tuy rằng phản ứng của Tiết Lăng Phong có hơi khác so với cậu đoán.

Cậu đã sớm hạ mê dược trí tuệ vào trong trà mới mua, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác; mà Tiết Lăng Phong bởi vì đã uống được giải được thả trong trà cũ, cho nên không gặp phải ảo giác, thế nhưng hai loại thuốc hỗ trợ lẫn nhau, sẽ có tác dụng thôi tình ở cường độ thấp, như vậy mới có thể bảo đảm y vì muốn tiết dục sẽ quay trở lại, nhìn thấy màn diễn cậu bị người khác cưỡng bức.

Cho dù Tiết Lăng Phong nhịn xuống, không quay trở về, thì cậu cũng chẳng mất gì, cùng lắm là chờ tới cơ hội khác. Nói chung, cậu nhất định phải khiến nam nhân kia triệt để cút ra khỏi trong lòng Tiết Lăng Phong.

60. Chương 60

CHƯƠNG 60

Khi Tiết Lăng Phong cùng Tiểu An tới Hình đường, người đã bị buộc chặt trên hình cái rồi. Bởi còn chưa biết phải dụng hình như thế nào, vậy nên còn chưa cởi y phục.

Tiểu An nhìn thoáng qua nam nhân trên hình cái, rồi vùi đầu vào lòng Tiết Lăng Phong khóc tỉ tê.

Tiết Lăng Phong ôm cậu đi tới một chiếc ghế dưới hình đài ngồi xuống, trấn an cậu: “Đừng khóc nữa, hôm nay cho người nguôi giận, muốn đánh thế nào cũng được.”

Tiểu An chớp mắt, lại có vài giọt lệ lấp lánh lăn xuống.

Cuối cùng định ra là trượng hình bốn mươi cái, không thể mặc quần áo, không thể dùng nội lực để chịu hình.

Người chưởng hình đem nước thuốc tán công lên cho nam nhân trên hình cái, dứt cho hắn uống xong, sau đó gọi người đến cởi y phục.

Tiểu An vẫn nhìn, nhìn thẳng vào dấu vết nhọt nhọt trên lưng nam nhân, trên lưng trái chỗ đối ứng với vị trí trái tim, chữ ‘Lăng’ đỏ tươi đó.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn Tiết Lăng Phong, Tiết Lăng Phong cũng đang nhìn người nọ, ánh mắt phức tạp, có hận cũng có yêu.

Tiểu An gần như là lập tức cảm giác thấy, mỗi một vết thương trên thân nam nhân kia sợ rằng đều là vì Tiết Lăng Phong, bởi vì chữ cái trên lưng hắn đã đại biểu rằng, hắn là vật sở hữu của Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong đối xử với hắn không chút kiêng kị nào như vậy, có lẽ bởi vì đã hoàn toàn coi hắn là thứ y chiếm giữ, sủng ái cũng được, lạnh nhạt cũng được, một thứ đồ vật chung quy không có cách nào rời khỏi chủ nhân.

Trong thế giới mà Tiểu An sống, đã từng thấy rất nhiều người dùng tiền mua người khác về, in dấu vết của mình lên thân thể người đó, sau đó sử dụng và hoang phí mà không có chút do dự nào.

Nhưng con người dù sao cũng không phải là đồ vật, cậu chưa từng thấy có hai người nào như vậy mà có kết cục hạnh phúc.

Nhưng cậu cũng không nói với Tiết Lăng Phong, chỉ rúc đầu vào lòng y lộ ra hai hàng nước mắt giả tạo, đôi mắt mở lớn đầy vẻ sợ hãi lại đáng thương. Cậu cũng thấy mình thật là dối trá, thế nhưng ở thế giới này nếu không vì bản thân mình, thì cũng không ai quản tới sự sống cái chết của cậu.

Khi dụng hình, trong Hình đường không có tiếng động nào khác, chỉ có những âm thanh thê thảm của một trượng nện lên cơ thể trần trụi. Đầu tiên Song Phi tính nhắm trong lòng. Mỗi lần hắn bị đánh một lần, liền đếm một lần, một, hai, ba...

Hắn nhìn đăm đăm Tiết Lăng Phong và Tiểu An trong lòng y, tại sinh mệnh của hắn, đây sẽ là hình ảnh cuối cùng của nam nhân này khắc lại trong trí nhớ của hắn. Sau khi hắn ra đi, chỉ cần nhớ tới y, nhớ tới một màn này, như vậy hắn sẽ không còn muốn nhớ tới y nữa; Một ngày nào đó, khi hắn điểm lại mọi chuyện, sẽ vì sự si mê và cố chấp lúc đó mà cảm thấy nhục cười.

.

Sau khi đánh xong, không thể lập tức cởi trói, còn phải treo trên hình cái một lúc.

Tiết Lăng Phong không xem tiếp nữa, đưa Tiểu An đi. Ngày mai chính là sinh nhật của y, hôm nay trong trang cũng đã có rất nhiều người tới để chúc mừng rồi, y còn có rất nhiều việc phải xử lý.

Tới chạng vạng, Song Phi mới bước ra từ Hình đường, một mình trở về căn nhà gỗ nhỏ.

Hoạt động chúc mừng đã sớm bắt đầu, hẩn né tránh đoàn người đông đúc, không kinh động bất cứ ai.

Chỉ có Vương Tam thấy hẩn, ông liền lớn tiếng gọi: “Song Phi! Song Phi!”

Thế nhưng ông thấy ánh mắt vô hồn của nam nhân đó lướt thẳng qua người mình, như là không hề nghe thấy. Hẩn bước đi lung lay, Vương Tam thấy sau lưng hẩn, một mảng máu, mới biết được hẩn vừa bị đánh.

Sau khi về phòng, Song Phi lập tức bắt đầu thu thập đồ đạc. Nhưng hẩn lật lật nửa buổi, ngoại trừ hai bộ y phục thay rửa trong tủ, hẩn dĩ nhiên tìm không được thứ gì thuộc về mình nữa.

Hẩn ôm hai bộ y phục, yên lặng ngồi xuống đất. Mặt trời đang chậm rãi lặn về phía tây, con khỉ gỗ đeo gọt một nửa còn dính ở một bên lò sưởi, một trận gió mạnh thổi vào, bỗng nhiên quật ngã nó.

Một tiếng vang thanh thúy khiến cho nam nhân hơi chú ý chút, hẩn nhìn theo âm thanh thấy con khỉ gỗ lăn ra đất, chỉ có đầu và một cánh tay thành hình, hẩn chỉ liếc nó một cái, lại chuyển mắt đi.

Buổi tối, bầu trời bắt đầu hạ xuống cơn mưa lớn lẫn cả băng.

Dư Phàm đã nghe nói chuyện ban chiều Song Phi phải chịu phạt, hẩn không xác định nam nhân kia còn có thể đi theo kế hoạch không, thế nhưng vẫn chọn cách tới căn nhà gỗ xem tình huống thế nào.

Khi hẩn đi vào, thấy Song Phi an vị tại cửa, cầm hai bộ y phục trong tay, đến cái bọc cũng không có nổi.

Thấy Dư Phàm vào, nam nhân đứng lên nhìn hẩn, “Ta có thể đi chưa?”

Dư Phàm gật đầu, “Trang chủ đang chiêu đãi khách nhân, ta đem người tới dưới chân núi, ngựa đã chờ sẵn ở đó rồi.”

Song Phi nghe xong, không nói một lời đi thẳng ra ngoài, thân hình bất ổn. Lúc đó Dư Phàm mới nhìn thấy hẩn căn bản còn chưa xử lý vết thương.

“Chờ chút, người như vậy thì đi kiểu gì?” Dư Phàm giữ Song Phi lại, mưa quá lớn, chỉ trong chớp lát, áo khoác trên người hẩn đã ướt đầm.

Vậy mà Song Phi lại gương gao gạt tay hẩn ra, “Đừng chạm vào ta.”

Dư Phàm sửng sốt, nhưng lập tức nghĩ sao mình lại đi xen vào việc của người khác như thế, chỉ cần hẩn bỏ đi thật xa đúng như mong muốn của mình không phải là tốt rồi sao.

Bởi sợ trên đường Song Phi hạ sơn gặp phải thị vệ ngăn cản và nghi vấn, rồi lại đi báo cho Tiết Lăng Phong, Dư Phàm vội vã đuổi theo.

Dọc theo đường đi hai người không nói một câu, mưa lớn như trút, không chỉ không có chút ý muốn dừng, trái lại càng lúc càng mạnh hơn. Lúc gần tới chân núi, Dư Phàm bỗng nhiên gọi người đằng trước lại: “Người sẽ không trở lại nữa chứ?”

Song Phi liếc hẩn một cái, rồi lại xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Dư Phàm thấy khá là kỳ quái, thường ngày người này luôn khiêm tốn hữu lễ, hôm nay chẳng biết là làm sao, không lẽ bởi vì sắp đi, vậy nên mấy trò xã giao này cũng không muốn giả bộ nữa?

“Có biết vì sao ta muốn người ra đi hay không?” Dư Phàm quyết định tự mình nói ra “Ta nói thật với người, ta nghĩ người có ảnh hưởng không tốt tới trang chủ, ngài là chủ nhân Bàn Long sơn trang, phải làm rất nhiều việc, không hề giống với người. Người ở lại bên ngài, không chỉ không có chút tác dụng nào, trái lại khiến ngài lỡ không ít thời gian và chính sự. Vậy nên, người đi rồi thì đừng quay lại nữa, nếu để ta biết người trở về, ta sẽ giết người.”

Song Phi nghe xong, nhìn Dư Phàm thật lâu, nhưng cuối cùng chỉ nói điềm nhiên: “Ta sẽ không trở lại nữa đâu.”

Tuy rằng ngữ khí rất nhẹ, nhưng Dư Phàm vẫn nhìn ra khoảnh khắc hẩn cúi đầu xuống, là muốn che đi cay đắng và mất mát.

Đi tới khúc quanh cuối cùng, Dư Phàm dừng lại bước chân tống biệt, nhìn người nọ đi một mình trong mưa tới một cửa ngách nhỏ ra khỏi Bàn Long sơn trang.

Ngày hôm sau, cũng chính là sinh nhật Tiết Lăng Phong, trải qua một đêm mưa lớn, khí trời trong mát.

Hoạt động chúc mừng bắt đầu từ ban ngày, đến người hầu trong Bàn Long sơn trang cũng có thể tham gia, chỉ có điều họ được an bài trong một thiên điện (phòng phụ) nhỏ hơn.

Khi Tiết Lăng Phong tới chủ điện, cố ý đi qua cửa thiên điện một chút, liếc nhìn vào trong, vội vã đảo qua, không thấy nam nhân kia.

Có lẽ hôm qua làm hắn bị thương nặng quá, không cách nào dậy nổi ấy mà, Tiết Lăng Phong thầm nghĩ như thế. Nghĩ đến chắc chắn lúc này nam nhân đang nằm sấp trên giường một mình trong căn nhà gỗ nhỏ, yên lặng chịu đựng đau xót, y lại thấy lo lắng cũng người giận.

Ai bảo hắn luôn không quản bản thân cho tốt? Tiết Lăng Phong hừ một tiếng, rất nhiều chuyện phải nhờ vào đòn roi mới khắc trong trí nhớ lâu dài, một lần không được thì đánh hai lần, lần trước mình đã lãnh chịu thay hắn, vậy nên hắn mới có gan tái phạm.

Tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, nhưng Tiết Lăng Phong vẫn luôn thấy thiếu gì đó, hắn nhìn chén rượu cạn không của mình, bỗng nhiên nhớ tới khi người kia rót cho mình một ly trà, thần thái an tĩnh yên lặng.

Nếu như hắn ở đây, thì chắc sẽ không buồn chán thế này. Tiết Lăng Phong vô tình liếc nhìn chung quanh một chút, không ngờ lại thấy Dư Phàm đang vừa uống rượu vừa lén nhìn y.

Nhìn thấy ánh mắt Tiết Lăng Phong đụng phải mình, Dư Phàm vội vã chuyển đường nhìn. Hắn phạm phải chuyện lớn như vậy, không biết Tiết Lăng Phong sẽ xử lý hắn thế nào, khó tránh khỏi có chút chột dạ trong lòng.

Ngày đầu tiên qua đi, tròn một ngày Tiết Lăng Phong không thấy nam nhân kia. Y nghĩ không biết có nên đến nhà gỗ xem hắn thế nào không, nhưng rồi quyết định không đi, người nọ còn chưa có trả giá đủ cho sự phản bội của mình.

Tới ngày thứ hai, Tiết Lăng Phong vẫn không thấy người đâu, lại có chút bất an, bắt đầu ý thức được, y đã quen có người kia bên cạnh, cho tới giờ chưa có lần nào không thấy hắn hai ngày liên tục. Y phải tới nhà gỗ nhỏ tìm hắn, nhưng rồi lại không biết để mặt mũi vào đâu, vì vậy y thừa lúc sắp dùng bữa, đi lỏ rỉ nhỏ một lúc, muốn xem xem có tình cờ gặp hắn đi ra ăn không, nhưng kết quả vẫn không thấy người.

Trưa ngày thứ ba, người tới chúc mừng đã chuẩn bị quay về, ăn bữa trưa cuối cùng trong đại điện, Tiết Lăng Phong theo thường lệ phải ở lại dự tiệc, thế nhưng tâm trí cứ không yên, nói chuyện với khách câu được câu chăng, còn thường không nghe thấy đối phương hỏi gì. Tiểu An làm nũng với y, bị y gạt sang một bên.

Vừa ăn xong, Tiết Lăng Phong lập tức tới nhà gỗ.

Trong phòng không một bóng người, gió lảng lảng thổi qua khe cửa sổ không đóng, Tiết Lăng Phong có chút bất ngờ, thường thì người nọ không thích đi lại lung tung.

Tiếp đó y lại tới ôn tuyền và rừng cây sau hồ mà Song Phi hay đến, nhưng không thấy thân ảnh trầm tĩnh thân quen kia.

Lập tức mệnh lệnh thị vệ tìm kiếm một vòng trong sơn trang, thậm chí còn đi hỏi Hoắc Quân, kết quả là chẳng có gì.

Cuối cùng Tiết Lăng Phong đuổi hộ vệ đi, ngồi xuống trên lan can cửa phòng nhỏ một mình. Y nghĩ, nhất định là hắn thấy buồn chán, nên xuống chợ dưới núi chơi. Đợi hắn trở về, mình nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn!

Rừng cây yên tĩnh không chút thanh âm, thái dương trầm dần xuống đằng tây, phòng nhỏ chậm rãi tối đi trong ánh chiều tà loáng dần. Ở đây cách xa chủ điện và những nơi ở chủ yếu trong Bàn Long sơn trang, đặc biệt thê tịnh u lạnh.

Đến khi ánh sáng cuối cùng trên bầu trời nhạt đi, Tiết Lăng Phong cũng không thấy người trở về.

Người nọ chưa một lần nào, không trở lại bên người y sau khi mặt trời khuất núi, chỉ có một lần, đó là lần chia ly mười năm trước.

Trên mặt Tiết Lăng Phong không có biểu tình gì, chỉ yên lặng chờ.

Tới nửa đêm, một người đi hướng về phía này, Nhị hộ pháp Dư Phàm. Hắn thấy Tiết Lăng Phong đã ngồi cả buổi chiều, nói rằng:

“Trang chủ, thỉnh về nghỉ sớm một chút đi.”

Tiết Lăng Phong lắc đầu, không hề động đậy. Chỉ dựa đầu lên cánh tay, thay đổi một tư thế khác tiếp tục cố chấp chờ người đã ra đi.

“Trang chủ, thời gian không còn nhiều, ngày mai người của Dưc đường sẽ tới, có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Tiết Lăng Phong mắt diếc tai ngơ, không ngẩng đầu, không đáp lời. Một lúc sau bỗng nói một câu với Dư Phàm: “Người đừng có đứng đó ngăn trở ta, ta không nhìn thấy phía trước nữa.”

Dư Phàm quay đầu lại, nhìn con đường xuống núi mà Tiết Lăng Phong đang hướng tới, trong ban đêm mờ mịt, ánh trăng làm nổi lên một tầng sáng trắng, hoàn toàn vắng vẻ.

Nam nhân trầm mặc kia hẳn là đã đi rất xa rồi, trên con đường này không bao giờ xuất hiện thân ảnh kia nữa, giống như lời bảo chứng khi hắn ra đi, không quay trở về, không gặp lại.

61. Chương 61

CHƯƠNG 61

Dư Phàm cùng Tiết Lăng Phong ở ngoài nhà gỗ chờ hơn nửa đêm, lúc đầu thì hắn còn thử nói chuyện với Tiết Lăng Phong, nhưng sau thì đành bỏ cuộc vì liên tục không được đáp lại, chỉ yên lặng chờ ở bên kia cửa.

Đến hừng đông, rốt cuộc Tiết Lăng Phong mở miệng, “Người thành thật nói cho ta biết, người thả hắn đi như thế nào?”

Dư Phàm ngẩng đầu lên, nhờ vào sắc trời hửng sáng, hắn phát hiện trong một đêm mà Tiết Lăng Phong thay đổi rất nhiều, uể oải và thống khổ như đã làm nam nhân này tan vỡ, khuôn mặt y như lá khô vàng rụi trong trời thu, hai mắt đầy tơ máu màu đỏ.

“Ba ngày trước, sau khi hắn ở Hình đường về, đêm đó đã ra đi rồi, ta đưa hắn tới cửa hông dưới chân núi.” Dư Phàm thành thật.

“Thật là người? Người mượn gan ai hả?”

Dư Phàm nghe Tiết Lăng Phong nói vậy, lập tức quỳ xuống đất, “Xin trang chủ thứ tội!”

Nhưng Tiết Lăng Phong lại không đáp lời, Dư Phàm không khỏi lén giương mắt nhìn y một chút, chỉ thấy nam nhân vẫn ngồi kia không nhúc nhích, ôm chặt lấy đầu, toàn thân đầy cảm giác thất bại vô lực, con mắt lại càng đỏ. So với là ai thả người, việc người kia đã thực sự ra đi mới chân chính làm y đau thương.

Vô thanh vô tức, không cho y bất cứ dự triệu gì, giống như sáng sớm mười năm trước, hắn bỗng nhiên biến mất khỏi cuộc sống của y.

“Lúc hắn đi có nói gì không? Có nói khi nào trở về không?”

Một trận gió thanh lãnh thổi xuyên qua nhà gỗ vắng vẻ, Tiết Lăng Phong cuộn chặt người lại, trong giọng nói đã không che giấu được ủy khuất và bất lực.

Rốt cuộc y cảm thụ được một cách rõ ràng, mười năm nay, địa vị của y thay đổi, tài phú của y thay đổi, y cao cao tại thượng, nhận được sự ngưỡng mộ của mọi người, thế nhưng sự quyến luyến của y đối với người kia vẫn cắm rễ sâu trong linh hồn, ở nơi mà năm tháng vô pháp với tới được.

Y làm rất nhiều chuyện tổn thương hần, bởi vì y cho rằng, chỉ cần là hần, y vẫn có thể được tha thứ.

Dư Phàm đã thăm dự liệu các loại phản ứng của Tiết Lăng Phong, từ bắt hần tới Hình đường linh phạt, tới thăng thần một kiếm đâm chết hần, nhưng không hề ngờ tới một Tiết Lăng Phong như vô hồn, ngồi đờ ra ở đây, nói câu có câu không.

Dáng vẻ đó của Tiết Lăng Phong, càng làm cho Dư Phàm nghĩ để Song Phi đi là đúng, rất nhiều người không thể có nhược điểm, thống khổ hiện tại rồi sẽ qua đi.

“Trang chủ à, hà tất phải thế? Hần làm ảnh vệ ở Bàn Long sơn trang đã nhiều năm như vậy, thật vất vả Hoắc Quân mới cho hần được tự do, hơn nữa ngài cũng có Tiểu An rồi, không còn mấy hứng thú với hần, tốt xấu gì người ta cũng là một nam nhân, so với suốt ngày để cho Tiểu An khi dễ, còn không bằng để hần đi đi cho xong...”

“Câm miệng! Người câm miệng cho ta!!!” Dư Phàm còn chưa nói xong, hần không biết mình nói sai chỗ nào, Tiết Lăng Phong vừa rồi còn chán chường bỗng nhiên nhảy dựng lên. Tùy tiện nhặt lấy một hòn đá nhỏ, ‘viu’ một tiếng bay ra từ lòng bàn tay Tiết Lăng Phong, sát qua thái dương của Dư Phàm, rạch thành một đường.

“Cái gì gọi là ta không còn hứng thú với hần nữa? Người biết cái gì? ! Hần đã phản bội ta, ta có bao nhiêu thương tâm người có biết không?!! Ta có thể không giáo huấn hần sao?! Ta muốn hần xin lỗi ta, nhận sai với ta, quỳ xuống cầu ta tha thứ hần, thế rằng hần không dám nữa!”

Dư Phàm nghe mà sững sờ, Tiết Lăng Phong yên lặng một đêm đến giờ bạo phát trận cuồng loạn này khiến hần ngay cả giờ tay lau đi vết máu trên thái dương cũng không dám.

“Nhưng hần hoàn toàn không có phản ứng gì!!! Lại còn chối không nhận!!! Người muốn ta phải làm sao hả?!” Tiết Lăng Phong hoàn toàn không phát hiện sự kinh hãi trong mắt Dư Phàm, trái lại bước từng bước tới gần, cuối cùng túm áo hần lên, “Ta có thể đánh hần? Dựng hình? Buộc hần quỳ? Nhưng có ý nghĩa gì! Chính hần không thừa nhận, ta ép buộc hần thì còn có ý nghĩa gì? Ta chỉ có thể đi tìm người khác, ta nghĩ nếu hần muốn sau này ở bên ta, thấy ta cùng một chỗ với người khác, ắt hẳn là sẽ phải có phản ứng gì đó chứ?”

“Vậy... vậy sao ngài... lại để hần đi... hầu hạ Tiểu... Tiểu An...” Dư Phàm đã bị Tiết Lăng Phong siết tới không thở nổi.

Nhưng hần không hỏi thì thôi, vừa hỏi liền bị bóp chặt hơn, “Vậy để hần làm thị vệ mãi sao?! Tất cả đều tại người! Ta có thể để hần gác đêm sao? Ta có thể nhìn hần đi đánh đánh giết giết, thương tổn chính mình sao?”

Dư Phàm túm lấy cánh tay Tiết Lăng Phong kéo ra ngoài, miễn cưỡng thở được một chút, “Vậy... vậy vì... vì sao ngài... không đối tốt với hần một chút...”

Vừa nói xong, Dư Phàm bỗng thấy lực đạo trên cổ áo biến mất, Tiết Lăng Phong như là bị hần nói trúng, lại vô lực bước quay về ngồi xuống ở lan can cửa, chân tay có vẻ luống cuống, trong miệng thì thào tự nói, hoặc như là đang hỏi Dư Phàm, “Rốt cuộc thì khi nào hần trở về a.”

Dư Phàm đang nghĩ không biết có nên kể cho Tiết Lăng Phong nghe lời người kia nói lúc gần đi không, nhưng bỗng lại thấy Tiết Lăng Phong đứng lên, thần tình mờ mịt đi về hướng xuống núi.

Dư Phàm gọi y mấy tiếng, y cũng không quay đầu lại, Dư Phàm cho rằng y muốn chạy đi ra ngoài tìm người, liền lập tức đuổi theo, nhưng thấy Tiết Lăng Phong đi tới bên bàn đá chỗ ngã rẽ, liền ngồi xuống, nằm sấp lên bàn, vẻ mặt lạc tịch, con mắt nhìn về phía con đường nhỏ đi xuống chân núi.

“Trang chủ, trời sáng rồi, ngài không nên ngồi ở đây nữa, trở lại nghỉ ngơi đi, người của Dư được đường sắp tới rồi.” Dư Phàm tới bên Tiết Lăng Phong, định đưa tay đỡ y dậy, nhưng chỉ một thoáng gương mặt Tiết Lăng Phong lại trở nên dữ tợn, giờ tay vỗ mạnh lên bàn, “Hần dám chạy à! Tiệp nhân chết tiệt! Đợi hần trở về, ta không trừng trị hần không được!”

“Trang chủ...”

Còn chưa nói xong, Dư Phàm lại trợn tròn mắt nhìn thấy Tiết Lăng Phong bỗng chốc khôi phục dáng vẻ héo hon, giống như một thứ đồ bị người ta vứt đi, hoang mang nằm sấp xuống nơi mười năm trước y đã từng bị bỏ rơi, nhỏ giọng gọi “Song Phi.”

Lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc lại uể oải bất chán, trong mắt Dư Phàm, toàn thân Tiết Lăng Phong dường như đã thác loạn thần kinh rồi.

Nhận thấy người của Dư Phàm sắp tới nơi, Dư Phàm sợ y cứ tiếp tục như vậy mãi, suy nghĩ một chút, nói với Tiết Lăng Phong: “Trang chủ, Song Phi chỉ bất quá là một ảnh vệ, hắn đi cũng tốt, ở lại cũng tốt, thọ mệnh của ảnh vệ có hạn, hắn không thể làm bạn bên ngài mãi mãi, mong ngài vẫn nên lấy đại cục của Bàn Long sơn trang làm trọng, nếu hắn đã chọn ra đi, ngài cũng không nên nhớ nhung nữa.”

Tiết Lăng Phong lắc đầu, nặn ra một nụ cười cay đắng: “Người không hiểu, người cái gì cũng không hiểu, không có hắn, Bàn Long sơn trang cũng không còn ý nghĩa nữa.”

Nhiều năm trôi qua, y gần như đã quên mất năm xưa vì cái gì phải đoạt lại Bàn Long sơn trang, y khi đó, muốn cũng không phải là danh cùng lợi, phú quý cùng vinh hoa. Y chỉ làm theo lời Âu Dương Trường Hoàn, yêu một người là phải cho hắn sống cuộc sống tốt nhất, không phải phiêu lạc khắp nơi, lưu vong khắp chốn.

Y chỉ muốn dùng Bàn Long sơn trang để làm một mái nhà cho hắn mà thôi, nhưng thật không ngờ, cái “nhà” này trái lại biến thành cái ***g nhốt đối phương, hắn luôn ở trong vòng chu cấp của y, nhưng vẫn không hạnh phúc.

Nụ cười của Tiết Lăng Phong dần dần héo hắt bên khóe môi, “E rằng từ giờ Bàn Long sơn trang chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Không có Bàn Long sơn trang, sẽ không có ảnh vệ, người nọ sẽ không gặp phải số phận như vậy, hai người họ cũng sẽ có kết cục khác đi.

.

Sinh nhật qua đi, ngày thứ bảy.

Mộ Dung Ly cuối cùng phải rời xa nơi nàng sống nhiều năm, tới Tây Vực nàng chưa từng đặt chân đến.

Trước khi đi, nàng mặc hỉ phục đồ thăm tới nhà gỗ nhỏ cáo biệt Tiết Lăng Phong.

Từ sau khi Song Phi đi, nam nhân kia cứ đợi chờ ở đó một tác không rời, không thì cũng ra ghế đá chỗ ngã rẽ ngồi cả ngày. Y hiếm khi nói chuyện với ai, chỉ lẩm bẩm với con khỉ gỗ còn dang dở trong lòng.

“Lăng Phong ca ca.”

Mộ Dung Ly đứng ở ngoài phòng gọi y, còn Tiết Lăng Phong ngồi ở trên lan can cửa gỗ.

Y đang cho con khỉ gỗ trong lòng ăn màn thầu, khỉ gỗ vĩnh viễn không thể há miệng, nam nhân chỉ là dùng màn thầu chạm vào cái miệng nó, sau đó lại bỏ vào miệng mình, như là đang hoàn thành một nghi thức mà chỉ có y biết đến.

“Lăng Phong ca ca, muối phải đi rồi.” Mộ Dung Ly lại gọi lần nữa.

Tiết Lăng Phong ngẩng đầu lên, nhìn nàng một lúc, sau đó lộ ra một nụ cười yếu ớt, “Đẹp lắm, đi rồi sau này phải sống cho tốt.”

Lần này đi xa, núi rộng sông dài, đường xá xa xôi, cho dù nàng muốn, có lẽ xuất đời cũng không có khả năng trở lại. Đôi mắt Mộ Dung Ly đỏ lên, nhào vào lòng Tiết Lăng Phong ôm lấy y, “Cảm ơn, Lăng Phong ca ca, cảm ơn huynh.”

Cả đời nàng, nếu không phải nhờ nam nhân này, không có khả năng được hưởng cuộc sống cảm y ngọc thực, nhiều năm trước, nàng vốn chỉ là một tiểu cô nương muốn bán mình táng phụ, trong đêm tuyết lớn, dùng một miếng giấy nhỏ để giá của mình, quỳ trên mặt đất chờ người mua, là nam nhân này nâng nàng dậy, đưa về Bàn Long sơn trang, cho đến hôm nay.

“Có gì đáng tạ ơn đâu, đừng khóc nữa.” Tiết Lăng Phong nâng cầm nàng lên, dùng ngón tay lau đi lệ ngân trên gương mặt nàng, trang dung tinh xảo tượng trưng cho chuyện vui, cho dù bị nước mắt thấm ướt, nhưng vì nguyên liệu tốt nên không phai nhạt chút nào.

“Lăng Phong ca ca, huynh đã cho mọi cuộc sống tốt nhất, nếu không có huynh, thì không có A Ly ngày hôm nay.” Trong ánh mắt Mộ Dung Ly, liên tục phản chiếu khuôn mặt tiêu tụy cực kỳ của Tiết Lăng Phong, nàng muốn đưa gương mặt mà có lẽ cả đời sẽ không được gặp lại này khắc sâu trong lòng, mang theo trong quãng đời sau này.

Tiết Lăng Phong nghe nàng nói vậy, trầm mặc một lúc lâu, hỏi: “A Ly, mọi người ở đây thấy hạnh phúc chứ?”

“Hạnh phúc! A Ly thấy rất hạnh phúc!” Mộ Dung Ly gật đầu lia lịa, nàng chỉ có thể dùng động tác đó để báo đáp lại tất cả những gì nam nhân này đã dành cho nàng.

Tiết Lăng Phong xoa đầu nàng, cười nhàn nhạt: “Vậy là tốt rồi.”

Trên đường xuống núi, Mộ Dung Ly không ngừng quay đầu lại, thân ảnh Tiết Lăng Phong ngồi ở trên lan can gỗ càng lúc càng nhỏ trong tầm mắt nàng, càng xa càng thấy y cô độc.

Chạng vạng, Lý Ngọc Bạch tới nhà gỗ, thấy Tiết Lăng Phong vẫn ngồi chỗ cũ, ôm một con khỉ giả mà yên lặng chờ ra.

“Trang chủ, đã dùng bữa chưa?”

Tiết Lăng Phong chỉ là nhìn hẩn, không nói lời nào. Lý Ngọc Bạch biết ý tứ của y, không thể làm gì khác hơn là đáp: “Vẫn chưa tìm được người.”

Nam nhân lại cúi đầu, không nói một từ, chỉ sờ đi sờ lại con khỉ trong lòng, càng ôm càng chặt.

“Trang chủ, ngài yên tâm, ngày mai ta sẽ tăng số người ra ngoài tìm kiếm, trên đường cũng đã dán bố cáo treo thưởng, ta nghĩ sẽ nhanh chóng có tin tức thôi, hay là ngài ăn chút gì đã...”

Lý Ngọc Bạch nói cả buổi như nói với không khí, cuối cùng từ bỏ, đi dọc theo sơn đạo trở về.

Lý Ngọc Bạch đi một lúc lâu, Tiết Lăng Phong vẫn ngồi đó không nhúc nhích, cúi đầu cẩn thận vuốt ve khỉ gỗ trong lòng, thì thào với nó, “Thất thất, người đừng sợ, Song Phi sẽ trở về, hẩn sẽ không bỏ rơi chúng ta đâu.”

62. Chương 62

CHƯƠNG 62

Thoảng cái hai tháng trôi qua, xuân sắc đã bao phủ khắp Bàn Long sơn trang.

Tìm người vẫn không có kết quả, cái người bỏ đi vào đêm mưa đó, như là đã biến mất vô thanh vô tức.

Tiết Lăng Phong vẫn suốt ngày một mình trong căn nhà gỗ, bất luận lúc nào, trong tay y đều ôm con khỉ gỗ nọ, ngay cả lúc ngủ, y cũng phải đặt nó ở nơi có thể chạm tay tới được.

Rêu xanh tại góc tường của căn nhà sau vài trận mưa xuân ẩm áp, sinh sôi nảy nở thế như chẻ tre, nhanh chóng phủ kín khắp chân tường, Tiết Lăng Phong chưa bao giờ xử lý chúng, cũng như y không hề quan tâm việc buôn bán và đủ thứ sự vụ khác trong trang.

Sau hai tháng đó, Lý Ngọc Bạch đối diện với các loại công vụ chồng chất như núi rồi cuộc không chịu nổi nữa, chạy thẳng tới căn nhà gỗ, đến trước mặt Tiết Lăng Phong đang ngồi chờ ra ở cửa, không nói hai lời, thẳng tay cướp đi con khỉ gỗ trong lòng y.

Tiết Lăng Phong không hề phòng trước, khỉ gỗ dễ dàng bị đoạt mất. Hơn nửa buổi y mới hồi phục tinh thần, nhìn bàn tay trống không của mình, sau đó dưới lớp lớp bóng cây, ngẩng đầu lên nhìn Lý Ngọc Bạch: “Trả lại cho ta.”

Lý Ngọc Bạch quỳ xuống đất, không nói gì, chỉ giơ hai tay lên nắm cánh tay và đầu của khỉ gỗ. Chỉ cần hấn dùng sức một chút, con khỉ gỗ kia sẽ đứt tay đứt lìa, phân thành hai nửa.

Tiết Lăng Phong nhìn tư thế dĩ tử tương hiệp đó của hắn, sau một lúc im lặng rồi cuộc hỏi: “Người có chuyện gì?”

(dĩ tử tương hiệp = dùng cái chết để gây sức ép)

Lý Ngọc Bạch giơ con khỉ gỗ không chút sút mẻ tới trước mặt Tiết Lăng Phong: “Mời trang chủ quay về chủ điện nghị sự, các đại đà chủ của mười bảy phân đà đều đã ở đó chờ lâu ngày rồi.”

Nhất thời Tiết Lăng Phong biểu hiện ra vẻ phiền muộn và dỗi địch, y ôm chặt lấy đầu, chôn đầu thật sâu, không nói tiếng nào, nhưng một lúc sau lại như là chậm rãi tỉnh táo lại, đứng lên thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Lý Ngọc Bạch không ngờ lại ép được Tiết Lăng Phong đi một cách dễ dàng như vậy, sau một lúc sững sốt liền vội vã nhận sai: “Thuộc hạ vô lễ, xin trang chủ giáng tội.”

Tiết Lăng Phong đi tới trước mặt hắn, lấy lại khỉ gỗ trong tay hắn, nhìn đi nhìn lại, rồi nhìn Lý Ngọc Bạch: “Còn dám chạm vào nó lần nữa, ta sẽ giết người.”

Lý Ngọc Bạch vội vã khấn đầu xuống đất: “Thuộc hạ không dám.”

Hai người đi dọc theo sơn đạo, chuẩn bị tới chủ điện, nhà gỗ nhỏ dần dần bị lớp lớp cây linh sam ngăn trở, đến khi Tiết Lăng Phong quay đầu lại không nhìn thấy nó nữa.

“Vẫn không có tin tức gì sao?”

Nam nhân đi ở phía trước bỗng quay đầu lại nhìn Lý Ngọc Bạch.

Lý Ngọc Bạch lắc đầu, thấy trong mắt người nọ lập tức hiện ra sự thất vọng và cô đơn thật sâu, xoay người lại, ánh mắt âm trầm, im lặng tiếp tục đi về phía trước, được một lúc lại mở miệng, nhưng giọng càng thấp hơn, “Người phái người chuyển đồ của ta tới phòng cũ, sau này ta sẽ ở đó.”

Lý Ngọc Bạch nghe Tiết Lăng Phong nói vậy, suy nghĩ một hồi liền tiếp lời: “Trang chủ, Tiểu An vẫn muốn gặp ngài.”

Tiết Lăng Phong cũng không thèm quay đầu, rõ ràng là không hề có hứng thú: “Hắn còn chưa cút đi sao?”

Lý Ngọc Bạch nhìn Tiết Lăng Phong đầy khó hiểu, chỉ thấy nam nhân phía trước đem con khỉ trong ngực giơ lên cao, hai tay nâng nó lên quá đầu, nheo lại mắt dưới ánh mặt trời hướng khỉ con lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Ta chỉ muốn mình hắn, người bảo Vương Tam đuổi tất cả mọi người đi, mỗi người một nghìn lượng bạc, ta không muốn thấy họ nữa.”

“...Dạ.” Lý Ngọc Bạch ở phía sau lẳng lặng nhìn Tiết Lăng Phong, qua một lúc lâu mới trả lời.

Sau ngày đấy, Tiết Lăng Phong quản lý chuyện trong trang trở lại, nhưng từ đó ở hắn lại nhà gỗ nhỏ, ban đêm ở đây rất tối rất an tĩnh, nhưng lại có thêm sự ưu thương và ám áp khác.

“Song Phi, người đi đâu rồi? Ta tìm người mãi không thấy.” Nam nhân đó mỗi đêm đều ở trên giường ôm khỉ gỗ nói chuyện, y hôn gương mặt tròn trịa bầu bĩnh của nó, thành kính mà cẩn thận, như là xuyên qua nó hôn một linh hồn nào đó.

Dần dần, gương mặt nam nhân lại trở nên ủy khuất tịch mịch, từng chút từng chút một nắm lấy cánh tay phải nhỏ xíu của khỉ con, “Ta không muốn ở đây nữa, ta không thích nơi này. Thế nhưng nếu ta đi rồi, bằng ta một thân một mình làm thế nào tìm được người đây? Rồi cuộc người đã chạy đi đâu rồi?”

Khỉ gỗ màu vàng nhạt mỉm cười hai mắt lẳng lặng nhìn lại Tiết Lăng Phong, nó vĩnh viễn không có cách nào trả lời nam nhân này, vĩnh viễn cũng sẽ không mở miệng.

Tuy rằng tứ chi nó không trọn vẹn, nhưng thoát nhìn khỏe mạnh vui sướng, như là lời chúc phúc cuối cùng mà người đeo gọt ra nó gửi gắm vào.

“Song Phi, người trở về đi, ta sẽ đối tốt với người, không bao giờ tổn thương người nữa, cũng sẽ không khinh thường người. Trước đây đều là ta sai...”

Lúc lẩm bẩm, khi gỗ lại bị nam nhân ôm vào lòng lần nữa, đắp một cái chăn mỏng, chỉ lộ ra một chút xúu phía sau đầu.

Ánh trăng dần hạ xuống, tiếng nỉ non của nam nhân cũng nhỏ dần, sắp tới hừng đông, như mọi khi Tiết Lăng Phong lại thiếp đi.

Ngày hôm sau, Vương Tam rụt rè sợ hãi đứng tại ngã rẽ trên con đường từ nhà gỗ nhỏ đi ra, đợi Tiết Lăng Phong.

Thấy Tiết Lăng Phong đến, ông lập tức lo lắng tới gần, “Trang chủ, Tiểu An hẳn không chịu đi, hẳn muốn hai nghìn lượng.”

Tiết Lăng Phong không dừng lại, lúc vòng qua Vương Tam thì thản nhiên nói một câu: “Vậy cho hẳn.”

Vương Tam lại ở phía sau lấp bắp mấy câu mơ hồ, Tiết Lăng Phong căn bản không có kiên nhẫn để nghe, đi thẳng tới chủ điện.

Buổi tối khi Tiết Lăng Phong về phòng, không ngờ đã thấy Tiểu An chờ ở nơi đó.

Tiết Lăng Phong thấy cậu, nhú mày vẻ không kiên nhẫn: “Sao ngươi còn chưa đi?”

Đôi mắt Tiểu An hồng hồng, rõ ràng là vừa mới khóc, thấy Tiết Lăng Phong trở về, lập tức trở nên kích động, vành mắt lại đỏ lên, lớn tiếng chất vấn: “Vì sao ngươi muốn đuổi ta đi? Ta có chỗ nào không tốt?!”

“Tự ngươi biết lấy.” Nam nhân nói thản nhiên.

“Không biết! Ta không biết gì hết!” Tiểu An liềm mạng lắc đầu, vừa khóc vừa gào, chắn ở cửa phòng.

Tiết Lăng Phong liếc cậu một cái, mím chặt môi, chuẩn bị vòng qua cậu để đi vào nhà, không ngờ Tiểu An bỗng nhiên nhào đến ôm lấy eo y, “Ta không đi! Ta không muốn đi! Ta muốn ở lại bên ngươi!”

Thế nhưng cậu nhanh chóng bị nam nhân gạt ra, bởi vì lực quá lớn làm cậu té lăn ra đất. Đợi tới khi cậu đứng được dậy muốn đuổi theo thì nam nhân đã đóng cửa lại, ngăn cậu ở ngoài.

Buổi tối vẫn an tĩnh như cũ, từ căn nhà gỗ trong rừng lộ ra tia sáng màu cam ấm áp. Vẫn có thể nghe được tiếng côn trùng kêu vang, thế nhưng đêm nay tiếng côn trùng đã bị âm thanh kêu khóc và gõ cửa của thiếu niên bên ngoài hoàn toàn lấn át.

“Ngươi mở cửa ra có được không? Ngươi đừng đối xử với ta như vậy, xin ngươi đấy!”

Cậu chỉ là một nam sủng, người như cậu, vĩnh viễn không nên động chân tình, thế nhưng cậu đã bị hãm quá sâu rồi. Cậu yêu nam nhân này, hoài niệm khi nam nhân này ôm cậu, cười cười nói với cậu “Ngươi thật mềm mại a, rất giống một người.”

“Song Phi, hôm nay lại không có tin tức của ngươi, vì sao tìm thế nào cũng không thấy ngươi vậy? Ngươi trốn đi đâu rồi?” Giọng của thiếu niên như bị chặn đứng ở thế giới bên ngoài căn phòng. Tiết Lăng Phong ghé vào trên bàn, nhìn con khỉ gỗ khiếm khuyết dưới ánh sáng nến, y tưởng tượng nhất cử nhất động của người kia khi còn sống ở đây, hồi ức lại sự khoan dung và nhẫn nại của hẳn với mình.

“Ngươi mở cửa gặp ta một lần đi, ngươi để ta nhìn ngươi lần cuối rồi ta sẽ đi, có được không? Cho ta nhìn thấy ngươi đi!”

Tiểu An còn đang ở ngoài phòng kêu khóc, thế nhưng giọng đã khản dần đi, sức gõ cửa cũng yếu dần.

Tiết Lăng Phong đứng dậy, đi tới bên giường, trải chăn ra, đầu tiên là đặt khỉ gỗ lên, rồi bản thân cũng ngồi xuống, chậm rãi vuốt ve chăn đơn, gối đầu, những thứ này đều là Song Phi từng dùng, chúng đều mang theo mùi của hẳn.

Như là nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc, khóe miệng nam nhân bỗng nhiên hiện ra một nụ cười hài lòng, thế nhưng chỉ thoáng qua liền biến mất. Tiết Lăng Phong đứng lên, thổi tắt nến, sau đó ôm khỉ gỗ ngồi xuống, nhưng đôi mắt lại nhìn bóng cây in trên cửa sổ. Song Phi của y đã từng ở đó, yên lặng không tiếng động mà canh giữ ngoài cửa sổ phòng y, đơn độc tuân thủ lời hứa năm xưa.

Thế nhưng hắn không còn nơi đây nữa, trên thế giới này cũng sẽ không có người thứ hai yêu y như vậy. Hắn ra đi, hắn buông tay, là chuyện Tiết Lăng Phong vô pháp hồi tưởng, cho đến hôm nay, y cũng không muốn tin, người kia đã thực sự bỏ y.

Tiểu An thấy trong phòng Tiết Lăng Phong đã tắt đèn, rốt cuộc biết mình đã mất hết hy vọng.

Khóe miệng thiếu niên bỗng nhiên cong lên, như là lộ ra một nụ cười trào phúng, “Tiết Lăng Phong! Người sẽ gặp báo ứng! Người luôn coi thường giẫm đạp lên tình cảm của người khác, một ngày nào đó sẽ gặp phải báo ứng! Một ngày nào đó, mọi người đều sẽ bỏ người mà đi!”

Trong phòng im ắng, vẫn không có bất cứ lời nào đáp lại.

Cuối cùng Tiểu An nhìn thoáng qua đại môn đóng chặt, lấy ra một con dao nhỏ từ trong lòng, cười thâm cất yết hầu mình.

Đến chết, cậu cũng không cảm thấy cậu đã sai. Cậu chỉ làm việc cần phải làm, vì hạnh phúc của chính mình.

Bất kể cuộc đời này cậu có gặp may mắn hay không, cậu chỉ biết cậu đã cố gắng hết sức mình. Cậu thương tổn Song Phi, chỉ là bởi vì đối với cậu mà nói, đây là phương pháp duy nhất có thể sử dụng, chết không hối hận.

Khoảnh khắc trước khi rơi vào bóng tối vô tận, Tiểu An thấy khung cảnh lúc mình mới gặp Tiết Lăng Phong, cậu mặc trường sam màu đỏ sẫm, đứng trên du thuyền hát,

Ninh đồng vạn tử toái ý dục

Bất nhẫn vân gian lưỡng phân trường

(Nát cánh thà cùng muôn vạn chết

Trên mây chẳng chịu rời lìa thân

link)

Sau đó bạch y nam nhân kia đi tới, khom lưng giãn mày cười với cậu, ‘Có một người cũng nói những lời này với ta.’

Khi đó cậu thật ngốc nghếch, gần như là trong nháy mắt đã bị nam nhân kia quyến rũ, biết rõ trong lòng người nọ nghĩ tới kẻ khác, nhưng lại càng muốn có được tình cảm sâu đậm như vậy.

Nam nhân nằm trên giường vẫn yên lặng nhìn bóng cây, như nhìn thấy người kia lại nhẹ nhàng tiến vào trong phòng của y, vô thanh vô tức bước tới bên người y, sau đó dưới mệnh lệnh của y, mang theo xấu hổ và lúng túng, rồi lại phục tùng mà bỏ đi tất cả y phục, mặc y hưởng dụng trên giường, không kiềm được những tiếng rên khe khẽ.

Nghĩ một lúc, tay Tiết Lăng Phong bất giác lần xuống phía dưới, sau đó nắm lấy vật nọ mà sát lên chần, nghĩ tới người kia từng bỏ đi y phục, ngủ trong chăn này, nơi đó liền cấp tốc cứng lên.

Song Phi.

Khoảnh khắc bắn ra, cái tên vẫn bồi hồi trong lòng rốt cuộc bật ra từ miệng Tiết Lăng Phong.

(Haiz... đang ngược cơ mah? Ó_Ò)

.

Sáng hôm sau, khi Tiết Lăng Phong mở cửa, thấy thi thể Tiểu An nằm ngang trên mặt đất. Vết máu đã thấm vào đất, không còn nhìn rõ nữa.

Tiết Lăng Phong chỉ nhẹ nhàng nhìn lướt qua, liền nhấc chân bước qua. Ngoại trừ Song Phi của y, không có bất cứ kẻ nào khác, bất cứ việc gì khác có thể khiến y quan tâm và hứng thú.

Lý Ngọc Bạch đi qua thấy một màn đó, con mắt tròn lớn nhìn Tiểu An nằm chết dưới đất.

“Cũng không phải ta giết.” Tiết Lăng Phong liếc hắn một cái “An táng cho hắn đi.”

63. Chương 63

CHƯƠNG 63

Mộ của Tiểu An được an trí tại giữa những ngọn núi trập trùng nối tiếp, bị năm tháng làm phai nhạt giữa cô độc và yên tĩnh.

Khi Lý Ngọc Bạch nói với Tiết Lăng Phong địa điểm, chỉ tay tới một chỗ màu mực nhạt phía xa xa, ngọn núi có vẻ xa xăm đó bị bao phủ trong mưa phùn dày đặc màu sương khói, thậm chí nhìn cũng không rõ lắm, “Có lẽ chính là chỗ kia.”

Ánh mắt Tiết Lăng Phong chậm chậm chuyển theo hướng tay hắn, nhìn một cách hời hợt, Lý Ngọc Bạch thậm chí hoài nghi ánh mắt đó có đi qua đỉnh núi ngập mây mù, đến nơi mà hắn thực sự chỉ tới hay không.

Sau mùa mưa, đó là mùa hè dài đằng đẵng.

Vương Tam suốt ngày ngồi một mình trong viện tử trống trải, nhìn hoa cỏ mà ông nuôi dưỡng. Mùa hè ánh mắt trời gay gắt, ông liền đặt một cái ghế nhỏ dưới bóng cây bồ kết, yên lặng qua cả ngày. Hậu viện một thời náo nhiệt giờ không bóng người, chỉ có ong bướm là còn lượn thành đàn giữa những khóm hoa.

Không có ai tới nói chuyện với lão nhân cô độc này, cũng như những người khác cùng tuổi, con mắt trần thế của Vương Tam đã mờ mờ đục đục, như là lấp đầy hồi ức của cả đời người trong đó.

Hậu viện chỉ có Tiết Lăng Phong ngẫu nhiên tới, đương nhiên y sẽ không nói chuyện với Vương Tam. Mỗi khi y tới, hơn phân nửa là sẽ tới nhìn gian phòng mà trước kia nam nhân họ từng ở, nghỉ ngơi một hồi, sau đó lại đi.

Cô độc như vậy tựa hồ khiến Vương Tam già yếu nhanh hơn, ông gần như là không nghe thấy gì nữa, có đôi khi muốn đi hí hoáy chút hoa cỏ cũng có vẻ lực bất tòng tâm. Không ai để ý tới ông, cũng không có việc gì ông có thể làm, cuộc đời ông chỉ còn lại một việc, đó là ly biệt thế giới này vĩnh viễn.

Xuân đi thu tới, thế sự khó liệu. Mùa hè năm đó, chiến tranh và ôn dịch bắt đầu lan tràn, chiến hử mở rộng từ ranh giới ngoại tộc tới tận phương bắc, mọi người đều rời nhà ra đi.

Khu chợ dưới chân núi Bàn Long sơn trang đã biến mất, người có thể đi cũng không có ai ở lại, một thứ từng phồn hoa như mộng giờ tiêu tán giữa bão cát khắp trời. Trên lầu các lầu quán rách nát suy sụp, một vài lá cờ vải tả tơi lay động trong gió.

Bàn Long sơn trang vẫn đang nằm giữa một mảng xanh lục tươi tốt, yên lặng tới độ như là thế ngoại đào nguyên bị chiến hỏa lãng quên. Nhưng trên thực tế, đại bộ phận sản nghiệp của nó đều đã ngừng hoạt động, ngoại trừ kinh doanh dược liệu, cũng bởi vì ôn dịch, trái lại có chút phát triển, duy trì cân bằng thu chi của toàn bộ sơn trang.

Dù đã hơn một năm trôi qua, nhưng tới bây giờ vẫn không có manh mối của người kia. Bởi vì thời cuộc rung chuyển, đại bộ phận phái đi tìm người đều bị triệu hồi, phân phối đi khắp nơi bảo hộ sự an toàn các phân bộ của sơn trang.

Khi mùa đông đến, chiến hỏa cũng không bởi vì giá rét mà suy yếu đi, Tiết Lăng Phong không muốn chờ đợi nữa, y quyết định đích thân ra ngoài tìm người.

Mặc dù nhiều người như vậy tìm kiếm trong hai năm vẫn không có tin tức, nhưng y vẫn quyết định đi, chỉ một mình y, bất kể phải tìm bao lâu, cùng lắm thì là cả đời thôi.

Dư Phàm và Lý Ngọc Bạch khuyên can thật lâu, nhưng cuối cùng, Dư Phàm vẫn tiễn trang chủ của hắn tới ngoài cửa lớn.

“Người trở về đi.” Tiết Lăng Phong liếc nhìn Dư Phàm, xoay người lên ngựa, hoa tuyết phủ thành từng đám, không nhìn rõ con đường phía trước.

Dư Phàm đi tới bên ngựa của Tiết Lăng Phong, ngửa đầu nhìn y, “Trang chủ, ngài để tâm hắn đến thế sao? Kỳ thực hắn chỉ là một ảnh vệ thôi, bất cứ ảnh vệ nào của ngài cũng có thể làm tốt hơn hắn.”

“Đừng nhiều lời thêm nữa.” Tiết Lăng Phong nhìn thuộc hạ trung thành nhất của y, “Chuyện trong trang người và Lý Ngọc Bạch thương lượng rồi làm, nếu như trong ba năm ta không trở về, vậy không cần chờ nữa.”

Dư Phàm ngẩng đầu lên trong gió tuyết, nhìn Tiết Lăng Phong, bỗng hần lấy từ trong lòng ra một phong thư, đưa tới tay Tiết Lăng Phong, sau đó cúi đầu nói rằng: “Trang chủ, mong ngài ra khỏi thành quan hăng xem.”

Tiết Lăng Phong gật đầu, giục ngựa đi.

Dọc theo đường đi đều là tuyết phủ trắng mịn.

Bởi không có con người, nên chúng nó vẫn duy trì màu trắng tinh khiết từ bầu trời xuống, móng ngựa vội vã lướt qua, dấu vết lưu lại nhanh chóng bị tuyết rơi xuống che đi.

Khi sắp tới cổng thành, Tiết Lăng Phong mới thấy một vài người chuẩn bị chạy đi tị nạn. Đại bộ phận họ đều là những người già yếu, kéo theo một vài cái nôi không đáng giá và chăn bông cũ nát, miễn cưỡng bước đi trong gió tuyết, rất nhiều người ngã xuống nơi chỉ còn cách thành quan có vài bước chân.

Bởi vì nghe nói chiến tranh sẽ nhanh chóng lan tới đây, vậy nên tất cả mọi người đều đi trốn. Tiết Lăng Phong nhanh chóng đi qua những người này. Hiện tại đã tới lúc ai ai cũng cảm thấy bất an, chỉ cầu tự bảo vệ bản thân, đồng bạn dĩ nhiên là sẽ không tới cứu người đó đi.

Thấy họ, Tiết Lăng Phong lại không khỏi nhớ tới người không biết hiện giờ đang ở đâu kia. Hần bị huấn luyện thành ảnh vệ nhiều năm như vậy rồi, còn có thể thích ứng với cuộc sống bên ngoài không?

Trên đường ra khỏi thành quan mười dặm, Tiết Lăng Phong nhớ tới bức thư Dư Phàm đưa mình, y ghìmi cương ngựa lại, mở thư ra.

Từ bắt đầu, xem tới tận cuối, ngày viết đã là nửa năm trước.

Rốt cuộc Tiết Lăng Phong biết vì sao Dư Phàm muốn y ra khỏi cửa thành mới xem, là vì sợ y sẽ quay lại giết hần.

Có điều sau một cơn tức giận ngấn ngui, lập tức nam nhân lại lộ ra nụ cười hài lòng, Tiết Lăng Phong quay đầu ngựa, hướng thẳng về phía nam.

Dư Phàm ở trong Bàn Long sơn trang đoán chừng giờ này Tiết Lăng Phong đã xem thư, lại tính rằng cũng đã qua lâu như vậy rồi nhưng không thấy y quay trở lại, có lẽ là đã tha cho mình rồi.

Tung tích của ảnh vệ kia, kỳ thực đã có từ nửa năm trước rồi, mật thám ra ngoài tìm người đã sớm báo về tình hình cụ thể, chỉ có điều bị hần giữ trong tay không có báo lên trên.

Hai năm nay, so với ban đầu, Tiết Lăng Phong đã lãnh tính rất nhiều, chỉ ít biểu hiện ra là như thế. Hần cho rằng, Tiết Lăng Phong đã dần không quan tâm nữa, thế nhưng không ngờ là y cũng như người kia, giấu tình cảm trong lòng mà thôi.

Lãnh thổ Miêu tộc, ở phía nam xa xôi, thật không ngờ người kia ra đi lại tới một nơi xa như vậy, đến tận nơi của dị tộc, thảo nào dù tìm khắp quanh đó, cũng phải đợi hơn một năm mới có tin tức.

Vào thời gian Tiết Lăng Phong trên đường xuống phía nam, Vương Tam đã qua đời.

Trong mùa đông giá lạnh như vậy, mà ông lại ngồi trên ghế ngoài phòng, nhìn đám hoa cỏ đã úa tàn, cho đến lúc chết, vẫn duy trì tư thế như vậy, cứng đờ trên băng ghế nhỏ.

Thị vệ tuần tra sau khi ông chết ba ngày mới phát hiện ra.

Bởi trời lạnh nên thi thể không hủ hóa, chỉ cứng đờ, lúc xuống mồ là như thế.

Vương Tam được táng tại một nghĩa trang nhỏ phía sau Bắc sơn của Bàn Long sơn trang, đồ hơn Tiểu An bị an táng ở ngoài trang, ông không phải chịu cô độc như thế.

.

Miêu vực ở mé phía nam của Trung Nguyên, khi Tiết Lăng Phong tới được đó đã là mấy tháng sau, là mùa xuân về hoa nở. Phương nam thời tiết ấm áp, tuy rằng mới lập xuân không lâu nhưng khí hậu đã khiến người ta thấy có chút nóng bức rồi.

Chiến tranh không lan tới đây, nên vẫn duy trì được sự bình thản và yên lặng.

Căn cứ vào địa phương mà trong thư đánh dấu, hình như ảnh vệ của y sống tại ngọn núi cạnh một trấn nhỏ, cùng nơi với một vài người Miêu miền núi.

Một nam tử người Hán vào một tộc khác, khó tránh khỏi dẫn tới những ánh mắt hiếu kỳ, trên đường Tiết Lăng Phong cầm thư tìm kiếm gặp phải không ít ánh mắt hiếu kỳ quan sát.

Khi sắp tới trấn nhỏ trong thư nhắc tới, Tiết Lăng Phong thấy bắt đầu trở nên hồi hộp, dọc theo đường đi vốn đã quen với việc bị người khác nhìn chằm chằm và bình luận rồi, nhưng khi tới gần nơi người nọ ở, tiếng nghị luận của mọi người lại làm y thấy như có mũi nhọn đâm vào lưng, cả người đều khó chịu.

Với trang phục của y, nếu cứ thế đi vào trong núi, khẳng định sẽ đem tới càng nhiều lời bình phẩm, những lời đó không khéo sẽ truyền tới tai ảnh vệ của y trước khi y tới. Y không muốn như vậy, y không muốn người kia biết trước chuyện này, trong lòng y chờ mong người nọ sẽ lộ ra biểu tình kinh hãi, nhưng thực tế cũng vì y lo lắng nếu hấn biết quá sớm, có khi hấn sẽ trốn mất.

Trước khi đến, Tiết Lăng Phong mua một bộ y phục của người Miêu để mặc vào. Để tránh đi ánh mắt của những người khác, y mặc một bộ đối khâm y, bên ngoài khoác một cái tiểu bối quái (chắc giống áo gi lê á, mah của người dân tộc :”>), chân đeo xà cạp, đầu quấn khăn lụa màu máu đào, đeo thắt lưng to bản.

(loại áo có 2 bên cân xứng đều được gọi là đối khâm y thì phải, đại để chắc anh mặc như vậy :)))

Dù không có gương đồng, y cũng có thể tưởng tượng ra trang phục như vậy kỳ quái cỡ nào, thế nhưng sắp được gặp người đã xa cách hai năm, y cũng không quan tâm quá nhiều nữa.

Tới đại sơn, nhưng căn bản không thấy sơn dân như Tiết Lăng Phong tưởng tượng.

Ngọn núi rất an tĩnh, ngoại trừ những loại cây mà phương bắc không có, nơi đây cũng giống Bàn Long sơn trang, có thể nghe được tiếng chim hót uyển chuyển. Những tia nắng nhỏ vun xuyên qua kẽ lá, lẳng lẳng chiếu lên sơn đạo hẹp dài.

Dựa vào tin tức trong thư, căn nhà gỗ mà ảnh vệ của y trú ngụ hẳn là trên một bãi đất trống giữa sườn núi.

Tiết Lăng Phong chậm rãi leo lên theo đường núi, mỗi một bước tiến về phía trước, y lại thấy hồi hộp thêm một phần.

Cuối cùng, tại một ngã rẽ vào, y thấy một góc nhà nhọn nhọn lộ ra, thậm chí đã có thể nghe được tiếng bả củi.

Đó là người kia sao? Hấn đang bả củi ư?

Tiết Lăng Phong ngừng thở, lặng lẽ tiến lại gần, âm thanh càng lúc càng rõ ràng, còn có thể nghe được tiếng vang khi người nọ ném củi đã bả xong vào đồng.

Đi về phía trước thêm vài bước nhỏ, bóng lưng người kia đã hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt Tiết Lăng Phong.

Hấn không mặc áo, tấm lưng trần phơi bày ra màu tiểu mạch khỏe mạnh, những hạt mồ hôi nhỏ mịn trên đó phát ra tia sáng mờ người dưới ánh mặt trời. Vân da rắn chắc nhìn qua vẫn đẹp như cũ, theo động tác của hấn khi thì căng ra, khi thì thả lỏng. Hấn làm việc rất chăm chú, đây là thói quen của hấn từ trước tới nay, luôn dụng tâm làm tốt mọi chuyện, đồng thời thường gơ tay lau đi mồ hôi trên mặt một chút.

Lóa mắt nhất chính là chữ ‘Lăng’ màu đỏ tươi trên lưng hấn, lộ ra từ dưới những sợi tóc, là ấn ký suốt đời không phai nhạt.

Tên chính là số phận, chữ còn, duyên phận liền còn.

Tiết Lăng Phong nhìn lên một hồi, rồi cuộc động đậy đi ra ngoài.

“Song Phi...” Hai năm rồi, khi cái tên này từ miệng thốt ra, lại mang theo chút run rẩy không thể ngăn chặn và vui sướng vì mất rồi tìm lại được.

Thế nhưng, tiếng của Tiết Lăng Phong bị một thanh âm khác chen ngang “Song Phi, huynh có mệt không, nghỉ ngơi một lúc đi.”

Tiết Lăng Phong cả kinh, hóa ra trong nhà còn người khác! Y lập tức lùi lại.

Một nữ tử người Miêu niềm nở mà xinh đẹp từ trong nhà đi ra, đưa nước cho ảnh vệ của y, rồi còn lấy khăn lau mồ hôi giúp hắn.

Ảnh vệ của y tiếp nhận nước uống một ngụm, cười ôn nhu với nàng kia, nói: “Liên Hà, muội không nên đi ra ngoài, vạn nhất hài tử có việc gì thì sao? Không phải sáng nay đại phu còn dặn muội, không nên tùy ý đi lại sao?”

“Là không được hoạt động mạnh!” Nữ tử xoa xoa cái bụng nhô cao của mình, cười tươi với nam nhân trước mặt, “Xem xem huynh chưa gì đã bị dọa rồi.”

“Vậy muội ngồi xuống đi, ta sắp xong rồi.”

Ảnh vệ của y sẵn sàng chuyển tới một cái ghế nằm cho nàng kia, đỡ nàng ngồi xuống xong, lại xoay người bỏ củi tiếp.

“Nếu như hài tử đẹp giống huynh thì tốt biết mấy.” Nữ tử ngồi trên ghế, biếng nhác mà tường hòa nhìn nam nhân đang bỏ củi trước mặt nàng, khóe miệng mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

64. Chương 64

CHƯƠNG 64

Tiết Lăng Phong nấp sau gốc cây, len lén nhìn người y nhưng nhớ hai năm nay, đã ở bên người khác cùng tạo thành một khung cảnh mỹ lệ tường hòa; còn sự xuất hiện của y, chỉ bất quá là một nét bút hồng đầy đột ngột trên khung cảnh xinh đẹp đó.

Có lẽ nét bút hồng này nên yên lặng mà biến mất, trở về theo đường cũ.

Tiết Lăng Phong nghĩ như vậy, hình ảnh trước mắt chậm rãi mờ đi, y cần mỗi chút những ngọn cỏ và mấy miếng vỏ cây bên cạnh, những cây cỏ đó dưới sự chà đạp của y đều tan thành tro bụi.

(Giống kiểu oán phụ =)))

Động tĩnh rất nhỏ đó khiến người đang bỏ củi chú ý, Song Phi buông búa, nhìn cây tùng mà Tiết Lăng Phong ẩn thân, cao giọng hỏi: “Ai ở đó? Đi ra.”

Tiết Lăng Phong thẳng tay ném giùm cỏ trong tay, nhẹ nhàng bước ra. Khoảnh khắc y xuất hiện, rốt cuộc y minh bạch, vừa rồi mình ở đó quần quít nửa buổi, tàn phá hoa cỏ, kỳ thực cũng chỉ là vì muốn làm nam nhân kia chú ý, khiến sự xuất hiện của y có vẻ không quá gượng gạo.

Nhưng hiển nhiên, ảnh vệ của y đã bị y làm cho sững sốt, không chỉ có sắc mặt đối phương lập tức tái nhợt, ngay cả đôi đồng tử màu hổ phách đậm kia cũng bắt đầu co lại, thậm chí còn vô thức lui từng bước về sau.

“Song Phi, là ta.”

Tiết Lăng Phong nhìn phản ứng của Song Phi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Đôi mắt y đỏ đỏ, trên mặt hiện vẻ uể oải rõ ràng do nhiều tháng bốn ba, còn có bộ đồ tiểu mã quái của Miêu tộc trên người hoàn toàn không thích hợp, đều khiến nam nhân cao cao tại thượng này thoạt nhìn nghèo túng mà thất bại.

Thế nhưng nụ cười miễn cưỡng đó của y hình như không hề làm cho nam nhân phía trước trầm tĩnh hơn, trái lại càng khiến cho đối phương khấn trương cao độ, như là thấy ác mộng đang biến thành sự thực.

Nữ tử người Miêu ngồi một bên nhìn Song Phi một chút, lại nhìn Tiết Lăng Phong một chút. Nàng hầu như quen biết hết thành nhỏ này, thế nhưng nam tử mặc trang phục Miêu này chắc chắn nàng chưa gặp bao giờ.

“Song Phi, là bằng hữu của huynh à?”

Ước chừng một năm trước, cũng có một nam nhân đến tìm Song Phi, nàng còn nhớ rõ người nọ tên là Quy Khư, còn ở lại đây một thời gian, thế nhưng rõ ràng là trông không giống nam nhân này.

“Chúng ta cũng không phải là bằng hữu!”

Tiết Lăng Phong lườm người phụ nữ kia, tranh trả lời trước, ngữ khí bất thiện lại còn thêm ý tứ sâu xa.

“Vậy người là ai?” Nàng chưa từng thấy nam nhân nào mở miệng là hung thần ác sát như thế.

“Ta là ai? Hẳn chưa từng nói với người sao?!” Trên lưng Song Phi in tên y, y cũng không tin một chữ lớn như vậy, mà nữ nhân gốc này không phát hiện ra.

Chân trời góc biển, nam nhân này vĩnh viễn thuộc về y.

Nữ tử người Miêu bị mấy câu đằng đẵng sát khí của Tiết Lăng Phong chọc tức, đứng bật dậy, rốt cuộc Song Phi lấy lại tinh thần, nói với nữ tử: “Liên Hà, số củi còn lại mai ta sẽ trở lại bổ giúp muối, hôm nay ta về trước.”

Nói xong, Song Phi mặc vào chiếc áo vắt một bên, vội vã đi qua bên cạnh Tiết Lăng Phong, Tiết Lăng Phong hung hăng nhìn lại nữ nhân đang trừng mắt với y một chút, liền xoay người đi theo.

Hai người một trước một sau đi một đoạn đường, căn nhà cỏ giữa sườn núi đã khuất bóng.

Bọn họ đều không nói lời nào, nhưng Tiết Lăng Phong đi sau Song Phi thì mừng thầm, quả nhiên đứa bé trong bụng nữ nhân kia không phải của Song Phi.

Đi một lúc, Tiết Lăng Phong thất thần một lúc, nam nhân phía trước bỗng vụt chạy, y ngó người nhìn bóng dáng Song Phi chạy trời chết, ngay người trong chốc lát, liền lập tức đuổi theo.

Hình như nam nhân thực sự bị y làm cho sợ hãi, thậm chí còn quên dùng khinh công, chỉ chạy theo bản năng như một chú hươu hoảng sợ, một mình luồn lách vào phía rậm rạp của rừng cây, như là muốn tìm tới một chỗ bí ẩn có thể trốn.

Tiết Lăng Phong nóng nảy, điểm nhẹ mũi chân, nhanh chóng đuổi theo người phía trước, y túm lấy chân sau của Song Phi mà kéo một cái, Song Phi lập tức ngã nhào ra đất, sau đó y liền dùng hết sức lực toàn thân đè ép lên người đối phương.

Bởi vì vừa chạy trốn, thân thể nam nhân dưới thân nóng hổi, thở hồng hộc từng hơi, còn chưa cam chịu vẫn đang giãy dụa muốn thoát khỏi y. Cành cây nhọn, hắc thì chạy quá nhanh, y phục bị rách nhiều chỗ, lộ ra làn da màu mật ong mê người bên trong, có một số chỗ còn bị cứa rách, chảy ra những giọt máu nho nhỏ, càng thêm phong vị dã tính.

Giờ lại vừa đúng mùa xuân, Tiết Lăng Phong đã cảm dục hai năm gần như là động dục tại chỗ, y cố dùng sức, ép người phía dưới chặt hơn, rồi há miệng hôn lên.

Hai năm chờ đợi, hai năm đặng đặng nhớ nhung, trong lòng y có bao nhiêu tình cảm đã không thể kìm nén nữa, tuôn trào như hỏa diễm, nụ hôn của y không còn là hôn, mà đã biến thành cắn xé.

Người dưới thân bị y cắn đến độ lớn tiếng kêu đau, trên tấm lưng xinh đẹp đã bị in vô số vết răng, những vết răng thật sâu này thậm chí đâm vào da thịt, như là đặt ở trên hắc cũng không phải con người nữa, mà là một con sư tử đối quá hóa liêu, muốn nuốt chửng hẳn.

Sau vài cơn đau ngắn, nam nhân phía dưới tỉnh táo lại, im thin thít mặc cho người ở trên tiếp tục động dục, khi hắc cảm thấy quần mình đang bị kéo xuống thì ngón tay cắm thật sâu vào trong bùn đất.

Cuộc sống thuộc về hắc, từ sau khi nam nhân này xuất hiện, Bàn Long sơn trang, Thiên Ảnh môn, Hình đường, những thứ khiến hắc sợ hãi đó cứ nối tiếp nhau xuất hiện trong đầu, chúng như cơn ác mộng đáng sợ, dù chạy tới chân trời góc biển cũng không thể thoát.

Không, chúng cũng không phải là mộng, chúng là hiện thực; mộng, chính là cuộc sống yên ả hai năm nay của hắc. Còn hiện tại, là lúc tỉnh mộng.

Bởi người dưới thân không chối từ nữa, còn không hề nhúc nhích, khiến Tiết Lăng Phong đang động dục cũng dần tỉnh táo lại, mặc dù thứ bồng bồng phần chân của y đã lưu luyến ở giữa hai mông quyền rũ đó tới quên đường về, nhưng y vẫn ép buộc bản thân phải khắc chế, không cam lòng mặc quần lại.

Nhưng quần Song Phi thì y không kéo lên hộ, không thể dùng, thì có thể nhìn chứ!

Đúng rồi, còn có phía trước, khối ngọc vật kia y cũng cực kỳ thích.

Tiết Lăng Phong xoay người kia lại, thứ y yêu thích liền xuất hiện trước mắt y, nó còn chưa tỉnh giấc, mềm rũ giữa hai chân. Mao phát hơi xoắn ở mặt trên dính phải ít cỏ vụn, Tiết Lăng Phong nhặt từng cái từng cái một ra.

Y làm rất cẩn thận tỉ mỉ, như là đối đãi với một bảo bối trân quý nhất, khoe miệng còn mang theo một nụ cười đầy an tâm mà chính y cũng không nhận ra.

Quả thật y thấy rất an tâm, sau khi được chạm vào nam nhân này một lần nữa, hai năm nay y lơ lửng phiêu đảng cuối cùng cũng chạm được xuống đất.

“Song Phi, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi.” Tiết Lăng Phong vuốt ve thân thể nam nhân, cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay truyền tới nói cho y biết tất cả đều không phải là mơ, cũng không phải là mộng đẹp hai năm nay gặp vô số lần cứ tỉnh dậy lại tan thành muôn mảnh, tất cả đều chân chân thực thực, y đã tìm được hân trở lại rồi, “Sau này người không thể đi đâu, không thể chạy loạn như vậy nữa, biết không? Ta phải tùy thời đều có thể thấy người, nếu như người muốn đi đâu, phải để ta đi theo với!”

“Người còn chạy loạn nữa, ta sẽ... ta sẽ...” Tiết Lăng Phong nhéo mạnh lên bụng nam nhân hai cái, y luyện tiếc trừng phạt cái người thật vất vả mới tìm được này, nhưng lại muốn uy hiếp hân, để sau hân không dám bỏ đi nữa.

Trên bụng bằng phẳng rần chắc sinh ra hai vết đỏ ửng, đại khái là Tiết Lăng Phong kích động quá mức, vừa đụng tới thân thể đó liền không kiểm soát được độ mạnh nhẹ, nhéo xong y nhìn lại thấy yêu thương, liền vội vàng cúi đầu liếm liếm.

Thế nhưng vừa liếm một cái, y đâu còn khống chế được bản thân nữa, lại ôm lấy eo nam nhân mà điên cuồng gặm cắn một trận, đầu lưỡi còn liều mạng đẩy vào trong rốn đối phương, trong miệng lẩm bẩm mơ hồ: “Song Phi, ta... thích, thích... người.”

Nam nhân nằm trên mặt đất diện vô biểu tình, hờ hững mà lãnh đạm nhìn những cây cỏ thụ cao lớn giúp hân ngăn trở ánh mặt trời, hình như hân nghe thấy Tiết Lăng Phong nói thích mình, nhưng vì sao toàn thân trên dưới không có chút gợn sóng nào. Có phải điều đó chứng tỏ rằng, rốt cuộc hân đã bỏ xuống được người này? Giống như lúc trước ở trong Hình đường đã từng nghĩ, kiểu gì cũng sẽ có một ngày khi hân nhớ tới người này, sẽ cảm thấy buồn cười vì sự si mê và chấp nhất của mình xưa kia.

“Ta biết ta không nên chạy trốn, ta biết hành vi của ta đã mạo phạm tới lệnh cấm của Bàn Long sơn trang.” Nam nhân thần tình vẫn lạnh lùng thản nhiên, không có bất cứ cảm tình gì, “Ta chỉ thỉnh cầu một chuyện, sau khi trở lại không thụ hình nữa, trực tiếp xử tử có được không?”

Tiết Lăng Phong vẫn đang ghé vào trên người Song Phi hưởng dụng đầy thỏa thuê, nghe hân nói vậy, liền ngẩng mạnh đầu lên nhìn hân. Có phải là hân chưa nghe thấy mình nói gì cả hay không?

“Nếu như người thích ta.” Đôi mắt nam nhân nhìn y, bình tĩnh bổ sung vào một câu.

Xem ra là hân có nghe thấy mình nói gì.

Sau hai năm gặp lại câu đầu tiên hân nói với y lại là như thế, phản ứng cũng lãnh đạm kì cục, vừa mới đầu còn sợ tới độ chạy trốn chết.

Tiết Lăng Phong cười thất bại, đứng lên từ trên người Song Phi, giúp hân mặc quần áo vào, cúi đầu ngồi một mình một bên.

“Người nói gì cơ?” Tiết Lăng Phong lộ ra nụ cười quái dị, như là hiện tại y hoàn toàn dựa vào nụ cười giả tạo đó để chống đỡ tất cả, y cũng không phải là ngu ngốc, phản ứng của đối phương nhiều ít khiến y ý

thức được chút gì đó, “Ta có thể lý giải ý người là người không muốn quay về Bàn Long sơn trang đúng không?”

Song Phi cũng ngồi xuống, mặc y phục, đưa lưng về phía Tiết Lăng Phong, chậm rãi cúi đầu, một lát sau mới nói, “Ta hận nơi đó. Lúc trước là vì người, hiện tại chỉ còn lại hận. Tất cả đều là con người, vì cái gì hủy hoại ta?”

Phía sau không có một chút động tĩnh nào, Song Phi cũng không nhúc nhích, mười lăm mười sáu năm trôi qua, có quay đầu hồi hận năm xưa đi lắm đường cũng đâu còn ý nghĩa nữa. Chỉ là trải qua hai năm sinh hoạt như người bình thường, cũng ít nhiều cảm giác được cái hàm nghĩa của sinh mệnh thực đáng quý, hôm nay lại sắp bị bắt trở về, đối với số phận như vậy không khỏi sinh ra lòng oán hận.

Thế nhưng đã trong dự liệu, qua lâu như vậy mới biết được, cũng nên thấy đủ rồi. Còn có mong muốn gì, đợi kiếp sau làm lại lần nữa.

Song Phi bỗng cúi đầu cười cười, thậm chí cười thành tiếng, đã nhìn thấu trần thế này, mới có thể cười sự si mê xưa kia của bản thân cùng người ta trong trần thế.

Tiết Lăng Phong nghe thấy hần cười như vậy, bỗng xông lên ôm lấy người kia từ phía sau, “Người đừng như vậy, người không muốn trở lại, vậy chúng ta sẽ không quay về đó, người muốn ở đây, ta sẽ ở cùng người!”

“Đúng rồi, còn nữa.” Tiết Lăng Phong vội vàng gỡ bọc hành lý giản đơn trên người mình xuống, cấp tốc mở ra, bên trong trừ hai bộ y phục, là một con khỉ con được điêu khắc bằng gỗ, “Còn có Thất Thất, ta cũng mang theo tới.”

Khi nhìn con khỉ gỗ còn chưa hoàn thành nọ, Tiết Lăng Phong thấy trên mặt Song Phi xuất hiện một chút vẻ khác thường, y vội vã nhân cơ hội đó nói, “Sau này, chúng ta sống cùng nhau, có được không? Người hoàn thành nó đi, nó thiếu tay thiếu chân như vậy, đáng thương biết bao!”

Tiết Lăng Phong đưa con khỉ tới trước mặt nam nhân, nam nhân nhìn một chút, lại chuyển mắt đi. Y kiên quyết nhét nó vào trong tay nam nhân, nhưng vừa buông lỏng tay ra, khỉ gỗ liền trượt từ tay nam nhân xuống bùn đất bên dưới, đối phương căn bản không muốn cầm nó.

Tiết Lăng Phong quýnh lên, nhặt con khỉ đặt vào trong bao vải, rồi ôm chặt lấy người kia, ghé vào bên tai đối phương cầu xin: “Song Phi, ta thực sự thích người, ta yêu người, trước đây đều là ta không tốt, người tha thứ cho ta đi, cho ta một cơ hội nữa được không? Người biết hai năm nay ta sống thế nào không? Mỗi ngày ta đều đợi tin tức của người, phải rất nhiều người hỏi thăm khắp nơi, ta ở tại căn nhà gỗ mà trước đây chúng ta chung sống, mỗi buổi tối chỉ có thể ôm Thất Thất mới có thể ngủ, bởi vì đây là thứ duy nhất người lưu lại, ta nhớ người tới sắp phát điên rồi.”

Thấy nam nhân vẫn im lìm, thần sắc đạm mạc, Tiết Lăng Phong càng không biết phải làm sao, trong đời y chưa từng có kinh nghiệm lấy lòng người khác, cầu được người ta tha thứ, y chỉ có thể kể cho đối phương nghe cuộc sống hai năm qua, sự kinh hoàng thất thố của mình một cách vô vị.

“Song Phi, sau này ta sẽ chỉ đối tốt với mình người, ta yêu người, trước đây ta không nhận ra ta quan tâm tới người như thế, cho nên mới làm nhiều chuyện thương tổn người như vậy, sau khi người đi, ta phát hiện ta căn bản không có cách nào sống ở nơi thiếu vắng người, ta đuổi hết những người khác đi, ta biết người không thích họ, sau này ta chỉ thuộc về người, người cũng chỉ thuộc về ta có được không?”

Song Phi cảm thấy trên cổ mình ẩm ẩm nóng nóng, Tiết Lăng Phong đang gối lên bờ vai hần, nước mắt theo cổ hần trượt vào trong vạt áo. Y có thể nghĩ ra bất kì cách nào để giữ lại người đã từng yêu y nhất này.

Nước mắt ẩm áp, là ngôn ngữ tốt nhất, trên gương mặt bình tĩnh của Song Phi rốt cuộc có một tia rung động, nhưng chỉ trong chớp mắt ngăn ngủi, đối với hần mà nói, những lời này đã quá muộn màng. Hần xoay người, đỡ Tiết Lăng Phong dậy, Tiết Lăng Phong vội vàng vàng che giấu lệ trong mắt, không dám ngẩng đầu lên nhìn đối phương nữa.

“Hà tất như vậy, người cũng không phải là thực sự yêu ta.” Song Phi nhìn Tiết Lăng Phong, đối lại là trước đây, hần là tim hần sẽ như bị đao cắt, có thể hy sinh tất cả. Thế nhưng hơn mười năm qua đi, hần đã mệt mỏi, tình cảm và trái tim đã chết vĩnh viễn vào cái đêm hần ra đi.

“Hiện tại người quan tâm ta, muốn ở bên ta, chỉ là bởi vì hai năm trước cũng không phải là người cho phép ta đi, mà là tự ta bỏ đi, như vậy khiến người cảm thấy rất thất bại đúng không? Kích thích tới dự vọng chinh phục của người đúng không? Người ngẫm lại đi, nếu như năm đó ta ở lại, tiếp tục đi theo bên cạnh người, người có liếc mắt tới ta hay không? Ở trong lòng người ta vĩnh viễn chỉ là một thứ công cụ vậy tay là tới, phát tay là đi. Người khinh thường ta, Tiết Lăng Phong, trong lòng ra hiểu rất rõ.”

“Không phải như thế! Hoàn toàn không phải!” Tiết Lăng Phong lập tức phủ định, cầm lấy tay đối phương, dựng thẳng lưng, lời thề son sắt, “Ta thừa nhận, nếu như người không bỏ đi, có lẽ ta sẽ không ý thức được người quan trọng với ta ra sao, ta cần người tới nhường nào, ta tới tìm người, là bởi vì ta đã biết đời này ta chỉ muốn có người ở bên!”

“Vậy sao?” Song Phi cười cay đắng, “Nếu ta thật sự quan trọng với người như thế, người sẽ không nhận ra sao? Sao lúc đó ta chỉ biết là ta rất yêu người, có thể làm tất cả vì người nhỉ? Người là một người bị chiều quá sinh hư rồi, Tiết Lăng Phong, thứ người cần chỉ là một con cún để người đá tới đá lui vẫn còn trung thành tận tâm, còn ta khi đó vừa vặn chính là như thế.”

Tiết Lăng Phong ngẩng đầu nhìn Song Phi một cái, rồi lại cúi đầu, Song Phi của y đã thay đổi rồi. Có lẽ sự nhân nhượng, sự dung túng của hắn đối với mình lúc trước là bởi vì hắn yêu mình; sự ẩn nhẫn, sự trầm mặc của hắn cũng là bởi vì yêu mình, hiện tại người ở trước mặt bình tĩnh phản bác lại đã không còn là Song Phi cứ nhìn thấy y là không biết phải nói gì nữa.

“Ta chỉ là muốn có thể ở lại bên cạnh người cũng không được sao?” Lúc nói lời này, giọng Tiết Lăng Phong đã nhỏ cực kỳ, y lại nắm lấy cánh tay bé xiu của khi gỗ, nắm lấy bàn tay của nó, mỗi khi y cần được xoa dịu, thì sẽ làm như vậy.

“Ngài muốn thế nào cũng được, thưa chủ nhân.” Song Phi nhặt lại đồ dùng bị Tiết Lăng Phong vứt dưới đất, lại cầm lấy khi gỗ trong tay y, bọc tất cả lại, “Không cần hỏi ý tứ của ta.”

Tối chiều tối, Tiết Lăng Phong theo Song Phi đến căn nhà nhỏ hắn ở phía sườn núi bên kia, bên trong bố trí khá giống với nhà gỗ nhỏ ở Bàn Long sơn trang, từ đó nhìn ra được, chỉ ít từng có một khoảng thời gian nam nhân này còn cực kỳ tưởng niệm mình. Điều này làm Tiết Lăng Phong đang ủ rũ có thêm chút lòng tin.

Bữa tối là Song Phi làm, lúc Tiết Lăng Phong thấy hắn bưng cơm nước lên, vẫn theo thói quen đặt những thứ y thích ăn nhất ở những chỗ gần y, khẩu vị cũng dựa theo sở thích của y mà làm.

Những hành động lơ đãng cho Tiết Lăng Phong không ít sự cổ vũ và thoải mái, y nghĩ trong lòng Song Phi hẳn là vẫn còn thích mình, chỉ là bởi vì sợ lại bị thương tổn, nên đã khóa chặt cảm tình lại, nếu như y biểu hiện thật tốt, y cũng không tin không thể khiến ảnh vệ ngoạn ngoạn của y hồi tâm chuyển ý.

65. Chương 65

CHƯƠNG 65

Sau hai năm, cuối cùng hai người cũng được cùng ăn tối với nhau.

Đương nhiên là điều kiện không thể so với Bàn Long sơn trang, bàn tròn đơn sơ được đặt tại một bên của phòng bếp, thức ăn dự trữ trong nhà không nhiều lắm, chỉ làm ba món, nhưng là cố hết sức làm theo sở thích của Tiết Lăng Phong. Một mếp bàn sát vào cửa sổ, ánh chiều tà vừa vắn in lên giữa khung cửa.

Tiết Lăng Phong vừa ăn, vừa tham lam nhìn chăm chú vào ảnh vệ của y, tia sáng ôn hòa chiếu lên gương mặt không in dấu năm tháng của người ngồi đối diện, khiến sự mong nhớ ngày đêm hai năm nay của y được vơi đi một chút.

Kỳ thực y có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói với nam nhân này, thế nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào, đối phương không nói một lời ngồi đối diện y cúi đầu yên lặng ăn, bầu không khí dịu dàng yên ả đó lại khiến y không tìm được một cơ hội nào có thể mở miệng.

Trời chiều tuy rất mỹ lệ, nhưng Tiết Lăng Phong vẫn hận không thể một chưởng đập tan nó, như vậy y có thể ôm ảnh vệ ngoan ngoãn của y lên thẳng giường đi ngủ, vừa sờ mó vừa nói chuyện, hơn nữa ít nhiều gì bóng tối cũng có thể giúp y che bớt sự xấu hổ và gượng gạo.

“Người ăn nhiều cá một chút đi.”

Không đề cập tới chuyện cũ, nhưng tóm lại vẫn phải nói chút gì khác đi. Tiết Lăng Phong gấp một miếng cá từ cái đĩa trước mặt, cẩn thận bỏ xương đi, sau đó, đưa vào bát Song Phi.

Ảnh vệ của y không nói gì, ăn ngay miếng cá đó. Tiết Lăng Phong lập tức bắt đầu thấy hài lòng, lại gấp món khác vào bát đối phương, đến khi trong bát đã dồn lên một ngọn núi nho nhỏ, y mới ngừng tay, sau đó cầm đũa thỏa mãn nhìn ảnh vệ của y ăn chúng từng chút một.

Thật là tốt, cuộc sống mà y mong muốn lại trở về, vẫn như lúc xưa, y dứt cho hắn cái gì hắn liền ăn cái đó, cũng dưới bóng mặt trời buổi chiều như thế này.

Mất thấy đồ trong bát Song Phi đã ăn gần hết, Tiết Lăng Phong ngay lập tức gấp thêm đồ nhét vào, thế nhưng ảnh vệ của y buông đũa, ngừng đầu nói hờ hững: “Không được, ta ăn no rồi.”

“Ừm.” Hóa ra hắn cũng ăn không nhiều, trước đây mình dứt cho hắn gấp mấy lần như vậy, cũng đều thấy hắn ăn hết a.

Tiết Lăng Phong thấy có chút buồn bã, cảnh còn người mất, mặt trời chiều vẫn như cũ, thế nhưng người thì không còn như xưa kia dịu ngoan nhẫn nại với y.

Nhưng nghĩ lại Tiết Lăng Phong liền phục hồi tinh thần —— hắn có thể ở trước mặt mình biểu đạt suy nghĩ thật sự chẳng phải cũng tốt sao!

“Vậy để ta ăn.”

Tiết Lăng Phong nhắc bát của Song Phi lên, đem những đồ ăn còn lại đổ vào bát mình, “Thế này đỡ lãng phí.”

Song Phi đầu tiên là nhìn kinh ngạc, sau đó ngăn cản lại: “Đừng, ở trong đĩa sạch hơn.”

Tiết Lăng Phong lắc đầu, không nói gì thêm, nhanh chóng cầm bát lên ăn. Song Phi thấy y như vậy, cũng không ngăn cản nữa, chỉ ở bên ngồi chờ y ăn xong, sau đó đi rửa bát.

Còn Tiết Lăng Phong thì chạy về phía phòng ngủ.

Phòng ngủ cũng không lớn, ngoại trừ bố trí đồng dạng như trong nhà gỗ nhỏ ra, điều khiến Tiết Lăng Phong thỏa mãn chính là, trong phòng bày một chiếc giường đơn. Xem ra ảnh vệ của y sống một mình, không ở cùng người khác.

Tiết Lăng Phong bò lên giường, lấy Thất Thất từ trong bọc hành lý ra.

Theo thói quen, y đặt Thất Thất trong chăn cạnh gối đầu. Cái giường đơn nho nhỏ đó chật chội hơn cái trong căn nhà gỗ cũ rất nhiều, sau khi Thất Thất thêm vào, lại có vẻ hơi chen chúc.

Y còn phải ngủ cùng Song Phi nữa cơ mà!

Vì vậy Tiết Lăng Phong lấy Thất Thất ra, thử đặt lên cái giá đầu giường, Thất Thất đáng thương không có chân, căn bản là không thể đứng được, mỗi lần Tiết Lăng Phong đỡ nó dậy, nó lại ngã lăn ra.

Khỉ gỗ thiếu chân không tìm được bất cứ chỗ nào an thân. Không còn cách nào khác, Thất Thất bị bỏ vào ngăn tủ tại góc tường.

Trong tủ trống trơn, chỉ đặt vài món quần áo và đồ dùng hàng ngày, cơ bản đều là những thứ y thấy quen mắt. Rời khỏi Bàn Long sơn trang đã hai năm, Tiết Lăng Phong phát hiện nam nhân kia căn bản không có thêm thứ gì.

Tiết Lăng Phong cất y phục của mình vào đó, đặt cạnh của người nọ, thật giống như từ nay về sau họ sẽ vĩnh viễn bên nhau.

Thất Thất được đặt ở trên gần cao nhất của tủ, nơi đó không có gì khác. Khỉ gỗ an tĩnh nằm trên đó, hai năm qua đi, nó đã cũ hơn nhiều, chỉ là niềm hạnh phúc trong mắt và nét sung sướng trên mặt vẫn có thể nhận ra rõ ràng.

Bỗng nhiên, Tiết Lăng Phong biến sắc, có vẻ trở nên khẩn trương. Y đóng ‘Cạch’ lại cửa tủ, xoay người chạy về phía nhà bếp.

Tới bếp, ảnh vệ của y đang lau bàn, Tiết Lăng Phong lập tức nhào tới ôm chặt lấy người kia, mới một lúc không gặp, y lại nhớ hân rồi.

“Người còn ở đây, thật tốt quá!” Tiết Lăng Phong ôm nam nhân không chịu buông tay, “Đến giờ ta còn chưa tin, đây cũng không phải là mơ, ta thực sự đã tìm được người rồi, ta sợ người thành linh biến mất, giống như lúc ở trong mộng.”

Ảnh vệ của y không nói gì, chờ y buông tay, rồi tiếp tục lau bàn. Tiết Lăng Phong chưa từng làm việc nhà, không biết nên hỗ trợ thế nào; nhưng y cũng không đi, ngồi vào ghế ngơ ngơ nhìn Song Phi —— đây là một người hoàn toàn thuộc về y, nguyện ý vào sinh ra tử vì y, vì sao y lại chưa từng hảo hảo quý trọng hân cơ chứ?

Tiết Lăng Phong hồi hận cùng cực.

Kỳ thực bị người khác nhìn chằm chằm vào lưng mãi, Song Phi cũng thấy là lạ, hân không cần quay đầu lại cũng cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của Tiết Lăng Phong vẫn dán chặt vào lưng mình.

Tình hình như vậy khó tránh khỏi gây ra khó xử, Song Phi vừa cúi đầu chà bát, vừa nói: “Ta đun nước giúp người, người có muốn tắm rửa không?”

Hân chỉ muốn Tiết Lăng Phong có thể làm gì đó, khiến cho y đừng có nhìn hân mãi như vậy, nhưng chẳng ngờ Tiết Lăng Phong lại lập tức kích động đứng bật dậy, “Được! Cùng nhau làm!”

Nhưng thấy ảnh vệ của y vẫn đứng im tại chỗ, Tiết Lăng Phong lại tiu nghỉu ngồi xuống, giận giữ nói: “Lát nữa ta mới tắm có được không? Ta muốn nhìn người một chút.”

.

Màn đêm rất cuộc phủ xuống, Tiết Lăng Phong ngâm mình trong bồn gỗ, ôn tập lại những lời lát nữa sẽ nói ở trên giường.

Mộc bồn nhỏ đương nhiên không thư thái bằng với suối nước nóng, Tiết Lăng Phong ôn lại hết những lời cần nói, sau đó liền đứng lên khỏi bồn, lau qua loa một chút, mặc áo lót vào rồi liền đi về phía phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, y nhất thời lại thấy chán nản, y thấy ảnh vệ của mình đã lấy ra một bộ chăn gối khác từ trong tủ, đang chuẩn bị đi ra gian ngoài.

“Người đi đâu vậy?”

Tiết Lăng Phong nóng nảy, vội vã chặn cửa, vẻ mặt đầy ủy khuất.

“Chắc người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi. Ta ra phòng ngoài ngủ, người muốn gì chỉ cần phân phó là được.”

Ảnh vệ của y nhìn y, một cách thần nhiên.

“Không được! Người cùng ngủ trên giường với ta! Không phải từ nhỏ chúng ta đã vậy rồi sao? Người ra ngoài ngủ thì tính làm gì?!”

Thế nhưng ảnh vệ của y vẫn ôm chăn đơn, thái độ thờ ơ, Tiết Lăng Phong cắn răng một cái, hung hăng nói: “Đây là mệnh lệnh!”

Song Phi liếc nhìn Tiết Lăng Phong, rồi xoay người đặt chăn gối trở về chỗ cũ,

Tuy rằng đạt được mục đích, nhưng tâm tình Tiết Lăng Phong càng trở nên rầu rĩ, y còn phải chịu mặt lạnh bao lâu nữa mới có thể khiến cho người này đối tốt với y như xưa?

Tiết Lăng Phong ủ rũ đi tới bên giường, cởi y phục tiến vào. Tâm trạng y không tốt, theo thói quen muốn nắm cánh tay Thất Thất, thế nhưng bên gối vắng vẻ, Thất Thất đã tới ngăn tủ rồi.

Bên người nửa ngày cũng không hề có động tĩnh, Tiết Lăng Phong xoay người nhìn, ảnh vệ của y đang đứng bên cửa sổ, tuy rằng đã cởi áo khoác, thế nhưng không về giường, trái lại mím môi thật chặt, im thin thít nhìn rừng cây u tĩnh ngoài cửa sổ.

Hai năm rồi, hắn đã quen với cuộc sống một mình thật tĩnh lặng, giờ phải quay về với vòng tay ôm ấp kia, lại cảm thấy lo sợ và hoảng hốt.

Tiết Lăng Phong nhờ vào ánh trăng, cũng đọc ra được sự giằng xé trong mắt Song Phi, lòng y một trận khổ sở, thế nhưng vẫn lên tinh thần nói: “Người tới ngủ đi, ta làm ấm giường rồi, người yên tâm, ta biết người không muốn, ta sẽ không làm gì hết.”

Song Phi kinh ngạc nhìn qua, Tiết Lăng Phong đang ngồi trên giường, vạch chăn sang một bên, chờ hắn tới. Ánh mắt mang theo sự quyến luyến đó, vậy mà lại khiến hắn ngẩn ngơ nghĩ hình như trở lại hơn mười năm trước hàng đêm gần bó, khi đó y cũng chờ hắn đến như thế này.

Điều khác biệt duy nhất chính là đôi mắt xưa kia trong veo, giờ đã bị năm tháng nhuộm đậm tang thương và thâm trầm.

Song Phi bước tới, chui vào chăn, thực sự rất ấm áp, không băng lãnh như trước kia, thực sự rất thoải mái.

Sau khi vào trong chăn, Tiết Lăng Phong rất thành thực mà tận lực ngủ ở sát bên trong, Song Phi đưa lưng về phía y, nằm hướng ra ngoài. Nhưng đây là ưu điểm của giường đơn, Tiết Lăng Phong vừa có vẻ lui ở một bên ra vẻ rất giữ lời, lại cũng bởi vì điều kiện khách quan mà rất thỏa mãn dính chặt vào người y yêu thương.

Điều khó chịu duy nhất chính là, cứ như vậy thì cái mông khêu gợi của đối phương sẽ dán vào chỗ kia của y a, mà y còn không dám để nó cứng lên.

“Ở đây ban ngày khá nóng, không ngờ tối lại lạnh như thế này.”

Tiết Lăng Phong tùy tiện nói một câu, muốn thả lỏng bầu không khí một chút trước khi mở miệng nhận lỗi, Song Phi đương nhiên là không tiếp lời.

“Song Phi, có mấy lời ta muốn nói với người.”

Rốt cuộc Tiết Lăng Phong mở miệng với cái lưng của Song Phi, mặc dù y rất mong muốn khi nói những lời này, có thể ôm người này vào lòng, nhưng chung quy y vẫn không vươn tay.

Song Phi không đáp lại, vẫn giữ cái bóng lưng lạnh lùng cho Tiết Lăng Phong.

“Song Phi, ta đã làm rất nhiều điều tổn thương người, hiện tại ta thực sự rất hối hận, năm xưa chắc là ta điên rồi, ta bị điên mới có thể đối xử với người như vậy. Ta không biết sao mình lại có cái tâm tính này, sau khi biết người làm ảnh vệ ở trong lòng lại đặc biệt hận người, thế nhưng lại vẫn rất yêu, vậy nên lúc đó ta không biết phải làm sao.”

Nói xong một đoạn, Tiết Lăng Phong dừng một chút, muốn chờ xem đối phương có phản ứng gì không, vậy mà chỉ chờ được sự trầm mặc trong bóng tối dài dằng dặc. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói:

“Ta nghĩ, sao người có thể làm ảnh vệ cơ chứ? Ta thì cứ yêu người như thế, nhưng người lại đi làm một chuyện dễ tiện như vậy, ta nghĩ tới người từng cùng nhiều người khác làm chuyện đó, ta còn nghĩ đến lần đầu thấy người ở hồ nước nóng, người cùng với tên Quy Khư kia đang... Ta thật sự là điên rồi, nếu như là người khác, quá khứ của họ ta căn bản chẳng quan tâm, đời này ta chỉ quan tâm quá khứ của người, chỉ có người là thuộc về riêng ta, là ta muốn bảo vệ cho tốt, thế nhưng thứ ta trân ái nhất lại đã bị người khác...”

“Ta biết tất cả đều không phải lỗi của người, cũng không phải trách nhiệm của người, ta cũng biết người từng rất khổ sở, vì ta...” Tiết Lăng Phong vừa nghĩ tới một nam nhân đã từng có thể chịu đựng nhiều thống khổ như thế vì y, yêu y như vậy, mà y lại vì không quý trọng mà làm mất đi cảm tình của hắn, y liền thấy

khổ sở tới đỏ hoe cả mắt, “Ta sai rồi, Song Phi, ta muốn sống với người, ta sẽ đối tốt với người, rất tốt, sẽ cực kỳ quý trọng người, bồi thường lỗi lầm của ta, người có thể cho ta một cơ hội hay không?”

Nhưng câu hỏi của Tiết Lăng Phong cứ chậm chạp không có được một câu trả lời thuyết phục, cảnh này khiến y càng thêm thương tâm trầm trọng hơn, y muốn biết bao được ôm lấy người bên cạnh, tìm kiếm một vài đáp án khẳng định, thế nhưng sự im lặng lạnh lùng của đối phương khiến y đến dừng khí vươn tay ra cũng không có.

Trong bóng tối tĩnh lặng chỉ có mình tiếng nức nở đè nén của Tiết Lăng Phong, đợi càng lâu, y khóc càng dữ dội, tới cuối cùng, nam nhân cao cao tại thượng này đã không còn cách nào để kiềm chế nữa, liền khóc lên thật to.

“Vậy ta hỏi người một vấn đề được không?”

Tới khi Tiết Lăng Phong chờ gần như tuyệt vọng, thì nam nhân bên cạnh rốt cuộc mở miệng, thanh âm khe khẽ đối lập rõ ràng với tiếng khóc của Tiết Lăng Phong.

“Cái... cái... gì?”

Tiết Lăng Phong vừa sụt sịt vừa lắp bắp ra mấy chữ.

“Nếu như ta nguyện ý ở bên người, thế nhưng không yêu người như trước nữa, người còn có thể đối xử với ta rất tốt như người vừa nói không?”

Sẽ không yêu y như trước nữa.

Mấy từ đó khiến Tiết Lăng Phong hoàn toàn dờ người, mãi không phát ra được nửa tiếng động nào. Hắn sẽ không yêu y như trước nữa, vậy là còn lại bao nhiêu? Y sẽ còn được hưởng bao nhiêu? Phần tình yêu mà hắn trừ đi, sẽ chạy tới nơi nào? Sẽ dành cho ai? Hết câu hỏi này tới câu hỏi khác làm y sợ hãi cứ ập tới như bài sơn đảo hải.

Nhất thời y không thốt nên lời.

Lại một sự im lặng kéo dài.

Một lúc sau, Song Phi cười cay đắng, “Ta chính là dưới tình huống như vậy, yêu người suốt bao năm, nhìn người sống bên người khác, nhìn người cùng người khác vui vẻ, mà tác dụng của ta, chỉ là đi vào chỗ chết vì người mà thôi. Nhưng ta cam nguyện, ta vẫn dùng hết tất cả của ta đối tốt với người. Có điều, bây giờ ta mệt mỏi rồi.”

Hơn mười năm trước, hai người họ, một là thiên chi kiêu tử của đế đô hạnh lâm danh môn, một là thiếu niên vô danh từ thôn xóm phương bắc xa xôi, hai người như vậy, vốn là không nên có gì cùng tồn tại.

Giữa hai người lại trở nên trầm mặc, bỗng nhiên, Song Phi thấy mình bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, Tiết Lăng Phong dính chặt vào, mặt vùi vào cổ hắn, thấp giọng nói: “Song Phi, người không yêu ta nữa thì thôi, chỉ cần để cho ta được đối tốt với người là được, ta chỉ muốn được sống cùng người. Nếu như sau này người gặp được người người thích, ta...”

Song Phi lại thấy trên cổ có chất lỏng ẩm áp thấm vào da hắn, thanh âm khàn khàn của Tiết Lăng Phong truyền tới: “Tới khi đó, chỉ cần người hạnh phúc là được, không phải quan tâm tới ta.”

Trong bóng tối, kỳ thực không chỉ mình Tiết Lăng Phong rơi lệ, từ lúc y mở miệng bắt đầu cầu xin tha thứ, Song Phi đã yên lặng khóc. Nhưng trải qua nhiều năm huấn luyện, hắn đã sớm luyện được bất động thanh sắc, không để đối phương phát hiện ra.

Sao hắn có thể không muốn được cơ chứ, đó là tình cảm mà hắn đã tha thiết ước mơ nhiều năm như vậy rồi. Nhưng thật sự hắn không dám nhảy vào nữa, hắn không kiên cường như vậy, sợ lại bị tổn thương.

“Song Phi, ta yêu người.” Tiếng thì thào của Tiết Lăng Phong truyền tới không ngừng, Song Phi không nhận được cả người run lên, còn tiếp tục như vậy hắn sẽ không chống lại được, hắn sợ sẽ lại rơi vào địa ngục mà nam nhân này tạo ra vì hắn.

“Người tin ta một lần đi, Song Phi, những gì người có thể làm vì ta, ta cũng có thể làm cho người.”

Hắn có nên tin không?

Đầu óc Song Phi rối loạn, lúc thì Tiết Lăng Phong dần vật hắn, chuyện như vậy nhiều lắm, tùy tiện ngấm lại cũng tràn đầy trí óc; thế nhưng cũng có khi tốt, tỷ như là chữa thương cho hắn, thụ hình thay hắn, bình thường nam nhân này rất vô tình, nhưng ở thời khắc mấu chốt lại liều lĩnh cứu hắn.

Nhưng trước đây hắn chính là bị mấy lần như thế làm cho mơ hồ, luôn ngây ngốc ôm hy vọng mà gánh chịu bão táp tới dồn dập.

Đến khi mơ màng màng ngủ, Song Phi cũng không trả lời Tiết Lăng Phong. Cảm giác được ôm rất ấm áp, chẳng ngờ đã khiến hắn ngủ say.

66. Chương 66

CHƯƠNG 66- ĐƯỜNG VỀ

Tiết Lăng Phong cả đêm không ngủ, vậy nên sáng sớm hôm sau Song Phi mới từ trong lòng y xoay người ngồi dậy, y lập tức đưa tay túm người lại, “Đi đâu thế?”

Song Phi quả thật cho rằng là y đã ngủ, rõ ràng là không nhúc nhích, còn nhắm chặt hai mắt, vậy mà vẫn tỉnh táo, như là sợ mình sẽ chạy trốn.

“Nấu cơm.”

“Sớm vậy đã nấu cơm sao?”

“Người có thể dậy muộn một chút rồi ăn cũng được. Lát nữa ta phải tới chỗ Liên Hà giúp nàng bổ nốt củi.”

Mặt Tiết Lăng Phong còn chôn trong chăn, chỉ lộ ra vài sợi tóc, qua một lúc lâu sau, thanh âm rầu rĩ không vui mới truyền ra, “Còn ta thì sao.”

Song Phi sững sốt, cúi đầu không nói lời nào, bỗng nhiên vẻ mặt trầm xuống, giật y phục của mình ra khỏi bàn tay đang túm chặt của đối phương, “Sao ta biết được, người buông ra!”

Tiết Lăng Phong không buông, ngược lại càng cố sức kéo người quay trở lại, ôm vào ngực. Mặt y lộ ra khỏi chăn, trên đó là đôi mắt khóc sưng như quả đào, đó là kết quả cả đêm qua khóc lóc, cho dù mở ra, cũng chỉ thấy một cái khe. (tưởng tượng đã thấy =))))

“Vậy nữ nhân đó rốt cuộc là ai? Mà người cứ mong nhớ nàng như thế hả.”

Song Phi bị Tiết Lăng Phong ôm chặt, không thoát ra được, một lát sau, hắn từ bỏ việc giãy dụa, quay đầu nhìn Tiết Lăng Phong nói: “Là cả nhà nàng ấy đưa ta tới nơi đây, trước giờ vẫn chiều cố ta, đối đãi ta như người thân. Hiện tại nàng một thân một mình, cái gì ta có thể làm giúp thì đương nhiên là phải tận lực.”

“Cái gì? Nữ nhân đó đưa người tới đây? Người bỏ chạy xa như vậy với ả?” Tiết Lăng Phong ngay lập tức thấy khó chịu, sao lại có nhiều người đối tốt với Song Phi của y như thế nhỉ? Song Phi chỉ cần mình y thương yêu là đủ rồi!

Song Phi trả lời vẻ không quan trọng: “Hai năm trước người đánh ta gần chết, kỳ thực lúc ta rời khỏi Bàn Long sơn trang cũng không đi được quá xa. Bọn họ đã cứu ta, dù sao ta cũng không có nơi nào để đi, liền quay về đây theo họ.”

Tiết Lăng Phong nghe xong, không biết phải tiếp lời thế nào. Y muốn tiếp tục mở miệng xin lỗi, nhưng đối phương biểu cảm bình tĩnh không gợn sóng, hiển nhiên là câu chuyện hồi đó cũng đã phai nhạt. Sự hổ thẹn muộn màng của y, đã mất đi ý nghĩa.

Qua một lúc, Tiết Lăng Phong thấp giọng mở miệng hỏi: “Vậy sau khi người tới đây, có từng nghĩ tới ta không? Có từng nghĩ sẽ quay về tìm ta không?”

Song Phi giãy ra, mặc lại y phục, như là không nghe thấy câu hỏi của y, thản nhiên nói: “Điểm tâm ta làm xong sẽ đặt trong nồi, người dậy là có thể ăn.”

Người đi rồi, chần lạnh lẽo, Tiết Lăng Phong không nói một câu ngả trở về giường. Trong lòng y vẫn khổ sở, nghĩ đến những lời đêm qua Song Phi nói, hẳn sẽ không yêu mình như trước nữa. Tuy rằng đã nghĩ rằng bất kể ra sao cũng sẽ yêu thương hẳn hết mực, thế nhưng vẫn rất mất mát, không cam lòng.

Một mình ở trên giường, Tiết Lăng Phong lại chậm rãi rơi vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, đôi mắt sưng đỏ của y có vẻ như đã bớt sưng đi một chút.

Đầu tiên là y cô đơn bước thong thả tới bếp, nơi đó không có một bóng người.

Trên bàn bày một bộ bát đĩa sạch sẽ trống không, là chuẩn bị để y ăn điểm tâm sau khi dậy. Trong nồi có màn thầu và trứng gà được giữ ấm bởi lửa tàn.

Không quen với thứ thức ăn từ hoa màu này, Tiết Lăng Phong chỉ lấy trứng gà ra ăn.

Sau khi ăn xong, một mình Tiết Lăng Phong ngơ ngác ngồi trong bếp một hồi. Cho tới giờ rất nhiều chuyện đã thay đổi, ít nhất là người kia sẽ không như trước kia vĩnh viễn xoay quanh y, chỉ sống vì mình y nữa.

Thế nhưng nếu không thể buông tay, thì phải thật yêu thương. Nam nhân chạy ra khỏi bếp, trở về trong phòng lấy Thất Thất từ trong tủ ra, nhắm chân núi mà đi.

.

Thời gian qua buổi trưa, mặt trời mùa xuân rực rỡ tới hơi chói mắt, nhiệt độ cũng dần tăng.

Nam nhân bỏ củi để lưng trần, trên đó phủ một lớp mồ hôi mỏng. Hắn vung dao từng chút từng chút một, chuẩn xác lại thích hợp, như là hắn đã từng được huấn luyện. Bên mép miếng củi trơn nhẵn đều đặn, chỉ chóc lát đã xếp thành đồng, hắn thu chúng lại đặt dưới mái hiên, lại đem miếng gỗ mới ra.

Liên Hà gọi Song Phi tới ngồi dưới gốc cây, đưa nước mát cho hắn: “Nghỉ ngơi một lúc đi, không phải là mắt huynh không chịu nổi ánh nắng gắt sao? Huynh cũng thật là, từ sáng giờ cũng không ngừng lấy một lúc.”

“Không sao, còn lại có một ít, để muối có thể chậm rãi dùng.”

Ai biết được lúc nào Tiết Lăng Phong sẽ bắt hắn về, có lẽ là ngày mai cũng chưa biết chừng, đến lúc đó hẳn sẽ không thể quay lại, không thể giúp nàng nữa.

“Nhiều lắm rồi, huynh nghỉ ngơi đi.” Nữ tử cười cười, nhưng lộ vẻ khổ sở. Song Phi gật đầu, tới dưới bóng cây ngồi, còn chuyển một cái ghế tới, “Muội cũng ngồi đi.”

Nữ nhân Miêu tộc đi qua, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, vuốt ve phần bụng ngày càng nhô ra, phát ra tiếng thở dài khe khẽ, “Huynh biết không, tối qua muội lại nằm mơ thấy Bạch đại ca đấy. Huynh nghĩ chàng có thể sống trở về thấy mặt hài tử không?”

Song Phi trầm mặc một hồi, an tĩnh nói rằng: “Muội yên tâm đi, nhất định huynh ấy có thể trở về, Bạch đại ca là một người tốt, ông trời sẽ giúp huynh ấy.”

“Nhưng muội hoàn toàn không có tin tức gì của chàng, hơn nửa năm rồi, hài tử cũng sắp ra đời, thế nhưng đến một chút tin tức của chàng cũng không có. Ngoài đó chiến tranh vẫn chưa kết thúc sao? Thực sự loạn đến thế cơ à?”

Nữ tử nói một lúc bỗng bật khóc, nàng yên lặng đợi trong cô đơn, thường ngày chỉ có thể kiên cường, bắt bản thân lộ ra vẻ tươi cười, thế nhưng trong lòng u sầu và lo lắng đối với an nguy của trượng phu cũng có lúc không thể đè nén được.

Khi Tiết Lăng Phong tìm được nơi ở của Liên Hà, thì thấy Song Phi đang cúi đầu cùng nói chuyện với nữ nhân đó, thần sắc ôn nhu, nàng kia tựa trên đầu vai hắn, hắn liền trấn an nàng.

Nhấn!

Bàn tay mang theo hộp đựng cơm của Tiết Lăng Phong run lên, vậy mà lại cố vặn vẹo ra một nụ cười gượng gạo trên mặt, “Song Phi!”

Tiếng gọi của Tiết Lăng Phong khiến hai người quay đầu lại. Song Phi thấy y tới, lại còn từng bước từng bước một hướng về phía mình. Tiết Lăng Phong vẫn mặc bộ trang phục người Miêu từ hôm qua, con khỉ gỗ nọ y đeo bên hông, lúc ẩn lúc hiện rất không phối hợp với động tác của y. Buổi sáng y cố ý xuống từ lâu dưới chân núi mua cơm, còn nói là để đi đưa cho người yêu ăn.

“Liên Hà, ta phải về nấu cơm đây, lát nữa ta sẽ mang cơm tới cho muội.”

Song Phi đứng dậy, cáo từ nữ tử, Tiết Lăng Phong tới gần khiến hắn có cảm giác không an toàn, sợ chịu đòn, sợ bị phạt, còn sợ y sẽ khiến những người vô tội khác bị thương.

“Ta không để ý thời gian, xin lỗi, ta đi làm cơm ngay đây.”

Song Phi chạy tới trước mặt Tiết Lăng Phong, thấp giọng xin lỗi.

“Không sao!” Tiết Lăng Phong kéo tay hắn, nụ cười trên mặt tươi đẹp như cảnh xuân, “Ta biết người bận bịu từ sáng nhất định là mệt chết rồi, vậy nên đi mua đồ tới cho người ăn, người thử xem có thích không?”

Tiếp đó y lại liếc qua nữ tử đang đứng dưới tàng cây nhìn mình nghi hoặc, nụ cười lại càng thêm ôn nhu dễ gần, “Dù sao đồ ăn cũng nhiều, người có thể mời ân nhân ăn cùng cũng được. Nàng đã cứu người một mạng, ta phải hảo hảo báo đáp nàng mới đúng.”

Song Phi cả người cứng ngắc bị Tiết Lăng Phong túm quay trở lại trước mặt Liên Hà, ba người ăn cùng một bàn. Tiết Lăng Phong trước giờ vẫn là người hào phóng, mua rất nhiều thức ăn tới, ba người ăn cũng dư dả.

Tiết Lăng Phong biểu hiện như là một tướng công tốt nhị thập tứ hiếu, liên tục gấp này gấp nọ cho Song Phi, thường thường cố đút cho hắn mấy miếng, còn nói chuyện với Liên Hà cực kỳ vui vẻ.

(Nhị thập tứ hiếu)

Tới khi ăn xong, vẻ mặt Song Phi đã đỏ bừng.

Sau khi cơm nước xong, Song Phi cầm bát đĩa bỏ lại vào trong hộp gỗ, Tiết Lăng Phong nhắc hộp lên, rồi nói với hắn tràn đầy ái ý: “Ta đem bát đĩa về rồi sẽ quay lại, người tự về, hay là chờ ta tới đón người cùng về?”

“Ta sẽ tự về!” Song Phi gần như phản ứng ngay lập tức, Tiết Lăng Phong cười tủm tỉm liếc hắn một cái, mang theo hộp gỗ xuống núi.

Liên Hà đi tới trước mặt Song Phi, nhìn bóng dáng của Tiết Lăng Phong nhanh chóng biến mất trên sơn đạo: “Song Phi, người mà huynh nhớ nhung là hắn đúng không? Vậy mà hắn cũng tìm được huynh, không biết phải tốn bao nhiêu công sức nhỉ? Năm xưa thực sự là hắn đánh huynh à?”

Song Phi cũng từ phía sau nhìn Tiết Lăng Phong, nhếch môi không nói gì.

.

Song Phi vừa quay về nhà, đang định vào cửa, Tiết Lăng Phong gần như chân trước chân sau cũng về tới. Bây giờ y một bước cũng không thể rời Song Phi, vậy nên trên đường một mực thi triển khinh công chạy như bay.

Vừa vặn để hai người về nhà cùng một lúc.

“Người đã về rồi!” Tiết Lăng Phong bỏ nhào tới, ôm cổ người đang đứng ở cửa.

Song Phi vẫn lãnh đạm, đợi Tiết Lăng Phong buông tay, mới mở miệng nói, “Ta vào bếp đun nước.”

Tiết Lăng Phong một đường theo đuôi.

Vào bếp, Song Phi thấy màn thầu trong nồi vẫn y nguyên, hắn gấp chúng vào bát, thuận miệng nói: “Người không ăn cái này à, ta tưởng người sẽ ăn cơ, khi còn bé mỗi ngày người đều ăn.”

Tiếp đó, một thân ảnh lại bỗng nhiên nhào tới trước mặt hắn, cầm lấy bánh màn thầu trong bát cố sức ăn: “Ai bảo ta không ăn, vừa may buổi trưa ta còn chưa ăn no.”

Song Phi nhìn người trước mặt mình ăn bánh màn thầu ngấu nghiến, cố sức mà ăn, liền rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Đừng như vậy nữa, như thế này không giống người.”

“Cái... gì?” Trong miệng Tiết Lăng Phong còn đầy bánh màn thầu, càng không nói được nhiều.

“Người không phải là người như thế.” Song Phi lắc đầu, “Hôm nay người thấy ta cùng với Liên Hà, kỳ thực là muốn đánh ta đúng không, vì sao lại không đánh?”

Tiết Lăng Phong nuốt màn thầu trong miệng xuống, trầm giọng nói: “Ta không hiểu người định nói gì. Vì sao ta phải đánh người?”

“Bởi vì người trước giờ đều là đối với ta như vậy!” Song Phi bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào người trước mặt, “Người đừng như vậy nữa, ta chịu không nổi! Bây giờ người ra lệnh cho ta trở về đi! Chỉ cần không dụng hình, để cho ta chết thoải mái một chút.”

Tiết Lăng Phong trầm mặc nửa ngày, tiếp đó chậm rãi đi về phía trước, ôm lấy người đang run rẩy, “Người nghĩ ta ta thay đổi, không giống với trước kia đúng không? Thế nhưng vì sao ta không thể thay đổi? Người không phải cũng đã thay đổi sao? Chúng ta đều khác trước kia rồi. Người có thể tin tưởng ta, đón nhận ta.”

Tiết Lăng Phong thấy người trong lòng run không ngừng, qua một lúc mới thấp giọng nói: “Người sẽ không thay đổi.”

“Có chứ, vì người.” Tiết Lăng Phong ôm đối phương thật chặt, cố sức ôm lấy, như là để cái người đang hoảng sợ này giao ra sự tín nhiệm đối với mình.

“Chỉ cần người tin tưởng là được.”

.

Từng ngày trôi qua, rừng núi trường tồn cùng năm tháng, tất cả đều có vẻ bình tĩnh mà dài lâu.

Tiết Lăng Phong làm hết sức có thể để lấy lòng, thậm chí bắt đầu học làm việc nhà, tỷ như dọn củi, hay là trước khi Song Phi làm cơm thì hỗ trợ nhóm lửa.

Y thậm chí còn từng nấu cơm một lần, tuy không ăn nổi, nhưng người kia vẫn nuốt xuống một chút, đồng thời ít nhiều cũng cảm động. Vậy nên đêm đó Tiết Lăng Phong có thể say sưa phát tiết một lần.

Có điều hôm sau, người nọ lại ra ngoài từ rất sớm, không ở lại trong lòng y thêm một chút nào.

Tiết Lăng Phong rất mong muốn mỗi đêm đều có thể có được hắn, thế nhưng hiện thực khác xa tưởng tượng, khiến y rất hoài niệm năm xưa có thể tùy ý hưởng dụng hắn.

Tới mùa hè, Liên Hà sinh hài tử, là một tiểu nam hài, cực kỳ khả ái. Thế nhưng nàng vẫn chỉ có một mình, cô độc chờ đợi trượng phu của nàng. Hài tử mới sinh ra không lâu sau còn bị ốm nặng một trận, cần người trông nom săn sóc, bởi vậy Song Phi lại càng chịu khó tới nhà nàng.

Tiết Lăng Phong rầu rĩ không vui, nhưng không nói một điều gì. Lúc không thể ở bên cạnh Song Phi, y lại mang theo khí gỗ Thất Thất, nó đã ở bên y qua khoảng thời gian tịch mịch, đến giờ vẫn chia sẻ sự cô độc và buồn khổ với y.

Có đôi khi Tiết Lăng Phong sẽ nhìn mây trắng trên trời, y không biết có khi nào những ngày như thế này sẽ tiếp tục mãi không có điểm dừng hay không.

Y ở đây căn bản không có gì làm, chỉ thỉnh thoảng học một chút kiến thức Miêu dược với dược nông ở gần đó.

Miêu dược có một vài phương thuốc đặc biệt mà hữu hiệu, y nghĩ một ngày nào đó trở lại Bàn Long sơn trang, còn có thể dùng đến những phối phương này trong việc buôn bán.

Sau khi vào thu, khí trời dần trở lạnh, nhưng ở đây vĩnh viễn không có thu lạnh đông giá như Bàn Long sơn trang, rất nhiều chim di trú bắt đầu từ phương bắc bay về.

Theo đàn chim về, còn có một con cú tuyết trắng mịn, nó từ Bàn Long sơn trang vượt vạn dặm mà đến, đỗ ở trên bệ cửa sổ nhà gỗ kêu lớn, hô hoán người ở trong phòng. Trên cổ chân nho nhỏ buộc một miếng khăn vuông, mặt trên chỉ viết hai chữ màu đỏ son, “Về gấp.”

(Nguyên văn là ‘tuyết học’ có nghĩa là thiên nga tuyết U__U Nhưng ko lẽ người ta dùng thiên nga để... đưa thư?!! Với lại khi google thấy có cả hình em cú tuyết cũng ghi là tuyết học nên ta đổi thành... cú tuyết vậy...)

Không nói lý do, cũng không nói đã xảy ra chuyện gì, lạc khoản (ký tên) là Dư Phàm.

Tiết Lăng Phong xem xong, không nói một câu. Chỉ có tình huống nguy cấp nhất, mới có thể dùng chữ đỏ để gửi thư.

Y đã đi gần một năm rồi. Thế cục diện nay còn hỗn loạn hơn cả lúc trước, chiến tranh không chỉ không có dấu hiệu kết thúc, trái lại còn tiếp tục lan tràn. Cho dù là mảnh đất đào nguyên đó, cũng bắt đầu xuất hiện không ít nhân mã trong quân.

Khi y rời khỏi Bàn Long sơn trang, tình huống đã rất không lạc quan rồi, không chỉ có toàn bộ việc làm ăn của sơn trang đã bị vây trong trạng thái tê liệt, lại còn kẻ thù mà y từng kết oán trên giang hồ cũng đã muốn mượn cơ tới trả thù.

Y có trách nhiệm phải gánh vác, cũng có nhi nữ tình trường không thể rũ bỏ.

Tiết Lăng Phong lặng lẽ phóng con cú tuyết đi, đại diện tung cánh bay đi, biến mất vào bầu trời thu cao xanh sâu thẳm.

Thời gian ăn cơm chiều, Tiết Lăng Phong trầm mặc một cách khác thường.

Nơi đây ánh mặt trời ảm áp, cuối thu không khí quang đãng, còn Bàn Long sơn trang ở nơi xa xôi thì sẽ nhanh chóng bị băng tuyết bao trùm. Đó vốn là hai thế giới khác nhau, còn y thì đã tới lúc cần phải quay về thế giới kia.

Song Phi nhìn ra Tiết Lăng Phong có vô số tâm sự, liền nhẹ giọng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Tiết Lăng Phong ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, sau đó lại cúi đầu, bàn tay đặt dưới bàn nắm chặt lại vào nhau, đây là lần cuối cùng y hỏi hẩn: “Song Phi, người có đồng ý theo ta trở về không?”

Đối phương trầm mặc thật lâu, nhưng cuối cùng lẳng lặng lắc đầu.

Tiết Lăng Phong không nói thêm gì nữa, chỉ cười thê lương, “Người chung quy vẫn không tin ta.”

Y cũng không thật sự muốn mang theo hẩn trở lại, y không thể để hẩn ở bên cạnh trong tình huống nguy cấp như thế, nhưng đối với nỗ lực một năm qua, y ít nhiều cũng mang theo chút hy vọng nho nhỏ.

.

Buổi tối sau khi lên giường, Song Phi mới nằm xuống không bao lâu, liền bị Tiết Lăng Phong ôm lấy, không nói một câu, bắt đầu liên tục hôn hẩn.

“Làm gì vậy?”

Song Phi hơi chống cự, lấy tay ngăn y.

“Muốn làm.”

Tiết Lăng Phong cũng không ngẩng đầu, bắt đầu động thủ cởi y phục của hẩn.

“Ta không muốn!” Song Phi nhú mày, cố sức hơn một chút để ngăn trở, nhưng Tiết Lăng Phong lại hoàn toàn không để ý, dễ dàng gạt được cánh tay ngăn trở của hẩn ra, kiên trì không ngừng muốn thiêu lên dục vọng của hẩn.

Song Phi bị y làm cho có chút bức bối, đã lâu rồi y không mạnh bạo như thế, “Muốn làm thì ra lệnh cho ta, nếu không ta sẽ không phối hợp với người.”

Tiết Lăng Phong bị những lời này của hắn làm cho sững sốt, thần sắc lập tức ảm đạm xuống, nhưng quả thực không tiếp tục nữa, buộc lại y phục giúp hắn.

“Xin lỗi.” Tiết Lăng Phong ôm Song Phi nằm xuống, trong vẻ mặt có một phần mất mát khó có thể che giấu.

Thế nhưng tới nửa đêm, Song Phi bỗng thấy cả người khô nóng, hắn nửa mộng nửa tỉnh cảm thấy phía dưới của mình đang ở một chỗ rất ấm áp, được chăm sóc rất thoải mái.

Lúc đầu hắn không tỉnh lại, bắt đầu hưởng thụ theo bản năng, từng chút từng chút một vùi sâu vào chỗ ấm áp đó, đến lúc thấy luồng nóng bỗng giảm bớt không ít, được một nơi càng chặt càng nóng bao lấy.

Rất thoải mái, như là tới chỗ mà từ lâu hắn đã hướng tới, Song Phi không khỏi bắt đầu rên rỉ, “Phong Phong...”

Hắn vô thức gọi một tiếng, không ngờ đầu tiên là đối phương ngẩn ra, sau đó cuồn loạn mà hôn hắn. Rốt cuộc Song Phi tỉnh lại, cảnh tượng nhìn thấy khiến hắn cực kỳ kinh hãi.

Tiết Lăng Phong vậy mà lại ngồi ở trên người hắn, còn phía dưới của hắn đã thức tỉnh, nửa đoạn chôn trong cơ thể đối phương.

Lỗ nhỏ chặt chẽ đó hiển nhiên là lần đầu tiên, bởi vì không được chủ nhân chiều cố cẩn thận, đã bị xé toạc ra, vết máu lẫn lộn ở nơi hai người kết hợp.

Song Phi vừa muốn mở miệng ngăn cản, đối phương lại quyết dùng sức, bỗng nhiên đem toàn bộ cái đó của hắn nuốt tiến vào, tiếng kinh hô của Song Phi bị sự ấm áp và siết chặt thành linh ngăn lại toàn bộ.

Hầu như không có nửa điểm chần chờ, lỗ nhỏ lần đầu bị kéo căng lập tức phun ra nuốt vào thu nạp tính khí của hắn.

Song Phi không thốt nên lời, tất cả quá đột ngột. Hắn bị khoái cảm cực độ bao phủ tới không thể phát ra âm thanh, chỉ còn há miệng thở dốc.

Hắn cho rằng sau khi tỉnh táo hẳn là có thể lập tức khống chế được dục vọng, ngăn cản hành vi điên cuồng của Tiết Lăng Phong, không ngờ trái lại dục vọng lại càng tăng vọt, hắn thậm chí bất mãn với sự trêu đùa trực trác lại hơi có vẻ lùi bước vì sợ đau của đối phương, muốn dè y ngược lại, cố sức đẩy vào.

Hơn mười năm trước, kỳ thực hắn đã nhiều lần lén nằm mơ thấy hành vi như vậy giữa hắn và Tiết Lăng Phong, lúc đó thiếu niên đẹp không gì sánh được đó rất dựa dẫm quyến luyến hắn, hắn muốn hung hăng tiến nhập y, chỉ là bởi vì quá yêu, cho nên mới không đành lòng.

“A a...ừm... đừng, người... người làm gì a ——”

Song Phi túm chặt lấy chân, giữa đầu nhắm mắt thở dốc, cố sức khống chế bản thân không làm người trước mặt bị thương, “Tiết Lăng Phong... ngừng! Ngừng... lại”

Tiết Lăng Phong cắn môi, trong mắt hàm chứa lệ, úp sát thân trên xuống, ôm chặt người bên dưới vào lòng, ma sát tính khí vì đau đớn mà ủ rũ của mình lên bụng đối phương, còn thứ cứng rắn của đối phương cũng bởi vậy mà tiến nhập vào cơ thể y càng sâu hơn.

Song Phi gần như là vô thức, đưa tay ôm lấy thân thể phía trên, bàn tay xoa lên vòng eo thon dài dẻo dai của đối phương.

Cảm giác thấy Song Phi đang vuốt ve mình, nước mắt của Tiết Lăng Phong im lặng chảy ra, từ đầu tới cuối y không nói lời nào, chỉ ôm người dưới thân càng chặt hơn, bao hàm lấy cái đó của hắn càng sâu hơn, đến khi nghe được đối phương phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Lần đầu dùng phương thức như vậy phát tiết dục vọng của mình trong cơ thể đối phương, Song Phi thỏa mãn mà mệt mỏi, không kịp nói gì đã nhanh chóng đi vào giấc ngủ trong lòng Tiết Lăng Phong.

Tiết Lăng Phong vuốt ve gương mặt đối phương hết lần này tới lần khác, y rất muốn có lại được ái tình của người này lần nữa. Cho đến bây giờ, bất kể là y lựa chọn thế nào, luôn luôn là vì muốn người này có cuộc sống thật tốt.

Tiết Lăng Phong cúi đầu hôn người đã ngủ say, nhẹ nhàng xuống giường, mở tủ quần áo. Cởi trang phục Miêu tộc xuống, thay bộ mà y mặc lúc tối, rồi bọc lại những y phục khác của mình. Y cầm Thất Thất lên nhìn, đặt ở trong tay vuốt ve một chút, nhưng cuối cùng lại đặt nó về chỗ cũ.

Sau khi sắp xếp xong, Nam nhân lại quay lại bên giường, yên lặng nhìn đắm đắm ái nhân đang trong giấc mộng. Kỳ thực một năm nay, cảm giác khắc sâu nhất trong y chính là đối phương đã không hề cần tới mình nữa.

Vốn định cứ tiếp tục như thế, ở lại bên người này, nhưng rồi cuộc y vẫn quyết định đổi một cách khác để yêu thương hắn, giống như người này đã từng yêu mình vậy.

“Song Phi, đừng quên ta nhé.”

Tiết Lăng Phong cúi đầu nói một câu, người đang ngủ không có phản ứng gì, hai mắt an bình khép chặt.

Có lẽ lần này sẽ là vĩnh biệt thật sự.

Tiết Lăng Phong rất rõ ràng, nếu như tình huống thật sự tệ như y phỏng đoán, sợ rằng đến bản thân y cũng không thể tự bảo vệ được.

Mặc dù duyên phận của họ đã tới hồi kết thúc, thế nhưng tình yêu của y đối với người này sẽ còn kéo dài, vượt qua cả sinh mệnh.

Nam nhân mở cửa, sau khi bước ra liền nhẹ nhàng đóng lại.

Sơn lâm đen kịt một mảnh, một ánh sao bạc vút ngang về phía chân trời, chỉ tới phương hướng y quay về.

Tiết Lăng Phong cột chắc bọc hành lý trên người, yên lặng đi vào bóng tối, nhanh chóng biến mất.

.

Sau khi Song Phi tỉnh lại, phát hiện Tiết Lăng Phong đã biến mất.

Bên giường vắng vẻ, không có cái bóng dáng suốt ngày nhè nhào mình nằm thêm một lúc.

Hắn cho rằng Tiết Lăng Phong vừa đi ra ngoài học tập Miêu được, thế nhưng khi mở tủ quần áo tìm y phục mới phát hiện người kia đã mang tất cả đồ đi.

Hóa ra y đi rồi.

Song Phi ngơ ngác nhìn tủ quần áo, thật lâu cũng không nói gì.

Tiếp đó, nam nhân đứng bật dậy, vội vã chạy xuống tàu ngựa dưới chân núi, vào lúc đã nắm lấy dây cương chuẩn bị đuổi theo, hắn lại dừng tay.

Trên đường cái người đến người đi, đoàn người cười đùa náo nhiệt, không ít người quen hắn đang nhiệt tình chào hỏi, hỏi hắn thuê ngựa chuẩn bị đi đâu. Hắn ở đây sắp được ba năm, đã hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống ở đây, quen biết rất nhiều người và bằng hữu.

Hắn bỗng nhiên ý thức được, ở đây mới là thế giới thuộc về hắn a.

Hôm đó, Song Phi chần chừ ở bên tàu ngựa tới muộn, cho đến khi mặt trời khuất núi, rồi cuộc hắn lựa chọn quay về nhà gỗ.

Thế nhưng, bốn tháng sau, có người từ Bàn Long sơn trang tới.

Chuẩn xác mà nói, là ảnh vệ của Tiết Lăng phong.

Ảnh vệ mặc hắc y xuất hiện như quỷ mị trong nhà gỗ nhỏ, mang theo mặt nạ thanh đồng dử tợn, lấy từ trong lòng ra một phong thư giao cho hắn.

Song Phi mở ra xem, bên trong toàn bộ là ngân phiếu, trừ cái đó ra không còn gì khác.

“Chủ nhân nói, muốn người tự dùng.” Thanh âm của ảnh vệ lạnh lẽo như vũ khí không hề có cảm tình, nhưng bọn họ cũng vốn chỉ là công cụ.

“Hắn ra sao rồi?” Song Phi nhét ngân phiếu trở lại phong bì, khi ngẩng đầu lên thì hắc y nhân, giống như lúc tới, đã vô thanh vô tức biến mất.

Không ai trả lời câu hỏi của mình cũng rất bình thường, ảnh vệ đều là như vậy, nửa chữ cũng không nói thêm.

Song Phi cất ngân phiếu vào trong tủ, đặt bên dưới Thất Thất.

Nhưng không ngờ rằng liên tiếp có người đến, hầu như mỗi tháng đều có ảnh vệ của Tiết Lăng Phong tới tìm hắn, lần nào cũng đem ngân phiếu tới, giá trị không đồng đều, ngoài ra không có bất cứ thứ gì khác.

Ngân phiếu bên dưới Thất Thất càng lúc càng nhiều, đến lần thứ sáu Song Phi nhét tiền vào thì hắn bắt đầu cảm thấy có điều bất thường.

Hắn lấy tiền ra tính tỉ mỉ, giá trị quá lớn, hắn không hiểu Tiết Lăng Phong đang làm gì, gặp phải chuyện gì, chuyện này đến nửa chữ ảnh vệ cũng không nói thêm với hắn.

Họ vĩnh viễn chỉ nói một câu kia: Để hắn tùy ý dùng.

.

Khi mùa đông đến, thành nhỏ ẩm áp này có trận tuyết đầu tiên phủ xuống.

Vào sáng sớm hôm sau đó, khi Song Phi tỉnh lại, bên ngoài đã là một mảnh trắng thuần.

Bông tuyết trắng ngần rơi khắp sơn lâm, cảnh tượng quen thuộc đó khiến trong nháy mắt hắn thấy như về tới Bàn Long sơn trang. Mà lần đầu tiên, khi hắn nhớ tới địa phương đó, không có cảm giác sợ sệt và kinh hãi.

Khoảnh khắc đó, hắn bật khóc.

Hắn bỗng tưởng niệm nam nhân đang ở miền bắc xa xa kia.

Đến lúc hắn nên trở lại bên y rồi.

Song Phi nhanh chóng đứng dậy, đơn giản sắp xếp lại các thứ, bỏ ngân phiếu Tiết Lăng Phong cho hắn vào trong túi tiền tùy thân.

Ngay lúc hắn mở cửa ra, bên ngoài đã có sáu hắc y nhân đang quỳ, mang theo mặt nạ thanh đồng. Tuyết trắng đã phủ đầy vai họ, rõ ràng là đã quỳ lâu rồi.

Sáu người thấy Song Phi ra, đồng thời lên tiếng: “Chủ nhân.”

“Cái gì?”

Song Phi kinh ngạc nhìn họ.

Hắc y nhân dẫn đầu không nói một lời, chỉ cởi hắc y của mình lộ ra tấm lưng trần, bên trên in dấu một chữ ‘Song’.

Nửa buổi Song Phi không nói gì, cuối cùng hỏi: “Trang chủ đâu? Hắn thế nào rồi?”

“Thuộc hạ không biết.” Hắc y nhân dẫn đầu lại quỳ như cũ “Thuộc hạ chỉ là ảnh vệ của ngài mà thôi.”

.

Cái buổi sáng tuyết trắng mênh mang đó, Liên Hà thấy nam tử kia vội vã chạy qua cửa nhà nàng.

“Song Phi!” Nàng gọi hắn lại, hắn xoay đầu, vội vàng đi tới trước mặt nàng, thần sắc bất an, “Liên Hà, ta phải quay về đây, muội hảo hảo bảo trọng nhé.”

Nói xong, hắn lấy ra một ít ngân phiếu đưa cho nàng, nói rằng: “Mấy năm nay, cảm tạ muội.”

Liên Hà gật đầu, trong mắt hạ xuống hai hàng lệ trong, “Huynh cũng vậy, trên đường phải cẩn thận một chút.”

Nàng biết hẳn sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa, hẳn ra đi tìm kiếm, giống như nàng một mực chờ đợi. Nhưng nàng tin rằng, rồi sẽ có một ngày, họ đều có thể gạt hái được hạnh phúc.

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-thuat>